

မြန်မာ့အသံ

၆ ၀ ၃ ၆ ၀

BURMESE
CLASSIC
2007

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 - ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ G MAIL.COM

အိန္ဒိယစာပေ
မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၂၀၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရနပလာဏ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၁၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

ဥုံမဏိပါဒေဟုံ

• • • • •

၂၀၁၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ အတွဲ(၁၇) အမှတ်(၄)

အင်္ဂါနေ့နှင့် တောတောဆွေ သတ္တု နှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K.GROUP

ဆိုလိုသည်မှာ မိဘတစ်ပါး သူမကလေး၏ မိဘတော်ကြီးမှ ပြုလိုက်ကုန်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါသည်။ ဇွဲး - စုစုပေါင်း ၂၀၁၇

အဆိုပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

1940

1000

संस्कृत-संज्ञा

॥॥॥

ရှင်သန်သော သစ်သီးသီး

உயிர்ப்பிழை

မင်းသိင်္ခာဝံသုဂ်

အမှတ်တံဆိပ်

ထိုသို့တင်သွင်း

မုက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်

ပြီးသူ(ဝသုန်)

တို့နိုင်ငံဝန်း၌ ကေအဆင့်၊ ချစ်ဦး (ပုဆိပ်)

Graphic Design

ချစ်ဆုံး(၅၂၈)

မြို့သူ(ဝဿနံ)

ကုသပျူတာစာစစ်

မွေးမွေးနှင့်အဖွဲ့(အနာဂတ်တို့)

Dear Mary
Online Shopping and Retail

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

၉၆: B.Sc (Chem)

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု

လွင်နင်းဆွေ၊ ဇော်နင်းဆွေ

ရုပ်ပုံစံဆန်းကြယ်ပန်းချီအဖွဲ့

ဖောင်ဖောင်သံတို၊ တောက်ခိုး၊ ပိုးဒီလန်၊ မိုးငဝ၊ ပိုးငအာဂ်၊

ထင်းအောင်တော်မြင်၊ မောင်မောင်စိန်လတ်၊ တောင်းကလေး၊

စတိုင်ကူးချောင်း(၈၂၀)၊ ပြေးသ(ဂျာနယ်)၊

ပုဒ်မ(၁)၊ ပုဒ်မ(၂)၊ ပုဒ်မ(၃)

1538

ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ၊

ကျေးဇူးတင်ပါ။ သနားစရာကောင်းပါတယ်။

ပန်းဂုဏ်စေတနာပေ၊ ခြံတံစာပေ၊ မြင်သော်တာစာပေ၊

အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊

စိုးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊

မနုဿိယ = နဂါး၊ ဘုရား၊ နတ်၊ မြင်း - ဆက်ဆက်တလေ၊

ကောင်းကြီး = ဂပိဒဒိတလေ၊ မိလိန္ဒာတလေ၊

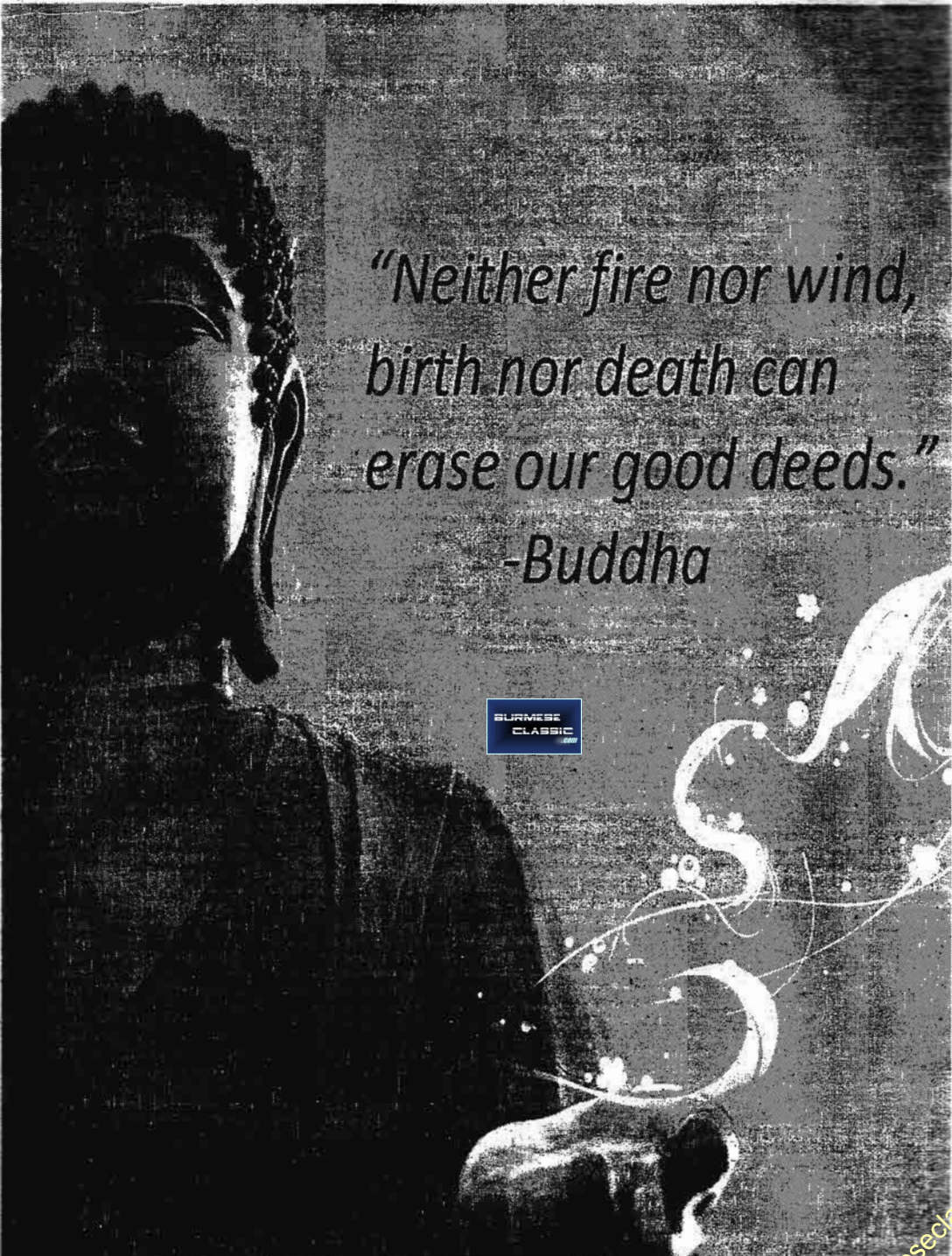
၂၀၁၆-၂၀၁၇ ခုနှစ် - ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ-ဦးချစ်ကျော်ကျော်(၁)ဦးကျော်ကျော်ဆွေ(၀၄၀၆၂၂၆) ၁၉/၁၂ ကျောင်းလမ်းဖော်လမ်းစာတောင်ညွှန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အပိုက်ပိုင်သူ-ဦးစင်းဌေး(၁၈၃၉၂)ဝင်းထွန်းပိုင်တိုက်အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုသိမ်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းလင်း-ကိုအောင်မှင်းလွင်၊ ဗျက်နာပုံလင်း-အီးဂဲ(လ်)၊ စောင့်ရေ-၁၀၀၀။ ဓာတ်ပိုး- ၂၀၀၀။ အာရပ်ချုပ်-ဂူကီး(တင်ထွန်း)-၁၁၄-လမ်း

Graphic Design & Layout - ပြီးသူ(ဝသုဒ္ဓါ)၊ ကိုနိုင်၊ ကိုချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ကိုကျော်လှိုင်သင်းနှင့်ခြင်းကွန်ပျူတာအဖွဲ့မှစီမံခန့်ခွဲထားသည်။

*"Neither fire nor wind,
birth nor death can
erase our good deeds."
-Buddha*

မာတိကာ

အထူးထောင်းဝါး		အထူးထောင်းဝါး	
မြန်မာ့မြတ်နိုး အောင်ဂါနစ်နှင့် ကရန်ခြင်း (မြန်မာ့မြေ)	၉	မောင်ကံလှ တေတနာမှန်မှ ကံလှမည်	၅၃
တော်ထွန်းရေး		လှူဝယ်တွေ	
အရှင်ဝိပိတ္တလင်္ကာရ ဝိပဿနာ (ရွှေစုန်းရွှေစင်းဆရာတော်)	၂၀	ဘုန်းမိုးသွန်း (မုံရွာ) လှည့်စာရင်း မဝင်ကြနဲ့	၅၆
တန်ခိုးကြွယ်		နာမည်တွေထဲထဲ	
ဘာသာရေးစာတည်း ရွှေတောင်သွေးတော်ယိုစီးခဲ့ဖူးသော ရုပ်ပွားတော်ကြီး	၂၄	မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ဆင်	၆၁
အပြစ်ဖြစ်ပါသည်		အထေးစဉ်းဝင်	
အရှင်ရေဝတ သေရည်သေရက် (သဘာသာနာယိုးခင်း)	၂၅	မနောမြူ (ဖလှုံ)	၆၄
တော့ထုတရစေခို		လေးစားလိုက်နာပါ	
ဆရာဝင်း ဝဋ်လိုက်စေခိုတော့	၃၀	သက်ဦးမောင် ဝစ်ဗေဒ ထိတိုင်းရူ	၇၀
မေးလည်းဖြစ် မေးလည်းဖြစ်စေသော		ခင်းထိတော့တွေအများကြီးပါ	
အောင်ဘုန်းမြင့် ကွမ်းယာ (ကရင်မြေ)	၃၆	(ရာမည)မြင့်မိုရ်ဆွေ နောင်ကံအတိတ်ကထိတ်စရာ	၇၃
အမှတ်တရရှိရအောင်		တက်ရောက်ထား	
ကျိုက်ထိုရန်နောင်စိုး ဗျည်းဂဏန်းတို့၏ မူလသတ္တိတူးဖျား	၄၁	မောင်မှတ် ဘဝစာမျက်နှာများ (မင်းလှ)	၇၈
နှစ်ပြာအထိုး		အမှတ်တရတိုက်ခွဲကြီးများ	
ဦးကိုကိုအေး ခပ်ပွန်းကြီး (၁၀) ပန်းကန်တော့စန်း (ကြွယ်ကောက်)	၄၄	သောင်းစေဦး မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး	၈၅
လှူဝယ်တွေထိကြစေခို		နုယားအလိုက်ကြီးပွားတိုးတက်အောင်	
BGနေသူရိန် မိဘစကားနားတောင်ကြပါ	၄၇	တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ နှင်းဇာတ်ရွှေမျှ (အထက်မင်းလှ)	၁၀၄
(မြို့မအရှေ့)		ရာဇဝင်ထဲထဲ	
		ဂန္ဓာရီဝေသော် ဒဿာရီ	၁၁၁

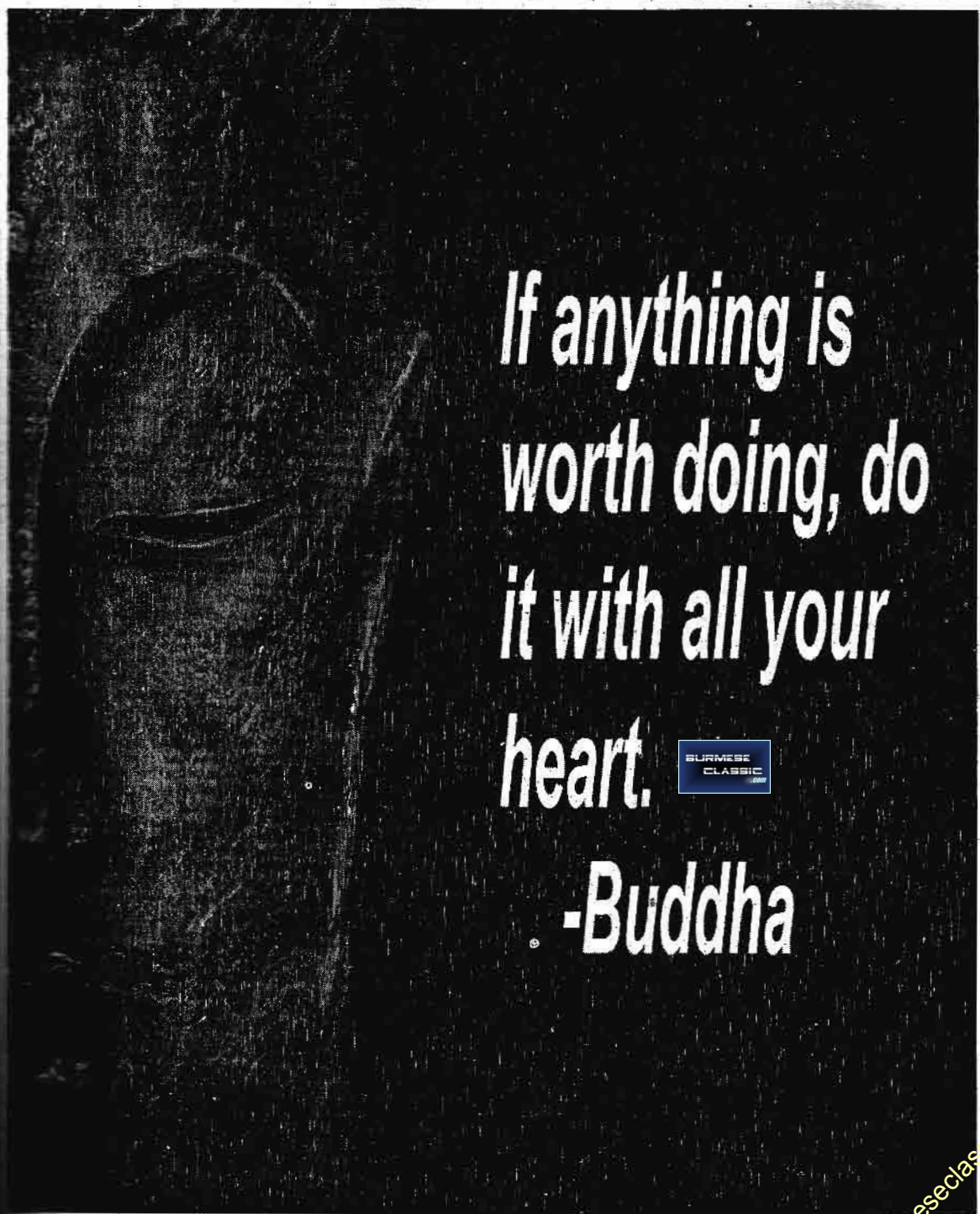

အိုးဝေအိုးဝေ

မြန်မာ့ရေးနှင့်အစည်းအရုံး

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဒနပလာဇာ စိတောက်လမ်းမကံလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

18 OCT 2013

***If anything is
worth doing, do
it with all your
heart.***

BURMESE
CLASSIC

-Buddha

မာတိကာ

ထက်ရှား	ချင်းတောင်းတန်းထဝရ	၁၁၄	မင်းမြင့်နိုင်	ထွတ်ရင်ဝေါင်ပိဗွာဆိုသည်မှာ	၂၀၀
စိမ့်စိမ့်အေး	ထန်းအီးကြွေခိုက်	၁၂၂	(ဘူးသီးတောင်)	ရှင်တစ်ရာပျောက်ရွာ	
စာဆိုရှင်သောင်းအန်	ထိုက်တော့နှိရ	၁၂၆	ဒေါ်အဂ္ဂဉာဏ	နွယ်ခြယ်တစ်ဝပ်ဆေးဖယ်ဝပ်၏	၂၀၉
	ထူးဆန်းသောကြောင်နက်ကြီး		(မနောသုစေတီပုဂ္ဂိုလ်)	လိပ်ပြာဂမုန်းနှင့် ဆေးအသုံး	
	ထွန်းတောင်ခေတ်ထ			အစာလည်းစား၊ စားလည်းအစာ	
လင်းအောင်ရှင်း	ထူရှိုလောထ	၁၃၀	နေကျလှိုင်းဝမ်း	အသီးဘုရင် သရက်	၂၁၃
	သံမဏိသစ္စာ		နှင်းမေရီမိုး	ထုရှားရွှင်၏ဝုဏ်တော်တန်းခိုး	၂၂၃
			(ယုနေပလာတ)	နှစ်ထပ်ကွင်း လာဒီစားသော မရကမင်း	
	ဝုဏ်တော်ထိုထုံကြည်စွာဖြင့်	၁၃၂			
ထိလာဦးဘထိန်	တောင်တဆန္ဒပြည့်လိုသော်		သောင်းစေဦး	အမှတ်တရတွေ့ထဲထ	၂၂၉
အေးခွင့်ပန်	အမှတ်တရဦးပိန်	၁၄၆		အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂)	
(သင်းထုံ)	တိုတစ်စေတုရစ်သည်		တင့်တူး	မေ့မကြည်လှေပန်	၂၄၁
	တို့အဖွဲ့အနှစ်		(မေပျံဝတ်)	နတ်ကိုင်လိုလား	
	လူနှင့်တိရိစ္ဆာန်	၁၅၁			
သက်ဦးမောင်	သပျူရီသ နှင့် ဒုသီလ နှိုင်းယှဉ်ခြင်း		မောင်မိုး	ပုံပြင်တွေထဲထ	၂၄၈
(နမ့်စန်)				၂၁ ရာစုတွက်ပုံပြင်	
	ဝထစေတ	၁၅၄	နိုင်ခန့်		
သျှင်ရဲထွဋ်	စေးဖျက်ရည်			စိုစေ့ခြင်	၂၅၄
(တောင်စွန်း)				စိုဝင်ဟာလအတွင်း	
	(ဂ)ရယ်ထားထမ်းချားထိကြစေခို့	၁၆၆		(ဂ)ရယ်ထားထမ်းချားအတွက်	
ဆရာဝင်း	သံသရာက မေတ္တာနောင်ကြီး		ဓမ္မသုတေသီ ဆရာမိုး	“သာကိုရောင်လို့မောင်ရမလဲ”	၂၅၈
(သာကိန္ဒယ)				တိန့်ထနီဝပ် ဓုဒ္ဓဝယာဓု	
	တို့ယာယာတို့ယာယာ	၁၇၁	အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသာရ	ပုံရိပ်လွှာများ	၂၆၁
ခင်ခင်လှ	သမိုင်းဝင်သာစည်ရွာမှ.....		(ဒေသနာပြု)		
(အင်းစိန်)				ညီအစ်ကိုနှင်းထေရ်	၂၆၈
	ခိုယာယာ	၁၈၇	မောင်အင်းစိန်	အမှောင်ထဲကုန်းတဝါး	
သုံးဆယ် - အေးကြူမွန်	ရေသကြီးဦးရေနှိမ့်			ထိလဆိုသည်မှာ	
	အမွှေးထက်သော ပုတီးစိပ်		စောစန္ဒီရွှေ	ရှစ်မီးသီလ စောင့်ထိန်း၍ အကျိုးထူးလှပုံ	၂၇၆
			(မိတ္ထီလာ)		

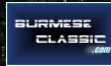
မြန်မာ့စာပေအသင်း

မြန်မာ့စာပေအသင်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁၊ ယုနေပလာတ ဗိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊
ရမ်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

Holding on to anger is like
drinking poison and expecting
the other person to die.

-Buddha

BURMESE
CLASSIC

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

နနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို စိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော
ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သောယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ	➡	အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဂုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
လမ်းညွှန်	➡	အမိပထိ(အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍
ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➡	နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း	➡	ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇ ။
မှတ်ချက်	➡	ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်လူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အော်ဂဲနစ်နှင့် စာရန်ခြင်း

ပြုစုပျက်စီး (ပြန်ပူ)

ဆရာမောင်နှင်းဆွေသို့

မင်္ဂလာပါဆရာ။ လူချင်းမတွေ့တာရော၊ စာချင်းမတွေ့တာရော တော် တော်ကို ကြာသွားပါပြီ ဆရာ။ ဆရာမေ့မသွားအောင်... စာဖတ်သူများ မေ့မသွားအောင် ပြန်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ပျင်းချိခြင်း (၆) ပါးနှင့်သာမက ပျင်းရမှာ ပျင်းတဲ့ (၁) ပါးထပ်တိုးပြီး ပျင်းနေတဲ့ အညာက စာရေးသူ ခပ်ညံ့ညံ့ပါဆရာ။

“စာရေးပါနော်”
“စာရေးပါနော်” လို့ တဖွဖွ ပြောတတ်တဲ့ စာပေနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်ဝီရိယရှိလှတဲ့

ဆရာကို လွန်စွာ အားနာလှသော်လည်း ပျင်းတာကို ပြင်မရတာက တစ်ကြောင်း၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်အဝင် ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ လောကဓံက အလဲထိုးလိုက်လို့မထနိုင်ခပ်ယိုင့်ယိုင်ဖြစ်နေ တာကတစ်ကြောင်း ကြောင့်ပါဆရာ။

ကိုယ်တိုင်ကားမှောက်၍ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခြင်း၊ အတူနေအိမ်မ အရင်း.....

(စာရေးဆရာမ “သရစိမ်း”) ကွယ်လွန်ခြင်းတွေက ပြင်းထန်လှတဲ့ထိုးနှက်ချက်တွေပါဆရာ။ အိမ်မအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာနှင့်

တကွ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဝိုင်းတော်သား အားလုံး၊ အထူးသဖြင့် ဆရာမကြီး ဝေစည် (ရွှေဘို) ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ။

“ဘာ” ကိုမှ “မဘာ” နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်-အကျကြီး ကျနေတဲ့ စာရေးသူကို စာပြန်ရေးဖို့ တွန်းအားပေးလိုက်တာက ဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်တဲ့ “ဖုဠဿ” ဂါထာ အားကိုးနဲ့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အောင် မြင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဦးသူရိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဦးသူရိန်တို့လံတိုင်စပါးပင်တို့စစ်သေးနေစဉ်

ဆော်ဂဲနစ်စစ်ဆင်ရာတပ်မှူးကြီးများ (ဝဲမှယာ)
ဦးကျော်ကျော်ဝင်းဆရာဦးသူရိန်ဦးရွှေသိန်း MR.HO ဦးတင်မျိုးထွဋ်ဦးသိန်းနိုင်

မြစ်သားမြို့ကြက်သွန်စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်ဦးမြင့်ရွှေနှင့်အတူပြုံးပျော်ကြည်နူးနေကြပါ

အခု မြန်မာနိုင်ငံမှာ လာရောက် တဲ့ ကိစ္စကတော့ စာရေးသူ အထူးစိတ်ဝင် စားသလို ဆရာရော စာဖတ်သူ အား လုံးလည်း စိတ်ဝင်စားလာတာတို့ကိစ္စ ဖြစ်တာကြောင့် ရုန်းကန်ထပြီး ခရီးစဉ် နှင့်အတူ လိုက်ပါလေ့လာရင်း ရရှိလာ တဲ့ အသိအနည်းငယ်ကို မျှဝေပေးလို သော ဆန္ဒနဲ့ ဒီစာမျက်နှာကို ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

စာမူရဲ့ အမည်ကတော့ “အော်ဂဲနစ်နှင့် ကုန်သွယ်ခြင်း” ပါဆရာ။

အခုအတောအတွင်း ဒီဘက်နှစ်တွေ မှာ နေရ၊ ထိုင်ရ၊ စားရ၊ သောက်ရ အသက်ရှူရတာကအစ အဆိပ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတာ ဆရာအသိပါ။ အထူးသဖြင့် စားသုံးသီးနှံတွေပေါ့ဆရာ။ ခြေဆီသြဇာမကောင်းတော့ မြေဩဇာ ထည့်ရ၊ အပင်ကျန်းမာရေးမကောင်း တော့ ပိုးဝင်း၊ ပိုးဝင်တော့ ပိုးသတ်ဆေး သုံးရ

ဒါနဲ့ပဲ စားသုံးသူတွေဟာ မြေဩဇာ အဆိပ်၊ ပိုးသတ်ဆေးအဆိပ် တွေကို ပျော်ပျော်ကြီး စားသုံးရင်းခင်လာမယ် ရောဂါအချို့မျိုးကို ကြုံဆိုနေရတာပေါ့ ဆရာ။

အခုကြားလိုက်ရတာက အော်ဂဲနစ် မြေဩဇာ (ORGANIC FERTILIZER) ဓာတုဗေဒဆေးဝါး မပါဘဲ သဘာဝမှ ထုတ်ထားတဲ့ အပင်းအသီး အပွင့် အနှံတို့ကို အားပြည့်စေရုံမက သုံးစွဲမှုနည်းစနစ်မှန်ရင် သီးနှံအတွက် တိုးမြှင့် အပြင် ပိုးသတ်ဆေးဆိုတာ “ပြန်ပေးတော့ မစဉ်းစားနဲ့”တဲ့ဆရာရဲ့ စာရေး သူလည်း အစားကြိုက်ပေမဲ့ အဆိပ် ကြောက်သူပါ။

ဒါကြောင့် သူတို့တွေ စစ်သပ်ထားတဲ့ စိုက်ခင်း၊ စိုက်ကွင်းတွေကိုလိုက်ကြည့် လေ့လာရင်းလိုက်ကြည့်လေ့လာရင်း တိတိ ကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် စာချစ် သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပိုင်းတော်သား တွေကို သိစေရမယ်ပေါ့ဆရာ။

ဆရာ မကြာခဏ တိုက်တွန်း တတ်တဲ့ “ဖွဋ္ဌဿဂါထာ”တန်ခိုးတော် ကြောင့် အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအကြောင်း အများအား ကျွန်ုပ် ရေးပါဦးဆိုတော့ အခုအဆင့် သင့်ဖြစ် သွားတာပေါ့ဆရာ။

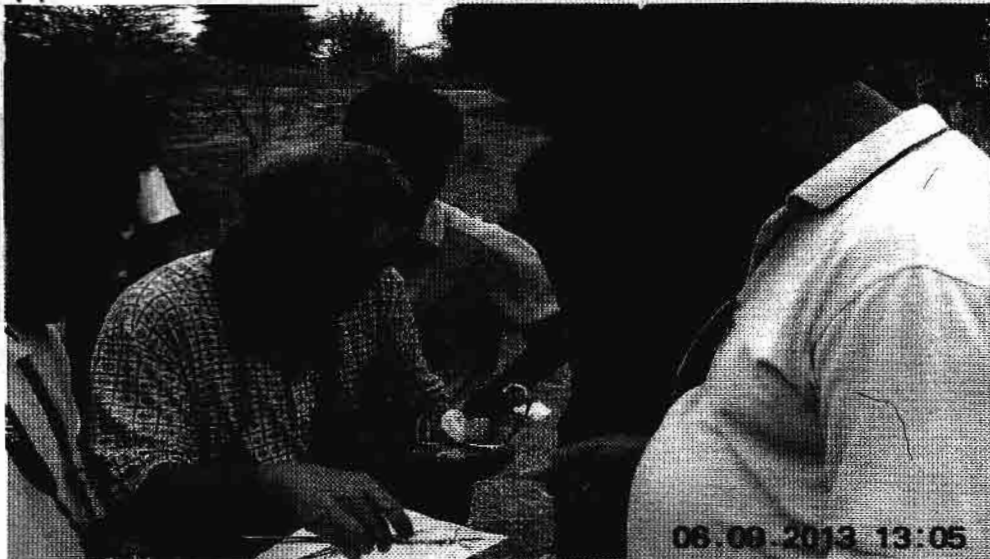
အော်ဂဲနစ် စစ်ဆင်ရေးကြီးမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြတဲ့ သူတွေကတော့ ...

၁။ ဆရာဦးသုရိန်းလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာ ဖတ်ပရိတ်သတ်ကို အထူးစိတ်ဆက် ပေးစရာ မလိုတော့တဲ့ “ဖွဋ္ဌဿ” ဂါထာ တော် တန်ခိုးနဲ့ အောင်မြင်နေ တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပါ။

၂။ MR HO KHEE LIANG ADVICOR TO CEO

၃။ ဦးတင်မျိုးထွဋ် MD AIG CO (AGRO INNOVATION GROUP)

၄။ ဦးဆွေသိန်း MD GOLDEN SUNFLOWER ENERGY CO. LTD)

06.09.2013 13:05

တိုယ်တို့ င်ကြည့် ရှုစစ်ဆေးတိုင်းတာနေကြစဉ်

၅။ ဦးကျော်ကျော်ဝင်း MD SHWE
KONE BAUNG CONSTRUCTION CO. LTD

၆။ ဦးသိန်းနိုင် DIRECTOR
LANGCY GROUP DECORATION AND CONSTRUCTION

၇။ AIG.CO မှ တာဝန်ရှိသူ
ဝန်ထမ်းများ။

၈။ ဆရာမဒေါ်ခိုင်မာလာဆွေတို့ ဖြစ်
ပါတယ်။

လုပ်ငန်းတာဝန်ကြီးကြီးတွေယူထား
ကြပြီး အကောင်ကြီးကြီး အပြီးရည်
ရှည်၊ အနံကြီး ကွင်းကျယ်ကြီးတွေ
ဖြစ်ပေမဲ့ အားလုံးဟာ ဖော်ဖော်ရွေ
ရွေ ခင်ခင်မင်မင်မာန်မာန်လုံးဝမရှိဘဲ
ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် ပျော်ပျော် ရှင်
ရှင် ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး သွားကြတဲ့ ခရီး
ပါဆရာ။

ဆရာဦးသူရိန်က များစွာသော-
လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ ရှိနေပေမယ့်
မြန်မာပြည်ကြီး အဆိပ်ကင်းစင်စေ
လိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အချိန်များစွာပေး
ပြီးထားခဲ့ ပါသတဲ့။

MR HO ကတော့ ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့
ထမ်းညွှန်ချက်ကို တစ်သွေမတိမ်း
ထိုက်နာသူပါ။

တစ်ဦးချင်းစီအကြောင်း ပြော ရရင်

ဦးတင်မျိုးထွဋ်၊ သူ့ကို ဦးသူရိန်
က သူငွေလေးလို ခေါ်ပါတယ်။
လူငယ် ခြေတက်လေးပါ။
အရွယ်ငယ်ငယ်၊ ရုပ်ချောချော၊
အသံကောင်းကောင်း။ အထူးတက်
ကြပြီး လုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စား
လှသလို စိုက်ပျိုးသူ တောင်သူ
လယ်သမားတွေအပေါ် အထူးစေတ
နာထား သူပါ။ သူ့ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေ
နဲ့တစ်သားတည်း ကျနေသလို စွမ်း
ဆောင်မှုတိုင်းမှာလည်း သူ့ရဲ့ စိတ်
ဓာတ်ကောင်းကို မြင်သာပါ တယ်။
အပင်ပန်းလည်း အလွန်ခံနိုင် ပါ
တယ်။ ကားမောင်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအား
ကတော့ “ဝေးစမ်းပါစေ.....
..... ပိုင်ပေါင်းကုဋေ” ပေါ့။

ဦးရွှေသိန်း ၊ ရက်ရှည် လူမျိုးပါ။
ရက်ရှည် ဆိုတဲ့အတိုင်း ရက်စွဲတ
အမျိုးကို စောင့်ရှောက်လိုသူပါ။
“ဦးရွှေ သိန်းကုမ္ပဏီ က ဘာ-
လုပ်ငန်းလုပ်ပါသလဲ” လို့ မေး
ကြည့်တော့ ဦးကျော်ကျော်ဝင်းက

“လေးရွှေ (ဦးရွှေသိန်းကို သူ့အခေါ်)
ကုမ္ပဏီက လေ့စိုက်ပါတယ်”
(လယ်စိုက်တာကို အသံဝဲသွားတာပါ)
လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းပြောရရင် အခုတစ်
မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးပါ။ အဲဒါကို
ပြည်တွင်း သာမက ပြည်ပအထိပါ
EXPORT လုပ် မယ်ဆိုပဲ။

ဦးကျော်ကျော်ဝင်း အသက်၄၅နှစ်
ခန့်ပါ။ သေသေချာချာကြည့်ရင် (၆၅)
နှစ်လို့ထင်ရလောက်အောင် အရင်
တွယ်၍ အရွယ်တင်ပြီး ရုပ်ကျ ပါ
တယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီ လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်း
က လမ်းခင်း၊ လမ်းဖောက် ပါတယ်။
မြန်မာပြည်မှာ ၁၂ ပေ ဖောက် ခိုင်း
တဲ့လမ်းကို ၁၄ ပေ.....
ဖောက်တာ သူပါပဲ။ မိသားစုနဲ့အတူ
လမ်းဘေးမှာနေ ပါသတဲ့။
(Bungalow) လမ်းပေါ်က လူဆို
ပါတော့။ စေတနာအရမ်းကောင်း
ပါတယ်။ ခရီးလမ်းမှာ သူ့ကျွေးတာ
ကိုစားရင်း.....

ကတ္တရာနဲ့ရသလိုလို၊
သဲတရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေ သလိုလို၊
ကျောက်စရမ်းခဲ တကျိကျိဝါး မိသလို
လို ထင်ရပေမဲ့ သူ့ရဲ့စေတနာ အစစ်
အမှန်ကြောင့် စားကောင်း၊ ငါးကောင်း
ခဲ့ပါတယ်ဆရာ။

ဦးသိန်းနိုင်၊ ရွှေဘိုက သူငွေပါ။
သူလည်း “ခေ” သူ မဟုတ်ဘူးနော်။
“ဘို” မှ ရိုးရိုး “ဘို” မဟုတ်ဘူး။
ရွှေဘို” နော် ဆရာ။ ချွေတာရာ
ဆောင်း သူငွေ လောင်းဆိုတာ သူ
မှအစစ်ဆရာရဲ့ ဘာကြောင့်သူငွေဖြစ်
နေသလဲလို့ မေး စရာမလို။
ဘယ်လောက်ချွေတာသလဲ ဆိုရင်
“စကား” တောင် ချွေချွေတာတာ ခဲ့
ပြောပါတယ်။ သူ့စကားကို နေ့လော

ဖိုလ်ခင်းများစီအောင်မြင်မှုကိုပီတိဖြစ်နေသော ဆရာဦးသူရိန်နှင့်
အော်ဂဲနစ်အဖွဲ့သားများ

သလောက် သူများပြောရင် အလွန်
ရယ် ပါတယ်။ သူ့ကြီးစွာသောဝိသုဒ္ဓါ
က GOLF ပါတဲ့။ လူနဲ့ဝိသုဒ္ဓါ တစ်
ထပ်တည်း ကျပါတယ်။ ကျွန်တို့တို့သူ
ဟာ GOLF BALL ကို မမှိတ်မသန်
စိုက်ကြည့်လိုက်။ ကိုယ်နေဟန်ထားကို
ပြင်လိုက်။ ကျွန်တို့ တစ်ခါမျှကြည့်
လိုက် တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် တစ်ခိုခို
လှုပ်ရှားနေသလို လက်တွေ့မှာလည်း
အားလုံးကို မမှိတ်မသန် တစ်ခိုခို
ကြည့်ရင်း ကျွန်တို့တို့ ကြိုးစားနေလေရဲ့
သူရောင်တာက “သံချောင်း” ပါ။
သူနဲ့ခန့်ကတော့ “ဂေါက်ကွင်း” ပါတဲ့
ဆရာ။ သူအနေများတာက ဂေါက်ကွင်း
တဲ့။ သံချောင်းရောင်တဲ့ ဂေါက်ဆရာ
ပေါ့ဆရာ။ သူလည်း စေတနာအထူး
ကောင်းပါတယ် ဆရာ။
မန္တလေးမြို့ ရောက်တော့ လက်ဖက်တို့
ဘာတို့ အမြဲသုံးပေးထားတာတွေ ကို
တောင်ကျွေး ပါတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်ရင် လာလည် ပါတဲ့။
သူ မနေတဲ့ အိမ်လိပ်စာပေး ပါတယ်။
အဲဒီလို အရောင်အသွေးနဲ့ အရ
သာရုံရှိသော လူတွေနဲ့ အော်ဂဲနစ်
ခန့်ထွက်ခဲ့ကြတာပါ။ အားလုံးရဲ့ တူ
ညီ တဲ့ စိတ်ထားကတော့ မြန်မာ-
ပြည်ကြီး အသိပညာကောင်း စိုက်ပျိုး
သူတွေ ချင်းသား စာသုံးသူတွေ
ကျွန်မာစေရမယ်ပေါ့ ဆရာ။
ပထမဆုံး စရောက်တာက မကျွေးမြို့
ကံဗျာနှင့် ကံလှရွာ ခြေပဲ စိုက်ခင်း
များဖြစ်ပါတယ်။ ကံဗျာရွာ စိုက်ခင်း
ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းလွင်ဦးဖြစ်ပြီး
ကံလှရွာစိုက်ခင်းပိုင်ရှင် ဦးကြယ်နီဖြစ်
ပါတယ်။ မကျွေးလေးယာဉ်ကွင်းအနီး
က ကံဗျာရွာစိုက်ခင်းမှာ ကြည့်
နေကြတုန်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်
စီး ဂျာနယ်တိုင်းရပ် ပြီး လူတစ်ယောက်
ရေကြီးသုတ်ပျာရောက်ချလာပါတယ်။

“ဒီတာလုပ်နေကြတာတုန်း”
လေသံမဟာနဲ့ မေးပါတယ်။ ဆရာ ဦး
သူရိန်က “မြေဩဇာစစ်သပ်စိုက်ခင်း
စစ်နေတာပါခင်ဗျာ” လို့ ဖြေပါတယ်။
“ကျုပ်ဝယ်ချင်လို့”
“ခင်ဗျာ”
“ကျုပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ။
ဒီအခင်းဟာ ကျုပ်အခင်းနဲ့ အသက်-
ချင်း အတူတူပဲ။ ကျုပ်က ဒီအပင်
တွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကောင်း
နေလဲလို့ ကြည့်နေတာ။ ကံဗျာ
ရောင်စမ်းပါ။ အခု အခု ခင်ဗျားတို့ရဲ့
မြေဩဇာကို” လို့ အညာသား အရိုး
ခံလေသံနဲ့ ပြောပါ တော့တယ်။
သူက နတ်မောက်နားက ရွာကပါ။
ရုတ်တရက်မို့ အမည်း လိပ်စာ
သေသေချာချာ မမေးလိုက်ရပါဘူး။
စိုက်ပျိုးသူရဲ့ ရင်တွင်းအရောက်သွား
နိုင် တဲ့ စိုက်ပျိုးသူရဲ့ Heart ကို
ထိစေနိုင်တဲ့ မြေဩဇာဆိုတာတော့
သေချာသွားပါပြီ။

ဒီတိုင်းရောက်တော့မှသာလည်း စိုက်ခင်းသွားသွားသွား

ဆရာဦးသူရိန် MR HO နဲ့ AIG
မှ ဝန်ထမ်းများက မြေပဲပင် ၂ ပင်
(သူတို့ အခေါ် အော်ဂဲနစ်နဲ့ Control
အပင်ပေါ့) ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးတိုင်း
တာကြပါတယ်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မြစ်သား
ကြက်သွန်စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်က ဦးမြင့်
ရွှေပါ။ သူ့ရဲ့ အပင်တွေကို ကြည့်
ရင်း အာရလို ပြောတဲ့စကားက ပိုး
သတ်ဆေးပယ်နိုင် ရင်ကို အင်အား
အမြတ်အလွန်ကြီးနေပါပြီ။ အထွက်
ပါ တိုးရင်တော့ အင်း...အင်း
ပေါ့ဗျာတဲ့။ ပုံထဲမှာ
ကြက်သွန်ပင်ကိုင်ရင်း ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်နေပုံကို မြင်တွေ့ နိုင်သလို
ကြက်သွန် ၂ ပင် နှိုင်းယှဉ် ထား
တာကိုလည်း မြင်နိုင်ပါတယ်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးစဉ့်ကိုင်-
မြို့နယ် တောမကျေးရွာ ငှက်ပျော
စိုက်ခင်းပိုင်ရှင် က ဒေါ်ခင်တင်ပါ။
ပိုင်ရှင်ကို မတွေ့ခဲ့ ရပေမဲ့ ငှက်ပျော
စိုက်ခင်းကတော့ မာန တဝင့်ဝင့်နဲ့
စာရေးသူတို့ အဖွဲ့ကို ခပ်မိုက်မိုက်
ကြည့်နေလေရဲ့။ အဆိပ်အတောက်
ကင်းကင်း အရသာရှိရှိ ငှက်ပျော
သီးစားချင်ရင် ဒေါ်ခင်တင်ဆီ သွား
ကြ ပေတော့။

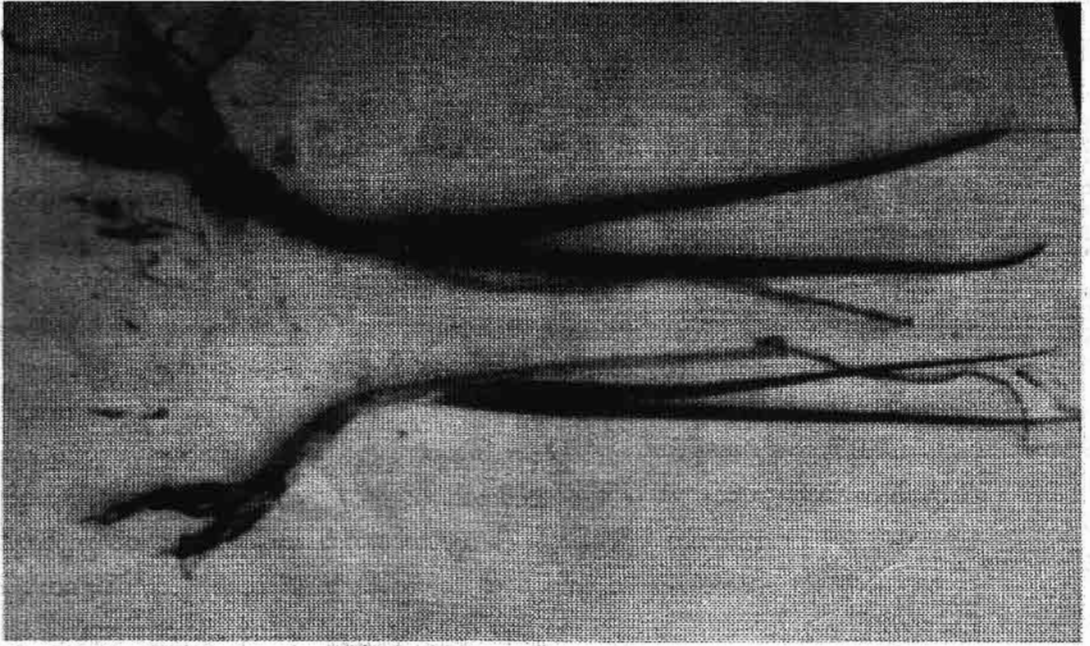
ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ် နန္ဒဝကျေးရွာ
စပါး စမ်းသပ်စိုက်ခင်း ပိုင်ရှင်က
ဦးသန်းထွန်း ပါ။ သူ့စပါးပင်အသက်
က ရက် ၂၀ ပါ။ ဆေးဖြန်းပြီး ၃
ရက် အတွင်းမှာ ကွာခြားချက်ကြီး
လွန်းအားကြီးလို့ စပါးခင်းကို ကြည့်
လို့မဝဖြစ်နေပါသတဲ့။
သူ့မှာ စံပယ် စိုက်ခင်းလည်း
ရှိပါတယ်။

အခုအချိန် ဟာ စံပယ်အဖွင့်နှုန်း
ကျချိန်ဖြစ်ပေမယ့် အော်ဂဲနစ်ဖြန်း
ထားလို့ အခုထိ အဖွင့်နှုန်း ကျမ
သွားဘဲ ဆက်တိုင်းနေရပါသတဲ့။
စံပယ်ခင်းက ဝေးနေ လို့မရောက်
ခဲ့ရပါ။

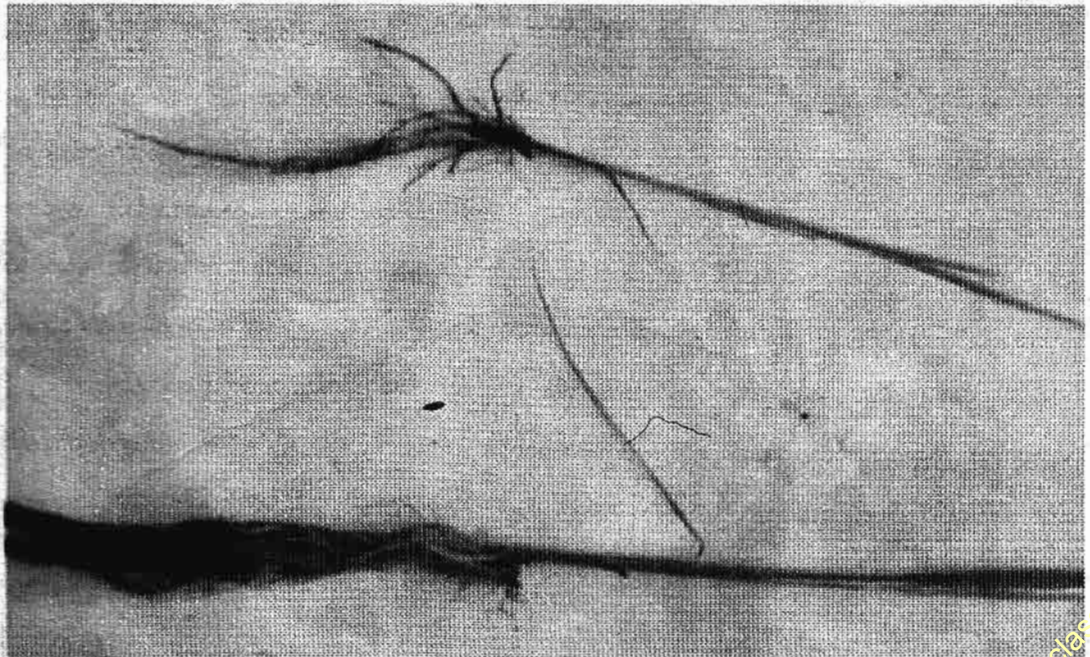
ရွာငုံမြို့နယ်က ဂေါ်ဖီစိုက်ခင်း ပိုင်
ရှင်က ဦးချစ်ဖေပါ။ စိုက်ပျိုးပင်
၈၀၀၀ မှာ ၄၀၀၀ ကို
အော်ဂဲနစ်စမ်းပြီး Contal ထားပါ
သတဲ့။ အပင်ကွာခြားလွန်းလို့ ကျန်
တဲ့ ၄၀၀၀ ကို အော်ဂဲနစ်ဖြန်းချင်
နေပါပြီတဲ့။ ဒီလို အပင်ကြံ့ခိုင်ကျန်း
မာ နေရင် ပိုးသတ်ဆေး လေးချနိုင်
မယ်လို့ ယုံကြည်ပါသတဲ့။
ရွာငုံမြို့နယ် ပဲယင်း တောင်ရွာ၊
တောင်သူကြီး ဦးချစ်ဖေရဲ့ ဂေါ်ဖီကို
စိတ်ချလက်ချစားသုံးနိုင်ပါပြီ။

ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ် နန္ဒာရွာမှ စပါးနှင့် စံပယ်စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်ဦးသန်းထွန်းနှင့် အဖွဲ့သားများအတူတူရောက်ရန်

ကွဲပြားခြားနားသော ကြက်သွန် (၂)ပင်

ကွဲပြားခြားနားသော ဓပါး (၂)ပင်

တောင်သူကြီး ဦးတင်ဦး ကတော့
အာလူးရော၊ ဂေါ်ဖီရော၊ စပါး ရော
အော်ဂဲနစ်မှ အော်ဂဲနစ်ပဲတဲ့။

ဟဲဟိုးက ဘာမာစတီစပါး
စိုက်တဲ့ ဦးတင်ဝင်းကတော့ တစ်နှစ်
တစ်နှစ်ကို ဝိုးသတ်ဆေး ကျပ် ၅ သိန်း
မှ ၇ သိန်းဖိုးအထိ သုံးနေရလို့ ဝိုးသတ်
ဆေးလျှော့ကျတာနဲ့တင် အမြတ်တွေပို
နေပါပြီတဲ့။

နေပြည်တော်၊ ရေနောင်စိုက်ပျိုး
ရေး သုတေသနခြံက စပါးပင်တွေကို
လည်း စမ်းသပ်ထားပါသေးတယ်။
ဦးအေးကျော်၊ လက်ထောက်သုတေသန
မှူးပြောတာလေးကို နားထောင်ကြည့်ရ
အောင်ပါ။

“ဆေးဖြန်းပြီး ၄ ရက်အရမှာ
အရွက်ကလေးတွေက အပြားကြီးလာ
ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ၊ အညွန့်လေးတလှလှ
နဲ့ တလွန်လွန်ဖြစ်နေတာကိုက အားရ
ထေ့ပါပဲဗျာ။ ဒီလမ်းနဲ့နီးနေတဲ့ စမ်းသပ်
ထွက်က မဖြစ်မနေ ပေါင်သတ်ဆေးဖြန်း
ထိုက်ရတော့ အရွက်လေးတွေ အဝါ
ဆောင်သွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ အော်ဂဲနစ်
ဆေးဖြန်းလိုက်တော့ အစိမ်းရောင်

ပြန်ပြောင်းသွားတာ ထူးခြားမှုပါ။
ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရပြောရရင်
အထွက်တိုးမှာ အသေအချာပါပဲ ခင်ဗျာ”
စာရေးသူက မေးကြည့်ပါ
တယ်။

“ဆရာအမြင်အနေနဲ့ ဒီအော်ဂဲ
နစ် မြေဩဇာကို ဘယ်လိုသဘောရပါ
သလဲ” ဆိုတော့-

“အပင်လေးတွေ မြင်ရတာနဲ့
တင် စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့ အတိုချုပ်
ပြောရရင် OKပါခင်ဗျာ” တဲ့။

ရမည်းသင်းမြို့ ရွာတန်းရှည်ရွာ
က စပျစ်စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်က ဦးစိုးဝင်းပါ။
ဦးစိုးဝင်းက ပြောပါတယ်။

“စပျစ်ပင်က အလွန်ပိုဝင်လွယ်
ပါတယ်။ ဒေါင်းရောဂါပိုးပါ။ ကျွန်တော်
ဆေးဖြန်းရင်း စိတ်ပူတာက တခြားရောဂါ
တွေများ ဝင်လာမလားလို့ပါ။ အခုက
တော့ အမြင်အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ အားရ
ချက်ကတော့ နှစ်ပွဲဝိုးသတ်ဆေးဖိုးက
သိန်း ၂၀ မှ သိန်း ၃၀ အထိ သုံးနေ
ရတာပါ။ ဝိုးသတ်ဆေးဖိုးလည်း သက်
သာမယ်၊ အထွက်လည်း တိုးမယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော် ပြုံးလွန်းလို့ ပါးစပ်တောင်

ပိတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”
သူပါးစပ်ပိတ်တာ၊ မပိတ်တာ
အသာထားလို့ စာရေးသူတို့တွေ စပျစ်
သီးစားရင် အဖြူမှုန့်မှုန့်လေးတွေ ကပ်
နေတာတွေတယ် မဟုတ်လားဆရာ။
အဲဒါပိုးသတ်ဆေးတွေ သေသေချာချာ
ပြောင်အောင် ဆေးစားကြဖို့လိုမယ်နော်။
အော်ဂဲနစ်သာ အောင်မြင်ခဲ့ရင် မျက်စိ
မှိတ်စားပေရော။

စက်လှေကြီးစီး၊ စက်လှေ
ကလေးစီး၊ ရေငလ္လာတဖွေးဖွေးမှာ
အသည်းတအေးအေး ရင်တပိပိနဲ့ ကေ
၂၀၀၀ နှစ်သောင်း ရေနက်စပါးစိုက်ခင်း
ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ကေထောင်ကျော်ပိုင်ရှင်
မိသားစုရဲ့ စေတနာအပြည့်နဲ့ ဧည့်ခံကြိုဆို
လိုက်လို့ ရင်ထိတ်ရကျိုးနပ်ခဲ့ရပါတယ်။
သွားခဲ့တဲ့ခရီးရှည်ကြီးမှာ ဒီခရီးစဉ်ကြောင့်
အမောပြေခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကေ နှစ်သောင်း
ရေနက်စိုက်ကွင်းကလည်း အော်ဂဲနစ်
အသွင်ပြောင်းမယ့်အကြောင်း သတင်း
ကောင်းပါးလိုက်ရပါတယ်။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ကိုယ်တိုင်
မျက်မြင်လိုက်ပါရင်း (Seeing is believing
ပေါ့ ဆရာ) ပညာရှင်မဟုတ်တဲ့ စာရေး

သုတောင် စစ်သင်္ဘောကွက်နဲ့ Control ကွက်
ကွာချက်ကို မျက်စိထဲမှာ ထင်းခနဲနေ
အောင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပါ ဆရာ။

မည်သည့်အပင်ဖြစ်စေ (ဥပမာ
စပါး၊ မြေပဲ၊ ငှက်ပျော၊ ကြက်သွန်၊ ဂေါ်ဖီ၊
စပျစ်၊ ဘာမာစတီစပါး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊
စမ်းသပ်အပင်ဟာ Control အပင်ထက်
(ပညာရှင်တစ်ဦးအနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ
သာမန်လူတစ်ဦးအနေနဲ့ တင်ပြရရင်)
မျက်စိအမြင်မှာ ထင်းနေစေတဲ့
တောက်ပတဲ့ အစိမ်းရင့်ရောင်ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကိုယ်တိုင်တိုင်းတာချက်များ
အရ

၁။ ပင်စည်ပိုရှည်ပါတယ်။ ပိုတုတ်နိုင်
ပါတယ်။

၂။ အရွက်အပြား ပိုကြီးပါတယ်။ ပိုထူ
ပါတယ်။

၃။ အမြစ်ပိုရှည်ပါတယ်။ ပိုတုတ်ပါ
တယ်။

၄။ အခက်အလက် အရေအတွက် ပို
များပါတယ်။

၅။ ရေသောက်မြစ်ကြားမှာ အမြစ်ပွား
လေးများ ပိုပြည့်လျှံနေပါတယ်။

အဲဒီလိုတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ကျန်းမာ
ရေးနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အပင်လေးတွေပေါ့။
အခုအချိန်မှာ အပွင့် အနှံ၊ အသီးမတွေ့
ရသေးပေမဲ့ တွေ့နေရတာက အားရစရာ
ပါ။ သီးနှံအထွက်ကောင်းစေမယ့်
လက္ခဏာတွေပေါ့။ အနီးစပ်ဆုံး ပြောရ
ရင် ကျန်းမာရေးကောင်းနေတဲ့ မိခင်
လောင်းကို တွေ့ရသလိုပါပဲ။ ကောင်း
သော လက္ခဏာတွေ ပြည့်စုံနေတယ်
ပေါ့ ဆရာ။

အပင် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်တော့
ပိုဝင်ဖို့ ခက်ခဲမယ်။ ပိုမဝင်တော့ ပိုသတ်
ဆေး GO ပေတော့ပေါ့။ သီးနှံအထွက်
လည်း ကောင်းမယ်။ အဆိပ်လည်း ကင်း
မယ်။ စာသုံးသူတွေ ကျန်းမာရေးကောင်း
မယ်။ ဘာလိုသေးသဲဆရာရယ်။ အဲဒီက
ထွက်ရှိလာတဲ့ သီးနှံတွေအားလုံးကို
ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ လမ်းဖောက်ပေးမှုနဲ့
နိုင်ငံခြားတင်ပို့ကြမယ်တဲ့။ စာရေးသူက
တောင် ပြောခဲ့ရသေးတယ်။ တို့တွေ
စားဖို့တော့ ချန်ကြပါဦးလို့လေ။

အခုစမ်းသပ်အောင်မြင်နေတဲ့
အော်ဂဲနစ်မြေဩဇာက ဂျာမဏီနိုင်ငံ
ထုတ် ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွက်

ဦးတင်ဖို့တွင် AIG Co က တစ်ဦးတည်း
ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပါတယ်။ AIG Co
ရရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးသူကလည်း
ဆရာဦးသူရိန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဦးသူရိန်က မြန်မာ့မြေ၊
မြန်မာ့ရေနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိဖို့ကို လွန်ခဲ့
တဲ့ ၆ နှစ်ကတည်းက ကျွမ်းကျင်သူ
ပညာရှင်တွေနဲ့အတူ သုတေသနလုပ်ခဲ့
တာပါ။ အခုလည်း စမ်းသပ်စိုက်ကွင်း
စိုက်ခင်းအရောက်အပင်ပန်းခံ ကိုယ်
တိုင် ကိုယ်ကျ စစ်ဆေးတိုင်းတာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ပုံတွေမှာ တွေ့မြင်နိုင်ပါ
တယ်။ မြန်မာပြည်အပေါ်ထားတဲ့ ဆရာ
ဦးသူရိန်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ စေတနာကို
အထူးလေးစားအားကျဖို့ ကောင်းတာပါ။

ဦးတင်ဖို့တွင်(သူဌေးလေး)
ကလည်း ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ခြေရာ နင်းနိုင်
အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတော့ ဆရာ
ဦးသူရိန်က ခြေရာပဲနင်းပါနော်။ ဖနောင့်
တော့ မနင်းပါနဲ့လို့ ပြောရာပါတယ်။ ဦး
တင်ဖို့တွင်(သူဌေးလေး)တို့လို ဖို့ဆက်
သစ် လူငယ်တွေကို ဓာတုဆေးဝါး
အဆိပ်ကင်းစေတဲ့ ဆော်ဖီစိုက်ဖို့နည်း
ပညာတွေပေးပြီး လက်တွဲခေါ်ယူတဲ့

ဆရာဦးသူရိန်နဲ့ ကမ်းတွဲလက်ကိုင်တွဲပြီး လိုက်ပါတဲ့ ဦးတင်မျိုးထွဋ်(သူဌေးလေး) တို့ကို စားသုံးသူများအားလုံးကိုယ်စား အထူးကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။

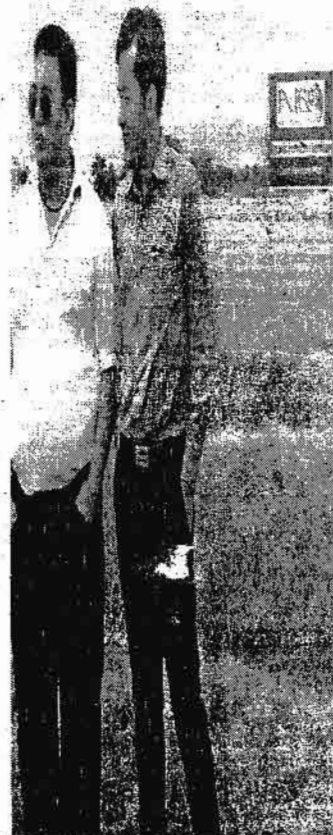
မြေဩဇာကောင်းမကောင်း လုံတွေက ပြောဆိုကြေညာနေစရာ မလိုပါဘူး ဆရာ။ အပင်လေးတွေက အဖြေပေးပါလိမ့်မယ်။ အော်ဂဲနစ် ကောင်းကြောင်းကို အဖြေပေးမယ့် အပင် လေးတွေရှိရာကို ရိပ်သိမ်းချိန်မှာ နောက်တစ်ခေါက် အရောက်သွားရင်း စာဖတ်သူများအားလုံးကို တိတိကျကျ ဖန်တီးကန်ကန် အသိပေးပါဦးမယ်လို့ ပြောကြားရင်း ဒီအပတ်အော်ဂဲနစ်နဲ့ ဆက်သွယ်ခြင်းကတော့ ဒီလောက်ပဲပေါ့ ဆရာ။

အောက်ပတ်တမ်း

ဒီဆောင်းပါးကို ဖော်ပြပေးခဲ့ စာတည်းချုပ် ဆရာမောင်နှင်းဆွေ ဆက်အရင်းလို ခင်ရပါသော ကိုကျော် နှစ်ဆွေနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်အဖွဲ့ ဆရာမလုံးကို ပထမဆုံး ကျေးဇူးတင် ပြတယ်။

အော်ဂဲနစ်ခရီးစဉ်ကို လိုက်ပါ ခွင့်ပြုခဲ့သော ဆရာဦးသူရိန်ကို အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“ဆရာမ” “ဆရာမ” ဟု တဖွဖွခေါ်ရင်း၊ နေပူ မိုးရွာလေတိုက် မရောင် ကွင်းအတွင်း အတင်းဆင်း

ကြည့်ခိုင်း၊ လေ့လာခိုင်း၊ ရေအပြည့်နှင့် စက်လှေအကြီးအသေး စီးစေလျက် လေ့လာရေး ခရီးစဉ်ကို အောင်မြင်စေ သော ဦးတင်မျိုးထွဋ်(သူဌေးလေး) MD, AIG Co ကိုလည်းကောင်း၊

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မပျင်းရ လေအောင် “ဟားငန့်” များ အရှုံးပေး ရလောက်အောင် အတွဲညီလှသော သုံးဦးသော ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ဦးရွှေသိန်း ဦးကျော်ကျော်ဇင်၊ ဦးသိန်းနိုင်တို့အား လည်းကောင်း

အစစ တာဝန်ကျေခဲ့ကြသော AIG Co မှ ဝန်ထမ်းများနှင့်တကွ ညီမ ဆရာမခေါ်ခိုင်မာလာဆွေအား အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အော်ဂဲနစ်တန်ခိုး မြန်မာပြည် ကြီး အဆိပ်ကင်းပါစေ။

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာ့မြေ)

တော်လှန်ရေး

ဝိပဿနာ

ရွှေစုန်းအောင်ဆရာတော်
အရှင်ဝိပိဿနာလတ်ကု

အမိုး (၂)

တော်လှန်ရေးနှင့် ပိပဿနာ

အပိုင်း - ၂

ရွှေစုန်းချောင်းဆရာတော်
အရှင်ဝိစိတ္တာလင်္ကာရ

ဖိနပ်

အလွန်ဝတဲ့ အမျိုးသမီးလူနာ
က ဆရာဝန်ကို ပြောတယ်။

“ဒေါက်တာ ပိနပ်ဖို့အတွက်
ဘာလေ့ကျင့်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲမလဲ
ဟင်”

“ခေါင်းကိုဘယ်စောင်းလိုက်
ညာစောင်းလိုက် လုပ်ပေးပါ”

“တစ်နေ့ ဘယ်နှကြိမ်လုပ်
ရမလဲ”

“ခင်ဗျားကို အစားအသောက်
မသောက်ခင် အခါတိုင်း”

xxx

အိပ်နေတာကို

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ကို
ညှပ်တိုင်းညှပ်တိုင်း အိပ်မက်
အနုပညာကိုပဲ မက်နေတယ်။

ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် မီးတောက်မီးလျှံ
တွေကိုပဲ မြင်ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး
ပူလောင်အိုက်စပ်နေတယ်။ အသက်
ရှူလို့လည်းမဝဘူး။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားရ
တယ် ဒေါက်တာရယ်။”

“နေခင်းမှာ ခင်ဗျား နေပူစာလို့
တယ်ထင်တယ်”

“မလုံပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဒါမှမဟုတ် မအိပ်ခင်
အိပ်ရာကို သန့်ရှင်းအောင် ဖုံတွေတာတွေ
မခါဘူးထင်တယ်”

“ခါပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်တယ်ထင်
တယ်”

“မအိပ်ပါဘူး”

“ပိုက်ဆံကို နီးရုံပစ်သလို
သုံးနေတယ်လို့ မိန်းမက ခင်ဗျားကို
အပြစ်တင်တယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒီလိုလူ မဟုတ်
ပါဘူး ဒေါက်တာ”

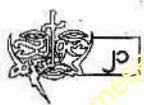
“အင်း... အကြောင်းအရင်းကို
ဖော်ထုတ်ရ ခပ်ခပ်ပဲ ဒါနဲ့ စကားမစပ်
ခင်ဗျား ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“မီးသတ်သမားပါ”

xxx

အခု ငါပြောခဲ့တာ တကယ့်
ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ မဟုတ်ဘူး။ လိမ်ထားတဲ့
ဇာတ်လမ်းလေးတွေပဲ။ ရယ်မောဖို့ပြော
တာလေးတွေ မှသားရနံ့သင်းတဲ့ ဓာတ်စာ
လေးတွေပေါ့။ လိမ်တာဆိုပေမယ့်
တစ်ဖက်သားကို မထိခိုက်ဘူး။ စိတ်
အပန်းပြေခြင်း အကျိုးတောင်ရသေး
တယ်။ ဒါကြောင့် မုသာဝါဒက မမြောက်
ဘူးလို့ ဆရာကြီးအုန်းဦးထွန်းမြင့်က
ဆိုတာဖြစ်တယ်။ ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်
ကတော့ မုသာဝါဒနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သူ့ရဲ့
ဘဝအမြင်သစ်စာအုပ်မှာ အခုလိုဆို
ထားတယ်။

မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ်မှလွဲ၍
ကျန်သိက္ခာပုဒ်များကို အကြောင်းအား
လျော်စွာ ဘုရားအလောင်းသည်
လွန်ကျူးခဲ့သေးကြောင်း ကျမ်းဂန်များ၌
ဆို၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ကျူးလွန်ရာ၌
ဘုရားအလောင်းသည် လောက၌
ဓမ္မအပေါ် အဓမ္မက မလွှမ်းမိုးရလေ
အောင်သာ မိမိကိုယ်ကို အနစ်နာခံပြီး
ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးရွှေအောင်၏ ဘဝအပြင်သစ်မှ

ဆိုလိုတာကတော့ ဘုရား အလောင်းတော်ဟာ ပါရမီပြည့်တော်မူရာ လေးသင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလ ပတ်လုံး မုသာဝါဒကံကို တစ်ခါမျှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ တစ်ခြားပါဏာတိ ပါတလို အကုသိုလ်ကံတွေကတော့ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့အကြောင်းတွေ ဖြစ်ပေါ် လာရင် ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါက ဆရာ ကြီး ဦးရွှေအောင်ရဲ့ အဆိုပေါ့ကွာ။ ဒီအချက်ကို ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက် အောင် ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်က အခုလို ရှင်းပြထားတယ်။

ပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်အရ သူ့အသက်ကိုမသတ်ရဟူ၍လည်းကောင်း သူ့အကျိုးကိုထိပါးအောင် မလုပ်ရဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုပါသော်လည်း ဤလောကတွင် မိမိ၏နှိုင်းငံ့ကို ကျူးကျော်စော်ကာသည့် အခါသမယမျိုး လည်းရှိနိုင်၏။ မိမိလူမျိုးကို ကျူးကျော် စော်ကာလာသည့် အခါသမယမျိုးလည်း ရှိနိုင်၏။ မိမိ မိသားစုကို ကျူးကျော်စော် ကာလာသည့် အခါသမယမျိုးလည်းရှိနိုင် ၏။ မိမိကိုယ်ကို ကျူးကျော်စော်ကာလာ

သည့် အခါသမယမျိုးလည်းရှိနိုင်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ကား “ခုခံပိုင်ခွင့်” အရ ပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်ကို ကျော်လွန် ပြီး သူ့အသက်ကို သက်ရသည့် အခါမျိုး လည်းရှိနိုင်၏။ သူ့အကျိုးကို ထိပါးရသည့် အခါမျိုးလည်းရှိနိုင်၏။ ထိုကဲ့သို့မမလုပ် ပါလျှင် မိမိနိုင်ငံသည် သူတစ်ပါးလက် အောက်သို့ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏ လူမျိုးသည် သူတစ်ပါး၏ကျေနပ် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏ မိသားစုသည် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်သွားပေလိမ့် မည်။ မိမိသည်လည်းရဲရဲလှသော လူ့ဘဝ မှ ကွယ်ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ဦးရွှေအောင်၏ ဘဝအပြင်သစ်မှ

လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ပညာကို လွတ်လပ်စွာ အသုံးပြုချင်တဲ့ သတ္တဝါမျိုး ပဲကွ။ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ အသိဉာဏ် မှ မရှိတာ။ ပညာမှမရှိတာ လွတ်လပ်စွာ အသုံးချဖို့ ဆိုတာကို ဘယ်စဉ်းစားပါ့မလဲ ငါတို့ လူတွေကတော့ အသိဉာဏ်ပညာ ဆိုတာရှိတယ်။ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ် ချင်တယ်။ ငါတို့ အတွေးအခေါ်ပေါ်မှာ ရာထူး၊ အာဏာ၊ ပါဝါ၊ ငွေကြေး၊ လက်နက်၊ ဒီအရာတွေနဲ့ ဖိထားတာကို

မလိုလားဘူး။ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ များသောအားဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်နေတာကို မြတ်နိုးတယ်။ လူကိုသတ္တဝါလို့ဆိုလိုက်တော့ ငါ့ကိုရိုင်း လိုက်တာ၊ အသုံးအနှုန်း ရင်သီးလိုက် တာလို့ မထင်ဘူးလား။ မထင်ပါနဲ့ကွ။ မြတ်စွာဘုရားဟောတာပဲ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတဲ့။ ဟုတ်ထယ်မဟုတ် လား။ အဘိဓမ္မာရှုထောင့်ကနေပြောရင် လူလည်းသတ္တဝါပဲ၊ နတ်လည်းသတ္တဝါ ပဲ၊ ဗြဟ္မာလည်းသတ္တဝါပဲ၊ တိရစ္ဆာန်လည်း သတ္တဝါပဲ။ ဒါကြောင့်လူကို သတ္တဝါလို့ ဆိုတာမရိုင်းပါဘူး။ မရင်သီးပါဘူးလို့ မှတ်ပေတာ ကိုယ့်လူရေ၊ လူဆိုမှတော့ အကုန်ပေါ့ကွာ။ ဘယ်တစ်ယောက်မှ ချန်ထားလို့မရဘူး။ သမ္မတလည်း သတ္တဝါ၊ ဒုသမ္မတလည်း သတ္တဝါ၊ လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌလည်း သတ္တဝါ၊ ငါလည်း သတ္တဝါ၊ မင်းလည်း သတ္တဝါ၊ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာပဲ။ သတ္တဝါအား လုံး ကမ်းမရာ ခံနေကြရတာပဲလေ။ ဒီနေ့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ ရွှေတီးဆောင်းနေရပေမယ့် လို့ နောင်နေ့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ ဖဲထီးအစုတ် ကလေး နှောင်းနေချင်နေရမှာပဲ။ ဤ

မေ့သဘာဝပါ။ လွန်ဆန်လို့မရပါဘူး။
 ထားပါတော့။ ငါဆိုလိုတာက သတ္တဝါ
 ဆိုတာ လူလည်းသတ္တဝါဆိုတဲ့အချက်ပဲ။
 အဲဒီလူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ဘယ်ခေတ်
 ဘယ်အခါ ဘယ်ကမ္ဘာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်
 ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်နေချင်တာပဲကွာ။
 ဘယ်သူ့အဖီအနီအချုပ်အချယ်ကိုမှ
 မခံလိုဘူး။ ဖိရင် ကြတယ်။ ထိရင် ချ
 တယ်။ ဒါတွေလုပ်တယ်။ လိုအပ်ရင်
 တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း အတိုင်း
 အတာကနေ တစ်မျိုးသားလုံးအတိုင်း
 အတာအထိ ကြွကြ ချွတ်တာတွေ ရှိ
 တယ်။ ဒါကိုပဲ တော်လှန်ရေးလုပ်တယ်
 ဆိုကြတာပေါ့။ တော်လှန်ရေးဆိုတာက
 တော့ ငါတို့လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း လုပ်
 ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးပဲ။
 အဲဒီတွေ ဝိုင်းပြီး ကြွခဲ့ကြဖူးတယ်။
 အဲဒီတွေ ဝိုင်းပြီး ချခဲ့ကြဖူးတယ်။
 သတ္တတော်လှန်ရေးများဆိုတဲ့စာအုပ်
 ဆို ငါ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအထဲက
 အယ်ဂျီးရီးယား လွတ်မြောက်မှု
 တော်လှန်ရေးဆိုတာကို ငါ စိတ်ဝင်စား
 ပြောပြချင်သေးတယ်။
 အယ်ဂျီးရီးယား (သို့မဟုတ်) လွတ်

မြောက်မူတော်လှန်ရေး (၂၆/၉/၁၉၆၂)
 အယ်လ်ဂျီးရီးယားရဲ့ အကျယ်
 အဝန်း စတုရန်းမိုင် ၈၄၇၅၀၀ ရှိတယ်။
 မြို့တော်က အယ်လ်ဂျီးရီးယား။ ၁၉၆၄
 ခုနှစ် လူဦးရေ စစ်တမ်းအရ လူဦးရေ
 ၁၀၇၈၀၀၀ ရှိခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ လူဦးရေ
 ကိုတော့ ငါ မသိဘူး။ ပြည်တွင်းသုံးတဲ့
 ငွေက ဖရန်ခ် (ပြင်သစ်)ငွေ။ ဘာသာ
 စကားက အာရဗီစကားနဲ့ ပြင်သစ်
 စကား။ အယူဝါဒ၊ ဗွတ်စလင်၊ (အာရပ်
 များ)၊ ဘုရင်ရှိ၊ ဂျူး၊ စိုက်ပျိုးမြေကေ
 ၁၅၀၀၀၀၀ ရှိတယ်။ အဲဒီမြေပေါ်မှာ
 ဂုံ့ မယော၊ စပျစ်နဲ့ သံလွင်တို့ကို အဓိက
 ထား စိုက်တယ်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယား
 ဟာ ဝိုင်အာရက်နဲ့ သံလွင်ဆီမှာစွာ ထုတ်
 ရောင်းရာမှာ ကျော်ကြားတယ်။

**အိတ်စီဂျီးရီးယားအမျိုးသား လွတ်
 မြောက်ရေးစာပိုဒ်၏ ပြောချက်**

သင်တို့အပေါ် လူသားမဆန်
 စွာ ဖိအားချုပ်နှောင်မှုများကိုလည်းကောင်း၊
 ကျွန်သဘောကအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ
 အုပ်ချုပ်နေမှုများကိုလည်းကောင်း
 တွန်းလှန် ဆန့်ကျင်ကြလော့။ ကျွန်

သဘောက ပြုလုပ်ခဲ့ရာသည့်ဘာသာစုံတွင်

(ရှေ့တစ်ပတ်ဆက်မတ်)

ဆင်းရဲကင်းကွာချစ်သာကြပါစေ

ရွှေစုန်းချောင်းဆရာတော်
 အရှင်ဝိစိတ္တာလင်္ကာရ

တန်ခိုးကြွယ်

ချွေးတော်သွေးတော် ယိုစီးခဲ့ဖူးသော ရုပ်ပွားတော်ကြီး

ကျောက်တန်းမြို့နှင့် ၉ မိုင်ခန့်
ဝေးသည့် ကမာကလုတ်တိုက်နယ်
မဟာဘုံပျံကျောင်းတိုက်ကြီး အနီးတွင်
“ကျွန်းလုံးချမ်းသာ” ဟု ခေါ်တွင်သော
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူရှိပါသည်။

၁၂၇၁ ခုနှစ်က ကမာကလုတ်ရွာကြီး
မှာပင် သွန်းလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရားဒကာ
မှာ ဦးရွှေခုံး - ဒေါ်ရွှေရိပ် တို့ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဆန်းကြယ်
မှုတစ်ရပ်ကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ထိုဆန်း
ကြယ်မှုကား ၁၂၇၃ ခုတွင် ရင်ဘတ်
တော်မှ သွေးတော်များ ယိုစီးခဲ့ဖူးပါသည်။

၁၂၇၉ ခုတွင်မူ ကိုယ်လုံးတော်
အနံ့ ချွေးတော်များ ယိုစီးခဲ့ဖူးပါသည်။
ထိုသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်တော်
မူပြီးနောက် ဘုရားဒကာ၊ ဒကာမမောင်နံ
ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆန်းကြယ်၍ တန်းခိုးကြွယ်
သပ္ပာယ်ဖွယ်ရာကောင်းသော ရုပ်ပွား
တော်ကြီးကို ဖူးလိုပါက ကျောက်တန်း
ဈေးအနီးမှ ညနေပိုင်း မော်တော်စီး၍
ကမာကလုတ်ရွာကြီးကို သွားရောက်နိုင်
ကြပါသည်။

ဘာသာရေးစာစာညှင်း

အပြစ်ဖြစ်ပါသည်

ပျော်ပျော်ပျော်

အရှင်ရေဝတ (သာသနာ့ပျိုးစင်း)

၂၀၀၉-ခု ဇွန်လထုတ် ဘာသာ
ရေးမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းပေးနေသူ မစ္စာဖြူ
က သေရည်နဲ့ ပတ်သက်သော ပြဿ
နာ (၅) ခုဖော်ပြသည်ကို တွေ့ရ သည်။
ဤဆောင်းပါးကို သက်ဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းသို့
မပို့ဖြစ်သော်လည်း မေးခွန်း (၅)
ခုအတွက် တစ်ခုချင်းစီ ဖြေဆို
ထားဖြစ်သည်။

(၁) အရက်သောက်ပြီး မည်သည့်
စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ အိပ်နေ
တတ်သူများမှာ အပြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်။

အပြစ်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတာသာ
ကြိုက်နှစ်သက်၍ အရက်သောက်ပါ၏။
မည်သူ့ကိုမျှ မဆွေပါ။ မပူပါ။ အနောက်
ယုဂ်ပေးခြင်းမျိုးမရှိပါ။ သို့သော်လည်း
မိမိကိုယ်တိုင် ထိခိုက်စေခြင်းကြောင့်
အပြစ်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သေရည်
သောက်သူ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ သေရည်
ဝင်သွားသည်နှင့် ထိုသူ၏ ဦးနှောက်ကို
သွားရောက်ထိခိုက်၏။ သူ့အလုပ်ကို
သွားရောက်ထိခိုက်ပါ၏။ အရက်
သောက်ပြီး အိပ်နေသူသည် မည်သူ့ကို
မျှ မထိခိုက်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ့ကို

မီ ခိုနေသူများနှင့် ဆက်စပ်ပတ်
သက်နေခြင်းကြောင့် ထိခိုက်မှုရှိပါ၏။
သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး စီးပွားလုပ်ရသူတွေ
ကိုလည်း သွားရောက်ထိခိုက်၏။
ထို့ကြောင့် အပြစ်ဖြစ်ပါ၏။ သံသရာပြစ်
သာမက လောကဝတ်၊ တာဝန်မကျေ
ခြင်းဝတ်ပျားပါဖြစ်စေပါ၏။

(၂) အရက်ပါသော ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာ
စားရသည် လူနာများမှာအပြစ် ဖြစ်၊
မဖြစ်။

ဆေးဝါးတွင် အရက်ပါပါက

အရက်၏ အရောင်အဆင်း၊ အနံ့
အရသာတို့ မရှိလျှင် အပြစ်မဖြစ်ပါ။
အရောင်အဆင်းရသာအနံ့တို့ ရှိနေပါက
အပြစ်ဖြစ်သေးသည်။ မူးယစ်ထုံထိုင်းစေ
တတ်သောသတ္တိရှိနေလျှင် သူရာအဖြစ်
သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ဆေးဝါးဖြစ်ဟု
အရက်ကို သီးသန့်သောက်သူများ
အပြစ်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူပါမည်။
ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ဟု အကြောင်းပြ၍ မှီဝဲ
သောက်သုံးခြင်းမှ အကြိုက်စွဲသွားပြီး
အရက်သမား ဖြစ်သွားသူများ များစွာ
တွေ့ဖူးပါ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက်
ငါးပါးသီလတွင် သူရာပါနုသိက္ခာပုဒ်ပါနေ
ခြင်းကြောင့် သီလနှင့်အသက် ယှဉ်လာ
လျှင် မည်သည့်အရာကို စွန့်မည်နည်း။
ဩကာသကန်တော့ချိုးတွင် ဗျဿန
တရားငါးပါးတို့မှ ကင်းမွတ်လိုကြောင်း
ဆုတောင်းလည်း ပါရှိလေ၏။ ထိုဗျဿန
တရားငါးပါးတွင် သီလဗျဿန-သီလ
ပျက်စီးခြင်း မဖြစ်လိုကြောင်း ဆုတောင်း
ထားသည်ဖြစ်၍ အရက်ပါသည့် ဆေးဝါး
ကိုရှောင်ကြဉ်သည်က ပိုကောင်းပါ၏။
တိုးတက်နေသော ယနေ့ခေတ် အခြေ
အနေတွင် တိုင်းရင်းဆေးများ အနောက်

တိုင်းဆေးများကိုလည်း များစွာထုတ်လုပ် ထားသဖြင့် ရောဂါနှင့်သင့်လျော်မည့် အခြားဆေးဝါး ရှိနိုင်ကောင်းပါ၏။

(၃)အရက်မှန်းမသိ၍ သောက်လိုက်မိ သူများ အပြစ်ဖြစ်မဖြစ်။

အရက်မှန်း မသိ၍ သောက် လိုက်မိသူများ အပြစ်မဖြစ်ပါ။ တစ်ခါက တောက ဖြူညို ကြွလာသော မထေရ် ကြီးတစ်ပါးနှင့် ဒါယကာတို့ ရထားစီးလာ ကြစဉ် အော့ဘီစတောက်ဆိုသော သံဃာ ကို ဒါယကာက အချီရည်မှတ်၍ ကပ် ခု မထေရ်ကြီးက သောက်မိသည်။ နောက်မှအရက်မှန်းသိသော အခြား အကာတစ်ဦးက လျှောက်ထားပါမှ သိရလေတော့သည်။ ဆရာတော်က “ထစ်တစ်တစ်တော့နေသားကွ” ဟု အမိန့်ရှိပါသတော်။ အရက်မှန်းမသိ သောသူ ဤခေတ်တွင်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ။ ကလေးသူငယ်များသာ အရက်မှန်းမသိ လူကြီးများက ချောမော (ချစ်ဆီး) တိုက်ခြင်းကြောင့် သောက်မိ သော ကလေးသူငယ်မှာ အရက်မှန်း မသိသော်လည်း အရက်၏ အနံ့အဆင်း အရသာကို သူသိပေလိမ့်မည်။ မှားတူး

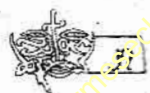

ယစ်တစ်တစ်နေသော်လည်း ဆက် သောက်လျှင် ထိုကလေးမှာ အရက်၏ ဆိုးကျိုး (အနာရောဂါ) တို့ဖြစ်နိုင်သဖြင့် အပြစ်ဖြစ်သည်ဟုသာ မှတ်ယူစေလို ပါ၏။(မသိချိန်က သက်ရောက်မှုမရှိ သော်လည်း သိပြီးမှဆက်၍ ကျူးလွန် လျှင် သက်ရောက်မှုရှိပါသည်။) (၄) အရက်နည်းနည်းသောက် သူနှင့် များများသောက်သူတို့ အပြစ်ဖြစ်ပုံချင်း မည်သို့ကွာခြားပါသနည်း။

နည်းနည်းသောက်သည်ဖြစ် စေ

များများသောက် သည်ဖြစ်စေ သောက်လျှင် လောဘောနှင့်သောက် ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အပြစ်ဖြစ်၏။ သို့သော် အရက်သောက်သည့် အကြိမ်နည်းလျှင် အကုသိုလ်စေ နည်းနည်းဖြစ်၍ အရက်သောက်သည့် အကြိမ်များလျှင် အကုသိုလ်စေ များများဖြစ်ပါသည်။ အကုသိုလ်အမှုကို ပြုခြင်းဖြစ်၍ ကောင်း ကျိုးမပေးနိုင်ပါ။ ကုသိုလ်တရားများကို မေ့လျော့သွားစေတတ်ပါ၏။ အရက်ကို သောက်မိလျှင် နောက်ဆုတ်ရန် ခဲယဉ်း ကြောင်း၊ ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းပြီး ရှေ့ဆက်တိုးတက်ကြောင်း မှတ်သားရ ပူးပါ၏။ အရက်များများသောက်သူသည် ကျန်းမာရေး လျှင်မြန်စွာ ချွတ်ယွင်းပေ လိမ့်မည်။ နည်းနည်းသောက်သူသည် ခြေဖြေးချင်း ချွတ်ယွင်းပေလိမ့်မည်။ (၅) အရက်သောက်ပြီး ကြီးမားသော မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များ မကျူးလွန်လျှင် လည်း အပြစ်ဖြစ်ပါသလား။

ဖြစ်ပါသည်။ အရက်သောက် ခြင်းသည် မကောင်းမှုဖြစ်သည်မှာ သေ ချပါ၏။ ဒုစရိုက်ကျူးလွန်မှု မရှိသော် လည်း မကောင်းမှုဖြစ်၍ အပြစ်ဖြစ်ခြင်း

ဖြစ်ပါ၏။ မကောင်းမှုဟု ဆိုရခြင်းမှာ အရက်သောက်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပထမထိခိုက်ပါ၏။ ခုတိယ သူတပါးကို ထိခိုက်ပါ၏။ တတိယအနေဖြင့် ကိုယ် ရော သူတစ်ပါးပါ ထိခိုက်ပါ၏။ ထို့ ကြောင့် အရက်သောက်ခြင်းသည် မကောင်းမှုဖြစ်၏။

နောက်တစ်ချက်အနေဖြင့် သေရည်သောက်ခြင်းသည် ခုစရိုက် မဟုတ်ဟု ထင်ထားပုံရပါ၏။ မေးခွန်း တွင် ခုစရိုက်များမကျူးလွန်လျှင်လည်း အပြစ်ဖြစ်ပါသလားဟု မေးထား၏။ ငါးပါးသီလတွင် အရေးကြီးဆုံးသော သီလကို ချိုးဖောက်ခြင်းဖြစ်၏။ အရက် သောက်ခြင်းသည် ခုစရိုက်ဖြစ်ပါသည်။ သတ္တဝါအများ ခံစားကြရသော အာရုံ ငါးပါးကာမဂုဏ်တရားများတွင် ခန္ဓာ ကိုယ်ဖြင့် ထိတွေ့ခံစားရသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ ရုံသည် ကာမဂုဏ်ဖြစ်ပါ၏။ သေရည် သေရက်သည်လည်း ရသာရုံကာမဂုဏ် ဖြစ်ပါ၏။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ကာမဂုဏ်တရား ကို ပြုကျင့်ခံစားသူသည် ကဲ့ရဲ့ထိုက် သောအမှု၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ အတူ ရသာရုံဖြစ်သော သေရည်

သေရက်ကို သောက်စားခြင်းသည်လည်း ကဲ့ရဲ့ထိုက်သော အမှုမျိုးဖြစ်ပါ၏။ မကောင်းမှုအဖြစ်လည်း တူ၏။ ကဲ့ရဲ့ ထိုက်ခြင်းလည်းတူ၏။ ထို့ကြောင့် သေရည်သောက်စားခြင်းအမှု (သူရာပါ နအမှု) ကိုသီးခြားနာမည်တစ်ခုအနေဖြင့် ခုစရိုက်တရားထဲမှာ ထည့်သွင်းမထား ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ခုစရိုက်ပင်ဖြစ် ပါ၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် သေရည် သေရက်ဝင်လာလျှင် မည်သည့် ခုစရိုက်

မျိုးမဆို လွန်ကျူးနိုင်သည့်အတွက် ခုစရိုက် (၁၀) ပါးလုံးကို ထောက်ပံ့ အားပေးနိုင်ပါ၏။ အကျိုးပြုနိုင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် (သူရာပါနအမှု) သေရည် သေရက်သောက်ခြင်းအမှုကို သီးခြား ခုစရိုက်တစ်ပါးအနေဖြင့် မဆိုတော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခုစရိုက်မှမပြသော်လည်း ခုစရိုက် (၁၀) ပါးလုံးကို အားပေးခြင်း ကြောင့် အပြစ်ဖြစ်ပါ၏။

သူတအနေဖြင့် ဆိုရလျှင် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များသာ သူတို့၏ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်းသို့ အရက်မဝင်တော့ပါ။ အရက်နှင့်နှိရေ ရောတိုက်သော်လည်း ရေသာဝင်ပါ၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ သူတော်ကောင်းများ၏ အပြည့်အဝ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသဘောကို ဆိုလိုပါသည်။ မူးယစ်စေတတ်သော အရာမှန်သမျှ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ မည်သည့် အကြောင်းပြချက်နှင့်မျှ အဝင်မခံဟူ သော အဓိပ္ပါယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ မူးယစ်စေတတ်သည့် အရာမှန်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်း ဟု ဆိုချင်ပါ၏။

လူလောကတွင် ကိုယ်ကျင့်

တရားသည် အရေးကြီးပါသည်။ ကိုယ်
 ကျင့်တရားသည် သိလဖြစ်၏။ ဥပမာ
 ပေးထားကြသည်မှာသီရိရွှေခွက်နှင့်
 အလားသဏ္ဌာန်တူ၏ဟု ဆိုပါသည်။
 တန်ဖိုးရှိသော ခြင်္သေ့ဆီကို သီရိရွှေခွက်
 ဖြင့် ထည့်ထားမှသာ တည်နိုင်လေ၏။
 ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတရား
 များကို သိလဆိုသည့် ရွှေခွက်နှင့်ထည့်
 ထားမှ တည်နိုင်ပါ၏။ ကိုယ်ကျင့်တရား
 ဖျက်သွားသည်နှင့် လူ၏အရည်အသွေး
 အားလုံး ပျောက်ပျက်သွားတော့၏။
 ထိုသို့ပြုလုပ်ထားသည့် ကုသိုလ်တရား

များကို အရက်သောက်ခြင်းဆိုသည့်
 အကုသိုလ်က ပျောက်ပြယ်သွားအောင်
 ခြေမှန်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်
 က သေရည်သေရက်ကို တစ်ကြိမ်
 တစ်ခါ သောက်လိုက်မိရုံနှင့် မြေလျှိုး
 မီးပျံနိုင်သော ကုသိုလ်တရားများ
 ကွယ်ပျောက်ခဲ့ဖူးသည် သာဓကရှိခဲ့
 ပါသည်။

အရှင်ရေဝတ(သာသနာ့ပျိုးခင်း)

ဆရာမကြီး
ဒေါ်စိန်ယု

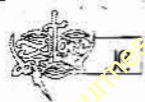

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တိုင်းရင်းအေးဇယားမီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဗဟုသုတရစေဖို့

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်း

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)

ဝင့်လိုက်တယ်ဆိုတာ ယခု
ဘဝတွင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို ခြေ
ထက်ကျိုးအောင်၊ မျက်စိကွယ်အောင်၊
ဆွေအောင် ပြုမှုခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ၊ သက်ရှိ
ဣလားအချင်းချင်း ပြောင်နေကပ်လျှင်၊
ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်လျှင်၊
အဆီးချုပ်အောင် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်း
သတ်ဖြတ်လျှင်ဖြစ်စေ နောင်တစ်ခုသော
ဘဝတွင် အလားတူအဖြစ်မျိုး မိမိတွင်
ပြန်ခံစားရသည်ကို ဝင့်လိုက်တယ်လို့
ဆိုသည်။

တစ်ခါက လယ်တီဆရာတော်
သူတို့ကြီးနဲ့ သူ့ကပ္ပိယတစ်ဦး ပျဉ်းမနား
သူတာမှာ ရထားစီးဖို့စောင့်နေကြပါ
အယ် အဲဒီအခါမှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့
တစ်ဆွဲအိတ် ကပ္ပိယကြီးထဲက သူခိုး
အိတ်ရပါတယ်။ ကပ္ပိယကြီးက ဆရာ
တော်ကြီးဆီ အပြေးအလွှားသွားပြီး
“ဆရာတော်ကြီးဘုရား ဆရာတော်ကြီးရဲ့
တစ်ဆွဲအိတ်သူခိုးခိုးသွားပြီဘုရား” လို့
အော်ကျယ်ကျယ်နဲ့ လျှောက်ထား
တဲ့ ဆရာတော်ကြီးက “ဟဲ့...ဒကာ
အယ် တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ငါတစ်ချိန်
သူခိုးဖြစ်ခဲ့မှန်း လူသိလိုက်တာ” လို့

ပြောဆိုခဲ့ကြောင်းမှတ်သားရူးပါတယ်။
ကျွန်တော် လူတွေရဲ့ အခက်အခဲမျိုးစုံကို
ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူဟောပေးနေတဲ့
နတ်ကြီးတွေ၊ တန်ခိုးရှင်ကြီးတွေရဲ့
အကူအညီနဲ့ ဘဝဟောင်းက မိမိ
မှားယွင်းပြုမှုခဲ့တာတွေကြောင့် ဝင့်လိုက်
တဲ့သဘော ပြန်ပြီးခံစားရတာတွေ သိလာ
ရပါတယ်။

အတိတ်ဘဝက တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး စေတနာ
ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ မိမိ
ကြောင့် ဒုက္ခရောက်စေခဲ့လျှင် ပြန်လည်
၍ အလားတူခံစားရတတ်ပါသည်။

- ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပစ္စည်းကို
ချေးငှားပြီး ပြန်မပေးမိလျှင်၊ လျှူဒါန်း
ပါမည် ကတိပေးပြီး မလှူဖြစ်ခဲ့လျှင်
လည်း စီးပွားရေးပျက်စီးတတ်ပါတယ်။
- အများအကျိုးစီးပွား ပျက်စီးအောင်
ဆောင်ရွက်မိခဲ့လျှင်လည်း စီးပွားတွေ
ပျက်တတ်ပါတယ်။
- လူမှုဂိုဏ်းတစ်ဦးကို ကဲ့ရဲ့ခြင်း ကြောက်
လန့်အောင် ခြောက်လှန့်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
စိုးရိမ်စိတ်တွေ ခံစားရတတ်ပါတယ်။
- မိမိကျူးလွန်ဒုက္ခပေးခဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်

သတ္တဝါက ပရလောကတွင် နတ်
ဖြစ်စေ၊ ဘီလူးဖြစ်စေ နတ်မြွေ နတ်
တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်နေ
လျှင် ပြန်လည်လက်စားချေခြင်းမျိုး
ခံရတတ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်က နေပြည်
တော်ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုက အမျိုးသမီး
တစ်ဦး ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်မေးရင်း
သူ့တွင်အိမ်နာနေကြောင်း ကြာကြာလည်း
လမ်းမလျှောက်နိုင်၊ ကြာကြာလည်း
မထိုင်နိုင်ကြောင်း၊ အဲဒါ တစ်စုံတစ်
ယောက်က ပြဿနာထားသလားဆိုတာ
သိချင်ကြောင်းအမေးရာ ကျွန်တော့်ရဲ့
တန်ခိုးကြီးနတ်ကြီးအကူအညီနဲ့
မေးကြည့်တော့ သူ့တွင် ပရလောကရဲ့
အနောင်အယုက်ကြောင့် ခံစားရတဲ့
ဝေဒနာမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုသောဘဝက
မြွေတစ်ကောင်ကို တုန်ခတ်လို မြွေက
မသေဘဲ ရိုက်တဲ့နေရာရဲ့အောက်ပိုင်း
နာသွားပြီး ကောင်းကောင်းမသွားနိုင်
တော့ကြောင်း အဲဒီမြွေရဲ့ဝင့်လည်တာ
ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဒါ့အပြင် ၎င်း
အမျိုးသမီးကြီးတွင် နောက်သုံးလနေလျှင်
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ယားယံတဲ့ဝေဒနာ

ခံစားရနိုင်ကြောင်း အလားတူ ငယ်စဉ်
အပျိုဘဝကလည်း ယားယံတဲ့ဝေဒနာ
ခံစားခဲ့ရတဲ့အကြောင်းပြောရာ ၎င်းအဖိုး
သမီးကြီးက သူ့အပျိုဘဝတုန်းက
တစ်ကိုယ်လုံးယားယံ၍ ရုံးကအိမ်ပြန်
ပြေးရကြောင်း သမ္ဗုဒ္ဓရွတ်တာလည်း
မရကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ယားယံတဲ့ဝေဒနာက တစ်ခုသော
ဘဝက နွားတစ်ကောင်အပေါ် ထမင်း
ရေပူတွေ လောင်းချခဲ့မိလို့ ခံစားရတဲ့
ဝေဒနာဖြစ်ကြောင်း ထိုဝင့်ကြွေးရှိလျှင်
ကျေပါရစေလို့ ဆုတောင်းဖို့ ပြောလိုက်
ပါတယ်။ မွေးနေ့ဆိုတာက သောကြာနေ့
ဆိုလျှင် သောကြာ ၃ ပတ်ကျွေးရတာ
ကို ဆိုလိုတာပါ။ မွေးရက်ကိုပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မြွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝင့်
ကြွေးရှိလျှင် ကြေပါရစေလို့ ဆုတောင်း
ပါ။ မွေးနေ့သုံးကြိမ်ကျွေးပါလို့ ပြောလိုက်
ပါတယ်။ သူလည်း ဒီယတြာတွေလုပ်
လိုက်တော့ ခါးနာလည်း သက်သာသွား
ပါတယ်။ သုံးလနေ့လျှင် ခန္ဓာကိုယ်
ယားယံနေလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ယားယံမည်
ဆိုတာလည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး။

တစ်ဦးကတော့ ကုန်သည်

တစ်ဦးပါ။ သူလွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်ခန့်က
ပဲကုန်သည်တွေ ရန်ကုန်ရော မုံရွာက
လူတွေပါ အကြီးအကျယ် အလိမ်ခံရပါ
တယ်။ သူလည်း အလိမ်ခံရတဲ့ အထဲမှာ
ပါတဲ့သူပါ။ ငွေတွေလည်း တော်တော်
များများပါသွားကြောင်းပြောပါတယ်။ အခု
လို သူဘာကြောင့်အလိမ်ခံရတာလည်း
လို့ နောက်ကြောင်းပြန်မေးကြည့်တော့
တစ်ခုသောဘဝက ဘုန်းကြီးကျောင်းက
လိုက်ကာသုံးလိပ်ကားပါတယ်။ လိုက်ကာ
ဆိုတာ ကွန်လွန်သူရဲ့ ပုဆိုးတွေကို စပ်
ချိတ်ထားတဲ့ မလ္လာပုံတွေမှာ နေမယူအောင်
ယာယီကာတဲ့ အဝတ်စကြီးပါ။ အနံ ၇
ပေလောက်ရှိပြီး အလျားက ၁၅ ပေ၊
ပေ ၂၀ လောက်ရှိပါတယ်။ မသုံးလျှင်
ထိပ်ပြီး ထားပါတယ်။

သူက လိုက်ကာသုံးလိပ်ပြီး
လှေခွေခွေကို ဖြတ်ပြီး ရွာဘက်ကို
တက်ရပါတယ်။ အဲဒါ ချောင်းထဲမှာ လှေ
တော်တဆနစ်တော့ လိုက်ကာသုံးလိပ်
ထဲချောင်းရေထဲ မျောပါသွားတယ်။ အဲဒါ
သူက လိုက်ကာသုံးလိပ်အတွက်
ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အစားပြန်မပေးခဲ့
ဘူး။ အဲဒီ ပြန်မပေးတဲ့ ဝဋ်ကြွေကြောင့်

အခုလို အလိမ်ခံရတဲ့အကြောင်း သိရပါ
တယ်။

နောက်မိတ်ဆွေတစ်ဦးကတော့
စီးပွားကျနေတယ်။ ဘာမျှလုပ်လိုက်ရင်လို့
အဆင်မပြေဘူးပြောရာ သူကျတော့
တစ်ခုသောဘဝက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်
သိမ်ဆောက်လှူဒါန်းပါမည် ကတိပြုခဲ့ပြီး
သိမ်ဆောက်တဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့အတွက်
စီးပွားပျက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် အလှူအတန်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး ကတိပေးခဲ့လျှင် ကတိပေးခဲ့တဲ့
အတိုင်း လှူဖြစ်အောင်လှူဖို့ ကိုယ်က
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မလှူနိုင်တော့
လျှင်လည်း အကျိုးအကြောင်းသက်ဆိုင်
ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြန်ပြီးအသိပေးသင့်ပါ
တယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့
နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးဌာနက အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ပါ။ သူ့မှာ ပျော်စရာရွှင်စရာတွေကြုံရ
လျှင်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပျော်နိုင်ဘဲ
စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုက အမြဲတမ်း ခံစားနေရ
ပါတယ်။ ဘာအကြောင်းမှလည်း မရှိဘဲ
နဲ့ ခံစားနေရတာပါ။ သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝ
ကိုပြန်ကြည့်တော့ ရွာအပြင်ဘက်

ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးမှာ တစ်ပါးတည်း
နေရတဲ့ မယ်သီလရှင်ကြီးအိမ်ကို
ညတိုင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ သီလ
ရှင်ကြီး ကြောက်လန့်အောင် ခဲနဲ့ခြောက်
လှန့်ပစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
မယ်သီလရှင်ကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
မှု ခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ အတိတ်ဘဝက
သီလရှင်ကြီး ကြောက်လန့်အောင် စခဲ
နောက်ခဲတဲ့ ဝဋ်ကြွေကြောင့် ယခုဘဝ
မှာ စိုးရိမ်စိတ်မကင်းတဲ့ ဘဝနဲ့ခံစားနေရ
ပါတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို မယ်သီလရှင်ကြီး
သုံးပါးကို ဝတ်စုံတစ်စုံစီလှူပြီး အတိတ်
ဘဝက မယ်သီလရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ဝဋ်ကြွေရှိလျှင် ကျေရပါလို့၏လို့
ဆုတောင်းဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အသိ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးဟာ
သူတို့မှာ အမြဲတမ်းနာစွေးတဲ့ ဝေဒနာ
ခံစားနေရပါတယ်။ လေးငါးနှစ်ရှိပါပြီ။
သူတို့ ဘဝနောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်
တော့ သူတို့က နွားကို မိုးရွာထဲသုံးလေး
ရက်ပစ်ထားတော့ နွားမှာအေးအေးမိနာစေး
တဲ့ ဝေဒနာခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ
အတွက် သူတို့နာစွေးတဲ့ ဝေဒနာနှစ်

ရှည်လာများ ခံစားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
နားသုံးကောင် မွေးနေ့ ၃ ကြိမ်အစာ
ကျွေးပြီး အတိတ်ဘဝက နွားနုပတ်သက်
တဲ့ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ကျေရပါစေလို့
ဆုတောင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း
သူတို့ နာစေးတဲ့ ဝေဒနာသက်သာသွား
တာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံအထက်
ပိုင်းက မြို့တစ်မြို့ရောက်နေချိန်မှာ
ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေရဲ့ ချွေးမလေးက
သူ့မှာ စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေကြောင်း
ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မသိ
ကြောင်း ယတြာရှိလျှင်လည်း ပေးဖို့ပြော
ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝပြန်ကြည့်
တော့ သူတို့အိမ်ကို မယ်သီလရှင်ကြီး
တစ်ပါးက ဆွမ်းဆန်အလှူခံလာတယ်။
မအေလုပ်သူက သီလရှင်ကြီးကို ဆွမ်း
ဆန် နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးလောင်းလိုက်ပါ
ပြောပါတယ်။ အဲဒါသမီးဖြစ်သူက နမော
ပြီး နို့ဆီဘူးတစ်လုံးမလောင်းဘဲ နို့ဆီဘူး
တစ်ဝက်သာလောင်းလိုက်တဲ့အတွက်
ယခုလို စီးပွားရေးကျပ်တည်းရခြင်းဖြစ်
တယ်။ အဲဒါ မယ်သီလရှင်ကြီးသုံးပါးကို
ဆန်တစ်ပြည်စီ လောင်းလှူပြီး အတိတ်

ဘဝက သီလရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝဋ်
ကြွေးရှိလျှင်ကျေပါရစေလို့ ဆုတောင်း
ဖို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဗိုလ်ကြီး
ဟောင်းတစ်ဦးကတော့ စီးပွားရေးအခြေ
အနေကောင်းနေရာက အလုပ်တစ်ခု
မှားယွင်းပြီး စီးပွားရေးရုတ်တရက်ကျ
ဆင်းသွားပါတယ်။ အကြွေးတွေလည်း
မပျော်လင့်ဘဲ တင်သွားပါတယ်။ အကြွေး
က အတိုးနဲ့ယူထားတာဆိုတော့ အတိုး
ကလည်း တက်နေပါတယ်။ အချိန်စေ့
လို့ တစ်ဖက်က အကြွေးတောင်းလာ
လို့ မပေးနိုင်တော့ စိတ်တွေဆင်းရဲ
စိတ်ဒုက္ခတော်တော်ရောက်ပါတယ်။
သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝ ပြန်ကြည့်တော့ သူက
တစ်ခုသောဘဝကလည်း စစ်ဗိုလ်မှူးပါ
ပဲ။ ရန်သူရဲ့ နယ်မြေကရွာကို မီးရှို့ဖျက်
ဆီးခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ယခုကဲ့သို့
ဝဋ်လည်းပြီး ဒုက္ခရောက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ဦးကတော့ စိတ်
သိပ်ပြီး မအောင်တဲ့ကလေးတစ်ဦးပါ။
သူက စိတ်ဖောက်ပြန်သလိုဖြစ်နေတာ
ပါ။ သူ့မိဘတွေက တစ်စုံတစ်ဦး ပြုစား
နှောင့်ယှက်တယ်ထင်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ

ရောက်လာတာပါ။ ပရလောကမှ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ပြုစားတာမဟုတ်ဘဲ တစ်ခု
သောဘဝက ကိုရင်လေးတစ်ပါးစကား
ပြောရာမှာ ရှေးနောက်မညီတာ ဣန္ဒြေမရ
ကတတ်တာကို ကြည့်ပြီး ဒီကိုရင်ကရူး
နေတာပါလို့ သုံးလေးကြိမ် ကဲ့ရဲ့ခဲ့တဲ့
အတွက် ယခုသူ့မှာ ရူးနေသလို ခံစား
နေရတာဖြစ်ပါတယ်။

ကြက်တူရွေးတို့ သာလိကာတို့
ချစ်စနိုးနဲ့ လျောင်းအိမ်ထဲ ဖမ်းချုပ်ထားခဲ့
လျှင်လည်း ယခုဘဝမှာ အချစ်အနှောင်
ခံရတတ်ပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ အတိတ်
ဘဝက မိမိနဲ့ ရန်ကြွေးရှိသူက စတု
မဟာရာဇ်နတ်ဘဝ ဘီလူးဘဝရောက်နေ
လျှင်လည်း မိမိသူ့အပေါ်ပြဲခံမိတဲ့အတိုင်း
အတာအလိုက် ပြန်လည်နှောင့်ယှက်
တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ထင်ရှားကျော်ကြား
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး ဘီလူးအသတ်ခံရလို့
ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားတာ တွေ့ရ
ဖူးပါတယ်။ သူတို့က ဘီလူးကို လူ့ဘဝ
တုန်းက သတ်ခဲ့ဖူးလို့ ကလဲ့စားချေတဲ့
အနေနဲ့ အသတ်ခံရတာဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့သေသွားတော့ နှလုံးရောဂါလိုလို ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာလိုလိုနဲ့ သေသွားကြတာဖြစ်ပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝဋ်ကြွေးကတော့ လူတွေ နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ဆက်ဆံရတဲ့ နွားတို့၊ ခွေးတို့၊ ကြောင်တို့၊ မြင်းတို့နဲ့ ပတ်သက် တာတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို အစာကျွေးလျှင် သာမန် ကျွေးခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါ။ မိမိကျွေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ကျေစေဖို့ပါ။

မွေးနေ့သုံးကြိမ် အစာကျွေးပြီး ဆရာတော် ကြီးရဲ့ အတိတ်ဘဝက ကျွဲနဲ့ပတ်သက် တဲ့ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းဖို့ ဦးပဉ္စင်းကိုမှာလိုက်ပါတယ်။ ရောဂါဖြစ်ခါစဆိုတော့ ပျောက်ကင်းနိုင် ပါတယ်။ အကယ်၍ မိမိတဝမှာ ဘာဝဋ် ကြွေးတွေ ကျန်ရှိပါသေးသလဲလို့ သိလို

လျှင် ကျွန်တော့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြိုတင် ပြောနိုင်တာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုတွေ ရလို့ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝဋ်ကြွေး ဖြစ်စေ၊ လူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝဋ်ကြွေးဖြစ် စေရှိလျှင် ကြိုတင်ကျွေးမွေးဆုတောင်း ခြင်း၊ နတ်ဘီလူးများရဲ့ အန္တရာယ်ရှိသေး လျှင်လည်း နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းတောင်းပန် ခြင်းဖြင့် ဝဋ်လည်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်း ရန်ကြေအေးခြင်းများရနိုင်ပါတယ်။

ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုဖြစ်စေ၊ မကောင်းမှုဖြစ်စေ နောင်သံသရာမှာ ကိုယ်နဲ့ထက်ကြပ် မကျွာ ပါလာတယ်ဆိုတာ ဒိဋ္ဌတွေ့ရကြုံ ရတာပါ။ အကြောင်းမရှိတဲ့နဲ့ ဆိုးကျိုး ဖြစ်စေ၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်စေ မဖြစ်ပါဘူး။ စာရှုသူရဲ့ သံသရာခရီးအတွက် ဝဋ်ကြွေး တွေ ထပ်မံမတင်ရဲရအောင် သတိချပ်ဖို့ တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

သတ္တဝါများကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)

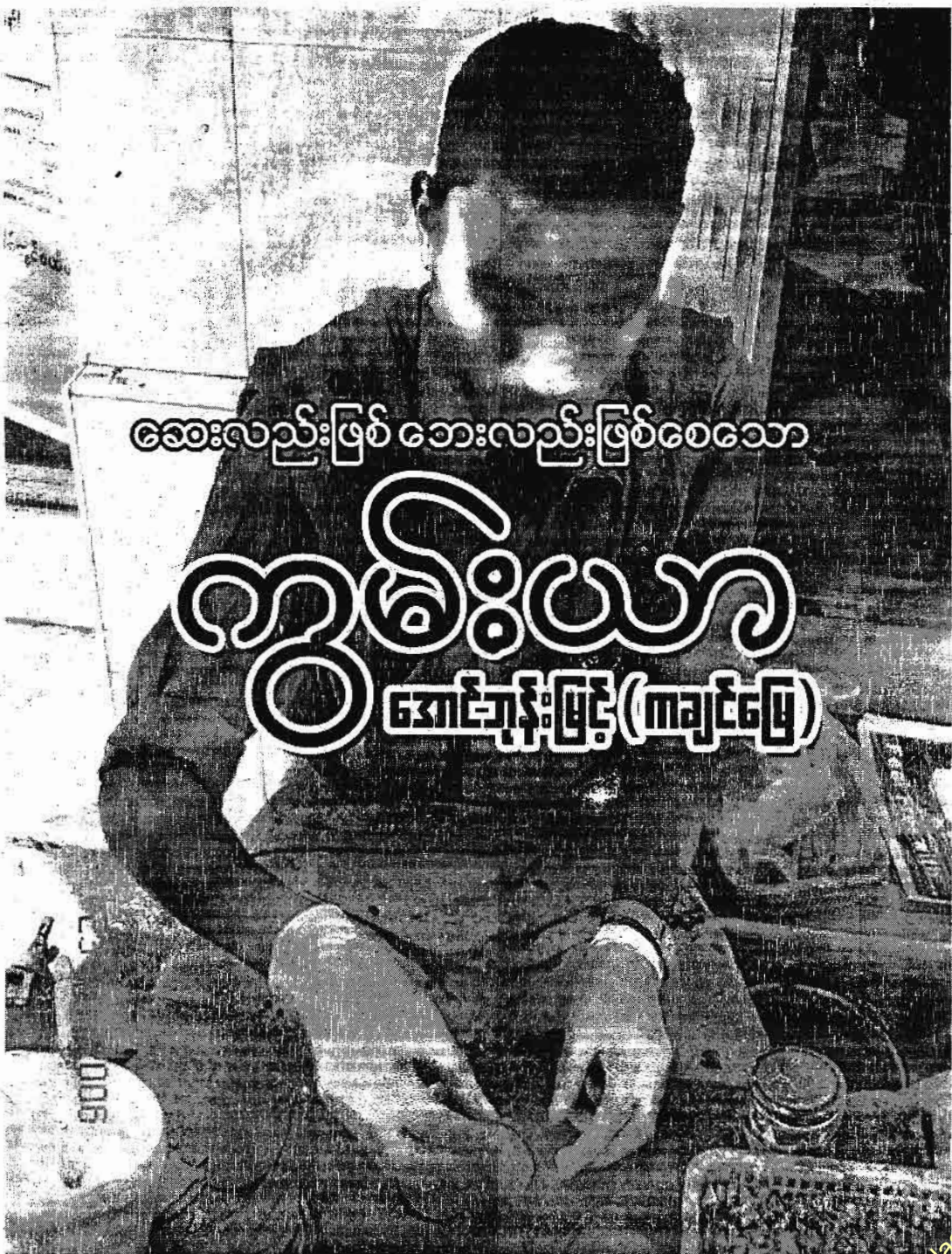

စာချဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး အသည်းကင်ဆာဖြစ်ခါစအခြေအနေမှာ ကျွန်တော့်ဆီ ဓာတ်ပုံနဲ့လာပြပေးပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အတိတ်ဘဝပြန်ကြည့် တော့ တစ်ခုသောဘဝက ကျွဲတစ်ကောင် အ ဆရာတော်လောင်းလျှာကို ချိန်ခဲ့တဲ့ တာခံရပါတယ်။ အဲဒီမှာ နားရွက်ပေါက် ခေါက်သွားပါတယ်။ ဆရာတော်က စိတ် နှိပ် အနီးမှာရှိတဲ့ သစ်သားဖောက်တဲ့ ချွန်နဲ့ ကျွဲကိုထိုးလိုက်တော့ အသည်း နှိပ်ပြီး ကျွဲသေသွားပါတယ်။ အဲဒါကျွဲ ၉ ကောင်ကို ဆရာတော်ကြီးမွေးနေ့မှာ

ဆေးလည်းဖြစ် ဘေးလည်းဖြစ်စေဘော

ကွမ်းယာ

အောင်နိုးဖြင့် (ကျင့်ဖြေ)

ကွမ်းယာ

မြန်မာ့ဓလေ့တွင် ကွမ်းယာသည် လွန်စွာအရေးပါလှ၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကွမ်းစားခြင်းဓလေ့သည် ရှေးတကောင်းမင်းများ လက်ထက်ကပင် ရှိခဲ့၏။ ရှေးယခင်ကာလက တရားရုံးများတွင် အမှုအခင်း ရင်ဆိုင်ရလျှင် ထက်ဖက်ဖိုး ကွမ်းဖိုး ပေးလျှော်စေကာ အမှုကျေအေးစေသည့် အလေ့အထများ ရှိခဲ့လေ၏။ တရားရုံးများက စီရင်ချက်ချ၍ ဒဏ်ကြေး သတ်မှတ်သောငွေကို ကွမ်းဖိုးပေးသည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

သာသနာပွဲ၊ မိဘဆရာပွဲ၊ သီကြား ဗြဟ္မာ နတ်ကောင်းဒေဝတာပွဲ၊ နတ်ယဉ်ပွဲ အစရှိသော ပူဇော်ကန်တော့ပွဲများတွင် အသုံးပြုရသော လက်ဖက်ဖွဲ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲများတွင်လည်း ကွမ်းယာသည် မပါမပြီး ပါရစမြဲဖြစ်လေ၏။ ကွမ်းရွက်ကို အမြတ်ဆုံးအရွက်အဖြစ် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုကြသည်။

ကွမ်းယာ၊ ကွမ်းရွက်သည် စားအာဟာရအဆီလျှင်ဆေး မစားတတ်လျှင် ဘေးအန္တရာယ်ရှိ ကွမ်းယာထဲတွင် ပါဝင်သော

ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံး၊ ရှားဆေး၊ ပရတ်၊ စမုန်စပါး၊ နွယ်ခိုး ဆေးရွက်ကြီး ဖာလာ၊ လေးညှင်းတို့သည် ဆေးစွမ်းအာနိသင်ထက်သော ဆေးဖက်ဝင် ပရဆေးများဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွမ်းယာအတူပူဆာစားနေခြင်း မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဖြစ်သွားကြတတ်၏။ အတူစကားဆိုင်ပွဲပြုရင်း (သို့) အလုပ်အကိုင်ကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရင်း ကွမ်းစားတတ်ကြသည်။

ကွမ်းပင်ကို မြန်မာနိုင်ငံ အပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများတွင် စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးကြ၏။ အထူးသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ နီပေါနိုင်ငံနှင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံများတွင် ဖြစ်သည်။ ကွမ်းစားရာတွင် အသုံးပြုရသော ဆေးမွှေးအမျိုးမျိုးသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံဖြစ်များသောဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ကွမ်းယာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ စားသုံးခြင်းသည် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ပိုမိုဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆိုးကျိုးသက်ရောက်စေနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်

၍ ကွမ်းစားခြင်းကို ရှောင်ရှားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ အစားမတော်လျှင် ဥပါဒိဘေးဖြစ်တတ်သည်။

ကွမ်းရွက်

ကွမ်းရွက်သည် ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုလျှင် အနာပေါက်အမျိုးမျိုး၊ ဆောင်းဆိုး ရင်ကျပ်၊ ပန်းနာ၊ နှလုံးရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ မျက်စိဝေဒနာများကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာ ရစေနိုင်သည်။ အနာများပေါ်တွင် ကွမ်းရွက်ကပ်ပေးခြင်းဖြင့် အသားနုတက်မြန်စေပြီး အနာပျောက်စေနိုင်၏။ ကွမ်းရွက် ရှုပေးခြင်းဖြင့် အညှော်အသင်း ကင်းစေနိုင်၏။ ကွမ်းရွက်စိမ်းရည်သည် လူကြီးရော၊ ကလေးများအတွက်ပါ သောက်ဆေးရူဆေး၊ လိမ်းဆေး၊ ပြတ်ဆေး၊ စပ်ဆေးများအဖြစ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အသုံးပြုနိုင်သည်။

ကွမ်းရွက်ထွက်ရည်ကို ဖုန်းရည်နှင့်သော် လေ့ပြုခြင်း၊ ဝမ်းပျက်ခြင်း ဖျားနာခြင်း ပျောက်၏။ နှာနှိနှင့် သောက်သုံးပေးပါက မီးယပ်ကြောင့်ဖြစ်တတ်သော စိတ်ဝေဒနာပျောက်၏။ ကွမ်းရွက်ညှစ်

ရည်တွင် ချင်းပြုတ်ရည်နော၍ သိန္ဓေ
ဆား အနည်းငယ် ခတ်သောက်ပေးပါက
ပန်းနာ၊ ရင်ကျပ်၊ ရင်အောင့် ရင်နာ
ပျောက်၏။ ကွမ်းရွက်ကို နန္ဒင်းတက်နှင့်
ကျိုပြီး ဆားခတ်သောက်က အဖျားကျ
စေနိုင်၏။ ထန်းလျက်၊ ချင်းတက်၊ ဆား
သင့်ရုံနှင့် ပြုတ်သောက်ပေးသော် အပူ
လွန်ဖျား၊ ငှက်ဖျား၊ တုန်ဖျားများကို ကျ
စေနိုင်၏။

ကွမ်းရွက်မီးကင်၍ ကလေး
ငယ်ထိပ်တွင်အုန်းဆီမန့်ပြီး ကပ်ပေး
သော် နှာစေးရောဂါ ပျောက်နိုင်၏။
ကွမ်းရွက်သန့်စင်ရည်ကို မျက်စဉ်းခတ်
ပေးလျှင် (သို့) ကွမ်းရွက်ကို မျက်စိ
အနားတစ်ဝိုက် ကပ်ထားသော် မျက်စိ
ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာရ၏။ ကွမ်း
ရွက်ကို စားပေးခြင်းဖြင့် ရင်တွင်း အပူ
လွန်ကဲ့မှုကို သက်သာစေ၏။ စိတ်တက်
ကြစေ၍လန်းဆန်းစေနိုင်၏။ ထို့ပြင်
ကွမ်းရွက်သည် ဝိပွားများကို သေစေနိုင်
ပြီး အဆိပ်အပြင်းများကို ယယ်ပျောက်စေ
နိုင်၏။ ဆေးဝါးအဖြစ် ဉာဏ်ကျယ်သရွေ့
အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ကွမ်းသီး

ကွမ်းသီးသည် နုလွန်း ရင့်လွန်း
လျှင် အကျိုးမရှိ၊ လတ်ဆတ်ကောင်းမွန်
သော အနေတော် ကွမ်းသီးများသည်
ဆေးဖက်ဝင်၏။ ချွေးငုပ်ခြင်းကို ပွင့်စေ
၏။ ဝမ်းဗောဓမ်းရောင်ခြင်းကို ကောင်း
စေနိုင်၏။ ခန္ဓာကိုယ် အပူရှိခြင်းကို ငြိမ်း
အေးစေနိုင်၏။ အာရုံကြောနှင့် စိတ်
စွမ်းအားကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်၏။

ကွမ်းသီးခြောက်သည် အနည်း
ငယ်ချို၏။ ဖန်၏။ ဆီမ့်၏။ ဝမ်းမီးကို
တောက်စေနိုင်၏။ အစာ စားချင်စိတ်
မရှိခြင်း၊ နှုတ်မပြိုခြင်း၊ ခံတွင်း မကောင်း
ခြင်းများကို ကောင်းစေနိုင်၏။ ဆီးလမ်း
ကြောင်းကို သန့်ရှင်းကောင်းစေနိုင်၏။
ကွမ်းသီးအစိမ်းနှင့် အခြောက်သည်
ကျွန်းမာရောအတွက် အကျိုးသက်ရောက်
စေမှု အနည်းနှင့်အများ ကွာခြားမှုရှိတတ်
ပါသည်။

ထုံးဓာတ်

ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ထုံးဓာတ်
၏ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကျော်သည် အရိုး
ဖွဲ့စည်းမှုနှင့် သွားကို အကျိုးပြု၏။ အရိုး

ကြွပ်ဆတ်မှု၊ အရိုးပွမှုကို ကာကွယ်ပေး
နိုင်၏။ မီးယပ်ဆုံးပြီး အပျိုးသမီးများ
အတွက် CALCIUM ထုံးဓာတ်သည်
လွန်စွာအရေးပါလိုအပ်၏။ ထုံးဓာတ်ကို
အရိုးပါစားနိုင်သော ငါးကလေးများ၊ နို့နှင့်
နို့ထွက်ပစ္စည်းများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်
များမှ ရရှိနိုင်ပါသည်။

ကွမ်းယာတွင် ထုံးအစပ်အဟပ်
သည် အခရာဖြစ်၏။ ထုံးအစပ်ကောင်း
လျှင် ကွမ်းယာကောင်းပြီး ထုံးအစပ်
မတည့်လျှင် ကွမ်းယာနာမည်ပျက်တတ်
သည်။ ထုံးသည် ခန္ဓာကိုယ်၊ အရိုးနှင့်
သွားကို ကောင်းစေ၏။ လိမ်းပေး၊ လူး
ပေးခြင်းဖြင့် အပူကြောင့်ဖြစ်သော အဖု၊
အကျိတ်၊ အနာများကို ပျောက်ကင်းစေ
နိုင်သည်။

ရှားဆေး

ရှားဆေးသည် ပါးစပ် အနာ
ပေါက်ခြင်းကို ကောင်းစေနိုင်၏။ ဝမ်း
အလွန်သွားခြင်းကို တားပေးနိုင်၏။ သွေး
လှံတတ်ခြင်းကို သက်သာစေနိုင်ပြီး သွေး
စုခဲခြင်းမရှိစေဘဲ သွေးတိတ်စေတတ်
သည်။ ပါးစပ် အနာပေါက်ခြင်းကို

ပျောက်ကင်းစေပြီး ခံတွင်းကို သန့်စင်
ရှင်းလင်းစေနိုင်သည်။

ခံတွင်းအနာများကို ပျောက်ကင်း
စေနိုင်သဖြင့် သွားတိုက်ဆေးအဖြစ်
ရောနှော အသုံးပြုနိုင်၏။ လည်ချောင်း
ရောဂါ၊ ဆီးချိုဝေဒနာ၊ ဆီးလွန်ရောဂါ
အစရှိသော ရောဂါများအတွက် အသုံး
ပြုနိုင်ပါသည်။

ထုတ်

ပရတ်သည် အပူငွေ့ကို ထုတ်
ဆောင်သဖြင့် သေနေသော ကြွက်သား
များကို ပြန်လည်လှုပ်ရှား ရှင်သန်လာစေ
နိုင်ရန် အထောက်အကူဖြစ်စေနိုင်၏။
အသေလွန်နေခြင်း၊ ခံတွင်းခြောက်ခြင်း၊
အစာစားလျှင် အရသာမပေါ်ခြင်း၊ အစား
မချင်ခြင်း၊ နှုတ်မမြိန်ခြင်း၊ အစရှိသော
အနာများကို ပျောက်စေနိုင်သည်။

အစောမကြေ၊ ရင်ပြည့် ရင်
ဆူရောဂါ၊ အဖျားရောဂါအမျိုးမျိုး၊ ဝမ်း
ဝမ်းရောင် ဝမ်းပျက်ရောဂါ၊ အဆုတ်
ဆုတ်သက်သော ရောဂါဝေဒနာများ
ကို သက်သာကောင်းစေနိုင်၏။ အသည်း
ချော့ကပ်၊ အရေပြားရောဂါ၊ ဆီး

ကြောင့်ဖြစ်သော ဖောရောင်ခြင်းများကို
သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

စမုန့်စပါး

ရှေးကျမ်းများအလိုအရ စမုန့်
စပါးသည် ပူ၏။ အစာများကို ကြေညက်
စေနိုင်၏။ လေသလိပ်ကို နိုင်၏။ သွေး
ကို ပြောင့်စေ၍ ညီမျှစေနိုင်၏။ နှလုံးကို
အကျိုးပြု၏။ ဝမ်းဗီးခြင်းကို ပျောက်ကင်း
စေ၏။ လေအားကြီးသော အနာ၊ အတွင်း
အပူနာ၊ ရေငတ်နာကို နိုင်၏ဟု ဖော်ပြ
ထားသည်။

စမုန့်စပါးသည် အစာအိမ်အား
နည်းခြင်း၊ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ ဆီးချုပ်
ခြင်း၊ ချောင်ဆိုးခြင်းများကို ကင်းပပျောက်
ကင်းစေနိုင်သည်။ ဝမ်းလျှော့နာ၊ သန်နာ၊
မျက်စိနာ၊ သရက်ရွက်နာများကို ကောင်း
စေနိုင်သည်။

နွယ်ချို

နွယ်ချိုကို ခေတ်ဝေါဟာရဖြင့်
LIQUORICE ဟုခေါ်ကြပြီး နွယ်ချိုအဆီ
ကို LIQUORICE EXTRACT ဟုခေါ်
ကြသည်။ နွယ်ချိုအဆီသည် အစာအိမ်

အချဉ်ပေါက်ခြင်းနှင့် အစာအိမ်အနာ
အတွက် ဆေးကောင်းဖြစ်သည်။ နွယ်ချို
ကို အစာကြေဆေးအဖြစ် တိုင်းရင်းရိုးရာ
ဆေးများနှင့် လျှက်ဆေးများတွင် အသုံး
ပြုကြသည်။

နွယ်ချိုသည် အစာအိမ်နှင့်
ကျောက်ကပ်ရောဂါကို ကောင်းစေနိုင်
သည်။ လေ၊ သလိပ်ကို ရွှင်စေပြီး အသံ
ကို ကြည်လင်ကောင်းစေနိုင်သည်။
ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ သလိပ်ခြောက်ရောဂါ
ကို ချမ်းသာစေနိုင်ပါသည်။

ဆေးရွက်ကြီးနှင့် နာနတ်ပွင့်

ဆေးရွက်ကြီးသည် အမျိုးမျိုး
သော ပိုးမွှားများကို သေကြေစေနိုင်ပြီး
နာနတ်ပွင့်သည် ခံတွင်းရှင်းစေသည်။
ပါးစပ်မှ မကောင်းသော အနံ့အသက်
များကို ပျောက်ကင်းစေပြီး အစာကြေ
လွယ်စေနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် တံတွေး
နှင့် ခွေးများကို ပိုထွက်စေသဖြင့် ကျန်းမာ
ရေးကို အကျိုးပြုသည်။

ထေးညှင်း

ထေးညှင်းအဆီသည် သွားကိုက်

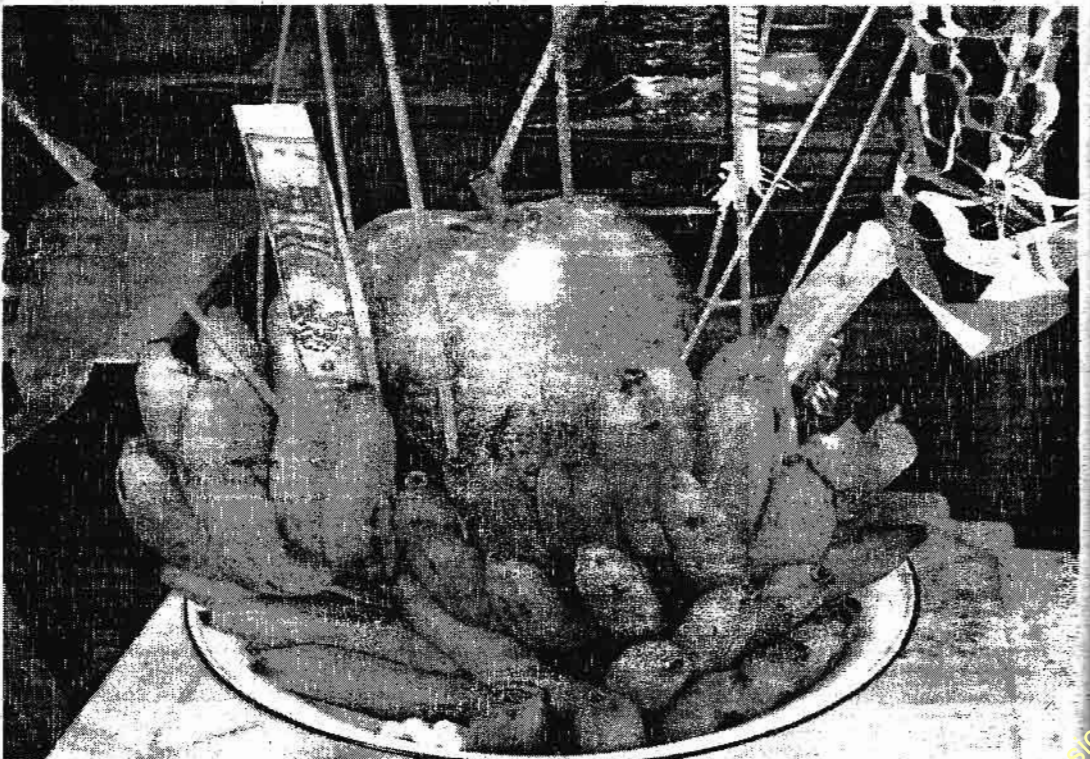
သွားနာခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်း
စေနိုင်သည်။ ငရုတ်ကောင်းပွင့်နှင့် ရော
ကြိတ်၍ သွားတွင်သိပ်ပေးပါက သွား
ရောဂါ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ လေးညှင်း
ကို ငုံပေးပါက သွားကိုက် သွားနာ
သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။ ကွမ်း
ယာ ပြုလုပ်စားသုံးရတွင် အထက်ပါ
ပရဆေးပစ္စည်းများ ပါဝင်သဖြင့် သွား
ခံတွင်းနှင့်ဆိုင်သော ရောဂါ၊ အဆုတ်
အစာအိမ်နှင့်ဆိုင်သော ရောဂါများကို

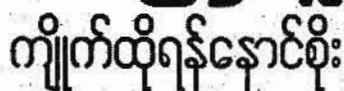
ကင်းစေးစေနိုင်သော်လည်း ကြာကြာစား
လျှင် ကျန်းမာရေးကို ဆိုးကျိုးဖြစ်စေနိုင်
သည်။ ခံတွင်းကင်ဆာနှင့် ထုံးဓာတ်
ကြောင့် ဆီးတွင် ကျောက်တည်ရောဂါ
ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ကွမ်းယာအလွန်အကျွံ
စားသဖြင့် ဆီး၊ ကျောက်ကပ်၊ ဆီးပြွန်၊
ဆီးအိမ်နှင့် ကျင်ချောင်းလမ်းတစ်လျှောက်
တွင် ကျောက်တည်ပြီး ဆိုးရွားသော
ရောဂါဥပါဒ်ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ကွမ်း
ယာကို မရပ်မနား စားသုံးသူများ၌

ပါးစောင်မြှေးကို ဖျက်စီးစေပြီး ပါးစပ်အနား
ဖြစ်စေကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ပါးစပ်ကင်ဆာ
ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်
သန့်ရှင်းမှုကို ထိပါးအာရုံဆိုးစေသဖြင့်
ကွမ်းယာစားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါ
သည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းလို သာယာ
ချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

စာရေးသူ၏ ဆရာကြီးအား အဘိုးအရွယ်ဖြစ်၍ စာရေးသူမှ “အဘိုး” ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ အဘိုးကမူ စာရေးသူအား “ကိုရင်” သို့မဟုတ် “ငါမြေး” ဟု ကြံသလိုခေါ်ဝေါ်တတ်ပါသည်။ အဘိုးဆရာဝန်ကား ၁၉၄၅ ခုနှစ်လောက် ကစပြီး ပဲခူးရိုးမတောင်လှေထိုးမြောင် တောရစခန်းတွင် တရားဖြင့် မွေ့လျော် ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ (၂) ရက်နေ့တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားခဲ့ပါသည်။ အသက်အားဖြင့် (၈၃) နှစ်ရှိလေပြီ။

အဘိုးမကွယ်လွန်မီ ၁၉၆၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် စာရေးသူ ထံသို့ ကြွရောက်လာခဲ့ပါသည်။ စာရေး သူအား အဘိုးမှ အသက်အရွယ်ကို မသိဘဲ နေ့ညမအား လောကီလောကုတ္တရာ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများကို သွန် သင်ဆုံးမ သင်ကြားပြသပေးခဲ့ပါသည်။ အဘိုး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် လူဘုံ အလယ်ဝယ် သင်တင်လျှောက်ပတ်စွာ တင့်တယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဘိုး စာရေး သူထံမှ မပြန်မီတစ်နေ့ “ငါမြေး ဒါတွေ ဟာ ဗုဒ္ဓဗျူဟာ ဂဏန်းတွေရဲ့ မူလသတ္တိထူး တွေဖြစ်တယ်။ ပထမပုရဂိုက်တွေမှာ

ရှိကြောင်း အဘိုးနဲ့ဆရာကြီး “ဘိုးမန်သာ” ကမိန့်ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ငါမြေးက စာပေ သမားဖြစ်တော့ အခွင့်သင့်ရင် အများ သိအောင် တင်ပြဖို့နဲ့ ငါမြေးအထူး လေ့လာဖို့ အဘိုးပေးခဲ့မယ်” ဟုပြောပြီး အောက်ဖော်ပြပါ ဗုဒ္ဓဗျူဟာ ဂဏန်းတို့၏ မူလသတ္တိထူး (သိဒ္ဓိထူး) များကို ချီးမြှင့် ပေးသနားခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခုရက်များတွင် အဘိုးအား အထူးသတိရ လွမ်းဆွတ် မိပါသည်။ အဘိုး၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဘိုးအား ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မှတ်တမ်းများကို ပြန်လည်ရှာဖွေပြီး အများသိရှိနိုင်စေရန် ရေးသားတင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဗျူဟာ ဂဏန်းတို့၏

မူလသတ္တိထူးများ

- ၁ = ၆ = ဆေးဝါးအာနိသင်တို့၏ အချုပ်အချာဖြစ်၏။
- = အ = အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- ၂ = က = ပထဝီမြေကြီးနှင့် တူ၏။ ဤကုန္ဒိပါတ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။
- = ၁ = ၇ ရက်သာသနီတို့ ချစ်ခင် လေးမြတ်၏။

- = ၈ = သိကြားမင်းနှင့် တူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ရ၏။
- = ယ = မိုးကြိုးမီးလောင်တို့ကို ကွင်း စေ၏။
- = င = စိတ်ဖြင့် ငေါက်ရံဖြင့် ပျောက်စေ၏။
- ၃ = ၈ = စစ်သည်ဗိုလ်ပါများ လာစေ လိုကလာ၏။
- = ဆ = အစွယ်ရှိသော သတ္တဝါတို့ ကို နိုင်စေ၏။
- = ၉ = သစ်၊ ကျား၊ ဆင်တို့ကို နိုင် စေ၏။
- = ၅ = နတ်မိစ္ဆာအပေါင်းကို နိုင်စေ ၏။
- = ည = နဂါး၊ ဂဠုန်တို့ကို နိုင်စေ၏။
- ၄ = ယ = အရာရာသော အမှုကိုစွတို့ ကို နိုင်စေ၏။ ရေထွက်စေ နိုင်၏။
- = ၇ = မိုးကြိုးသည်းထန်စွာ ရွာစေ နိုင်၏။
- = လ = ဆေးဝါးအာနိသင်တို့၏ တန်ခိုးကို ပြယ်စေနိုင်၏။
- = ၀ = စိတ်နှလုံးကို ကြည်ရွှင်စေ ၏။
- ၅ = ပ = ဥဒကသိဒ္ဓိပြီး၏။ ရေည့်

သောင်ထွန်းစေနိုင်၏။	၈	= ဗောဇ္ဇင် (၇) ပါး မဂ္ဂင် (၈)	မြေပြင်ကဲ့သို့ သွားထားနိုင်ခြင်း)
= ဖ = ပထဝီသိဒ္ဓိပြီးပြောက်၏။		ပါး၊ သမာပါတ်ဝင်စား၍	
= ဗ = လျှင်မြန်သောဉာဏ်ကိုရ၏။ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်၏။		အတတ်အမျိုးမျိုးတို့ကို	(၅) အာကာသသိဒ္ဓိ (ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားနိုင်ခြင်း)
= ဘ = ရေထဲ၌ပီးလောင်စေနိုင်၏။		ပြီးစီးသော “ဝိဇ္ဇာတန်း” သို့	(၁၁) ဣန္ဒြိယသိဒ္ဓိ (ကိုယ်ပျောက်စေခြင်း၊ ဈာန်တန်ခိုးဖြင့် အလိုရှိသော ရုပ်ကလာပ်ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်း မြေလျှိုး မိုးပျံ့နိုင်ခြင်း) စသည်တို့ကိုရ၏။
= မ = မိုးနှင့် မြေကို အစိုးရ၏။	၉	= နိရောဓသမာပါတ်ဆိုက်၍	
၆ = သ = လေကိုနိုင်၏။ လေမှန်တိုင်း ကျစေနိုင်၏။		လောကုတ္တရာတန်းဖြင့်	
= ဟ = စာတ်လေပါးကို ငြိမ်းစေ၏။		ဝိဇ္ဇာတိုင်း၌ ထွက်ရပ်ပေါက်၏။	
၇ = င = နတ်အပေါင်းတို့ကို နိုင်စေ၏။	၁၀	= သိဒ္ဓိ (၁၀) ပါးဖြစ်သော-	
= ဌ = ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ ပယောက အပေါင်းကို နိုင်စေ၏။	(က)	အရောဂျသိဒ္ဓိ (အနာကင်း ကျန်းမာ)	မှတ်ချက်။ ။ အဟာရသိဒ္ဓိမှာ အာယုသိဒ္ဓိတွင် ပါဝင်၏။ မနောမယသိဒ္ဓိမှာ ဣန္ဒြိယသိဒ္ဓိတွင် ပါဝင်ပါသည်။ (ရုပ်ပြောင်း ကိုယ်ခန္ဓာအတတ်ဖြစ်ပါသည်) သိဒ္ဓိ (၁၀) ပါးမှာ မွန်ပြည်နယ် ကျိုက်တုံမြို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် “သေက္ခတောင်ဆရာတော် ဦးတိယောကမထေရ်မြတ်” ရေးသား ပြုစုတော်မူခဲ့သော “ပဏ္ဍိတဝေဒနိယ ဒီပနိကျမ်း” အလာအတိုင်း သိဒ္ဓိအစဉ်အလိုက် ဖော်ပြထားပါသည်။
= ၃ = ရေကြီးစေနိုင်၏။	(ခ)	ယောဗ္ဗနသိဒ္ဓိ (မအို၊ နိပျို့)	အလိုရှိရာ အသုံးပြုနိုင်စေရန် စေတနာမွန်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။
= ပ = ရေထွက်စေနိုင်၏။	(ဂ)	အာယုသိဒ္ဓိ (ရာတန်မှာပင် အသက် ထောင်သောင်းချီ၍ နေရ)	
= ဏ = မီးလောင်စေနိုင်၏။	(ဃ)	ကာယသိဒ္ဓိ (လက်နက်၊ မီးရိုင်း၊ အဆိပ်ပြီးခြင်း)	
= တ = မိမိမျိုးတူများအပေါ် လွှမ်းမိုးစေနိုင်၏။	(င)	ဝီယသိဒ္ဓိ (လူအများချစ်ခင်ကြည်ညို)	
= ထ = ရန်ဟူသမျှကို နိုင်စေ၏။	(စ)	နေသိဒ္ဓိ (ရွှေငွေပမာတူသော စာတ်ကို ရွှေငွေပြုနိုင်ခြင်း)	
= ဒ = အမျိုးမျိုးသော လက်နက်တို့ကို နိုင်စေ၏။	(ဆ)	ပထဝီသိဒ္ဓိ (မြေကြော့ရှုနိုင်ခြင်း)	
= ဓ = သေနတ်၊ အမြောက်၊ စိန်ပြောင်းတို့ကို နိုင်စေ၏။	(ဇ)	ဥဒကသိဒ္ဓိ (ရေပြင်တွင်	
= န = မီးတောက်မီးလျှံအမျိုးမျိုးတို့ကို နိုင်စေ၏။			

နတ်ဇာတ်ကား

ခင်ဖွန်းကြီး (၁၀) ပါးကန်တော့ခန်း

ဦးကိုကိုအေး (ကြိုပင်ကောက်)

ကျွန်ုပ်အသက်သည် ဇရာ
 ထောင်းလာပေပြီ။ ဆံပင်တို့လည်း ဖြူ
 ကုန်ပြီ။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်က ခန္ဓာရှိလျှင်
 အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု
 ဘောကြားထားပါသည်။ သေခြင်းတည်း
 ဟူသော ဘူတာကို မလွဲမသွေ စိုက်
 ဆောက်ရမည် အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မာန်၊
 ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ဖြင့် ဘဝကို မရပ်တည်ချင်
 မှ။ လောကကြီးကို ငြိမ်းအေးသော
 စာရာဖြင့်က နေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်
 အို မြန်မာမှု ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင်
 သောနှင့် သားသမီးဆက်ဆံရေး ဆရာနှင့်
 ဆည်းဆက်ဆံရေးနစ်နာကို ရေးလိုပါ
 သည်။ အငယ်အရွယ် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်
 ခြင်းကြီးသူဖြစ်ဖြစ် လောကဆက်ဆံမှု
 နှင့် ယဉ်ကျေးသောမျှသာမှုနှင့်သာ
 ဆက်ဆံတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။
 မြို့တစ်ခုတွင် လူတိုင်းသိသော ကြီးသူ
 နှင့် ရွယ်တူလေးစား၊ ငယ်သူသနား
 ဆက်ဆံပါက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်ဆံ
 နည်း မင်္ဂလာရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။
 အချို့သော သူတို့သည် အင်္ဂါဝရ
 ဆက်ဆံပြောဆိုမှုကို မြင်တွေ့ကြား
 မြင်ကြပါသည်။ အမိအဘကို ပြန်လှန်

ပြောဆိုခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့
 ဖြင့် ပြုမူဆက်ဆံခြင်းကို တွေ့မြင်ရပါ
 သည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သင်
 ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတို့အပေါ်
 တွင်လည်း ဝေဖန်မှုအသီးသီးဖြင့်
 ပုတ်ခတ်ခြင်း၊ ဆဲရေးခြင်း၊ ရိုင်းပြုစွာဖြင့်
 အင်္ဂါဝရဖြင့် ဆက်ဆံနေတာကို တွေ့မြင်
 ရပါသည်။
 ထိုသူတို့သည် ဘုန်းကံကြီးလျှင်
 လည်း ခဏပါ။ ဘဝကို အခက်အခဲ
 အမျိုးမျိုး၊ အဖုအထစ်အမျိုးမျိုး၊ ပူလောင်
 သော အပူစိတ်တို့ဖြင့် အမြဲကြုံရကာ
 စီးပွားပညာတို့သည် ဆုတ်နစ်၍ နေကြ
 သည်ကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်
 အနေနှင့် လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ရေးသား
 နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘဝကို အဆိုပိတ်
 ပေါင်းစုံနှင့် ဆင်းရဲခြင်းများစွာကို ခံစားရ
 မှာစိုး၍ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိ
 ကိုယ်ကို နေ့စဉ် ဝေဖန်ကြည့်ပါ။ အမိ
 အဖ၊ ဆရာ ပိဘတို့အပေါ် စော်ကားမိ
 သလား။ ဒေါသအလျောက် ပြုမူပြောဆို
 မိသလား။ အချင်းချင်းအပေါ် မနာလိုစိတ်
 ဖြင့် ကျန်းအောင် လုပ်မိသလား။ ဝေဖန်
 ကြည့်ပါ။ မေတ္တာနှင့်နေသောသူများ ဖြစ်

စေချင်ပါသည်။ မိမိဒေါသကို မမြင်၍
 ဤကဲ့သို့ ပြုမူပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 ဒေါသကိုမြင်လျှင် ဖြစ်ကြောမရှည်အောင်
 နေလိုက်ပါ။ ထိုအခါ သင့်စိတ်သည်
 အေးချမ်းလာမည်ဖြစ်ပါသည်။
 ၁၉၇၅ စာရေးသူတို့ ဆယ်တန်း
 ကျောင်းသားဘဝ အတန်းပိုင်ဆရာက
 အခန်းတွင်းရှိ တပည့်တို့ကို ဆုံးမပါသည်။
 ထိုတပည့် (နာမည်—) ဆရာမလစာက
 ကျွန်တော် ကားတစ်စီး ဘီးတစ်လိမ့်မိုး
 မရှိပါဟုပြန်ပြော၏။ ထိုသူသည် အသေ
 မြန်သွား၏။ စည်းစိမ်တို့ ပျက်စီးကုန်၏။
 ရောဂါမှာ (AIDS)ဖြစ်လေ၏။ ဆရာကို
 ပြန်ပြောသူကို ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့
 ထုတ်နုတ်တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 အမိအဘ ဆရာသမားတို့
 သည် ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးတွင် ပါဝင်
 ပါသည်။ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါး စော်ကား
 မိလျှင် လောကီ ကြီးပွားချမ်းသာ ဆုတ်
 ယုတ်ရုံမျှမက၊ အထက်မဂ်ကို တားဆီး
 ပိတ်ပင်ကာ အစီစီသို့ ကျရောက်တတ်
 ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘဆရာသမားကို
 ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံကြမ်းတို့ဖြင့်
 ပြောဆိုဆက်ဆံမှုမရှိအောင် ထိန်းကျောင်း

သင့်ပါသည်။ သက်ရှိထင်ရှားရှိပါကလည်း
ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါ။ ကန်တော့
ပါ။ အပြစ်တို့မှ ကင်းလွတ်သွားမည်ဖြစ်
ပါသည်။ ထို့ပြင် ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါး
ကန်တော့ခန်းဖြစ်သော အောက်ပါဂါထာ
ကို နေ့စဉ် အနည်းဆုံး သုံးခေါက်ရွတ်
ဆိုပါ။ ယင်းဂါထာမှာ...

“ဗုဒ္ဓေါ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓိ၊ အရဟံ
အဂ္ဂသာဝကာ၊ မာတာပီတု
ဂုရုသတ္တာ ဓမ္မဒေသတ္တာ၊ ဓိယကာ
ဣမေဒဿ မဟာဂုရုဏော၊
‘မယံဝန္ဓာ မိသဗ္ဗဒါ’ ကပ်ပေပါ

၁။ ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးတရားသိမြင်
မြတ်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား
လည်းကောင်း။

၂။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓိ - ကိုယ်တိုင်သစ္စာ
သိပြီးပါလည်း ဟောကမပြ သီးခြား
ရသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်တို့အား
လည်းကောင်း။

၃။ အရဟံ - အာသဝေါကုန်ခန်း
ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်ကြီးတို့အား
လည်းကောင်း။

၄။ အဂ္ဂသာဝကာ - လက်ဝဲလက်ယာ
ခြံရံကာဖြင့် ပညာတန်ခိုး စိုးမိုးထက်လှ

အဂ္ဂသာဝကာ အရှင်မြတ်တို့တို့အား
လည်းကောင်း။

၅။ မာတာစ - ကိုးလလွယ် ဆယ်လ
ဖွားကာ အစာဆိပ်အေး နို့ချိုကျွေးသည့်
မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်အားလည်းကောင်း။

၆။ ပီတုစ - လှလားမြောက်အောင်
လုပ်ဆောင်ကျွေးမွေးပညာပေးသည့်
ကျွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်အားလည်း
ကောင်း။

၇။ ဂုရုစ - ချမ်းသာရန်တွေး ပညာပေး
သည့် အလေးအမြတ်ပြုအပ်သော
ကျေးဇူးရှင်ဆရာသင်အားလည်းကောင်း။

၈။ သတ္တာစ - လိမ္မာစေကြ ကျိုးကြောင်း
ပြလျက် ဆိုဆုံးမတတ် ဆရာမြတ်အား
လည်းကောင်း။

၉။ ဓမ္မဒေသတ္တာစ - သံသရာစခန်း
သွားရာလမ်း၌ ပင်ပန်းကင်းရန် ရည်သံ
ညွှန်ကြား မမှောက်မှားရအောင် တရား
ဟောဖော် မြတ်သူအားလည်းကောင်း။

၁၀။ ဓိယကာစ - စားရေး နေရေး
မနောင့်နှေးအောင် ပေးကမ်းတတ်သော
ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း။

ဣမေဒဿမဟာဂုဏော -
ကျေးဇူးစုပုံဆပ်မကုန်သည့် ဂုဏ်အင်

မြင့်ကျူး၍ဆယ်ဦးသော သူတို့အား။

မယံ ဘုရားတပည့်တော်သည် သဗ္ဗဒါ
အခါခပ်သိမ်း ဝန္ဓုမိ - ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါး ဂါထာကို

တစ်နေ့ ၃ ကြိမ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့်

သင်တို့ တွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲ

များ အစိုးအပိတ်များ မိဘဆရာသမား

တို့အပေါ်တွင် ဒေါသအလျှောက်ပြုမှု

ဆက်ဆံထားသော အပြစ်တို့မှ ပယ်

ဖျောက်၍ လောကီလောကုတ္တရာ ၂ ဖြစ်

သော အကျိုးကို ရရှိကြပါလိမ့်မည်။

စာဖတ်သူတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ရည်သန်

၍ ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ဦးကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်)

လူငယ်တွေသိကြစေဖို့

မိဘစကားနားတောင်ကြပါ

BG နေသူရိန် (မြို့မအရှေ့)

ကိုယ့်သားသမီးနှင့်တကွ ယခု
ခေတ်လူငယ်များကို ကြည့်၍ ကွယ်
လွန်သွားကြပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်၏မိဘ
များ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားများကို
ယခုပင် ဆိုဆုံးမနေဘိသကဲ့သို့ ကြား
ယောင်ရင်းမှ အဖေပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ
ဟာ ဟုတ်ပါလားလို့ စဉ်းစားမိပြီး ကိုယ့်
သားသမီးကို ဆုံးမမည့်အချိန် ရောက်
တော့ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ် မနိုင်
တော့ဘူး။ ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့
ဘက်က ရှေ့နေက ကျွန်တော့်မိန်းမ
ဖြစ်နေတာကို။ ကလေးတွေကို တစ်ခု
ခု ပြောလိုက်တာနှင့် “တော်ကလည်း
ကလေးတွေကို သူခေတ်နှင့်သူအခါ နေ
စမ်းပါစေ” “တော်တို့လို ဓာတ်ပြားခေတ်
မဟုတ်ဘူး။ ဒီခေတ်က အိုင်တီခေတ်။
တော် သိရဲ့လား” ဒီစကားမျိုးကို စကား
လုံးချင်းမတူပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေ
လည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
အဖေက “ဟ... မိန်းမရ ခေတ်ဆို
ပြီး လွှတ်ထားလို့ မရဘူးကွ။ မင်း သိရဲ့
လား။ ခကျွေးကိုတသတ်မှ ခေတ် ဖြစ်
မှတော့ ခတ်သံပါနေတဲ့အတွက် ခတ်
ခက်ခက်ပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွ။ ငါကတော့

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးပီပီ မျက်မှောက်
ဆိုတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ ကြည့်တယ်။ ခေတ်
သဘောအရ လွှတ်ထားရင် အဖေ
အပါး လိုက်ဖန်များ စီးပွားပျက်လွယ်
ဂုဏ်သေးငယ်တဲ့ ကောင်းလိုက်တဲ့
ဆိုဆုံးမစကား။ ကျွန်တော့်အလှည့်
ရောက်မှ သားအကြီးကောင်က အဲဒီ
စကားကို အဖေ ဘယ်စာအုပ်ထဲက
ဖတ်ထားတာလဲဟင်တဲ့။ ဒေါသဖြစ်လို့
ငေါက်မယ်ကြံတော့ သိတယ်မို့လား
ရှေ့နေက ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေတော့ ကိုယ်
ပါ ရောရယ်၍ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရပါတော့
သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကဆို ၄
နာရီထိုးလျှင် အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်
အတူ အိပ်ရာမှထပြီး နတ်နေ လဒ်နေ
စက်နေ လအလိုက် နဂါးလှည့် ရက်
ရာတ၊ ပြဿဒါး ရွှေ့နည်းများကို အစ်ကို
တွေမှ တိုင်ပေးတာကို လိုက်ဆိုနေရပြီ။
အဖေက ယောက်ျားရယ် အစောကြီး
ရှိသေးတယ်။ ကလေးတွေ အိပ်စေ
တော် ဆိုတော့ ဒီမယ် လူဆိုတာ
မျက်စိအကွင်း ဝမ်းအချဉ်တဲ့။ ခုကတည်း
က စောစောနိုးတဲ့အလေ့အထရှိမှ ငါ
သားတွေ အောက်တန်းမကျမှာပေါ့။

ညဉ့်သုံးယံကို သုံးယံစလုံး အိပ်တာ
သူတောင်းစားပဲရှိတယ်ကွ။ အဲဒီအချိန်
တုန်းကတော့ ဟင် သူအိပ်မပျော်တိုင်း
တို့ပါ ဒုက္ခပေးထားတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိ
ပါတယ်။ ယခုအချိန်ရောက်မှ ပြန်စဉ်း
စားရင်း အဖေပြောခဲ့တာတွေ ဟုတ်ပါ
လား စဉ်းစားရင်း ကျေးဇူးတင်နေမိ
တယ်။

ကျွန်တော် ကျောင်းနေစဉ်
အရွယ်မှာလည်း ကျောင်းနေစဉ်ဆိုလို့
တစ်ခုရှင်းပြစရာရှိသေးတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း
နှင့် တန်းကျောင်းက တွဲလျက်ပျ။ နံနက်
ခင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းခံပြန်မှ
တန်းကျောင်းကို သွား။ မွန်းတည့်ချိန်
တန်းကျောင်းမှ ဆင်းပြီး ဘုန်းကြီး
ကျောင်းပြန် ထမင်းစားပြီးမှ တန်း
ကျောင်းပြန်တက်။ ယခုခေတ် တန်း
ကျောင်းနှင့် ကျူရှင်လိုပေါ့ဗျာ။ ညနေ
ခင်းတန်းကျောင်းက ဆင်းတော့ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသွား ဘုန်းကြီးစာသင်ပြီးမှ
ဘုန်းကြီးကန်တော့ပြီး အိမ်ကိုပြန် ပြန်
တော့လည်း ယခုခေတ်လို နွားရိုင်း
လွတ်သလို ပြန်လို့မရဘူး။ အငယ်တွေ

မိဘစကားနားထောင်ပြီးကုသိုလ်ပြုနေပုံ

က ရှေ့ကနေ တန်းစီပြီး လက်ကလေး
တွေ ပိုက်ကာ ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် တန်း
စီပြီး ပြန်ရတာ လမ်းမှာ သက်ကြီး
ဝါကြီးနှင့် ရဟန်းသံဃာတွေလျှင်လည်း
အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာရပ်ပြီး ခေါင်း
ကလေး ငုံ့လို့ နေရပါတယ်။ တစ်ရက်
မှာတော့ ကျွန်တော် အပျော်ဆုံးနေပေ။
လူကြီးတစ်ယောက်က ကိုယ်က လက်
ကလေးပိုက်ပြီး ခေါင်းကလေး ငုံ့နေ
တာကို ခေါင်းကို ပွတ်ကာ “သားတို့က

လိမ်မာတယ်၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကြီး
ပွားဦးမှာ”တဲ့။ ဘာရလဲ။ အိမ်ကို
အရောက် ပြေးပြီး အမေ့ကို ပြောတော့
ငါ့သားလေး တော်တယ်တဲ့။ အဖေက
တော့ “ဒါလေးဇောက်နှင့် မချီးကျူးပါ
နှင့်ဦး မိန်းမရာ”တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ
အမေပြောတဲ့စကား မှတ်မိသေးတယ်။
“တော် ကလေးကို အားတက်အောင်
ပြောပါ” ဆိုတော့ “မပြောနိုင်ဘူး မိန်းမ
ရေ။ ငါကတော့ အိပ်ရာထဲကျမှပဲ

နမ်းတော့မယ်”တဲ့။ အဖေနှင့်အမေပြော
စကားများကို နားထောင်ရင်း ပျော်ရ
မလို ငိုရမလိုနှင့်ဘဲ နေခဲ့ရပါတယ်။
ဒီအကြောင်းကို ရေးသားနေစဉ်မှာပဲ
သားဖြစ်သူ ကျောင်းသွားခါနီး တီးတိုး
စကားသံကြားလို့ မျက်လုံးနည်းနည်း
စွေပြီး ကြည့်တော့ မအေးက ငါးရာတန်
တစ်ရွက် သားဖြစ်သူ လက်ထဲကို
ထည့်ပေးပြီး ကျောင်းကို အတင်းသွား
ခိုင်းနေပြီး သားဖြစ်သူက ခေါင်းရမ်းရင်း

နောက်ထပ်မုန့်ဖိုးတောင်းနေတာကို
မြင်လိုက်ရတော့ ဪ... ငါတို့
ငယ်စဉ်ကနဲ့တော့ ကွာပါလားလို့၊ စဉ်းစား
မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျောင်းသွားခါနီး
အဝတ်အစားလဲ၊ ကျောက်သင်ပုန်းကို
လွယ်အိတ်ထဲထည့် လွယ်အိတ်
အောက်စလေးကို ကျောက်တံပါမပါ
စမ်းကြည့်တော့ မပါတာကို သိပေမယ့်
အဖေ့ကို မဝယ်ခိုင်းရဲဘူး။ ကိုယ်က မနေ
က ဆော့ရင်း ကျောက်တံက ကျိုးလာ
တာကို။ ကျောင်းရောက်မှပဲ သိမ်းနား
လေးသွားပြီး ကုမြူဆံရှာရေးတော့မယ်
ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...

“အမေရေ သား ကျောင်းသွား
တော့မယ်”

ယခုခေတ်လို့ မုန့်ဖိုးပေးလို့

မတောင်းဘူး။ သွေးရေစာ
(ယခုခေတ်မုန့်ဖိုး) ပေးလို့တောင်း တော့

....

“ငါ့သားရယ် နေဦး ကြက်သွန်
ဥ မီးဖုတ်ထားတာ မကျက်သေးဘူး။
စောင့်ဦး”

“ဟောဗျာ... အမေကလည်း
နောက်ကျပြီဗျာ။ ထန်းလျက်ပေး”

“ဟဲ့... ဒီနေ့ ဈေးပိတ်နေ
ဆိုတာ မသိဘူးလား”

အဲ... ဟုတ်သားပဲ။ မနက်ဖြန်
တော့ အူနည်းနည်းစိုမှာ သေချာတယ်။
တွေးရင်း ကြက်သွန်ဥ မီးဖုတ်ကိုပဲ
ကြည့်နူးစွာစောင့်၍ ယူသွားပါတော့
သည်။

ကျောင်းက ပြန်လာတော့

ကျွန်တော့်ကျောက်သင်ပုန်း ပါမလာ
တော့ဘူး။ အဖေက ဒီလောက် အရပါ
မလားဆိုပြီး ရိုက်တယ်။ ဘာရမလဲ
နောက်နေသူများ ကျောက်သင်ပုန်း
ခိုးယူပြီး ပြန်လာကာ အဖေ့ကိုပြတော့
သူများပစ္စည်း ခိုးရမလားဆိုပြီး ရိုက်ပြန်
ရော။ အဖေကပဲ စည်းကမ်းကြီးလွန်း
တာလား။ ကျွန်တော်ကပဲ နမောနမဲ့
နိုင်တာလားတော့ မသိဘူး။ ဒီမိမ့်မှာ
အရိုက်ခံရဆုံးကတော့ ကျွန်တော်ပဲ။
ဒီလိုဖြစ်လွန်းလို့လည်း အဖေ့ကို ရှောင်
ပြီး နေပါရဲ့၊ ရှောင်မရတာကတော့
ထမင်းစားချိန်ပဲ။ ခက်တာက အဖေက
ထမင်းစားလျှင် လက်ရည်တပြင်တည်း
ဖြစ်အောင် မိသားစု စုံညီအောင် စုပြီး
မှ စားခြင်းပဲ။ တကွဲတွဲပြားစီစားလျှင်

မိဘစကားနားမထောင်ဘဲဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးထောင်စီးလို့ရဲစခန်းရောက်နေတဲ့ဆိုင်ကယ်များ

မညီမျှသလို မိသားစုကိုလည်း စိတ်ဝမ်း
ကွဲစေတယ်။ အဲဒီတော့ ထမင်းစားလျှင်
ခရီးလွန်သူမှအပ တစုတဝေးတည်း
စားရမည်။ အဲဒီအမိန့်နှင့်ပဲ ကျွန်တော်
အတွက်တော့ တစ်ခုကွဲဖြစ်လာပါတော့
သည်။ ဟေး... ထမင်းစားမယ်ဟေ့ဆို
ပြီး ထမင်းစားပွဲအရှေ့ထိပ်က သွားထိုင်
တာနှင့် အငေါက်ခံရပါလေရောလား။
မင်း' အသက်က ဘယ်လောက်ရှိလို့
အရှေ့ထိပ်က ထိုင်ရတာတုန်း။ မထိုင်
တာနှင့် ပြဿနာက စပြီး အသာလေး
နေရာရွှေ့ပြီး ပန်းကန်လေးဆွဲယူတော့
ပန်းကန်ဆိုတာ မယူရတယ်ကွ။ ပန်းကန်
ဆွဲချပ်တောင် မနိုင်ရအောင် မင်းက
ထေ့မြတ်ထားတာလား။ ဟင်းရည်ကို
ခွန်နှင့် အပြည့်ခပ်လှောင်လည်း ဆူ၊
တဖန်တဖန်မြည်လှောင်လည်း ဆူ၊
ဆင်စေ့ဖိတ်လှောင်လည်း ဆူ၊ ကြိုက်
ဆဲဟင်းကို အများကြီးဆယ်ပြီး ပန်းကန်
ပုံထားလှောင်လည်း လိုတာထက်
ဆယ်စက်မောတာ တထောင် ငရဲကြီး
ဆယ်ဆိုပြီး ဆူပြန်ရော။ စားပြီးလို့
ပန်းကန်ဆေးပြန်လှောင်လည်း ပန်းကန်
ဆေးရခဲတာ ကျွန်တော့်အိမ်သေးတယ်။

ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ မကျွင်းဘဲ ပန်းကန်ဆေး
အင်တုံထဲ တိုက်ရိုက်ဆေးလှောင်လည်း
အဆူခံရသေးတယ်။ ကြာတော့ အမေ
က သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။
“တော် ကျွပ်သားတွေကို အချုပ်သား
တွေများ အောက်မေ့နေသလား” ဆို
တော့ “ဟုတ်တယ်။ နင့်သားတွေကို
အိမ်က အချုပ်ထဲထည့်တာမှ ကြီး
လာတဲ့အခါ ထောင်မကျမှကွ မင်း သိ
ရဲ့လား။ မင်းနှင့်ငါနှင့် စပြီး လက်ထပ်
ကတည်းက အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုမှတော့
မွေးလာတဲ့သားသမီးတွေလည်း အိမ်
ထောင်ထဲ ရောက်လာမှတော့ ဆုံးမ
ရမှာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုမှတော့
မွေးလာတဲ့ သားသမီးတွေကလည်း
အိမ်ထောင်ထဲ ရောက်လာမှတော့ ဆုံးမ
ရမှာပဲ။ အိမ်ထောင်ထဲမှာ မဆုံးမလျှင်
နိုင်ငံတော်က ထောင်ထဲကို ရောက်
သွားပေါ့ဟတဲ့။ အဝတ်အစားလျှော်
လှောင်လည်း လက်ရိုက်ပြီး လျှော်တာ
မကြိုက်ဘူး။ ရေညစ်လှောင်လည်း လို
တာထက် လိမ်ပြီးညစ်တာ မကြိုက်
သလို အင်္ကျီဆိုလှောင်လည်း ခါပြီး အထူ
ဆုံးနေရာဖြစ်တဲ့ ကော်လံနှင့် လက်များ

ကို နောက်ကထားပြီး လှန်တာ နေ
အမိဆုံးနေရာက ဖြူလွယ်ဆွေးလွယ်
တယ်တဲ့။ မှတ်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော်
လူပျိုပေါက်စအရွယ် ညနေ ရေထမ်း
ပြီး ညရွာထဲ အလယ်သွားရာမှ အပြန်
အရိုက်ခံရပါလေရောဗျာ။ အပြစ်က
တော့ ရေထမ်းပြီးသံပုံးကို မှောက်ပြီး
မထားခဲ့လို့တဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း အမေက
သံပုံးမှောက်မထားတာလောက်နှင့် တော်
ရိုက်ရသလား ပြောတော့ အဖေက
တုတ်ကိုကိုင်ပြီး ဟေ့ကောင် လာ ရှေ့
တိုးခဲ့ဟုဆိုသဖြင့် လက်ကိုပိုက်ကာ
ကြောက်ကြောက်နှင့် ရှေ့ကိုတိုးပြီး ရပ်
နေတဲ့အခါ မင်း တစ်သက်လုံး မှတ်
ထား။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ပြီးဆုံး
အောင် လုပ်ပြီးမှ သွားချင်ရာသွား။
သံပုံးထဲမှာ ရေကပ်ကျန်လျှင် အဲဒီ
ရေကပ်ဟာ သံပုံးဖင်နှင့် တစ်ညလုံး ထိ
ပြီး သံကြေးတက်တယ်။ မှောက်ထား
ခဲ့လျှင် ခြောက်သွေ့တဲ့အတွက် သံပုံး
ကို သံကြေးမတက်ဘူး ကြားလား။
ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုကာ အဖေ ကျွန်ုပ်အောင်
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်မောင်တောင်
ပြရင်းမှ အိမ်ရာထက်သို့ လစ်လိုက်ပါ

တော့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ တစ်စ တစ်စ ကြီး
ပြင်းလာရင်း လူပျိုအရွယ်လေး မရောက်
တရောက်မှာ အဝတ်အစားလေး ပူဆာ
ဒီပါချဲ့ အမေ သားကို ပိုက်ဖိနပ်ကလေး
ဝယ်ပေးပါဆိုတော့ ဟော့ကောင် မင်းကို
ငါ မွေးထားတာ အကောင်း။ အဲဒီကွင်း
ထိုး ဖိနပ်ဆိုတာ ခြေဖျားမပါတဲ့လူတွေ
ဝတ်တာကွ။ အဲဒီလိုဆိုလျှင်လည်း
ဘောင်းဘီရှည်လေး ဝယ်ပေးပါလား။
မင်းက ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ချင်ရအောင်
ဓာတ်ရှင်မင်းသား တွဲတော့သိန်းတန်လား
တဲ့။ ယခုတော့ဗျာ မခံစားနိုင်လွန်းလို့
ဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ရုပ်ရှင်
မင်းသမီး မင်းသား ဓာတ်မင်းသား မင်း
သမီး ဝတ်စားထားတာကို ကောက်စိုက်
မတောင် ဝတ်လာတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့
ခေတ်ကတော့ ဖော့အုံးလက်နှင့် တိုက်
ထရက်ဆိုတာ အမြင့်ဆုံးပေါ့။ ပုဆိုး
ဆိုလည်း ဘန်ကောက်ပုဆိုး။ အမလေး
အဲဒီပုဆိုးဝတ်ပြီးသွားလျှင် ဘဲလံတီးစရာ
မလိုဘူး။ ခွမ်းခွမ်းခွမ်းနဲ့ လမ်းလျှောက်
လာတာနှင့် သူဌေးသားလာပြီဆိုတာ
သိတယ်။ သိမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်း

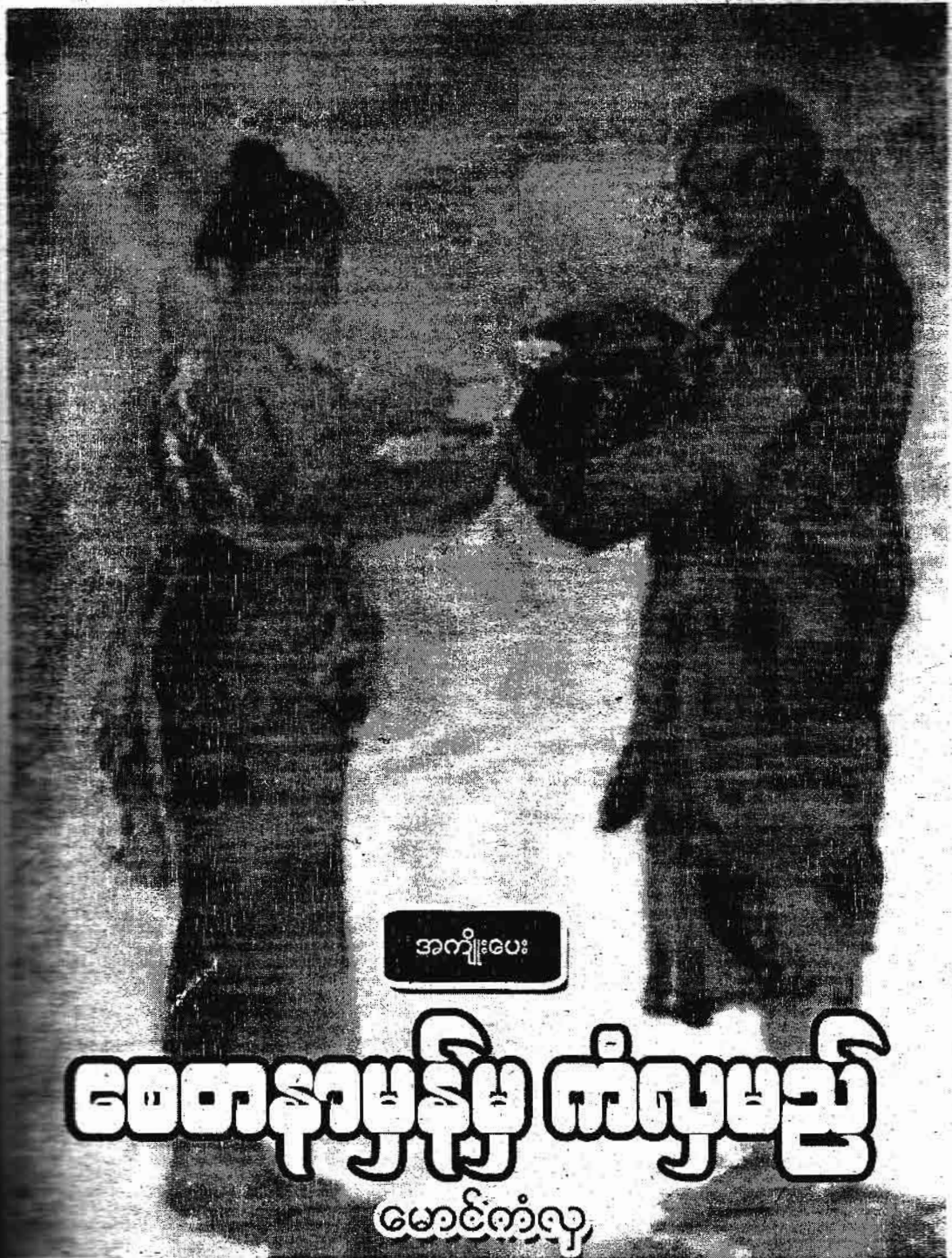
က သူ့အဆင့်နှင့်သူ ခွဲခြားပြီး ဝတ်စား
ဆင်ယင်ကျတာကိုး။ ယခုခေတ်တော့
မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ အိမ်က မိဘရှိမှန်းမသိ၊
မရှိမှန်းမသိနှင့် အိုဘားမားနှင့်တောင်
အပြိုင် ဝတ်ဆင်ချင်ကြတယ်။ မိန်းက
လေးတွေဆိုလည်း နိုင်ငံခြားက ဇာတ်
ကားထဲ ဝတ်ပြတာကို ဘုရားပေါ်
မရှောင်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း မရှောင်။
ဝတ်လာကြတယ်။ အသုံးစွဲများလို့ ဗွဲ
တော့ မင်းကျင့်တရား မကောင်းလို့
ဗွဲတာလို့ ပြောလို့ပြော။ ကုန်ဈေးနှုန်းကို
အပြစ်တင်၊ အဓိကတရားခံကတော့
ကိုယ်ပါလားလို့ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစား
ကြဘူး။

သုံးစွဲမှုနှင့် ဖတ်သက်ပြီးလည်း
ပြောစရာရှိသေးတယ်ဗျာ။ တစ်နေ့ အမေ
နှင့် တောထဲလိုက်သွားတော့ ကျွန်တော်
တို့ ငှားထားတဲ့ လူငှားထွန်နေတာကို
ကြည့်ပြီး အမေ အဲဒီလူကြီးကို တစ်လ
ဘယ်လောက်ပေးရသလဲဟင်ဆိုတော့
တစ်လ ၁၂၀ ပေးရတယ်။ ဟာ...
ဒါဆို တစ်နေ့မှ သုံးကျပ်တည်း။ ဆန်
တစ်ပြည်က နှစ်ကျပ်ခွဲဆိုတော့ ဆန်
တစ်ပြည်ဖိုးသာသာနှင့် လောက်ငှပါ

မလား။ လောက်အောင်စားရင် လောက်
မှာပေါ့ကွယ်။ တစ်အံချက်ကတော့
မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံး အလုပ်လုပ်
ပြီး ကိုယ့်ဝင်ငွေနှင့်တန်တဲ့ဟာ ဝတ်
စားဆင်ယင်သုံးစွဲလျှင် ပိုတောင် ပို
သေးတယ်တဲ့။ ဪ အမေပြောတာ
ဟုတ်ပါလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်တုန်းက
မိခင် ဖခင်ရဲ့ ဆိုဆုံးမစကားများကို
မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့ပေမယ့်
ကျွန်တော့်သားတွေကျတော့ ကျွန်တော့်
စကားကို နားမထောင်ကြတော့ဘူး။
ဘာပဲပြောလိုက်ပြောလိုက် ဟာဗျာ
အဖေစကားတွေက ပြတိုက်မှာပဲ သွား
ထားလိုက်တော့။ ဒါအိုင်တီခေတ်ဗျာ ဆို
ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ရှေ့ဘီးထောင်၍
မောင်းထွက်သွားတာကို ကြည့်ကာ
ဪ... နောက်ဆုံး ခလုတ်ထိမှ အဓိ
တ ဆိုသလို ဒုက္ခရောက်မှ နားထောင်
တော့မယ်နဲ့ တူတယ်လို့ စဉ်းစားရင်း
သက်ပြင်းကိုချကာ ဒီပုံစံသာ ဆက်
သွားနေလျှင် ရင်လေးမိပါတယ်လို့
တွေးရင်း လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်၍
ထုတ်လိုက်ပါတော့သည်။

BGနေသူရိန် မြို့မအရှေ့

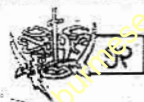

အကိုးပေး

ဝေတနာပုဂ္ဂိုလ် ကံလှပည့်

မောင်စံလှ

စေတနာနှင့်ကံကို တွဲ၍ပြော
လေ့ရှိကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ပြောကြ
သနည်း။ စိတ်နှင့် စေတနာသည်တွဲ၍
နေလေသည်။ စိတ်ဖြစ်သောအခါ
စေတနာသည် ပါလာတတ်၏။ ထို
စေတနာသည် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို
ဦးဆောင်နေသော အရာပင်ဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးတို့ပေါ်၌ စိတ်ကောင်း
စေတနာထားတတ်သူတို့သည် ဘေးရန်
အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးတတ်ကြသည်။
အကယ်၍ ဘေးအန္တရာယ်ရောက်ခဲ့သည်
ပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ကယ်မည့်သူနှင့်
တွေ့တတ်သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်
သည်။ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်သူတို့က ယုံ
ချင်မှ ယုံပေမည်။

သို့သော် စေတနာကြောင့် ကံ
ကောင်းရသူတစ်ဦး အကြောင်းကား
ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတွင် မှတ်မှတ်ထင်ထင်
ရှိနေခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ဓုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက
ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းတွင် လှေသမ္ဗန်တို့
ပေါများခဲ့ရာ ထိုလှေများထဲတွင် ဦးဖိုးလှ

ဟူသော လှေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦးရှိ၏။ ဦး
ဖိုးလှလူနီး ဒေါ်ငွေရင်နှင့် ဆယ်နှစ်နှစ်
အရွယ် သမီးလေး မခင်မေတို့မှာ လှေ
ပေါ်တွင်သာ ချက်ပြုတ်စားသောက်နေ
ထိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။

သန်လျင် ခရစ်သုံးခွတက်မှ
အသီးအနှံများကို လှေကြီးဖြင့်တင်ကာ
ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရှိ ကီလီကုန်စိမ်းပွဲရုံ
တွင်လာ၍ ရောင်းချကြ၏။ ထို့နောက်
သူတို့ ရွာဖက်တွင် ရောင်းဝယ်ရန်
ထန်းလျှက် မန်ကျည်းများကို ဦးဖိုးလှတို့
လှေက ပြန်၍သယ်ဆောင်သွားတတ်
လေသည်။

လှေသမားငါးဦးလောက်ပါ၍
အားလုံးလိုလိုမှာ မခင်မေဦး၏ ဦးလေး
ဦးကြီးများပင် ဖြစ်လေသည်။ ခင်မေ
သည်လှေပေါ်တွင် ထမင်းဟင်းချက်ကာ
အနီးအပါးရှိ လှေများသို့လည်း ဟင်းများ
ဝေငှတတ်၏။

“ခင်မေလေးက သိပ်သဘော
ကောင်းတာပဲ”

“စေတနာကောင်းတဲ့ ကောင်
မလေး”

ဆိပ်ကမ်းတွင် တွေ့နေကျ

လှေများက ခင်မေတို့ ချီးမွမ်းကြ၏။
တစ်နေ့တွင် လှေကြီးများ ဈေးရောင်းနေ
တုန်း ခင်မေသည် ထမိတ်တိုဝတ်ကာ
ရေခါးလောက်သို့ ဆင်းနေသည်ကို အနီး
နားမှ လှေများက တွေ့ကြ၏။

“ဟဲ့...ကလေးမ ရေနစ်မယ်
တက်...တက်”

“စာကလေးပေါက်စ အပျံ့သင်
တုန်း ရေထဲကျလို့ ဆင်းဆယ်တာပဲ”

ခင်မေသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်
တွင်အုပ်ကာ ရေထဲမှဆယ်လာသော
စာပေါက်ကလေးကို လှေဦးတွင် တင်
ကာ မှုတ်ပေးနေ၏။ မကြာမီ ထိုစာလေး
က ထပျံ့သွားသည်ကို တွေ့ကြရလေ
သည်။

* * *

ခင်မေတို့လှေသည် ကုန်များ
ဝယ်ပြီးနောက် သုံးခွသို့ပြန်ရန် ရန်ကုန်
မြစ်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
ရန်ကုန်မှ သန်လျင်ဘက်သို့အကူး မြစ်
သုံးခွဆိုင်တွင် ခင်မေသည် လှေဦးတွင်
ထိုင်ကာ ကစားနေ၏။

ခင်မေ၏ အိုးပုတ်လေးရေလဲ

သို့အကျ လှမ်း၍ပမ်းလိုက်ရာ ခင်မေမှာ
ရေထဲသို့ ဝန်းကနဲကျသွားလေတော့၏။
ခင်မေ၏အမေက အလွန်တကြား အော်
လိုက်သည်။

“ကလေးကျပြီ... ကိုဖိုးလူ”
လှေပဲ့ပိုင်းတွင် ပဲ့ကိုင် ကိုဖိုးလူ
သည် ထိုအသံကြားသည်နှင့် ရေထဲသို့
ဝန်းကနဲ ခုန်ချလိုက်၏။ ရေကကြည်နေ
၍ ရေထဲကျသွားပြီး ပြန်ပေါ်လာသော
ခင်မေကို ဦးဖိုးလူသည် တွေ့လိုက်ရ၏။
ဆံရစ်ဝိုင်းလေးအား ဆွဲထားလိုက်ရာ
ကံအားလျော်စွာ ခင်မေကို ဆယ်မိလိုက်
သည်။

ဦးဖိုးလူလက်ဖြင့် ပြန်လာဆယ်
သောအခါ ခင်မေကို ဦးဖိုးလူက လှေ
ပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ရေအနည်းငယ်
ညွှန်းရုံမှတစ်ပါး ခင်မေမှာ သာမျှ
မရှိပေ။

“ရေထဲကျသွားတာ ဘယ်လို
ပြန်ပေါ်လာတာလဲသမီး”
ခေါ်ငွေရင်က သမီးကို မေးလေ
သည်။
“သမီးစိတ်ထဲ တစ်ယောက်
အောက်က ပြန်တွန်းလိုက်

တယ် ထင်တာပဲ အမေ”
ခင်မေစကားကြောင့် လူကြီး
များက အံ့အားသင့်ကြသည်။ မြစ်သုံးခွ
ဆိုင်မှာ ဝဲလည်းရှိသည်။
ပင်လယ်ဝသို့ထွက်သော မြစ်
ဝကျယ်ကြီးလည်းရှိသည်။ ထိုနေရာတွင်
လှေမှောက်ကာ အသက်ရှင်သူနည်းလေ
သည်။

လှေကသွားနေသောကြောင့်
လှေဦးမှ ခင်မေလိမ့်ကျသည်နှင့် လှေပဲ့
မှ ဦးဖိုးလူခုန်အချ ကံကြီးလှ၍ပင် သား
အဖနစ်ဦး ပျက်ဆာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြခြင်း
ဖြစ်တော့၏။

ခင်မေ၏ စာကလေးကို ကယ်
သောကံ၏ အကျိုးပေးလားဟု မဆိုနိုင်
ပေ။ ခင်မေစေတနာကောင်း၍ ကံ
ကောင်းသည်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်မှာ အမှတ်
တရဖြစ်၍သာ နေမိတော့၏။

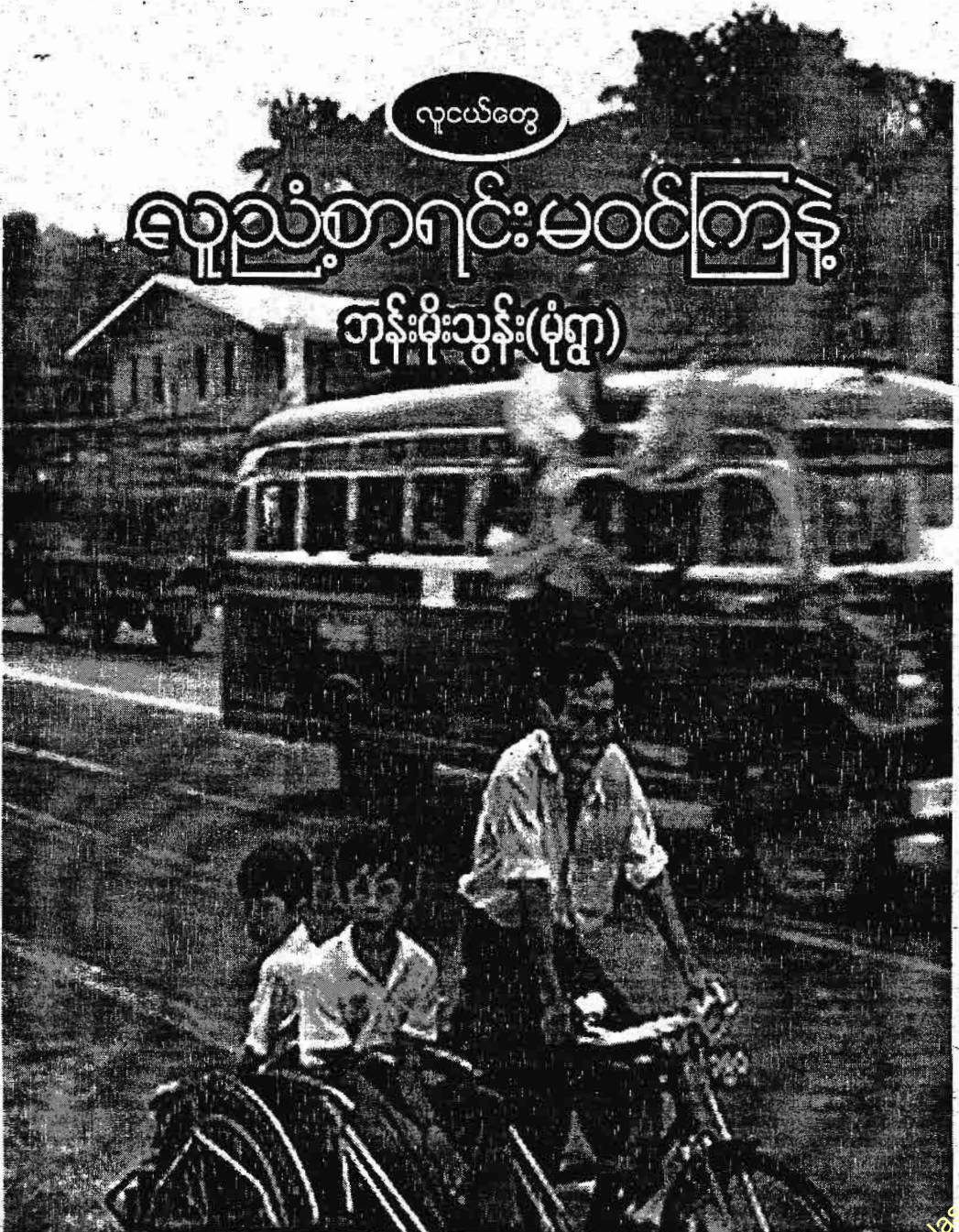
မောင်ကံလှ

လူငယ်တွေ

ရေညံ့စာရင်းမဝင်ကြနဲ့

ဘုန်းမိုးသွန်း(မုံရွာ)

ပြောကြတယ်။ “မင်းမရှိလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်မရှိလို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူရှိရှိ၊ မရှိရှိ သူ ဘာသာဖြစ်သွားတာပဲ” တဲ့။

ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အခြေ အမြစ်ကို စာရေးသူကတော့ သိပ် သဘောမကျလှပါဘူး။ ဒီစကားမှာ ဖြေ ဆည်မှုအတွေးများ ပါဝင်သလို မုဒိတာ ကင်းမဲ့တဲ့သဘောလည်း ပါနေတယ် ထင်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက် လျှော့သွား ထစ်ဟာသွားတာနဲ့ ပုံစံတွေပျက်၊ တိုး တက်မှုတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားတာ အနုတ်လက္ခဏာပြသွားတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ နောက်လူညံ့လို့ပဲ ဆိုရလေ ထေး။ သူ ရောက်လာတာနဲ့ တိုးတက် ပြီး ပုံစံတွေ ပြောင်းလဲလာတယ်ဆိုရင် အရင်လူ ညံ့တယ်လို့ ဆိုရလေမလား။

သူ့ဘာသာ ဖြစ်သွားတယ်ဆို ထာ လူရဲစွမ်းအား မဟုတ်ဘဲ အချိန်က ကုစားပေးလိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားပါ တယ်။ မိသားစုတစ်ခုမှာ အိမ်ထောင် နှစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားတာနဲ့ လျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုမှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ

တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့လူ တွေမှာ အဆင်မပြေဖြစ်တတ်တာပါပဲ။ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်တာဝန် ကျေခဲ့ကြတယ်ဆိုရင် လစ်ဟာမှု ဆုံးရှုံး မှုဟာ မသိသာလှပါဘူး။ ဒီအခြေအနေ ဟာ အလွန်ပဲ နည်းပါးလွန်းပါတယ်။

စာရေးသူတို့ လက်လှမ်းမီရာ ကို ပြောရရင် အဆောင်နောက်များ ပိုပြီး သိသာပါတယ်။ အဆောင်ရဲ့ ဝေယျာ ဝစ္စတွေ တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့ သင်တန်း သားတစ်ယောက် ခရီးထွက်သွားရင် အဆောင်မှာ ရေမရှိတာ၊ သန့်ရှင်းမှု မရှိ တော့တာလေးတွေကအစ သိသာသွား ပါတယ်။ ဥပမာ လူဆယ်ယောက်ရှိပြီး တစ်ယောက်လျှော့သွားတာနဲ့ လစ်ဟာ မှု ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်သင့်တဲ့ အရာလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေ တာပါပဲ။

လူတိုင်းစီက တာဝန်သိစိတ် ကလေးတွေနဲ့ နေထိုင်ကြမယ်ဆိုရင် လစ်ဟာမှုမရှိနိုင်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘဲ တာဝန်သိတတ်တဲ့ လူတွေကြောင့်ပဲ အဆင်ပြေသွားရတာပါ။ ဒါဟာ တာဝန်

ယူစိတ်ရှိတဲ့ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူတွေ ရဲ့ လိုသားစွမ်းရည်ပါပဲ။

တချို့လူငယ်များ အကူအညီ တောင်းလိုက်ရင် မိဘ၊ ဆရာသမားက ခိုင်းလိုက်ရင် မလုပ်တတ်ဘူးဆိုပြီး ပင်တိုင်ငြင်ဆိုင်နေတတ်တဲ့သူတွေ မကြာ ခဏ တွေဖူးပါတယ်။ တကယ်လည်း ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်တတ် သလို တန်းဝင်စာရင်းအဖြစ်လည်း မရောက်ပါဘူး။ သူတို့ကတော့ သက်သာ တယ်ဆိုပြီး သာယာကျေနပ်ချင် ကျေနပ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လူညံ့စာရင်း ဝင်သွားပါတယ်။ အခုခေတ်လူငယ်များ သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြာနံလျှောက်ရ တာကို ကောင်းတယ်၊ ငါ မညံ့ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူပေါ်လူကြော့တွေ များ လာပါတယ်။ သူများကို ကြောလိုက် ရတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ တွက်ခြေ တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ဒါ လူညံ့ တွေရဲ့အတွေးပါပဲ။

တွေဖူးပါတယ်။ ကိုယ်စားဖို့ ထမင်း ဟင်းကိုတောင် ကောင်းကောင်း မချက်တတ်တဲ့၊ ချက်ပြုတ်ချင်စိတ် မရှိ တဲ့ လူငယ်များ အများအပြား တွေလာ

ရတယ်။ မိဘအရိပ်အောက်မှာနေပြီး ဘာမှ မိဘကို ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကူညီ ခဲ့ဘူးတဲ့ လူငယ်တွေလည်း များလာ တယ်။ လူငယ်တွေ သူတို့အတ္တကြောင့် ဝါသနာတွေလည်း များလာတယ်။ လူငယ်တွေ သူတို့အတ္တကြောင့် ဝါသနာပါရာကို ထူးချွန်အောင် လုပ် နိုင်ပေမယ့် အောင်မြင်တဲ့သူအဖြစ် တန်းတက်မလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အနစ်နာခံလိုစိတ်၊ မျှဝေတဲ့စိတ်တွေ မရှိတာက လူငယ်တွေရဲ့ အောင်မြင်မှု များကို မပြိုင်ခင်က ဆုံးရှုံးသွားစေတာ မျိုးပါ။

ဒီစာရေးနေရင်းမှာပဲ စာရေးသူ ပုညာပါရမီပြည့်ပေးထားတဲ့ ကျောင်း သားတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းကနေ ထွက်ပြေးလို့ ကျောင်းထုတ်ခံ လိုက် ရပါတယ်။ ကျောင်းရဲ့ဆောင်ပုဒ်က "သတ္တိပျော့ညံ့သူအတွက် နေရာမရှိ" လို့ ရေးထားပါတယ်။ တကယ်လည်း သတ္တိပျော့ညံ့သူများအတွက် နေရာ မရှိတဲ့နေရာပါ။ ရိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှု မရှိတဲ့ သူဟာ ပျော့ညံ့သူပါပဲ။ ပျော့ညံ့ သူများအတွက် ဘယ်နေရာမှာမှ နေရာ

မရှိတတ်ပါဘူး။ ကျန်းသွက် ကြောက် ရွံတဲ့စိတ်ကြောင့် ထွက်ပြေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်လည်း သတ္တိရှိရှိ ကြိုးစားရင်ဆိုင် ပြီး ဖြေရှင်းရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ခွဲခြား နှိမ်ချဆက်ဆံခံရခြင်းတွေကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆိုရင် လူငယ် တစ် ယောက်အဖို့ ရိုးသားခြင်းနဲ့ ကြိုးစား ခြင်းကလွဲလို့ ရှိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲဒုက္ခမှန်သမျှကို ကြိုးစားခြင်းက သာ ကျော်လွှားနိုင်မယ် (ဝီရိယေန ဒုက္ခမစ္စေတိ)လို့ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူ တဲ့ ဒေသနာလည်း ရှိပါတယ်။ ကျောင်း သား မိဘတွေဟာ ငွေကြေး သိန်းပေါင်း များစွာ ကုန်ကျခံပြီး ထားပေးကြတယ်။ ကျောင်းတွေကလည်း ဆရာ၊ ဆရာမ အင်အားတောင့်တင်းစွာနဲ့ သင်ကြား ပေးကြပါတယ်။ ဒီလိုကျောင်းမျိုးတွေ ကို တက်ခွင့်ရတဲ့ သားသမီးတွေဟာ အလွန်ကဲကောင်းတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အချို့သားသမီးတွေက မိဘရဲ့စတုရန်းမေတ္တာတွေကို နားမလည် သလို၊ ဆရာမေတ္တာဆိုတာလည်း နား မလည်ပါဘူး။ ကိုးရီးယားဇာတ်ကားထဲ

က ဇာတ်လိုက်လို အဆင်ပြေပြေနဲ့ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတာမျိုးကို ပိုပြီး ကြိုက်နှစ်သက်ကြတယ်။ စည်းနမ်းနဲ့ နေရတာကို ကျဉ်းကျပ်တယ်လို့ ခံစား ပြီး အဲဒီကျဉ်းကျပ်ခြင်းကနေ 'ရန်းထွက် နိုင်တာကိုပဲ သူတို့ရဲ့ မဟာစွန့်စားကြီး တစ်ခုလို့ အထင်ရောက်နေတယ် ထင် တယ်။ စည်းကမ်းနဲ့ နေနိုင်တာဟာ သတ္တိရှိသူတွေရဲ့လုပ်ရပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူငယ်တွေ နားလည်စေချင်တယ်။ မိမိ ပါရမီပြည့်ပေးထားတဲ့ ကျောင်းသားက တော့ ခုနစ်တန်းနှစ်က စပြီး ထားပေး တာဖြစ်လို့ ကုန်ကျစရိတ်ကို ပြန်တွက် ကြည့်ရင် ကျောင်းစရိတ်တွင် သိန်း တစ်ရာနီးပါး ရှိပါတယ်။ ကျောင်းကို အသားတင်တင်သွင်းရမည့် ငွေကြေး က အားလုံး ၇၇ သိန်းကျသင့်ငွေ ဖြစ် ပါတယ်။ အခု တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းနှစ် မှာပဲ ထားပေးထားတဲ့ ကျောင်းကနေ ထွက်ပြေးအပြီး အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းကို တက်မှာကို ပြောပါတယ်။ ကျောင်းဆက်ထားနိုင်မယ် မထားနိုင် ဘူးဆိုတာကတော့ သူ့မိဘတွေက ဆုံးဖြတ်ရမယ့် တာဝန်ပဲ ဖြစ်တယ်။

စာရေးသူနှင့် ကျောင်းတော်ကြီးကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြပါပြီ။ ကံတရားက မျက်နှာသာပေးမယ့် ကံဆိုသူက မျက်နှာသာပေးလာတဲ့ ကံကို ချစ်နှောင်မှုတစ်ခု၊ တင်းကျပ်မှုတစ်ခုလို့ မြင်နေပုံရပါတယ်။ အပြင်မှာ လူငယ်တွေ ဆင်းရဲဖို့အတွက် လွတ်လပ်ဖျက်စီးနေတာကို အားကျစိတ်တွေက မြောင်းထဲဘဝကို ရောက်ဖို့လမ်းစ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိလိမ့်မယ်ထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကံတရားကိုပဲ ပုံချရတော့မလို့ပါပဲ။

စာရေးသူမှာ စာပေမိတ်ဆွေတော်တော်များများ ရှိပါတယ်။ အဲဒီစာပေမိတ်ဆွေတွေရဲ့ ဘဝတွေကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ စာရေးသူကတော့ သူတို့မိသားစုဘဝတွေထဲက ပညာရေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားစိတ်ဝင်ပါတယ်။ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ ကိုယ်၏စောင်မခြင်း၊ နှုတ်၏စောင်မခြင်းတွေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးချင်ပါတယ်။

တစ်နေ့က မိတ်ဆွေပြောပြတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးက တော်တော်လေး ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီ

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်စလုံးကို စာရေးသူရင်းနှီးခင်မင်ရသလို လေးစားရတဲ့သူတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ သား တစ်ယောက်စီ ရှိနေကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ သားရဲ့ ပညာရေးဟာ ဆေးကျောင်းကနေ ထွက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်ပြီး အတော်အသင့်သာ ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့သားကတော့ ပုံမှန် ကြိုးစားနေသူမို့ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ အဖေဖြစ်သူက ဖြည့်ဆည်းပေးနေရပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သိပ်အဆင်ပြေချည်း မဟုတ်တဲ့ဘုံရန်းကန်နေရတဲ့ ဆေးကျောင်းသားရဲ့ အဖေဟာ သူ့လစာ၊ သူ့လုပ်အားခနဲ့ သားဆေးကျောင်းကိုလည်း ပေးရ အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းရနဲ့ ညည်းသလို အသံကလေး အနည်းငယ် ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆေးကျောင်းထွက်လိုက်ရတဲ့ကျောင်းသားမိဘက “ကံကောင်းတယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သားက ပညာရေးမကြိုးစားတော့ ပေးချင်တာတောင် ပေးလို့ မရဖြစ်နေ

တယ်။ ဆရာက ပေးချင်လို့ ပေးခွင့်ရတယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီစကားလေးကို စာရေးသူ နှစ်သက်သဘောကျမှတ်သားမိနေပါတယ်။

မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေကို ပေးချင်နေကြတာချည်းပါပဲ။ အဆင်မပြေလို့သာ မပေးနိုင်ဖြစ်နေကြတာပါ။ ဒီတော့ ကြိုးစားခွင့်ရနေပါလျက်နဲ့ မကြိုးစားတဲ့ သားသမီးများဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် လူညံ့စာရင်း သွင်းလိုက်ကြတာပါပဲ။ ဘယ်သူကမှ မင်းညံ့တယ်လို့ စာရင်းသွင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သာပဲ လူညံ့စာရင်းဝင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူမှုရေး၊ စီးပွားတွေမှာ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါတယ်။

ပုဂ္ဂလိက အထက်တန်းကျောင်းတွေလည်း ၂၀၁၃ မှာ အောင်မြင်မှုရရှိမှုတွေ ရှိကြပေမယ့် စာမေးပွဲကျသွားတဲ့ ကျောင်းသားကတော့ ရှိကြစမြဲပါပဲ။ မိဘတွေက တာဝန်ကျေ၊ ဆရာသမားတွေက လိုလေသေးမရှိသင်ကြားပေးနေကြတဲ့နေရာတွေမှာ တက်ခွင့်ရကြပါလျက်၊ ကျောင်းက

ထွက်ပြေးတဲ့ကျောင်းသား စာမကြီးစား
တဲ့ ကျောင်းသား ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့
စား ကျောင်းသားတွေလည်း အနည်းနဲ့
အများဆိုသလိုပါလာတတ်ပါတယ်။ ဒီလို
ကျောင်းသားတွေဟာ လူညံ့စာရင်းဝင်
သူများ ဖြစ်လာပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူငယ်တွေ
အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်း ရချင်လို့
မြို့မြို့ကို တက်ပြီး အလုပ်လာရှာကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့က သူတို့ဘဝကို
လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေကြတာ
တွေ့ရတယ်။ အောက်သက်မကျေတဲ့
အတွက် ဘဝကို တန်ဖိုးမထားတတ်
ကြဘူး။ ရရစားစားဘဝမှာပဲ ပျော်မွေ့
ကြတယ်။ တကယ်တမ်း အခက်အခဲ
တွေလာကြတဲ့အခါ နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေ
တွေကို စိတ်ဒုက္ခပေးကြတော့တယ်။
မိတ်ဆွေတွေလည်း မခံနိုင်ဖြစ်လာတော့
မှ မောင်းထုတ်တာတွေ၊ ပြန်လွှတ်တာ
တွေ လုပ်ကြရတော့ လူငယ်တွေ ရ
သင့်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးနစ်နာ
ကြတယ်။

အချို့လူငယ်တွေဟာ တွက်
ခြေတွေနဲ့ တက်လာကြပြီး အိမ်ရှင်ကို

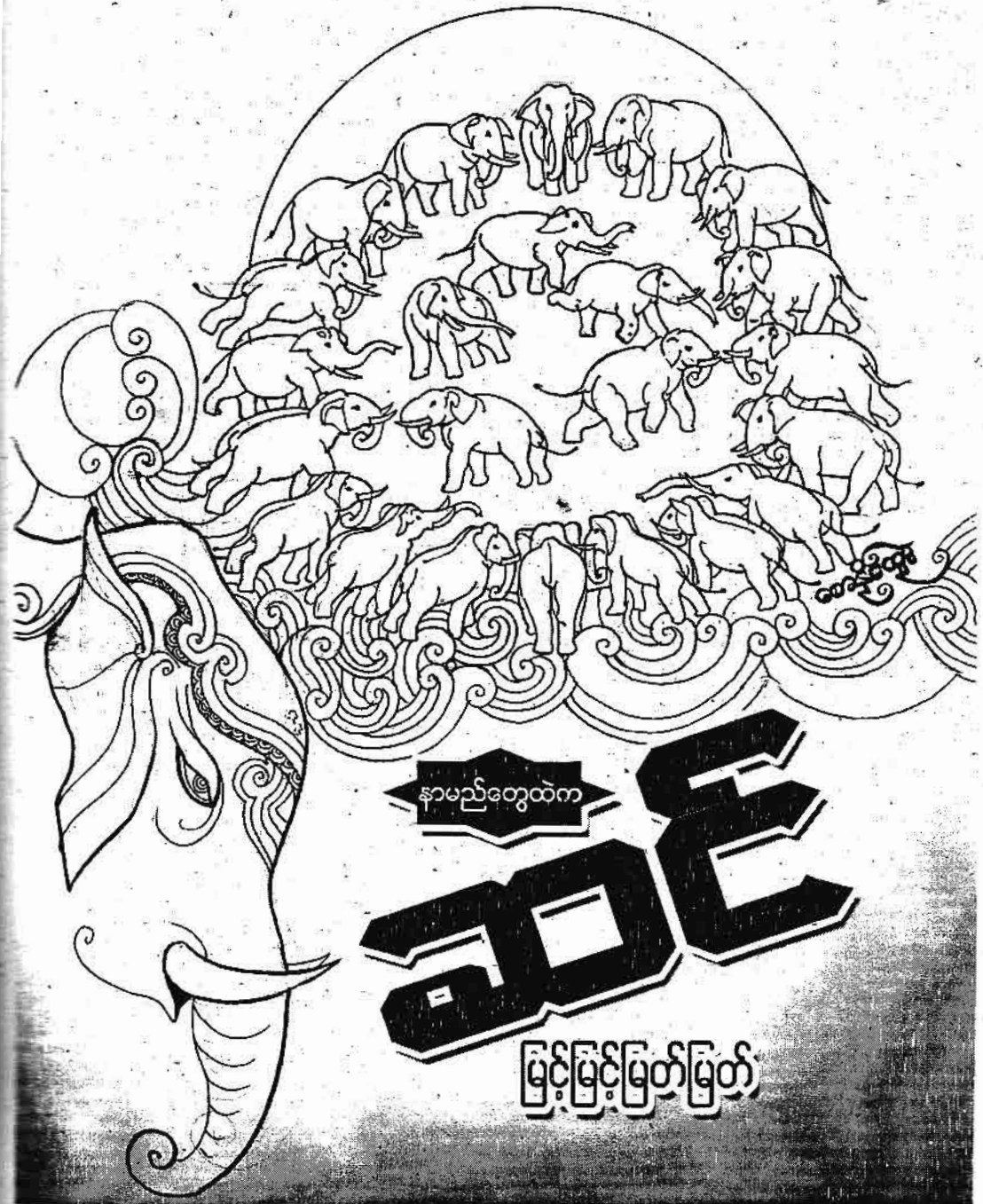
ပြန်ငှဲကောင်းမှန်းမသိ၊ မိမိတည်းခိုရာ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရဲ့ အခက်အခဲကို
မသိဘဲ မိမိတို့အတွက်ပဲ တွေးပြီးနေ
ကြတယ်။ လက်ကြောမတင်းတဲ့၊
အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတတ်တဲ့လူတွေ
ကို ဘယ်သူကမှ လက်မခံချင်ကြဘူး။
အားမကုန်းချင်ကြဘူးဆိုတာ လူငယ်တွေ
မေ့နေကြတယ်။ အဲဒီလိုနေရင်းက
လူညံ့စာရင်းထဲ အလိုလိုပါသွားပြီး မိမိ
ကိုယ် တန်ဖိုးမထားတတ်၊ မိဘကို
တန်ဖိုးမထားတတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
သဟဇာတဖြစ်အောင် မနေတတ်ခြင်း
ကနေ လူ့အရင်းအမြစ်တန်ဖိုးတွေ
များစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရတယ်။

မိဘရဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ဆွေမျိုးများ
ရဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ယုံကြည်
မှု မရတော့တဲ့ သူတွေဟာ လူညံ့
စာရင်းဝင်သွားတာပါပဲ။ လူငယ်တွေ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားပြီး ထမင်း
တစ်နပ်တန်ဖိုးကို သိအောင် လုပ်
ကြည့်စေချင်တယ်။ မိဘကို ပြန်လည်
စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ လူငယ်တွေ အများကြီး
ပေါ်ထွက်စေချင်တယ်။ ဘဝရဲ့ အောင်

မြင်မှုတွေကို ကိုယ့်ရဲ့သွေးချွေးနဲ့ ရင်းနှီး
ပြီးရအောင် ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။
ဒါဆိုရင် ရလာမယ့်အကျိုးဆက်ကလည်း
တာဝန်ကျပြီး ရလာတာမို့ ပီတိ ဖြစ်
စရာလည်း ကောင်းသလို လောကဓံ
တွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီး အောင်မြင်
တဲ့ ဘဝကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရရှိကြပါလိမ့်
မယ်လို့ ဆိုချင်တယ်။ တိုးတက်တဲ့
နိုင်ငံတွေဟာ လူငယ်မျိုးဆက်တွေ
အရည်အချင်းရှိလို့ တိုးတက်မှုကို ထိန်း
ထားနိုင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူငယ်
တွေ အင်အားနဲ့ တိုင်းပြည်သစ်ကို ထူ
ထောင်နိုင်မှာပါ။ အရည်အချင်းရှိတဲ့
လူငယ်တွေများလာပါမှ တိုင်းပြည်က
တိုးတက်မှာပါ။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေ
လူညံ့စာရင်းမဝင်ကြပါနဲ့လို့ ဆိုချင်ပါ
တယ်။

ဘုန်းဗိုသွန်း(မုံရွာ)

ဆင်နှင့် ပတ်သက်သည်
အကြောင်းများကိုသာ ရေးလေ့ရေးလေ့
ရှိသော ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီမှ လုပ်
ဖော်ကိုင်ဖက်မိတ်ဆွေ မောင်သူရက
ပြောသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ အိပ်
ငိုက်ရင်ပြောပြတဲ့ ဟာသပုံပြင်တွေက
ရယ်ရတယ်။ အဲဒီတော့ မှတ်တမ်းလေး
တစ်ခုလည်း ဖြစ်သွားအောင် စာကလေး
တစ်ပုဒ်လောက်လည်း ရေးပါဦးဗျ”

မောင်သူရပြောမည်ဆိုလည်း
ပြောစရာပင်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခက်
သည်။ စိတ်တွင်းရှိသမျှ အရာတွေကို
ထုတ်ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ သတိတရ
မှတ်ထားရလေအောင် ကျွန်တော်က
ဖွင့်သည်။

ယခုလည်း မောင်သူရ
ဦးဆောင်သည့်အဖွဲ့က ကျွန်တော့်အား

“ဆင်ဆိုတာ ဘာတုန်း” ဟု
မေးလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ငို
ချင်လျက် လက်တို့ဆိုသလို ပြောချင်
နေသည်က အူတယားယား။

ဒီလိုလူတို့ ဇင်းတို့က စလာ
လေတော့ပြောမိပြီပေါ့။

ဒီလိုကွ မောင်သူရရေ...

တစ်ခါတုန်းက ဆင်ပေါင်ဝဲရွာ
ကနေပြီး ဆင်ဖြူကျွန်းကို ရောက်လာ
တဲ့ ကိုဆင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ သူ့သား ဆင်
ပေါက်ဆိုတာ ရှိသကဲ့။ တစ်နေ့တော့
ကိုဆင်က သူ့သားဆင်ပေါက်ကို...

“မင်းကို မယ်ဆင်နဲ့ သီတင်း
ကျွတ်ရင် လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ပြော
ထားတာ။ မင်းဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်
နေပြီလား” လို့မေးတယ်။

အဲဒီမှာ ကိုဆင်စကားကို သား
ဖြစ်သူ ဆင်ပေါက် နားမထောင်ရှာလေ
တော့...

“ဟေ့ကောင်... မိဘဆိုတာ
သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံတာပဲ
မြင်ချင်တယ်ကွ။ ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်
တာကို မမြင်ချင်ဘူး” လို့ဆိုတာကို...

“အဖေရာ... မယ်ဆင်အစား
မဆင်ငယ်ကို ယူပါရစေဗျာ”

သားဖြစ်သူကို အားမရတဲ့
အဖေက...

“ဆင်ပေါက်... မင်းဟာလေ

ငါ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဆင်ပြောင်ကြီး
အပြီးကျတစ်ဆိုတဲ့ လုပ်ပုံနဲ့ဖြစ်နေတယ်
ကွ”

“အဖေရာ... ကျွန်တော်က
ဆင်ထီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာဆိုတဲ့
ပုံလေးဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“မင်းအဖြစ်ကလည်းကွာ ဆင်
ငွေရန်ရှောင်လုပ်ပြီး ဆင်သေကို ဆိတ်
သားရေနဲ့ ဖုံးချင်တာကိုကွ”

လို့ သောကစွက်ဟန်ဖြင့် ပြော
သည်ကို သားဖြစ်သူ ဆင်ပေါက်က...

“ခက်ကုန်ပြီ အဖေရာ။ ကျွန်
တော်တို့ကိစ္စက လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွား
သလိုဖြစ်နေကြပြီဗျ”

“မင်း အတော့်ကို ဆင်ကန်း
တော့တိုးလုပ်တဲ့ကောင်ပဲကွ”

ထိုအခါ၌ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်
နားထောင်နေသည့် မိခင်ဖြစ်သူက...

“ဆင်မကြောက်ရင် ဖိနပ်ဖြစ်
မယ်ပေါ့ သားရဲ့ ဟု ဝင်ပြောလေသည်။
ဖခင်ဖြစ်သူက...

“မင်း တော်တော်လေးခက်တာ
ပဲ။ ဆင်ပေါင်ဆင်လက်နဲ့ ဆင်ကြည့်
ကြည့် ဆင်ကြက်နေပြန်ပြီလား” ဟု

ပြောသည်ကို သားဖြစ်သူ ငြိမ်နေသည်
အတွက်...

“မင်းဟာ ပြောလိုက်ရင် စကား
ကြီး စကားကျယ်တွေချည်းပဲ။ ကျားနဲ့
ဆင် လယ်ပြင်မှာပဲ တွေ့ကြတော့
မလိုလို့ ဟုပြောသည်ကို မိခင်က...

“ရှင်ကလည်း အပြစ်တင်တာ
လည်း တင်တာပေါ့။ ရှင်သားမှာလည်း
ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလောက်ပဲ ငွေ
ရွာနိုင်တာ သိသားနဲ့”

“မင်းတို့ ဘာပြောပြောကွာ။
ဆင်ကိုစား ဆိတ်မခံသာတဲ့အဖြစ်မျိုး
တော့ မဖြစ်စေရဘူး။ မယ်ဆင်နဲ့ ငိုသား
ထို လက်ထပ်ကို ထပ်ပေးရမယ်။

အားလုံးလည်း ပြောပြီးသွားပြီ”

“ရှင်ကလည်းရှင်ပဲ။ ရှင်သားက
လူဆို။ ဟိုတစ်ဖက်က ကလေးမလေး
ခမျာ ဆင်နင်းတာထက် ဆိုးတဲ့အဖြစ်
မျိုး ကြုံနေဦးမယ်”

ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ဝင်ပြော
ပြန်သည်။

ထိုအခါ သားဖြစ်သူက...

“တော်ပါ မေမေရယ်။ မယ်ဆင်
က သိပ်ပျင်းတာ။ ဆင်အော်တာတောင်
နီးမယ့်ပဲ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဆင်
ဖြူတော်မိုပြီး ကြုံစုပ်တယ်လို့လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် အပြောမခံ
ပါရစေနဲ့”

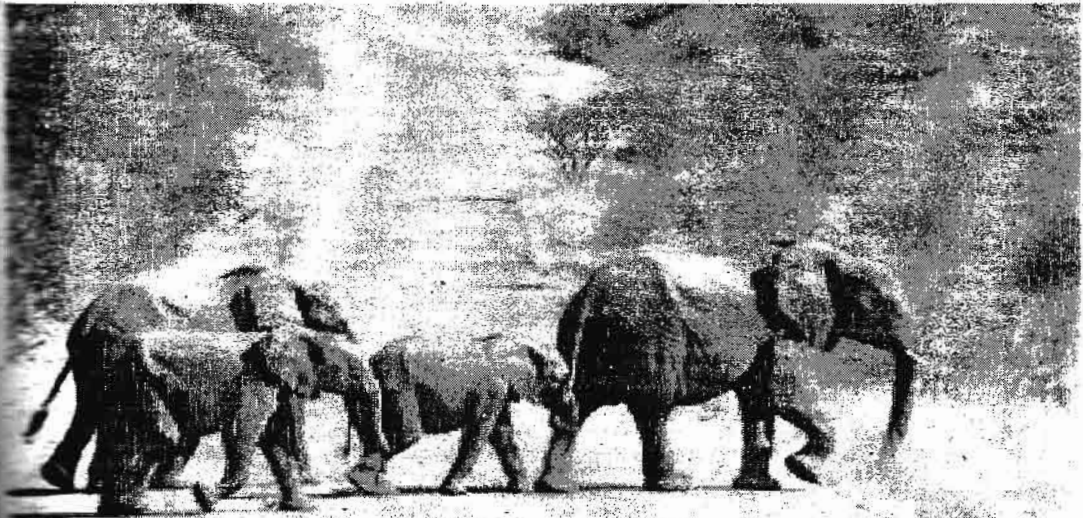
ဤသည်ကို ဖခင်က...

“ငါ ဒီတစ်ခေါက် ဆင်ပေါင်ဝဲ

က ပြန်ရင် ဆင်ဖြူကျွန်းဝင်ခဲ့မယ်။ အဲဒီ
အခါကျရင် ဆင်ပိန်ကျွံဆိုတာမျိုး မင်း
မဖြစ်စေရတော့ဘူး” ဟု ပြောသည်ကို

“အင်း... ကျွန်တော်တော့ သူနဲ့
ညားရင် ဆင်ခေါင်း ခွေးချီဆိုသလို
မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ” ဟု
သားဖြစ်သူမျော စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
ပြောလိုက်လေသတည်း။

မြင့်မြင့်မြတ်မြတ်

အထွေထွေမဂ္ဂဇင်း

ပျိုစေ့

မင်းသားမြို့(လွန်)

အလင်မေဇီဝိတ် - ငါ၏ အသက်သည် မမြဲပါတကား။

ရင်မေရဏ် - ငါ၏ သေခြင်း သည် မြဲပါတကား။

အဝေသံ မယံ ပဋိတပ္ပမေဝ - ငါသည် မချွတ်ကေနန် အမှန်အားဖြင့် သေရမှာပါတကား။

မရဏ် ပရိယော သန္တံ မေ ဇီဝိတ် - ငါ၏အသက်သည် သေခြင်း သာလျှင် အဆုံးရှိချေ၏တကား။

ဆရာတော် အရှင်ပုညာနန္ဒ ဟောကြားတဲ့ “အသေကို မမေ့ကြန့်” ဆရာတော်ကို ယောနိသော မနသိကာ မြဲ အမြဲနှလုံးသွင်းထားတာမို့ ကျွန်မရဲ့ အဖေ ခေါ်သောင်းကြည်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကင်း မြဲ ပြန်ပြန်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာနံဘေးမှာ ထိုင် နေရင်း တရာသဘောကို ဆင်ခြင်နေမိ သိတယ်။

ကျွန်မအမေက ကျွန်မ ၈ ရက် သီတင်းဆရာတော်တို့ အဖေအပျိုကြီး မှာ ဆရာတော် အဖေရဲ့လက်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ရပြီး အသက်သစ်က ရပ်ရည်ကိုလည်း မှတ်

မိပါတယ်။ အဖေအကြောင်း တော်တော် များများကိုလည်း သိခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မအဖေ၏ အပျိုကြီးက အပျိုကြီးပီပီ စည်းကမ်းချက်တွေ များ များဆို ဆုံးမဩဝါဒတွေများတာကြောင့် ကျွန်မနဲ့ သိပ်အစေးမကပ်လှဘူး။ ခု ဆုံးသွားတဲ့ အဖေအငယ်နဲ့က သူငယ် ချင်းလို လည်ပင်းဖက်နေခဲ့ရတာမို့ ပို ရင်းနှီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေအငယ် ရဲ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောပြပါမယ်။

အဖေ၏က ငယ်ငယ်က တော် တော်ချောပါတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ရုပ် ရည်ကချောတဲ့အပြင် ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံ

ခဲ့တာမို့ ခေတ်ပေါ်ဝတ်စားဆင်ယင်မှု တွေနဲ့ အမြဲ ထင်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အလှ အပကလည်း အရမ်းကြိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့က နယ်မြို့လေးမှာ နေရတာ မို့ တော်ရုံတန်ရုံ မဝတ်တတ် မစား တတ်။ အလှမပြင်တတ်ကြပါဘူး။ အဖေ ကတော့ အဲဒီအချိန်ခေတ်ကာလက တည်းက ခေတ်ဆန်ဆန်အလှပြင်ဆင် တတ်ပါတယ်။ ခေတ်ဆန်တယ်ဆိုလို့ တစ်မျိုးတော့မတွေးကြန့်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ခေတ်ဆန်တာက မိတ်ကပ်လှူး နှုတ်ခမ်း နီဆိုးတာလောက်ပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကြည်ကြည်ဌေးခေတ်စားတဲ့အချိန်ဆို တော့ ကြည်ကြည်ဌေးဆံပင်ပုံစံမျိုး လိုက် လုပ်ရတာအမျိုးမျိုး။ ကျွန်မတို့ မြို့မှာ အဲဒီတုန်းက ဆံပင်ကောက်တာတို့ ဘာ တို့ မရှိတော့ အဖေအဖေအဖေအပျို တွေက သံချောင်းကို မီးဖုတ်ပြီး ဆံပင် ကို လိပ်ကြ ကောက်ကြပတယ်။

ဘရာစီယာဆိုတာ ကျွန်မတို့ မြို့မှာ ပေါ်တောင် မပေါ်သေးဘူး။ ကျွန်မ အဖေက စက်ချုပ်တတ်တော့ ပိတ် အဖြူနဲ့ ဘရာစီယာကိုယ်တိုင်ချုပ်ပြီး ကျွန်မအဘွားမသိအောင် ခိုးဝတ်တယ်။

အဘွားတွေသွားတော့ ဘာရာဇီယာကို
စားနဲ့ခတ်ပစ်လို့ မဝတ်ရတော့ဘူး။ အဒေါ်
က ချောတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကြည်
ကြည်ငွေ့နဲ့လည်း ဆင်လို့ အားလုံးက
ရွှေကြည်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဒေါ်ကို
ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သနပ်ခါး ခြေ
ဆုံး ခေါင်းဆုံးလူးပြီး အမြဲလှလှပပ မြင်
ရတယ်။

အဲဒီအဒေါ်အသက်တွေ ကြီး
လာတာနဲ့အမျှ ကျွန်မလည်း လူကြီး
ဖြစ်လာတယ်။ အဒေါ်က သားသမီး
တာဝန်တွေနဲ့ တရားအားထုတ်တဲ့ဘက်
ကို အားမစိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မရှိ
ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို အစားအသောက်၊
ငွေကြေးအဝတ်အစား စသဖြင့် တတ်
နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းတယ်။
ကျောင်းအလှူ၊ ဆွမ်းအလှူစသဖြင့်
လည်း လှူဒါန်းတယ်။ ကိုယ့်ထက်
အားနည်းတဲ့သူတွေကို သနားတတ်
ကျညီတတ်တယ်။ မေတ္တာထားတတ်
တယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံးကောင်းမှုကုသိုလ်
တွေနဲ့ နေထိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ တရားစခန်း
တွေဝင်၊ တရားတွေအားထုတ်ပြီး

အရာရာကို တရားသဘောနဲ့ ကြည့်
တတ်အောင်၊ နေတတ်အောင် ကြိုးစား
ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ
ဘဝမှာ လောကဓံတရားတွေ မျိုးစုံ
ရင်ဆိုင်ရန်ကန်ခဲ့ရတာမို့ သံဝေဂဉာဏ်
တွေ ရှိနေလို့ပါ။

ကျွန်မမှာ လူကြီးမိဘအဖြစ်
အားထားစရာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့
တာမို့ အဒေါ်ရဲ့အိမ်ကို တစ်လ တစ်
ကြိမ် အမြဲရောက်ပါတယ်။ အဒေါ်နဲ့
ဆိုတိုင်း နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ အဒေါ်
အပျိုဘဝက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး
နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး အဒေါ်ကို ကြည့်မိတယ်။

ဟိုတုန်းက အလှတော့ ပြည့်တင်းမှုတွေ
အရင်က လှချင်လွန်းလို့ ကောက်ခဲ
လိမ်ခဲတဲ့ဆံပင်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်
ပြီလဲ။ ဇရာမီးလောင်မြိုက်လို့ ပျက်သုဉ်း
ကုန်ပြီ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း မှန်
ထဲမှာ ကြည့်ရင်း တရားရှာမိတယ်။
“တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့” တဲ့။ ကျွန်မ
ရဲ့ ငယ်စဉ်က ရုပ်ရည်နဲ့ ခုရပ်ရည် ကွာ
ခြားမှုတွေ၊ ပြောင်းလဲမှုတွေ၊ အိုမင်း
ရင့်ရော်လာမှုတွေကို သတိထားကြည့်
မိတယ်။ ကြည့်တိုင်းလည်း သံဝေဂ
ရပါတယ်။

“မအိုပဲလို တောင်းဆုဆိုလည်း
တောင်းတိုင်းမရ ဒေါ်ကြရ အနတ္တခန္ဓာ
ကိုယ်”

ဒီလို အိုခြင်းဆိုတဲ့သဘော
တရားတွေကို ဆင်ခြင်နေရင်းပဲ အဒေါ်
က ကျန်းမာရေးတွေ ချို့တဲ့လာတယ်။

သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချို စတဲ့
ဖောက်ပြန်လာတဲ့ ရောဂါတွေကို သား
သမီးများက ဆေးခန်းအနဲ့ ဆရာဝန်
အစုံနဲ့ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကုသပေး
ကြပါတယ်။ သောက်လိုက်ရတဲ့ ဆေး
တွေဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ မြန်မာဆေး

တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပဲ။ ဒီလို ကုရင်းသရင်း
နဲ့ပဲ နောက်ဆုံး ကင်းဆာလို့ အမည်
တပ်ပြီး ဆေးရုံဘက်လိုက်ရတယ်။ လူနာ
ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ အခေါ်ခံစားနေရတဲ့
ဝေဒနာတွေ၊ ဆင်းရဲမှုတွေ၊ ပင်ပန်းမှု
တွေ၊ နာကျင်မှုတွေကို မြင်တွေ့နေရ
ပြန်တော့ တရားသံဝေဂ နှလုံးသွင်းမိ
ပြန်တယ်။

“မနာပါလို့ တောင်းချဆိုလည်း
ထားတိုင်းမရ နာကြရ အနတ္တ ခန္ဓာ
ထိယ်”

ဟော... ခုတော့ အခေါ်ဆုံးပြီ။
သူ့ရဲ့ ရုပ်အလောင်းဘေးမှာ ထိုင်
နေတော့ရင်း ငါလည်း တစ်နေ့ ဒီလို
ပဲ သေရမှာ မလွဲကွေ့ပါလားလို့ ဆင်ခြင်
ရင်း ဒီခန္ဓာကြီးက အတ္တမှ မဟုတ်ဘဲ
အနတ္တပို့ သူသဘောအတိုင်းအိုဆိုအိုရ
အိုဆိုရာ သေဆိုသေ လိုက်နာကြရ
အောင်လို့ သံဝေဂရမိပြန်တယ်။

“မသေပါလို့ တောင်းချဆို
လည်း တောင်းတိုင်းမရ သေကြရ
အတ္တခန္ဓာကိုယ်”

ဒီလို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နေရင်း
မျက်ရည်ကျမိတယ်။ တရား

မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားမရသေး
သူ ပုထုဇဉ်မို့ပါ။

ဒီအခေါ်က ကျွန်မအတွက်
အမေတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကိုလည်း
သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ခံစားချက်
တွေကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။
ကျွန်မအတွက် ဘာမဆို တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်
လို့ရတဲ့ အခေါ်မို့ ကျွန်မကလည်း ချစ်ပါ
တယ်။ အားလည်းကိုးပါတယ်။ အသက်
၆၀ ကျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို အခု
ချိန်ထိ “ခလေး” လို့ခေါ်တုန်းပါ။ ကျွန်မ
ရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်မ
ကို လေသံမာမာနဲ့ စကားတစ်ခွန်း

တောင် မဆိုခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မ ရောက်
လာရင် ဂရုစိုက်လိုက်တာဆိုတာ
အားနာစရာတောင် ကောင်းပါတယ်။
ကျွန်မကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေး
မွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာမို့ ကျွန်မ ဘာ
ကြိုက်လဲ၊ ဘာမကြိုက်ဘူးလဲ၊ အကုန်
သိတာကြောင့် ကျွန်မ အကြိုက်ချက်
ခိုင်းပြတ်ခိုင်းရတာ အမော။ တူမဖြစ်တဲ့
ကျွန်မ လက်ဖက်ကြိုက်တာ သိတာမို့
အိမ်မှာဝယ်ပြီးသား မရှိရင် ချက်ချင်း
ထွက်ဝယ်ခိုင်း လက်ဖက်နယ်ခိုင်း သုပ်
ခိုင်း။

ညနေ ၃း၀၀ နာရီလောက်မှာ
ပြန်တော့မယ့်ဆိုရင် အစောကြီးရှိသေး
တယ်ဆိုပြီး မပြန်စေချင်သေးဘူး။ ဘယ်
နေ့လာခဲ့ဦးမလဲ မေးရတာ အကြိမ်ကြိမ်။
ကျွန်မအပေါ် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊
သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းတဲ့ အခေါ်ရဲ့
ကျေးဇူးတရားတွေကို ကျွန်မတစ်သက်
ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မဟာ မိဘကိုရော ကျေးဇူးရှင်
အခေါ်တွေကိုပါ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ခဲ့လှ
ပါ။ တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်
ကြေကွဲမျက်ရည် အမြဲကျနေရမှာပါ။

ဒီအဒေါ်တစ်ယောက် ရှိနေ
တော့ ကျွန်မ တစ်လ တစ်ခါလောက်
အဒေါ်ဆီရောက်တိုင်း ကျွန်မရဲ့ စိတ်
တွေ ကြည်နူးရတယ်။ အဒေါ်ရဲ့မေတ္တာ၊
ခဏတနာနဲ့ နွေးထွေးမှု၊ အကြင်နာတွေ
ကို တစ်လတစ်ခါ လာခံယူတာပါ။
အဒေါ်ရဲ့ သားသမီးများကလည်း ကျွန်မ
ကို အစ်မကြီးဆိုပြီး အမြဲဂရုစိုက် လေး
စားချစ်ခင်ကြပါတယ်။ အခု အဒေါ် မရှိ
တော့ဘူး။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရ
တာနဲ့အမျှ အားလည်း ငယ်မိပါတယ်။

ဆေးရုံတက်နေစဉ်က “ကလေး
ကို မေမေရှိတန်းကလိပ် ဂရုစိုက်ပါ” လို့
အဒေါ်က သူ့သမီးတွေကို မှာသွားတဲ့
အကြောင်း ညီမလေးပြောနေသံကို
ကြားရတော့ မျက်ရည်တိတ်တိတ်ကျ
မိတယ်။ ကျွန်မအဒေါ် သံယောဇဉ်ကြီး
လွန်းတဲ့ အဒေါ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်တာမို့
ခံစားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း
တရားသဘောတွေကို သိနေတာမို့ ငို
သာငို မပြီတဲ့မျက်ရည်နဲ့ စိတ်ကို ဆုံးမ
ရင်း အမေအတွက် အငိုမစဲနိုင်သေးတဲ့
ညီမတွေကို အားပေးရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ သံသရာ
တွေ ရှည်လာလိုက်တာ ဘဝပေါင်း
များစွာ၊ အသေတွေလည်း ထပ်ခဲ့ပြီ။
မျက်ရည်တွေကလည်း သမုဒ္ဒရာ လေး
စင်းမက များခဲ့ပြီ။ ဒီမျက်ရည်တွေ တိတ်
အောင် လုပ်သင့်ပြီ။ ဒီဒုက္ခတွေ ကုန်
ဆုံးဖို့ အိုနာသေခန္ဓာက လွတ်မြောက်
ဖို့ ကျွန်မတို့ ကြိုးစားကြရပါမယ်။
တရားကို သိနေရုံသိနေလို့ကတော့
မလွတ်မြောက်နိုင်ပါဘူး။ တရား ရအောင်
ကျင့်ရပါမယ်။

ကျွန်မတို့ ရထားတဲ့ ခန္ဓာကြီး
က အနေခန္ဓာမဟုတ်ပါ။ အသေခန္ဓာ

မို့ တရားမရသေးသရွေ့ ခန္ဓာတွေ အဖန်
တလဲလဲဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်၊ သောက
ပဋိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ
ဆိုတဲ့ မီးတွေ လောင်မြိုက်လိုက်နဲ့
လည်နေဦးမှာပါ။

“လောကကြီးဟာ တို့ဆရာ”
ဆိုသလို လောကကြီးမှာ တွေ့သမျှ
ကြုံသမျှတွေအပေါ် သံဝေဂဉာဏ်နဲ့
ဆင်ခြင်နိုင်ကြမယ်ဆိုရာ တရားက
အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်
အနားမှာပဲ ရှိပါတယ်။

လူတစ်ယောက် သေရင်
အသုဘလိုက်ပို့ကြတဲ့သူတွေကို ကျွန်မ
လေ့လာမိသလောက် ပြောရရင် သံဝေဂ-
မရကြပါဘူး။ တာဝန်ကျေရုံ၊ ဝတ္တရား
အရ လူမှုရေးအရ လိုက်ပို့ကြတာ ဖြစ်
ပြီး ပိုပြီး ပြီးရောသမားတွေ များပါတယ်။
“မသာတင်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်”
တဲ့။ အသုဘ နာရေးတစ်ခေါက် လိုက်
ပို့တာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တရား
သွားနာတဲ့ ဆယ်ခေါက်နဲ့ညီမျှတယ်။
တရားပိုရတယ်။ သံဝေဂပိုရတယ် လို့
ဆိုလိုတာပါ။ ဒါကလည်း ဆင်ခြင်မှပါ။
ကျွန်မတို့ဆရာသစ္စာရဲမင်းက ဆုံးမ

တယ်။ “ဆင်ခြင်လေလေ ဉာဏ်ထက်
လေလေ” တဲ့။

ကွယ်လွန်သူရဲ့ ရုပ်အလောင်း
ကို ကြည့်ပြီး ငါတို့လည်း တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ
အိုကြရဦးမှာပါလား။ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ
နာကြရဦးမှာပါလား။ တစ်နေ့ကျ ဒီလိုပဲ
ဆေးကြရဦးမှာပါလားလို့ သံဝေဂဉာဏ်
နဲ့ ဆင်ခြင်ကြရမှာပါ။

ခုတော့ ယပ်တောင်လေးတွေ
တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း သတင်းပေါင်းစုံ၊
အတင်းပေါင်းစုံ၊ အကြားပေါင်းစုံ ပြော
ရင်း အသုဘကားပေါ်မှာ ရယ်ရယ်
မောမော တသောသောနဲ့ တစ်နေ့ သူ
ဇို့ မသေကြရတော့မှအတိုင်း အသေ
ဇို့ မနေကြတာပါလား။

“သံဝေဂ မပါ တရားမရှာနဲ့”
ဆွဲ လောကကြီးမှာ မြင်သမျှ တွေ့သမျှ
မြဲဆုံရသမျှတွေကို တရားသံဝေဂနဲ့
ဆင်ခြင်နေမယ်ဆိုရင် တိုတောင်းလှတဲ့
ဓမ္မာဝမှာ ဘာမှသာယာစရာ၊ မက်မော
စရာ ပျော်ရွှင်စရာ၊ နှစ်သက်စရာတွေ
မရှိတော့ပါဘူး။

“သေသူကို ရှင်သူက တရ
အိပ်နိုး” ဆိုတဲ့စကားကို သေသူက

တော့ သူလမ်းသူသွားပါပြီ။ ကျန်ခဲ့တဲ့
သူတွေက တတမ်းတတ လွမ်းကျန်ခဲ့
ရတာပါ။ သေသွားသူက လွမ်းစရာ ကျန်
ရစ်လောက်အောင် တတမ်းတတ ဖြစ်
နေရလောက်အောင် ကောင်းခဲ့ရင်
ကောင်းခဲ့သလောက် မမေ့နိုင်ဖြစ်ကြရ
မှာပါ။ လူ့လောကမှာရှိစဉ် ကောင်းမှု
ရိက္ခာတွေ စုဆောင်းခဲ့သလောက်
မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ
တရားတွေ စုံညီခဲ့တဲ့အခေါ်မို့ ကောင်းရာ
သုဂတိကို ရောက်မှာပါလို့ ကျွန်မတို့
ယုံကြည်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့လည်း သေသွားတဲ့

အခါ နာမည်သတင်းမှူးတွေနဲ့ ကျွန်
ရစ်သူတွေ တမ်းတလွမ်းမော ပြောမဆုံး
ဖြစ်စေအောင် ကောင်းမှုပြတ်နိုး ကောင်း
အောင် ကြိုး၍ ကောင်းကျိုး ကိုယ်၌
တည်စေဖို့ စိတ်ကို ဖြူအောင်ထားပြီး
မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင်လို့
ကုသိုလ်တွေ စုဆောင်းကြပါစို့။

(ကွယ်လွန်သူ ကျေးဇူးရှင်
အခေါ်မို့ ကန်တော့ပန်း)

မနောဖြူ(လွန်)

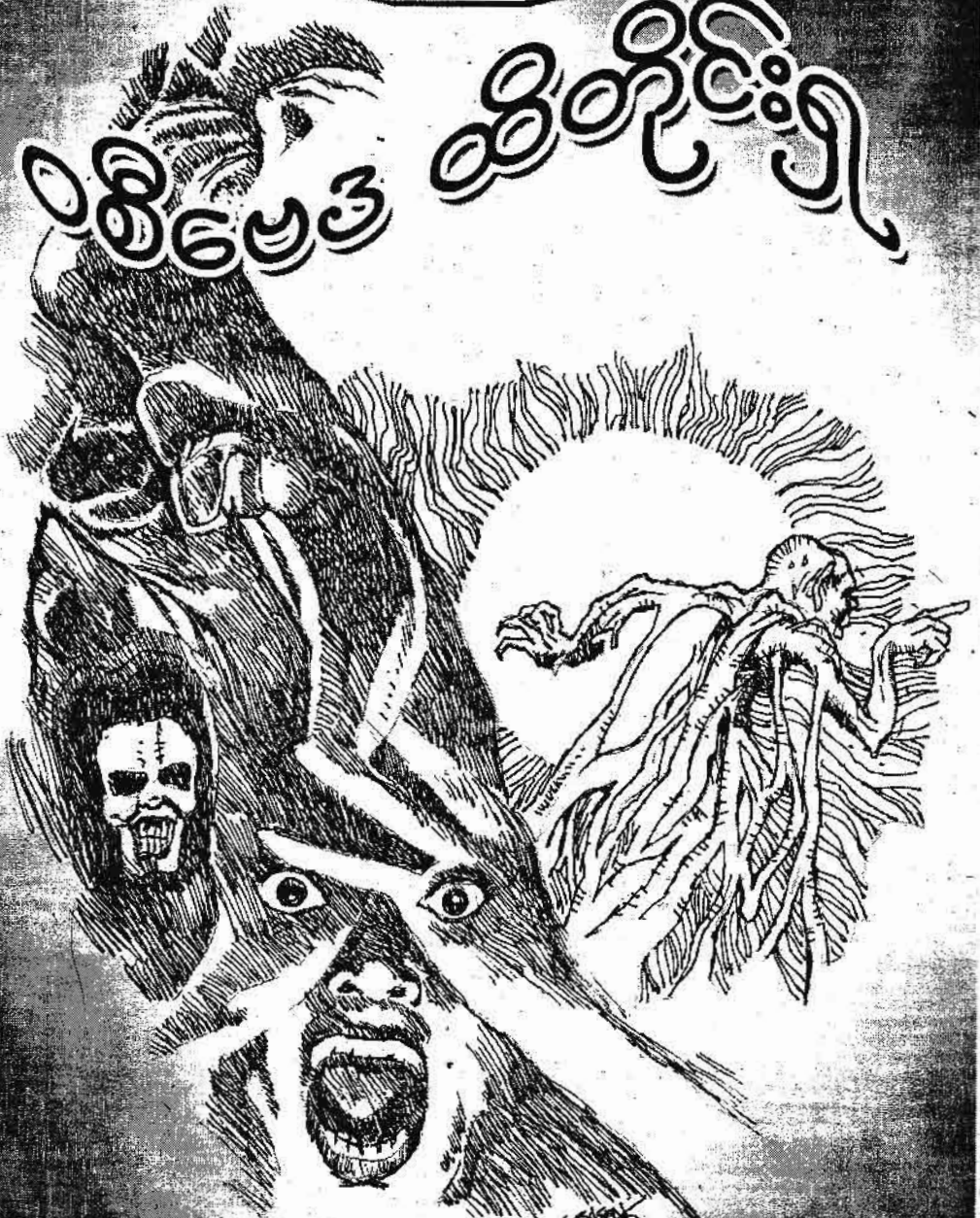
နေပြည်တော်
ပျဉ်းမနားမြို့
ဖြန့်ချိရေး
သော်တာဆန်း
စာပေ

ပဲခူးမြို့
ဖြန့်ချိရေး
သင်္ဇင်စာပေ
ပဲခူးမြို့

လေးစားလိုက်နာပါ

ဝိမ္ဗူပေဒ ဖိတိုင်း၍

သက်ဦးမောင် (နမ်စုန်)

မြတ်ဗုဒ္ဓဒေနာတော်များထဲမှ လူတို့ နေ့စဉ် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ရန် ကံသုံးပါးကို ဟောကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဟူ၍ ထိုကံသုံးပါးထဲမှ ဝစီကံသည် နှုတ်ဖြင့် ကျူးလွန်ပြောဆိုတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗပ္ပလာပ အကျိုးမရှိ အနှစ်မဲ့သော စကား ပြောဆိုခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ကြောင်း ဖြစ်သော သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ဇနိသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ဟောဖော်ခဲ့ခြင်း။

မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ လူမှုနယ်ပယ်ထဲမှ နှုတ်ဝစီစောင့်စည်းမှုအားနည်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော အကျိုးဆက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု...

မြင့်ဆောင်၊ ကျင်မောင်၊ ကိုဦးတို့သည် သုံးဦးတို့ဟာ အသက်အရွယ်ကြီး (၂၅ ခု) ဝန်းကျင် လူငယ်များဖြစ်ကြပြီး ဌာနတစ်ခုမှ ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ မြန်မာ့သက်သေ သူတို့လို ဝန်ထမ်း ဖြစ်သော်လည်း ညစောင့်ဝန်ထမ်းပါ။ သူတို့နေအလုပ်သမားဖြစ်ပြီး

သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားများ ဖြစ်တာကြောင့် အမှိုက်သရိုက် ပစ်ခိုင်းသူများမှ ဘောက်ဆူးနှစ်ရာ သုံးရာပေးနေကျ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ရဲ့ နေ့စဉ် အပိုဝင်ငွေ ရရှိနေကြလို့ ပုလင်းတူတူဆို အသောက် ညီတဲ့အတွဲဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်က ဦးဖိုးမောင်ပါ။ ဌာနရဲ့ အလုပ်တွေကို ဦးစီးက ညွှန်ကြား ဦးဖိုးမောင်က လုပ်သားများနဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့ ဝန်ထမ်းလောင်းမှာနေတဲ့ လုပ်သား မြင့်ဦးတစ်ယောက် လေးလတာခံစားနေရတဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ဆုံးပါရော။ ဦးစီးနဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တို့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှုအရ မြင့်ဆောင်တို့ လူငယ်သုံးဦးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညစောင့်က ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တစ်ယောက် ပေါင်းငါးယောက် အသုဘကိစ္စအတွက် ကျင်းတူးဖို့ တာဝန်ပေးပါတယ်။

အသုဘက သုံးရက်ထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်မှာဆိုတော့ သုံးရက်မြောက်နေ့ မနက် ခုနစ်နာရီခန့်မှာ ကျွန်တော်တို့ ငါးဦး လိုအပ်တဲ့ ပေါက်ပြာ၊ ဂေါ်ပြာ။

ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက် ပြည့်စုံစီစဉ်ပေးပြီး ထော်လာဂျီနဲ့ သုသာန်ကို ပို့ပေးခဲ့တယ်။ သုသာန်ရောက်တော့ မြင့်ဦးက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး မြေအနေအထားကြည့်ကာ ဒီနေရာ ကောင်းမယ်ဆိုပြီး အလုပ်မစခင် အရက်ပုလင်းဖွင့်သောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညစောင့်နှစ်ယောက်က သောက်နေကျ မဟုတ်ပေမယ့် သုသာန်လိုနေရာဖို့မှာ နေခင်ဆိုပေသီ ကျောနည်းနည်းချမ်းလို့ မို့ တစ်ခွက်စီမော့ပြီး ရဲဆေးတင်လိုက်ပါတယ်။

အရက်နှစ်လုံးကုန်တော့ မြင့်ဦးမှ နွန်းနယ်ထားတဲ့ ဆန်နဲ့ သင်္ချိုင်းစောင့်ထံ မြေတောင်းပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ မြေနေရာ၊ သတ်မှတ်တဲ့အနေနဲ့ ဆန်ကြပက်ပါတယ်။ ပြီးမှ နောက်သလို လိုနဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဦးဖိုးမောင်အတွက်ပါ တစ်နေရာချန်ပေးပါလို့ ပြောဆိုပြီး ဟားဟားဟားဟား နဲ့ ရယ်လိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ ကျင်းကိစ္စ အသုဘမြေချက်စွဲများ အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ ပြီးဆုံးလို့ ဝန်ထမ်းလောင်းခန်းကို ပြန်လာကြကာ မိမိတို့

တာဝန်လုပ်လက်စများ ဆက်လုပ်ရန် နှင့် ခေတ္တနားနေရန် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းပြင်ရ မယ့်နေ့အတွက် ခြောက်ရက်နေ့ မနက် မှာ ကာယကံရှင်နဲ့ ဦးစီးမှူးတို့ ဖိတ်ကြား မည့် လူဦးရေ ကျွေးမွေးမှု အစီအစဉ် များ ညှိနှိုင်းအတည်ပြုပြီး အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် ဦးဖိုးမောင်မှ ချက်ပြုတ် မည့်သူများအား အသီးသီး တာဝန်ခွဲဝေ ချထားပြီး ဆယ်တစ်နာရီခန့် ၎င်းအိမ် သို့ ပြန်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားတော် နှာ ညှော်ခံကျွေးမွေးမှာဆိုတော့ ဒီနေ့ည ခုနစ်နာရီအချိန် ထမင်း၊ ဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်နေရာ ကျွန်တော်တို့ ကျင်း တူးအဖွဲ့က မီးဖိုမှာ လိုအပ်တာ ကူညီ

ဖို့ စုဝေးထိုင်နေစဉ် မြင့်ဦးတို့သုံးဦးက ထုံးစံအတိုင်း သောကစားနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှိရာ မီးဖိုနားကို ရုံးစောင့် ဂွတိုရောက်လာပြီး ဦးဖိုးမောင် ရုတ်တရက် သေဆုံးကြောင်း ပြောပါ တယ်။ ဘေးလူများမှ “ဟေ့ကောင် ‘လူကြီး’ကို ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့” ဟန့်တားမာန်မဲပေမယ့် ဂွတိုက ရုံးမှာ သူ့ဇနီးကိုယ်တိုင် ဦးစီးကို ငိုယိုပြီး သတင်းပို့ကြောင်း ပြောမှ အားလုံးပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ဘာပြောလို့ ပြောရ မှန်းမသိအောင် မှင်တက်မိနေကြပါ တယ်။

သေချာသိရတာကတော့ ဦးဖိုး မောင် သေဆုံးခြင်းက ကေန့်မုချ ဖြစ်ပါ တယ်။ ရောဂါအခြေအနေ မေးကြည့် တော့ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်တယ်

လို့ မှတ်ချက်ချပါတယ်။ လူ့ဘဝမှာ မွေးဖွားခြင်းရှိမှတော့ သေဆုံးခြင်းလည်း ကြုံရမှာပါ။ သို့သော်လည်း ဦးဖိုးမောင် အတွက်က သေဆုံးခြင်းသည် နီးကပ် မြန်ဆန်လွန်းလှပါတယ်။ ဦးဖိုးမောင် တစ်ယောက် မြင့်ဦးဈာဝနကို ပြီးစီး အောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆောင်ရွက် ပေးနေစဉ် ကာလမှာ ဆုံးခန်းမတိုင်ခင် ကွယ်လွန်ရတယ်လို့ စိတ်မကောင်းစွာ တွေးတောဗြိမ်သက်စဉ်းစားနေကြတယ်။

မြင့်ဆောင် မှူးမှူးရုန်း သင်္ချိုင်း တွင် မြေတောင်းစဉ်က ဦးဖိုးမောင် အတွက် ပိုတောင်းခဲ့သည်ကို ကာယကံ ရှင်နှင့် ဦးစီးမှူးတို့ သိရှိမည်ဆိုပါက မြင့်ဆောင်အပေါ် မည်သို့ သဘောထား ကြမည်နည်း။ နိမိတ်ကို ယူပြီးတော့ အတိတ်ကောက်ခြင်းဟာ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉာစစ်စစ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ယဉာဏ် အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုပါ။ အတိတ်၊ နိမိတ်တွေ ကို အလေးထားလိုက်နာသင့်ပါတယ်။

ယခုလိုကိစ္စမျိုး ဝစီဗေဒ ထိ တိုင်းရှာတ်သည်ကို အလေးထားလိုက် နှာ ကြမည်ဆိုပါလျှင်...

သက်ဦးမောင်(နမ့်စန်)

မင်းမသိတာတွေအများကြီးပါ

နှောငါးကံအစိတ်ကံ လိက်စရာ

(ဂရုမည) မြင့်မိုရ်ဆွေ

စာရေးသူ ကျန်းမာရေးအရ နံနက်ခင်းလမ်းလျှောက်ပြီးအပြန် စိတ် ကြိုက်ကဖီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နံပြားနှင့် ပဲပြုတ်စားလေ့ရှိ၏။ ဆိုင်တွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟာ...ဆရာ လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ မင်းနဲ့ မတွေ့တာကြာပြီ။ ဘယ်ပျောက်နေလဲ”

“ကျွန်တော် ရွာ ခဏ ပြန် သွားတယ်။ ဩဌာ...ဒါနဲ့ အတော်ပဲ။ ဆရာ့ကို မေးစရာလေးတွေရှိတယ်”

စာရေးသူ ဆိုင်တွင်းဝင်ထိုင် လိုက်ရင်း...

“ဘာများတုံးကွ...ဟေ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ သရဲတို့ တစ္ဆေ တို့ကို ယုံရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ရွာမှာ တစ္ဆေ က လုပ်ကျွေးနေတဲ့ မိသားစုရှိတယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာ ဟင်”

မောင်မှတ်ကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ သိချင် တာတွေ မေးတော့တာပဲလေ။ စာရေး သူ (ရဝတ) ခေတ် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်စဉ်က

ရုံးစာရေးလေးမောင်မှတ် မျက်နှာမှာ အမှတ်ကြီးတစ်ခု မွေးရာပါရှိတာကြောင့် မောင်မှတ် ဟု ခေါ်ကြ၏။

“အေး...မင်းမေးတာကို တိတိကျကျ ဖြေရမယ်ဆိုရင် သရဲနှင့် ပေါင်းသင်းနေတဲ့ မိန်းမတောင် ရှိခဲ့ဖူး တယ်”

“ဟာ...ဒါဆို ကျွန်တော်သိခဲ့ တာ တကယ်ရှိတယ်ပေါ့နော် ဆရာ”

“ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ပြီးခေတ် အလွန်လောက်မှာ သိမ်ချောင်းဆိုတဲ့ ရွာကြီးကောင်းစားတုန်းက စာရေးသူတို့ မိဘတွေ ပြောပြဖူးတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ကိုထွန်းအေးဆိုတဲ့သူရှိတယ်။ သူ အသက်မွေးမှုက ဝါးဖောင်ချတယ်။ သစ်ဖောင်ချတယ်။ သစ်ဆွဲလွှတိုက် တယ်။ သူ့မှာ မမြတ်လှဆိုတဲ့ မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရွာမှာပဲ ကြံရာကျပန်း လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတယ်ဆိုပါ တော့။

တစ်နေ့ လုပ်ကအပြန် အိမ် ရောက်တာနဲ့ မြတ်လှဆီက ဝမ်းသာ စရာ စကားကြားလိုက်ရတယ်။

“အစ်ကိုထွန်းအေး...ရှင်

ကလေးချီရတော့မယ် အဟိ”

ရှက်စနိုးလေး ပြောလိုက်တဲ့ ဇနီးသည်ထံက ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်ခဲ့ ပြီး...

“မြတ်လှ...မင်း ဘာပြော တယ်။ ထပ်ပြောစမ်း။ ငါ...ငါ ကလေး အဖေဖြစ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

အားရဝမ်းသာပြောနေသော ထွန်းအေးကို ကြည့်ကာ ပီတိအပြုံး ကလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မိန်းမရာ။ အေး...ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို သားလေးမွေး ပေးရမယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မိန်းကလေး လိုချင်တယ်”

“ဟာ...မရဘူး။ သားလေးပဲ မွေးပေးရမယ်။ ဒါမှ ရှင်ပြုရမှာကွ”

ပြောမယ့်သာပြောရတယ်။ ထွန်းအေးအိမ်ထောင်သာကျသွားတယ်။ ရှင်မပြုခဲ့ရပေ။ သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေး မိသော ထွန်းအေးတစ်ယောက် မျက်နှာ ညှိုးသွားတော့၏။ ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်ကို မြင်ရသော မြတ်လှ

ခမျာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး...

“ကဲပါ... အစ်ကိုထွန်းအေး
အတွက် သားလေးမွေးပို့မယ် နော်
ယောက်ျား”

ဇနီးသည်စကားကြားရမှ...

“ခါမှ ငါ့မိန်းမကွ”

နှစ်ဦးသား ကြည်နူးမှုအပြုံး
ကိုယ်စီနှင့် ကြင်နာစွာ လှမ်းဖက်လိုက်
၏။

မြတ်လှ ကိုယ်ဝန် ၃ လ
ထောက်ရချိန် ဝါးဖောင်ချရန်ကိစ္စ ပေါ်
လာတာကြောင့် ထွန်းအေးတစ်ယောက်

အလုပ်ရှင်သွားတော့သည်။ မြတ်လှ
မွေးဖွားရန် ယခုတည်းက ငွေရှာရ
တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထွန်းအေး ဝါးဖောင်ချသွား
သည်မှာ တစ်လပြည့်တော့မည်။ ဘာ

အကြောင်းမှ မကြားရသေး။ ယခင် ဝါး
ဖောင်ချသွားရာတွင် ၁၀ ရက်၊ ၁၅ ရက်
သာ ကြာ၏။ မြတ်လှ စိတ်ပူစပြုလာ
တော့၏။ တစ်ညနေ ဝါးဖောင်ချအဖွဲ့

ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ကြားရတဲ့သတင်း
ကတော့ ချောင်းဖျားရေအကျကြမ်းတာ
ကြောင့် ဝါးဖောင်နှင့် ကျောက်ဆောင်

တိုက်ခိုက်ပြီး ဖောင်ဖျက်ကာ ထွန်းအေး
နှင့် လှမောင် ဝဲစုတ်ခံရပြီး ပျောက်နေ
ကြောင်း ဘာသတင်းမှ မရသေးကြောင်း
ကြားရသဖြင့် မြတ်လှတစ်ယောက်
ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရ၏။

နာရေးကိစ္စ ရက်မလည်သေး
ခင် ဆွေမျိုးများ အိမ်တွင်စုဝေးရောက်
ရှိနေသဖြင့် မြတ်လှနေသောပေမယ့်
ရက်လည်ပြီး ည မြတ်လှတစ်ယောက်
တည်းရှိစဉ် စိတ်ချောက်ချားအားငယ်
နေမိ၏။ တစ်နေ့ မြတ်လှ ငါးဝယ်ရန်
အတွက် ဈေးသည်ကိုခေါ်ပြီး ဝယ်ရာ

စေ့မတည့်သဖြင့် ငါးသည်ပြန်သွား၏။
ခဏအကြာတွင် ငါးအရှင်လတ်လတ်
အိမ်ပေါ်ရောက်လာတော့၏။ နောက်
ရက်တွေလည်း မြတ်လှ လိုချင်တယ်
လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သားစိမ်း ငါးစိမ်း
တွေ အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်လာတတ်
၏။

ပထမတော့ မြတ်လှ ကြောက်
သလို ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်လပြည့် ဆွမ်းဆွတ်
အပြီး ည အပြင်ဘက်မှ ခေါ်သလိုလို
ခြေသံလိုလို ကြားသဖြင့် မီးထွန်းကြည့်
ရာ အိမ်ထုတ်တန်းပေါ်တွင် ခြေထောက်
တွဲလောင်းချကာ ကျောခိုင်းထိုင်နေတာ
တွေ့ရ၏။ ထွန်းအေး ဖောင်ချသွားတုန်း
က ဝတ်သွားသော အင်္ကျီနှင့် လုံချည်
ဝတ်လျက်ပင် တွေ့လိုက်ရတော့ မြတ်
လှ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတော့သည်။

တွေ့ပါ မြင်ပါများတော့ ရိုး
သွားတော့၏။ အိမ်တွင် ထင်၊ မီး၊ ရေ
အဆုံး အပြည့်ဖြည့်ထားပေးတတ်၏။
ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမများက မြတ်
လှတစ်ယောက်တည်းနေတာ စိတ်မချ
နိုင်သဖြင့် မကြာ မကြာ လာပြီး သတင်း
မေးတတ်၏။

“မြတ်လှရယ်...နင် တစ်
ယောက်တည်း အဆင်ပြေရဲ့လား။ ငါ့ကို
လာနေပေးရမလား။ ပြောသာ ပြောရ
တယ်။ အိမ်မှာကလည်း ကိုယ်စွဲမရှိ
တော့ အလုပ်က မလှည့်သာဘူး ဖြစ်
နေတယ်အေ”

“ရပါတယ် အစ်မမြရယ်။
မြတ်လှတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်။
ကိုယ်ဝန်ကလည်း နှသေးတာပဲ။ လုပ်
နိုင်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်ဝန်လရင်လာ
ရင် အကူအညီလိုရင် ပြောပါမယ်။
ဟုတ်ဘူးလား”

မြတ်လှ မမယ်မြကျေနပ်
အောင် ပြောလိုက်ပေမယ့် အဖြစ်မှန်
ထွန်းအေးအကြောင်းကို မပြောလိုက်
ပေ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ထွန်းအေးတစ်ဖြစ်လဲ
သရဲနှင့် မြတ်လှတစ်ယောက် ကြောက်
စိတ်မရှိတော့ဘဲ ရင်းနှီးခဲ့တော့၏။
မမျှော်လင့်ဘဲ မြတ်လှ ရွာထဲမှအပြန်
ခွေးကိုက်ခံရ၏။ ထူးဆန်းသည်ကား
မြတ်လှကို ကိုက်တဲ့ခွေး အကောင်း
ကြီးက ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နှင့် သေသွား
တော့သည်။ သည်တော့မှ မြတ်လှကို

ထွန်းအေးလိုက်စောင့်ရှောက်နေတာ
ထင်ရှားစွာသိရတော့၏။

တဖြည်းဖြည်း မြတ်လှ ကိုယ်
ဝန်ရင့်လာပြီး တစ်ည ဝမ်းနာလာတော့
၏။

“အား...နာလိုက်တာ။
မွေးတော့မလားမသိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ။
ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်။ ကိုထွန်း
အေး ရွာထိပ်က ဒေါ်ပုမကို ခေါ်ပေးပါ။
အား...နာလိုက်တာ။ အမေရေ...
အား”

ရွာထိပ်က ခွေးဟောင့်သံ တစ်
ချက်ကြားပြီး ဒေါ်ပုမ အိမ်ရှေ့က ခေါ်
သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒေါ်ပုမ...မြတ်လှ တစ်
ယောက် ဗိုက်နာနေပြီဗျ။ အဲဒါ အခု
လာခဲ့ပါ”

“ဟေ...ဘယ်သူလဲ၊ အေး
အေး... ငါ လာခဲ့မယ်”

ဒေါ်ပုမလည်း ယူစရာရှိတာ
ပြင်ဆင်ပြီး မြတ်လှအိမ်ဘက် ထွက်
ခဲ့ရာ အိမ်ပေါ် လှမ်းအတက် ကလေး
ငိုသံကြားလိုက်သဖြင့်...

“ဟဲ့...မွေးတောင်သွားပလားအေ”

လွယ်လိုက်တဲ့ဗိုက်ပါလား။ အဲ့ရောပဲ”

မွေးရေး ဖွားရေးဘက်တွင်
ဒေါ်ပုမကို တစ်ရွာလုံးက အားကိုးရ၏။
မြတ်လှကိုလည်း ဒေါ်ပုမထံ ဗိုက်အပ်
ထားသဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
၏။ ဒေါ်ပုမလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ
ထုပ်ပြီး ကလေးငယ်ကို ချက်ကြီးဖြတ်၊
ရေခိုးအနီးထုတ်ပြီးမှ...

“အစ်ကိုထွန်းအေးရေ...
အစ်ကိုအတွက် မြတ်လှ သားလေး
မွေးပေးတယ်။ အစ်ကိုထွန်းအေးအတွက်
ခွင်လည်းပြုပေးမယ်၊ ကျေနပ်တော့
နော်”

ပြောရင်း မြတ်လှ ပါးပြင်ပေါ်
ချစ်ရည်တို့က တာကျီးသလို စီးဆင်း
သတော့သည်။

“ဟာ...ဆရာ ဒါဆို ကိုထွန်း
အေးက မကျွတ်ဘဲ သရဲဖြစ်ပြီး ပေါင်း
သတော့ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာ”

“ပေါင်းနေတယ်လို့လည်း ပြော
ချိန်တယ်။ စိတ်ဆိုတာကလည်း ဆန်း
ကြည်တယ်။ စွဲလမ်းမှုအားကြီးရင်
ဖြစ်တတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီ
ချိန်ဆိုရင် မွေးဖွားတဲ့အချိန်အထိ

စောင့်ရှောက်နေတတ်တယ်။ ဒါက
လက်တွေ့ပဲလေ”

“နောက်တော့ကော ဆရာ။
သူတို့ ဘယ်လောက်အထိ အတူနေ
ကြလဲ ဟင်”

“တစ်စ တစ်စနှင့် ရွာထဲက
လူတွေလည်း သိလာကြတာပေါ့။ မြတ်
လှ အိမ်နား ညဘက်အချိန် ဖြတ်
လျှောက်သွားရင် စကားပြောသံတွေ
ကြားရတယ်။ ရေခပ်တဲ့အသံ ထင်း
ပေါက်သံတွေ ကြားရတော့ အိမ်နားနီး
ပါးတွေက သွားကြည့်တဲ့အခါ လူတစ်
ယောက် ထင်းပေါက်၊ ရေခပ်နေတာ
တွေရတယ်ဆိုပဲ”

လူပုံသဏ္ဌာန်က ထွန်းအေးမှ
ထွန်းအေးအစစ်ပဲလို့ ပြောကြတယ်။
မှနေနိုင်တဲ့လူတွေ မြတ်လှကို မေး
ကြည့်တော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်
ဆိတ်ပဲနေတယ်တဲ့။

“ကြာလာတော့လည်း ထွန်း
အေးကို သနားပြီး မြတ်လှကို တရား
ပြပြီး နားချကြတာနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေ ပေးလှူ၊ ရှင်ပြုပြီး အမျှအတန်း
ဝေလိုက်တော့မှ ထွန်းအေးလည်း ကျွတ်

လွတ်သွားတယ်လို့ အမေတို့ ပြောပြ
တာပဲ”

“အင်း...လောကကြီးက မယုံ
နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အများကြီး
ပဲနော်”

“ဒါကြောင့် သံသရာလို့ ပြော
တာပေါ့။ သံသရာဆိုတာ အဆုံးအစမရှိ
ဘူးလေ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေရှိသလို ဖြစ်
နိုင်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ မယုံနိုင်
စရာတွေ ရှိသလို ယုံနိုင်စရာတွေလည်း
ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ အခုမှ
ရှင်းသွားတော့တယ်။ ကျေးဇူးတင်
တယ် ဆရာ။ နောက်မသိတာတွေ ရှင်း
ပြဦးနော် ဆရာ။ ခွင့်ပြုဦး”

နုတ်ဆက်ထွက်သွားသော
မောင်မှတ်ရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး...

“လောကကြီးမှာ မင်း မသိတာ
တွေ အများကြီး... အများကြီး”

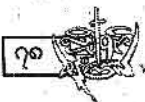
(ရာမည)မြင့်စိုင့်ဆွေ
တောင်စွန်း

တတ်ရောင်ကား

ဘဝတပျက်နှာများ

မောင်မှတ်(မင်းလှ)

မောင်မှတ် ယခု ရေးသားမည့် အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို မရေးသားမီ တော်တော်ကလေး စဉ်းစားခဲ့ပါသည်။ ယခုခေတ် ကလေးတွေ လူပျိုပေါက်အရွယ်တွေမှာ မောင်မှတ် ငယ်ငယ်တုန်းကလို အလွန်တရာ စပ်စုသော၊ ဆတ်ဆော့သော၊ ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်သော ကလေးမျိုးများ ရှိနိုင်မည်လားဟု တွေးတောမိလို့ပါ။ သို့သော်လည်း အကြောင်းတရားတို့သည် အကျိုးတရား၊ အစဉ်အလာတို့မှာ ဖြစ်စေသည်ဟူသော ည သင်ခန်းစာကလေးရချင်လို့ ရေးသားဖြစ် ပါတော့သည်။

ကြည့်ပါ။ မောင်မှတ် (၅) နှစ်သားအရွယ်ခန့်က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဝင်းကွင်းမှာ နေစဉ်ကပါ။ မောင်မှတ်တို့ အိမ်ခန်း၏ ညှော်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဆင်သွားသော အိမ်တိုင်မှာ၊ လျှပ်စစ်မီး ပလပ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိပါသည်။ မီးထပ်ပေါက်ကို လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုး ချိတ်ဆင်းလာပြီး ဓာတ်အားပေးထားသည်။ တစ်နေ့ နံနက်ခင်းထမင်းချက်အဖေက အမေက ပင်မအိမ်မကြီးမှ

နောက်ဖေးဘက်ဆင်းပြီး ခွဲဆောက်ထားသော မီးဖိုချောင်မှာ ထမင်းချက်နေပါသည်။ မောင်မှတ်က ပလပ်ပေါက်ကို ကြည့်ပြီး ဒီပေါက်ထဲ ဝါယာကြိုးတစ်ချောင်း အစနစ်စကိုထိုးထည့် ကြည့်လျှင် ဘာဖြစ်မလဲဟု တွေးကြည့်ပါသည်။ အတွေးကို လက်တွေ့သရုပ်ဖော်ပါသည်။ ဘယ်က ရှာရလာသည်မသိ၊ မှတ်မိတာကတော့ အဝတ်တန်းသံနန်းကြိုးတစ်တောင် အရှည်ခန့် ရှာရလာပါသည်။ ပလပ်ပေါက်က အရပ်နှင့် မမီတော့ ကြိမ်ခွေးခြေပုကိုယူပြီး မီအောင် တက်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သုတေသနလုပ်ငန်းစတင်ပြီ။ သံနန်းကြိုးအစနစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ပြီး ပလပ်ပေါက်အထဲ စုံထိုးသွင်းလိုက်သည် နှင့်

“မိန်း” ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီး မောင်မှတ်ကိုယ်တိုင် ခွေးခြေနှင့်အတူ အခန်းအလယ်သို့ လွင့်သွားပါသည်။ မီးဖိုထဲက အမေက အလွန်တကြားဖြင့် “ဟဲ့ မောင်မှတ် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မီးကိုဝင်းဝင်းတောက်သွားတာပဲ” ဟု အော်မေး

ရာ၊ “ဘာမှ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး” ဟု မောင်မှတ် ပြန်ဖြေဆိုမိမှ လစ်သွားပါတော့သည်။ မလစ်လျှင် ချက်ချင်းကြိမ်လုံးစာမိမှာက အသေအချာပါပဲ။

ဒါကတော့ တစ်ယောက်တည်း ဆတ်ဆော့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ခံရမည့် ကိစ္စပါ။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်ကတန်းကျောင်းသား ဘဝရောက်တော့ ယခု ပြန်စဉ်းစားလျှင်ပင် ငါ့လောက်ပေါက်တတ်ကရ လုပ်တတ်တဲ့ သူမျိုးများ ရှိကော ရှိနိုင်ပါ့မလား။ ငါတယ်မိုက်ခဲ့၊ ရမ်းခဲ့ပါလား။ ငါလို အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တဲ့ ကလေး ရှိပါဦးမလားဟု နောင်တရမိသည်။ မောင်မှတ် (၁၅) နှစ်သား ကိုးတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ အဖေက နယ်စီး ရဲဝန်ထောက်ဖြစ်ပြီး ပဲခူးမြို့ ဟင်္သာကုန်းရဲဝင်းအတွင်း အနောက်မြောက်ဘက်နှစ်ထပ် ရဲတန်းလျား တစ်ခုလုံး အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် တွဲလျက် နေခဲ့ကြရပါ သည်။ မောင်မှတ်သိရသရွေ့ ဆရာဦးခင် မောင်၏ မိဘများက ရဲအချုပ်ခန်း အကျဉ်းသားများအတွက် ထမင်းဟင်း ကန်ထရိုက်တာများ

ဖြစ်ပါသည်။ ထို ရိပ်သာအရှေ့တွင်
 ဘောလီဘောကွင်း တစ်ကွင်းရှိပြီး ထိုမှ
 အရှေ့ဘက်ကိုငါးပေ ခြောက်ပေခန့်
 ကုန်းတက်ကလေးတက် သွားလျှင်
 စစ်ရေးပြကွက်လပ်အကျယ် ရှိပါသည်။
 ကုန်းအတက်စောင်းမှာ ပိတောက်ပင်ကြီး
 နှစ်ပင်သုံးပင်ခန့်ပေါက် နေပြီး တစ်ပင်ကို
 လျှိုကြီးလက်နှစ်ဖက် စာ သုံးဖက်စာ
 ပင်စည်ကြီးမားသော အပင်ကြီးများ
 ဖြစ်ပါသည်။ အကိုင်း အခက်များ
 ဝေဝေဆာဆာနှင့်သင်္ကြန်အ ချိန်ဆိုလျှင်
 ပင် လံ၊ ကျွတ် ပွင့် ကြ လျက်
 လှပဝေဆာသော အပင်များဖြစ်သည်။
 ဒါပေမဲ့ ဒီအပင်ကြီးထဲက တစ်ပင်
 ကတော့ မောင်မှတ်အတွက်ကြောက်စ
 ရာကောင်းသော အပင်တစ်ပင် ဖြစ်လာ
 ခဲ့မည်ဟု အစက မောင်မှတ် မထင်မိခဲ့
 ပါ။

မောင်မှတ်တို့ (၉) တန်း
 ကျောင်းသားဘဝမှာ တစ်နေ့မှန်မိုး (၂၅)
 ပြားရပါသည်။ တစ်မတ်ဆိုပါတော့
 မောင်မှတ်က မှန်ဝယ်မစားပါ။ တစ်ပတ်
 ကိုငါးမတ်၊ နှစ်ပတ်ဆို နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ တစ်
 လဆို ငါးကျပ်၊ ရာသမျှ စာအုပ် ဝယ်ဖတ်

ပါသည်။ ထိုခေတ်က ဝတ္ထုလုံးချင်းတစ်
 အုပ်မှန်ကျပ်၊ မောင်မှတ် အများဆုံးဝယ်
 ဖတ်မိတာကတော့ လူထုဦးလှရေးသော
 ကာလီဒါသ ပုံပြင်များ၊ ကာလီဒါသ
 ဖြေရှင်းခဲ့ရသော နန်းတွင်းအရေးခင်းများ
 ပီမိုနီး၏ စိတ်ဓါတ်ရေးရာ မြှင့်တင်ရေး
 ဆောင်းပါးစာအုပ်များ အစရှိသည့်
 အတွေးအခေါ် စာပေများသာဖြစ်ပါသည်။
 ဝတ္ထုတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စားမိပါ။

ဒီစာအုပ်တွေကိုလည်း ရွှေမော်
 မော ဘုရားကြီးတောင်ဘက်စောင်းတန်း
 စာအုပ်ဆိုင်မှာ အမြဲတမ်းလို ဝယ်ဖတ်
 ဖြစ်ပါသည်။ ကြားပေါက်အနေနှင့်
 ကတော့ တစ်မတ်၊ ငါးမူး၊ တစ်ကျပ်
 လောက်သာ ပေးရသော လောကီ၊
 လောကုတ္တရာ ဂါထာပေါင်းစုံ၊ နည်းလမ်း
 ပေါင်းစုံပါသော စာအုပ်ကလေးများမှာ။
 ဒီမှာပဲ မောင်မှတ်တစ်ယောက် မလုပ်
 သင့်ရာ လုပ်မိပါလေရော ခင်ဗျား။

လောကီစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ
 ရေးထားပါသည်။ ဂါထာတစ်ပုဒ် (တိုတို
 ကလေးပါ) လည်း ဖော်ပြထားပါသည်။
 ဤဂါထာဖြင့် မီးမဖွားနိုင်၍ သေသောကို
 ဝန်ဆောင် အသုဘအုစဉ်၌ ရသောရေလုံ

အိုးကွဲအစအတွင်း ထည့်ဖျော်ထားသည့်
 ရိန်းခိုအရည်ကို (၇) အုပ်စုပြီးပါက ထို
 အရည်ကို ဖျာပေါ်၌ သုတ်လျှင် မိမိဆန္ဒရှိ
 သူအား ဖင်၌ ကပ်ခွာမရ ဖြစ်စေသည်
 တဲ့။

လွယ်လွယ်ကလေးပါပဲ လုပ်
 နည်းက။ ခက်တာက ဘယ်လိုလုပ်သေ
 သော ကိုဝန်ဆောင် အသုဘမှ ရေလုံ
 အိုးကွဲအစကို ရှာရမှာတုန်း။ ဒါပေမဲ့ ရယ်
 ရှင်စဖွယ်၊ အန္တရာယ်လည်း သိပ်မကြီးနိုင်
 သော ဖျာဖင်ကပ်သွားတာကို ငါဆရာပဲ
 ဟူသော အထင်တလုံးနှင့်ခွာစေပြီး ရယ်
 မောပျော်ရွှင်လိုသော ဆန္ဒကတော့ စွဲနေ
 ပါပြီ။ ရိန်းခိုကတော့ အိမ်မှာကလည်း
 ညီမအငယ်ဆုံးလေး မွေးစဆိုတော့
 အဘွားနှင့်အမေထံမှာ ရှိပြီးသာမဲ့။
 တောင်းမရလဲ ကိစ္စမရှိပါ။ ဘုရားကြီးဈေး
 ပရဆေဆိုင်မှာ တစ်မတ်ဖိုးလောက် ဝယ်
 လို့ရတာပဲ။ ခက်တာက ရေလုံအိုးကွဲစ။

ယခုအမြင်နှင့် ပြန်တွေးလျှင်
 ဖြင့် ဒီကိစ္စကို ဒီလောက်မတွေးသင့်ပါ။
 ဘာမှလည်း အကျိုးမရှိ၍ မလုပ်
 စကောင်း အကောင်အထည် မဖော်သင့်
 ပါ။ တော်ရုံနှင့် ဖော်နိုင်မည်လည်း

မဟုတ်ပါ။ ပစ္စည်းက ခက်ပေတာကိုး။ သို့သော်လည်း အဲဒီတုန်းက အခုလိုအမြင်မျိုးမှ မဟုတ်ပေဘဲ။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုင်းငံ့ဆိုပြီး ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီဂိတ်တံအတွင်းမှာပဲ ဖိုးတွင်ကာလ ညဉ့်အခါဆိုလျှင် မောင်မှတ် အကုသိုလ်တော်တော်ကလေး လုပ်ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မှတ်က အပေါင်းအသင်း ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ညဉ့်အခါဆို ပိတောက်တိုင်းဖျား၌ အိပ်တန်းတက်သော စာကလေးများကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုး ထောက်လေးခွနှင့်လိုက်ပစ်ကြခြင်းပါ။ နောက်ရောက်လျှင် အမွှေးနှုတ်၊ ရင်ခွဲ၊ ဆား၊ နနွင်းနယ် အမေ့ မသိအောင် ကြော်စားနေကြပါ။

တစ်နေ့ ညဉ့်ဒီလို (၁၀) နာရီခန့် ထုံးစံအတိုင်း အပေါင်းအသင်း အောင်ကလေးနှင့် အားကစားကွင်း၌ဆို မောင်မှတ်က ပေးပါသည်။

“မင်းတို့ အရှောက်လောင်းမှာ နှစ်နှစ် ရပ်ရပ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”
“ဟင်...မင်း မသိဘူးလား၊ ရဲ

ကြီး (—)မိန်းမ မီးမဖွားနိုင်ဘဲဆုံး နှစ်လေး မနက်ဖြန် နေ့လယ်အသု

ဘခုမှာ”
ဒီအခါမှာတော့ မောင်မှတ် ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းနှင့် ခုန်သွားပါပြီ။ ကြံတောင့်ကြံခဲကြီးပါကလား။ ထိုနေ့က ပစ်ခတ်အပြီး နောက်တစ်နေ့ည အတွက် ပစ်ခတ်ရေး အစီအစဉ်ဆွဲပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ မောင်မှတ် တစ်ယောက် နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်ရှုပ်ပါပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ မောင်မှတ်တစ်ယောက် နံနက်စောစော ဘုရားရှေးက နိဂုံးတစ်ဖက်ဖီးလည်းဝယ်လာခဲ့ပါပြီ။ အသုဘအိမ်လည်း မကြာခဏ မရောင်မလည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက

သွားသွားကြည့်နေပါသည်။
နေ့လယ် အသုဘချခါနီးမှာ မောင်မှတ် အသုဘအိမ်အနီး မနီးမဝေးမှာ မယောင်မလည် ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ အသုဘချပါပြီ။ ရေလုံအိုးကွဲကိုလည်း အိမ်ရှေ့ မြေအောက်ကြမ်းပြင်ကို (ဂွမ်း) ခနဲ မြည်အောင် တစ်ချက်တည်းခွဲပါပြီ။ အသုဘတန်းနောက်မှ လူတွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နှင့် လိုက်သွားပါပြီ။ မောင်မှတ် ရေလုံအိုးကွဲအစတွေနား ရောက်သွားပါသည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် အကဲခတ်ရာ လူတွေရှင်းနေပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျသွားသယောင်လုပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ အိုးကွဲစ အကြီးကြီးတစ်ချပ်ကောက်၍ အမြန်အင်္ကျီကြားအထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မသိမသာအိမ်ဘက်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် သိပ်မကြာမီအကောင်အထည်ဖော်ရမည့် မီးနေသည်အစိမ်းသေ အသုဘမှ ရေလုံအိုးကွဲစပြုဖြစ်၍ အိမ်သားများ မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်သော အိမ်အောက်ထပ်က ကြက်လျှောက်တန်းတစ်နေရာမှာ သိမ်း

ထားလိုက်ပါတော့သည်။ အိမ်သားဆို၍ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေ၊ ညီလေး (၂) ယောက်၊ ညီမလေး (၃) ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ညီမလေး (၃) ယောက်မှာ တစ်ယောက်က မီးဖွားပြီး တစ်လသား ခန့် ရှိပါဦးမည်။ ဒီမိသားစုအပြင် အိမ် ဖောက်အဖြစ် ခေါ်ထားသော ခရီးဝေးသွား နေသော ရဲသားကလေးတစ်ဦး၏ မိန်းမ သာရှိပါသည်။

အဲဒီချိန်ကစ၍ အိမ်မှာအထူးအ ဆန်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ယခုမှမောင်မှတ် စိပြီး မှတ်မိပါတော့သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ဖြစ်ရုံနဲ့ဖြစ်စဉ်ဟုသာထင်ခဲ့ပါသည်။

ညနေပိုင်းမှာ မောင်မှတ်အမေ က ကလေးနှိုတိုက်ရန် အိမ်အပေါ်ထပ် မှ ခြင်ထောင်အတွင်း သိပ်ထားသော ညီမကလေးကို သွားယူခိုင်းပါသည်။ မောင်မှတ်က အိမ်အတွင်းသို့ အရှေ့ ဘက်ပေါက်မှထွက် ဘေး၌ဖောက်ထား သော လှေကားမှ တက်သွားပြီးအပေါ် ထပ် အဖေ၊ အမေတို့ အိမ်ခန်းခြင်ထောင် ထဲမှ ညီမလေးကို အနီးထုပ်နှင့် သေချာ ထုပ်လျက် ပွေ့ချီပြီး (၇) ထပ် (၈) ထပ်ခန့် လှေကားမှ အပြေးဆင်းလာရာ

လှေကားထက်ဝက်ခန့်တွင် မောင်မှတ် ခလုတ်တိုက်သလိုဖြစ်သွား၍ ညီမလေး မှာ အနီးထုပ်နှင့်အတူ လေထဲတွင် ပျံပဲ ပြီး လှေကားခြေရင်းသို့ “ဘုတ်” ခနဲ ကျသွားပါတော့သည်။ မောင်မှတ်မှာ “ဟာ” ခနဲထိတ်လန့်သွားပြီး ကျန်လှေ ကားထပ်များမှ အပြေးဆင်း၍ ညီမလေး ကို ကောက်ယူပွေ့ကြည့်ရာ၊ အောင် မလေး ကံကြီးလို့ပါဗျာ။ ကလေးကို နတ် စောင့်တာ မှန်ပေသားပဲ။ အမြင့် (၅) ပေကျော်က အသားလွတ်ပြတ်ကျသွား ပေမယ့် အအိမ်မပျက်၊ ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ။

ညနေစာ စားအပြီး မောင်ညီဆို သည်နှင့် မိသားစုအားလုံးနှင့် အိမ်ဖော် ကလေးမပါ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာ၌ရှိနေ ကြစဉ် အဘွားက စပြောပါတော့သည်။

“ဟင်...မီးနေသည် နန္ဒမီးအနံ နံလှချေလား။ ဘယ်ကလာတာတုန်း။ အိမ်အောက်ထပ်ကလား သမီးကော မနဲဘူးလား”

ကလေး နှိုတိုက်နေသောအမေ က... “ဟုတ်တယ် အမေ...အပြင်

က နန္ဒမီးနဲ့ပဲ။ သမီးက ပထမသမီး သောက်ထားတဲ့ နန္ဒမီးကြောင့်ထင်နေ တာ”

ဒီအခါမှာ မောင်မှတ်တစ် ယောက် ခေါင်းနပန်းတော်တော်ကိုကြီး သွားပါပြီ။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ လက်သည်က မောင်မှတ်ဖြစ်နေတာကို အခုတော့ ငါတော့မှားပြီထင်တယ်ဟု တွေးမိပါသည်။ မဟုတ်ကဟုတ်က အသုတပစ္စည်း အိမ်အပေါ်ယူတင်ထားမိ လေရဲ့။

ထို့နောက် တစ်အိမ်လုံးကနန္ဒမီး နံနံသည်ဟု၊ သူတစ်ပေါက် ငါတစ်ပေါက် ပြောကြပါပြီ။ ခက်တာက မောင်မှတ်က တော့ ဘာအနံမှ မရတာပါပဲ။ မောင်မှတ် လည်း တော်တော်ကလေး လန့်သွားပါပြီ ထိုစဉ်မှာ ဝရန်တာ၌ အတူရှိနေသော အိမ်ဖော်ကလေးမက...

“ဟော... ဟိုမှာ၊ ဟော... ဟိုမှာ၊ လာနေပြီ၊ လာနေပြီ” ဟုဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ဘေး ဝရန်တာထိပ် လှေကားဝ ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “တဟီးဟီး” နှင့် ဝိုပါလေရာ။ အဲဒီချိန်မှာ အဘွားနှင့်အမေ တို့က “ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ ဟဲ့...

ကောင်မလေးဘာဖြစ်တာလဲ” ဟုမေးရာ ဘာမျှမပြောဘဲ လှေကားအဝကို လက် ညှိုးထိုးပြီးမှ ဝိုနေပါလေရဲ့။ ဒီအခါမှာ အဖေက မောင်မှတ်ကို “မောင်မှတ်၊ ရေ တစ်ပုံးနဲ့ ရေခွက်အောက်မှာ သွားဆွဲခဲ့ ဝမ်း” ဟု ခိုင်းပါတော့သည်။ ကေန္တ သရဲ ပူလျှင် မျက်နှာကိုရေနှင့်ပက်မည် ထင် ပါရဲ့။

မောင်မှတ် တစ်ယောက် ကြောက်ရ၊ လန့်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ လောလောဆယ် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလို တာပဲ သိပြီး အမြန်အောက်ထပ်ပြေဆင်း သွားပါသည်။ ပြီးမှ သိမ်းထားတဲ့ ရေလုံ အိတ်ကုတ်ယူပြီး နောက်ဖေးဘက် သံဆူး ကြီးများသွား၍ ဟင်္သာကုန်းဘုရားဘက် ဝဲဘက်တွင်အပေါ်သို့ “ဝိုး” ခနဲပစ်လိုက် ရင်မှ “သွားရောလဟယ်၊ ဘာမှလာ ချောင့်ယုက်မနေနဲ့၊ လိုက်သာသွားပေ ဆော့” ဆိုပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ရပါတော့တယ် ဆင်ရာ။

မောင်မှတ် ရေပုံးဆွဲပြီး အိမ် အထိရောက်တော့ အိမ်ဖော်ကလေးမ ဆည်း အငိုရပ်သွားပြီး ဒီအဖြစ် အချက်ကို အိပ်ရာဝင်ကြတဲ့အထိ တစ်

ယောက်တစ်ယောက် ဝေဖန်သုံးသပ်နေကြ ပါလေရဲ့။ မောင်မှတ်ကတော့ ဘာမျှမသိ မပြောပါ။ သိနှင့်ပြီးသားကို။

အားလုံးအိပ်ရာဝင်သွားချိန်မှာ မောင်မှတ် လက်နှိပ်စာတ်မီးလောက် လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးအိတ်ဆွဲပြီး ခါတိုင်လိုပဲ သူငယ်ချင်းကောင်ကလေး နှင့် စာကလေးတွေ လိုက်ပစ်နေတာ ညသန်းခေါင်လောက်ကျတော့အကောင် (၁၀) ကောက်လောက်ရတာ တစ် ယောက်တစ်ဝက်ခွဲဝေယူပြီး မောင်မှတ် စစ်ရေးပြကွင်းကနေ ပိတောက်ပင်ကြီး တွေဘက် လျှောက်လာပါသည်။

လကလေးကလည်း သာနေပါသည်။ လူခြေတိတ်ပြီး မောင်မှတ်ကထွေထွေ အပြန်မှာ ဘယ်လူမျိုးနည်းမထင်ပါ။ စာတ် မီးကို လောက်စာလုံးအိမ်ထဲထည့်ပြီး ညာ ဘက်ကလေးခွကိုကိုင်၊ ဘယ်ဘက် လက်က လောက်စာလုံးကို လောက်စာ အိမ်ထဲထည့် အိမ်ဘက်လျှောက်အလာ ပိတောက်ပင်တန်းက အလယ်ကောင် အကြီးဆုံးပိတောက်ပင်ကြီးနှင့် ပေ (၂၀) ခန့်ရောက်တော့ မကြုံစဖူး ကြုံရပါပြီ။

ဘယ်နှယ်ရာ၊ ရောမ နည်းနည်း နောနော မဟုတ်တဲ့ အပင်ကြီးကဘယ် ညာ တစ်ပင်လုံး “ဖြန်းဖြန်း ဖြန်းဖြန်း” နှင့် အသံထွက်အောင် ယိမ်းထိုးခါရမ်း ပြသို မောင်မှတ် ရပ်ပြီးအံ့အားတသင့် ကြည့်မိပါသည်။ ငါ့ သာသတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ အရိပ်အရောင်မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ ရောမအကောင်ကြီး တစ်ကောင် အပင်ထိပ်ဖျားက အပင်ကို မျက်နှာမူ၊ မောင်မှတ်ကိုကျောပေး အပင်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက် ခြေထောက် နှစ်ဖက်ဖက်ပြီး “ဝေါ” ခနဲ လျှောတိုက် ဆင်းလာလေရဲ့။ မောင်မှတ်လည်း မြန် မှမြန်ပါပေ။ အကောင်ကြီး အောက်ခြေ

နားရောက်တော့ ကျောတည့်တည့်ကို
လောက်စာလုံးနှင့် ပစ်ထည့်လိုက်တာ
အပင်ကို “ခေါက်” ခနဲမှန်သွားတာပေါ့၊
ချက်ချင်းပဲ အရာရာဟာ နဂိုအတိုင်း
ငြိမ်သက်ပြီး အကောင်ကြီးလည်း
ပျောက်သွားပါသည်။ သွေးဆူပြီး
ကြောက်စိတ်တစ်စက်ကလေးမှ မရှိ၊
လေးခွအားကိုနှင့်မောင်မှတ်တစ်ယောက်၊
အပင်ကိုပတ်ပြီး “တဖြောဖြော” နှင့်
လောက်လေးခွဖြင့် လောက်စာလုံး (၂၀)
ခန့် ကုန်အောင်ပတ်ပစ်ပြီး “ခြောက်ဦး
ဟာ၊ ခြောက်ဦးဟာ၊ ငါက ကြောက်နေ
မယ်များ ထင်လို့လား၊ ခွေးမသား၊၊

ခြောက်လေ။ ခြောက်လေ” ဟု ဆဲရေး
တိုင်းထွာနေမိပါသည်။ ထို့နောက်မှ
ဒေါသအရှိန်ပြေလာပြီး အိမ်ဘက်ကို
ခပ်တည့်တည့်ပဲ၊ ပိတောက်ပင်ကြီးကို
ကျောပေး၍ ထွက်လာခဲ့တာ၊ နောက်က
ဘာကောင်မှလည်း လိုက်မလာတော့ပါ၊
ခင်ဗျား။

ဒါကတော့ မောင်မှတ် ဘဝမှာ
ဒုတိယအကြိမ် ပြိတ္တာဘုံသားကို မြင်ရ
ဖူးခြင်းပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကပဲနောင်
မောင်မှတ်တစ်ယောက် လောကီရေးရာ
ကိစ္စတွေမှာ တတ်ယောင်ကား၊ ဘယ်
တော့မှ မဆတ်ဆော့ပါ။ ဝင်လည်းမစွက်

ဖက်ဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အများထင်
ကြီးနိုးဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ သေသွားသူကို
နောက်ပြန်၍ ပြန်ခေါ်ခြင်းသမိုင်းကုန်းများ
တွင် နောက်ပြောင်ခေါ်ခြင်းမျိုးများတွင်
တားမြစ်ပိတ်ပင်သည်ကလွဲ၍ မစွက်
ဘက်၊ မလုပ်ခဲ့ပါ။ ဒီလိုနောက်ပြောင်မှု
တွေက ဖြစ်လာသောနောက်ဆက်တွဲဝန်း
နည်းစရာအဖြစ်တွေကိုလည်းမောင်မှတ်
ကြုံခဲ့ဖူး၍ အလျဉ်းသင့်က ပြန်တင်ပြပါ
ဦးမည်ခင်ဗျား။

တောန သစ္စဝဋ္ဋေန ၊ နိစ္စသုခေါ
ဝရော အပိ
မောင်မှတ်(မင်းလှ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

တားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ ပင်လှာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

တိုင်းရင်းခရိုင်၊ ယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အမှတ်တရကိုကပ္ပကြီးများ

ပြစ်တိုက်ပွဲကြီး

ဆောင်းဝေဦး

ယခင်လမှအဆက်

မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်
မြတ်

မြတ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းဒေသတွင် တည်ရှိခဲ့ရာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၈၇ ခုနှစ် ပထမ အင်္ဂလိပ် မြန်မာစစ်ပွဲအပြီး အင်္ဂလိပ် လက်အောက် ကျရောက်ခဲ့သည်။ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပါဝင်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးမှုကို ခံခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့အုပ်စိုးစဉ်ကာလတစ် လျှောက် မြတ်သည် ကျေးရွာကြီး အဆင့်မျှသာ ရှိ၏။ ရှေးမင်း အဆက် ဆက် ပြုပြင်ခဲ့သည့် နန်းတော် မြို့ဟောင်းသည်လည်း ထိန်းသိမ်းသူ မရှိဘဲ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ မြတ်မြို့ သည် သူပုန်သူကန်များ၏ ရန် သာမက ရာသီဥတုဒဏ်၊ မီးဘေးဒဏ် ပါ မကြာခဏ ခံခဲ့ရသည်။ သောင်ရင်း ဖြစ်ကြေးမှုကြောင့်လည်း ရှေးဟောင်း လက်ရာများမှာ ပိုမိုလျှင်မြန်စွာ ပျက်စီး ခဲ့ရလေသည်။

နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှလက် အောက် တွင် မြတ်မြို့၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု

သည် အဘက်ဘက်မှ ရပ်တန့်နေခဲ့ပါ သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သော်လည်း နယ်ချဲ့ တို့၏ သွေးခွဲအုပ်ချုပ်မှုမှ သန္ဓေတည် ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည့် ရောင်စုံသောင်း ကျန်းသူ အဖွဲ့အစည်းများ၏ ဖိနှိပ်မှု ဒဏ်ကို မြတ်သည် အစမှ စကာ လူးလှိုင့်ခံစားခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ်က မြတ်သည် ကော့ကရိတ် မြို့နယ် အတွင်း ပါဝင်သည့် ကျေးရွာအုပ်စု ကြီး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် ဖဆပလအစိုးရ လက်ထက်တွင် ကူမင်တန်တရုတ်ဖြူ များသည် သမန်းညီနောင် ကျေးရွာ အနီး၌ တပ်စွဲထားကာ မြတ်မြို့အား ပြည်မနှင့် အဆက်ပြတ်စေခဲ့သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်မဟာ (၅) မှ တပ်မဟာမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန် ဦးစီး၍ အမှတ် (၇) ခြေလျင်တပ်ရင်း နှင့် အမှတ် (၁၀၈) ခြေမြန်တပ်ရင်းများ ပါဝင်လျက် ဆင်ဖြူရှင်စစ်ဆင်ရေးဖြင့် အဆိုပါ ကူမင်တန် တရုတ်ဖြူများအား မိမိနိုင်ငံအတွင်းမှ အပြီးအပိုင် တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်၍ မြတ်အား

ကယ်တင်ခဲ့ရလေသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှသည့် မြတ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့် တပ်မှူး ကြီးများသည် မြတ်မြို့အား ပြုပြင် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ သည်။ သမိုင်းအစဉ်အလာအရ ထို ကာလတွင်လည်း တပ်မတော်မှ မြတ်အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ သည် အထောက်အထားများကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

၁၉၅၅ တွင် မြတ်သည် အရှေ့နှင့်အနောက် သွယ်တန်းနေ သည့် ရွာတန်းရှည်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ မြတ်နှင့် ပြည်တော်ဝင် တောင်ကုန်း အကြားတွင် မကြာခဏ ဓားပြတိုက် လေ့ရှိသဖြင့် နယ်မြေခံတပ်ဖြစ်သော အမှတ် (၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ပြည်တော်ဝင်တောင်ကုန်းရှိ ရွာငယ် အား မြတ်မြို့တွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းစေ ၍ ဓားပြရန် ချုပ်ငြိမ်းစေရန် စီမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ ကျေးရွာကို လည်း စနစ်တကျ အကွက်ရိုက်ကာ အိမ်ယာမြေသစ်များ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ သည်။ မြတ်မြို့တွင် မြန်မာစာ

ယွန်းရှမ်းစု၊ ရှမ်းကြီးနှင့် တရုတ်
ဗုတ်စလင်အစု၊ ရှမ်းကြီးစုဟူ၍
အစုကြီးလေးစုရှိခဲ့၏။ ရပ်ကွက်ကြီး
လေးခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

တောင်ပိုင်းတွင် မြန်မာစစ်စစ်
များသာနေ၍ မြန်မာစုဟု ခေါ်၏။
ဩစလိန်ပိုင်းခေါ် အလယ်ပိုင်းကား
ယွန်းရှမ်းများ အများစုနေကြ၍
ယွန်းရှမ်းစုဟု ခေါ်၏။ ယွန်းရှမ်းစု
သည် ကျိုင်းတုံရှမ်းနှင့် ယိုးဒယား
ရှမ်းများနှင့် သွားတူနေကြ၏။
အရှေ့ပိုင်းမှာကား ရှမ်းကြီးများ၊
အနုတ်များ၊ ဗွတ်စလင်များ နေထိုင်

ကြလေသည်။ အနောက်ပိုင်းတွင်
ကား ရှမ်းကြီးများသာ နေကြ၏။

ထိုကာလတွင် မြန်မာစု
ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကြံခင်းစု
ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ကိုးနင်း
ဘုန်းကြီးကျောင်းဟူ၍ ဘုန်းကြီး
ကျောင်း ၃ ကျောင်း ရှိခဲ့၏။ တပ်စခန်း
သည် လက်ရှိရဲစခန်းကုန်းတွင်ရှိပြီး
ရဲစခန်းသည် ကမ်းနားလမ်းရံ
လက်ရှိနယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာန
ရုံးအနီးတွင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်
တွင် အမှတ် (၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ
တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးသန်းငွေ ဦးစီး၍

တပ်မတော်သားများနှင့် ပြည်သူလူထု
ပူးပေါင်း၍ လွတ်လပ်ရေး အထိမ်း
အမှတ်ကျောက်တိုင်ကို ကမ်းနားတွင်
စိုက်ထူခဲ့သည်။ လက်ရှိ မူကြိုကျောင်း
ဝင်းအတွင်းတွင်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ ၁
ရက်နေ့တွင် မြဝတီသည် ကော့ကရိတ်
မြို့နယ်မှ ခွဲထွက်၍ သီးခြားမြို့နယ်
တစ်ခုအဖြစ် တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခွင့် ရရှိခဲ့
သည်။ မြဝတီတွင် လက်ထောက်
မြို့ပိုင်ရုံးစိုက်၍ ပထမဆုံးသော
လက်ထောက်မြို့ပိုင်မှာ ဦးတင်စိုး
ဖြစ်သည်။ လက်ထောက်မြို့ပိုင်ရုံး

သည် လက်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းတွင်
ရှိသော ဗလီနေရာတွင် ဖြစ်ပါသည်။
၁၉၆၂ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကောင်စီ
အစိုးရကာလတွင် ပထမဆုံး နုလက
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗိုလ်ကြီးစံမြက ဗီာဝန်
ယူခဲ့လေသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် (၈) အဆင့်
မြဝတီမြို့နယ်အား ရပ်ကွက် ၅ ခုနှင့်
ကျေးရွာအုပ်စု ၁၅ ခုအဖြစ် တိုးချဲ့
ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ၎င်းနှစ်တွင် ကျင်းပ
သည့် ပထမအကြိမ် ပြည်သူ့ကောင်စီ
အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်ပွဲ၌ ပထမဆုံး

မြဝတီ မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ -
မှာ ဗိုလ်ကြီးစံနီထွန်းသန်း ဖြစ်သည်။
ပထမဆုံးသော ရပ်ကွက် ပြည်သူ့
ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌများမှာ -
အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက် ဦးကျော်သန်း
အလယ်ပိုင်းရပ်ကွက် ဦးအေးမောင်
အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက် ဦးအောင်ဖြူ
ကြံခင်းစုရပ်ကွက် ဦးဆုံ
မြန်မာစုရပ်ကွက် ဦးဘဆွေတို့
ဖြစ်ကြ၏။

ထိုနှစ်၌ ရွေးချယ်သည့်
မြဝတီမြို့နယ်၏ ပထမဆုံးပြည်သူ့

လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်မှာ ဗိုလ်မှူး
ကြီး မင်းနောင်ဖြစ်သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် နိုင်ငံတော်
ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး
အဖွဲ့လက်ထက်တွင် ပထမဆုံးသော
မြဝတီမြို့နယ် မဝတဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်မှူး
သိန်းအောင် (ယခု ရော့ဘတ်တိုင်း
ဝန်ကြီးချုပ်) ပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ
၁၈ ရက်နေ့တွင် နဝတအစိုးရသည်
မြဝတီမြို့နယ်အား အဆင့်ဆင့်မြို့ပြ
တည်ဆောက်နိုင်ရန် မြန်မာ့ထိုင်း

နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်မှု ပိုမိုတိုးပွား
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်နှင့် နှစ်နိုင်ငံ
တူနသွယ်ရေးအား တိုးမြှင့်ရန်
ရည်ရွယ်၍ ခရိုင်အဆင့် တိုးမြှင့်ဖွဲ့စည်း
ခဲ့ပါသည်။ တစ်မြို့နယ်သာရှိသော
ခရိုင်မြို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မြဝတီခရိုင် ခဝတအဖွဲ့အား
(၁-၁၁-၉၅)-နေ့တွင် မြို့နယ်ထွေအုပ်
နှင့် ယာယီဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီး(၁၆-၁၁-၉၅)
တွင် မြဝတီ ခဝတအဖွဲ့သည် လုပ်ငန်း
များ စတင်လည်ပတ်ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့
ပါသည်။ ပထမဆုံးသော ခဝတ
ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်

ငြိမ်း ဖြစ်ပါသည်။ နောင်တွင်
နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေး တက္ကသိုလ်
သို့ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နှင့် ပြောင်းရွှေ့
သွားခဲ့ပါသည်။

မြဝတီမြို့၏ပထဝီဝင်အချက်အလက်များ
ရန်သူများ ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ခံရသည့် မြို့များမှာ အားလုံး
လိုလိုနယ်စပ်နှင့် ကပ်နေသော မြို့များ
ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သတိ ထား
မိပါသည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်က ကွမ်လုံ
၁၉၈၀ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၈၈
ခုနှစ်က မိုင်းယန်း။

၁၉၈၀ ခုနှစ်က မိုင်းယောင်း
မြို့များကို မကပများက ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ တရုတ်
နယ်စပ်နှင့် နီးကပ်သော မြို့များဖြစ်
ကြ၏။

အလားတူပင် KNU, PDP,
NMSP တို့သည် သုံးပါတီ ညီညွတ်
ရေး ပြုလုပ်ပြီးနောက် ပူးတွဲစစ်ဆင်
ရေးများကို ယိုးဒယားမြန်မာ နယ်စပ်
မြို့များဖြစ်သော မြဝတီနှင့် ကြာအင်း
ဆိပ်ကြီးမြို့များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
ခြင်းအားဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။
ထိုသို့တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ၌ မြဝတီမြို့တိုက်ပွဲ

မှာ ရှေးမဆွကပင် အပြီးအပိုင် သိမ်း
ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သဖြင့် အင်ကြီးအားကြီး
နှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ၁၉၇၄
ခုနှစ် မတ်လ ၁၇ ရက်မှ ၂၂ ရက်နေ့
ထိ ၅ ရက်၊ ၆ ရက်ခန့် ကြာမြင့်သွား
သည်ကို တွေ့ရပါသည် ခင်ဗျား။
တိုက်ပွဲအကြောင်း အသေးစိတ်
မရေးသားမီ မြဝတီမြို့ကလေး၏
ပထဝီဝင်အချက်အလက်များကို
အခြားတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည့် မြို့များ
နည်းတူ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ
အပ်ပါသည်။

တည်နေရာ

မြဝတီမြို့သည် ပြည်ထောင်စု
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အရှေ့
တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး ကရင်
ပြည်နယ်အတွင်း ပါဝင်လျက်ရှိသည်။
ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်
ပေပေါင်း ၆၅၀ အမြင့်တွင် တည်ရှိ
သည်။ ဒေါနတောင်တန်းကြီး၏ အရှေ့
ဘက်ခြမ်း မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထိုင်း
(ယိုးဒယား)နိုင်ငံ ၂ နိုင်ငံ နယ်စပ်မြို့
တစ်မြို့လည်းဖြစ်သည်။ တောင်မှ
မြောက်သို့ စီးဆင်းနေသည့်
သောင်ရင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း
တွင် တည်ရှိသည်။

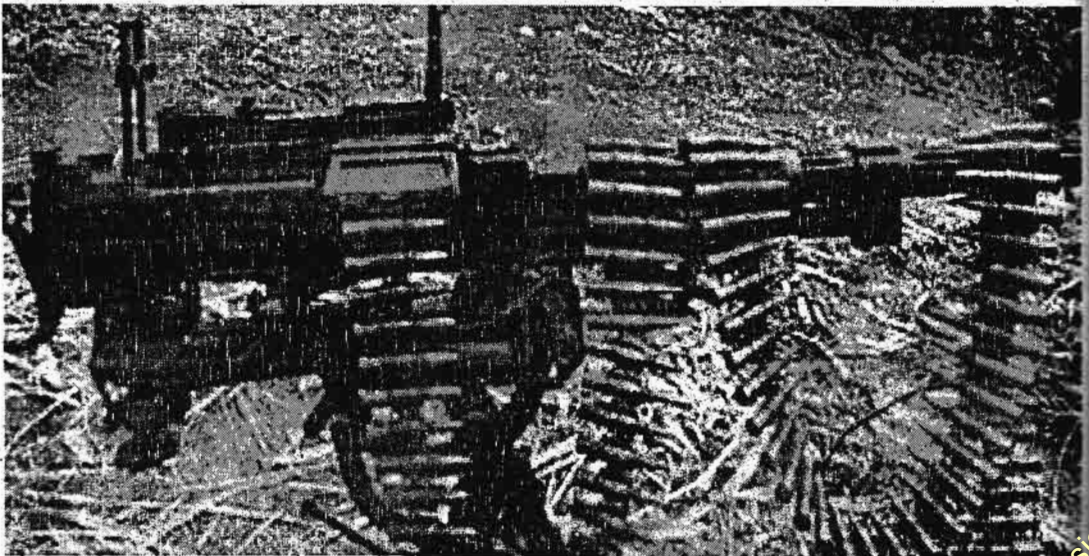
ပထဝီအဘောအရ ပြောရ

မည်ဆိုက ြောက်လတ္တီတွဒ် ၁၆ ဒီဂရီ
နှင့် ၁၇ ဒီဂရီကြား အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ်
၉၈ ဒီဂရီနှင့် ၉၉ ဒီဂရီကြားတွင်
တည်ရှိ၏။

ဆက်စပ်မြို့နယ်များအဖြစ်

မြောက်ဘက်တွင် လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊
အရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ မဲဆောက်
မြို့နယ်၊ တောင်ဘက်တွင် ကြာအင်း
ဆိပ်ကြီးမြို့နယ်နှင့် အနောက်ဘက်
တွင် ကော့ကရိတ်ခရိုင်တို့ဖြင့် ထိစပ်
လျက် ရှိလေသည်။
အကျယ်အဝန်းနှင့် လူဦးရေ

မြဝတီမြို့နယ် (ယခု ခရိုင်)

သည် မြောက်မှ တောင်သို့ ၇၃ မိုင်၊
အရှေ့မှအနောက်သို့ မိုင် ၃၀ ရှိပြီး
တစ်မြို့နယ်လုံး၏ ရှေးယခင် ဝေါဟာ
မှာ ၇၁၄ ၅ စတုရန်းမိုင်ရှိ၏။
တစ်ခရိုင်လုံး၏ ဝေါဟာမှာ ၁၂၁၃ ၈၆
စတုရန်းမိုင် ရှိ၏။ ကျေးရွာအုပ်စုပေါင်း
၁၅ အုပ်စုနှင့် ရွာပေါင်း ၅၂ ရွာရှိ၏။
၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်
တွင် မြဝတီကို မြို့နယ်အဆင့်မှ ခရိုင်
အဆင့် တိုးမြှင့်ခဲ့၏။ လူဦးရေ ၉၅၈၅၂
(၁ သိန်းခန့်) ဖြစ်ပြီး မြို့ပေါ်လူဦးရေမှာ

ရပ်ကွက် ၅ ရပ်ကွက်၌ လူဦးရေ
၄၈၄၂၀ (၅ သောင်းခန့်) ရှိလေသည်။
မြေမျက်နှာပြင်
မြဝတီမြို့မှာ ပင်လယ်ရေပြင်
အထက် ၆၅၀ ခန့်သာ မြင့်သည်ဟု
ဆိုသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မူ
တောင်များ ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။
အဓိကမှာ ဒေါနတောင်တန်းကြီး
ဖြစ်၏။ မြဝတီ၏ အနောက်ဘက်ရှိ
ဒေါနတောင်တန်းကြီးသည် ဖာပွန်

ဒေသမှ အစပြုလာပြီး ဘုရားသုံးဆူ
တောင်ကြားထိ ဝိုင်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်၊
၂၀၀ ခန့် ရှိလေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ
ဘက်တွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့
ရိုးမတောင်တန်းကြီးနှင့် ဆက်စပ်
နေသည့် တောင်ကုန်း တောင်တန်း
များရှိလရာ မြဝတီသည် တောင်သေ
လာ ခွေကာဝိုင်းနေသည့် မြို့ဟု
ဆိုသော် ရပါ၏။ လွင်ပြင်အနေဖြင့်
သောင်ရင်းမြစ်တစ်လျှောက် တောင်
ဘက် ဖလူးမှသည် မြောက်ဘက်

ထီးဝ ကလေး ဖားခွရွာများ အထိ
အနောက်ဘက် သယ်န်းညီနောင်မှ
အရှေ့ဘက် မြဝတီအထိ။ ထိုင်းနိုင်ငံ
မဲဆောက်ပြန်ကိုပါ ထည့်သွင်းပါက
အလျားမိုင် ၃၀ ခန့်နှင့် အနံ ၁၀
မိုင်ခန့်ရှိသော မြဝတီလွင်ပြင်ကို
တွေ့ရှိရပါသည်။

မြဝတီ၏တောင်တည်တည်
မိုင် ၅၀ ခန့်ကျော်တွင် ဒေါန တောင်
တန်းကြီး၏ အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်
မူလရပ် တောင်ပိုင်း ၆၈၂၃ ရှိလေ
သည်။ မူလရပ်တောင်၏ အရှေ့ခြမ်း

မှာ KNU ဗဟိုရွှေ့ပြောင်းရန်
စီစဉ်ခဲ့သည် ကနဲလေးမော်ခီးဝှင်
ဖြစ်၏။ KNU တပ်မဟာ (၆) ၏
ဝေါလေစခန်းနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။

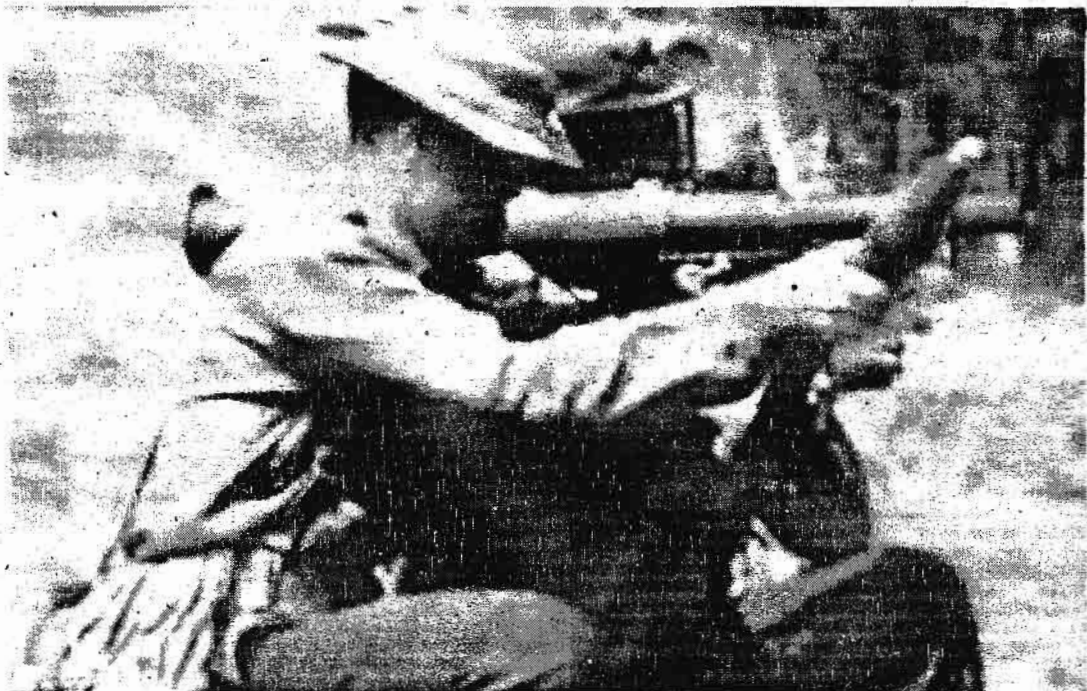
ရာသီဥတု

ရာသီဥတုမှာ ပူအိုက်စွတ်စို
သော ရာသီဥတု ဖြစ်သည်။ ရှေး
အထက်ကျော်ကာရီက သစ်တောများ
ကြောင့် အပူအအေးကို သမမျှတ
အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း
ယခုအခါ သစ်တောများ ပြုန်းတီးကုန်

သဖြင့် ပူ၍ ပူနွေးလာခဲ့လေသည်။

မြဝတီသည် အစဉ်အမြဲ
ပူနွေးနေတတ်၏။ အပူဆုံးလသည်
ဧပြီလဖြစ်ပြီး ၉၀ မှ ၉၅ ဒီဂရီ ဖာရင်
ဟိုက် (၃၅ မှ ၄၀ ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်)
ထိ ရှိတတ်ပြီး ဆောင်းတွင်းအအေးဆုံး
လတွင် အနိမ့်ဆုံး အပူချိန်မှာ ၆၀ ဒီဂရီ
ဖာရင်ဟိုက်ထိ ရှိတတ်၏။ အအေး
ဆုံးလမှာ ဇန်နဝါရီလ ဖြစ်သည်။

မိုးရေချိန်မှာ တစ်နှစ်လုံး
လက်မ ၁၅၀ ခန့်ထိ ရွာသွန်းတတ်၏။
မိုးရွာသွန်းသည့်ကာလများမှာ ဧပြီလမှ

ဒီဝင်ဘာလအထိ ဖြစ်သည်။

သဘာဝပေါက်ရောက်ပင်များ

ပူအိုက်၍ စိုစွတ်သော ဇိုးများ
သောဒေသဖြစ်သဖြင့် အမြဲစိမ်း
သစ်တောများ ပေါက်ရောက်ကြ၏။
ခေါနတောင်တန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်
သောင်ရင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင်
နီလျှောလာသဖြင့် ရွက်ပြတ်တောများ
ပေါက်ရောက်၍ အဖိုးတန်ကျွန်းတော
ကြီးများ ပေါက်ရောက်လေသည်။
အဖိုးတန်ကျွန်းတောများသာမက အင်

ကညင်၊ ပီတောက်၊ အင်ကြင်း၊
ပျဉ်းကတိုး စသည့် သစ်မာများလည်း
ပေါက်ရောက်လေသည်။ ဒေါန
တောင်တန်းကြီးပေါ်တွင်မူကား
အမြဲစိမ်းသစ်တော၊ တောင်ပေါ်
သစ်တောနှင့် မှတ်သန်သစ်တောများ၌
တွေ့ရတတ်သည့် အပင်ကြီးအမျိုးမျိုး
ကို ယနေ့အချိန်ထိ တွေ့မြင်နေကြ
ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုင်းမြန်မာ
နယ်စပ် သောင်ရင်းမြစ်ကမ်းတစ်

လျှောက်ရှိ ကျွန်းတော၊ အင်တော၊
ပျဉ်းကတိုး တောကြီးများမှာ မသမာသူ
များ၏ ခိုးယူခုတ်လှဲမှုကြောင့် ယနေ့
အချိန်တွင် သောင်ရင်းမြစ် အနောက်
ဘက်ကမ်းတစ်လျှောက်ကား-တောင်
ပြောင်များ၊ ကွင်းပြောင်များ ဖြစ်လျက်
ရှိသည်ကို ဝမ်းနည်းဖွယ် မြင်တွေ့ရ
လေသည်။

တကယ်တော့ မြဝတီဒေသ
သည် မြန်မာ့အကောင်းဆုံး ကျွန်းသစ်
များထွက်ရှိရာ ဒေသများထဲတွင်
တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်ပါပေသည်။

နေထိုင်သော လူမျိုးများ

မြဝတီသည် ကရင်ပြည်နယ်
တွင် ပါဝင်သဖြင့် ကရင်လူမျိုးများသာ
နေထိုင်သောမြို့ဟု ဆိုရပါမည်။

သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်ပါက
သထုံဘုရင် မနုဟာမင်းကြီးက
မြဝတီကို ထူထောင်ရန်အတွက် ကရင်
လူမျိုး သူရဲကောင်းဖိုးခဲကို သူကောင်း
ပြုကာ သမီးတော်နှင့် ထိမ်းမြားပေးပြီး
မြဝတီဒေသကို ထူထောင်ခဲ့ရသည်။
မနုဟာမင်းကြီးသည် မွန်လူမျိုးဖြစ်၏။
ဖိုးခဲသည် ကရင်လူမျိုးဖြစ်၏။ မြဝတီ
တွင် တကယ်တော့ မွန်-ကရင် အများစု
နေသည့်နေရာအဖြစ် သမိုင်းတွင်

စတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ
မြဝတီ၌ မြန်မာများ၊ ယွန်း ရှမ်းများ၊
တိုင်းလုံခေါ် ရှမ်းကြီးများ၊ ကရင်များ၊
တရုတ်ကုလားများ အစုံတွေ့ရှိရပါ
သည်။

သောင်ရင်းမြစ် တစ်ဖက်ကမ်း
တွင် ယွန်းရှမ်းများ ခိုကြ၏။ သူတို့ကား
ယိုးဒယား၊ ရှမ်းများဖြစ်၏။ သူတို့
သည် ကျိုင်းတုံက ဂုံရှမ်းများနှင့်
စင်းမယ်က ယွန်းရှမ်းများနှင့် မျိုးနွယ်
စုတူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည်
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် မြဝတီဘက်
တွင်လည်း ရှိနေကြ၏။

မြန်မာများသည်လည်း
မြောက်မှတောင်သို့ တရွေ့ရွေ့

ဆင်းသက်လာသူများ ဖြစ်ကြ၏။
ထို့အပြင် ကုန်းဘောင်ခေတ်က
စစ်တိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့သူဗမာများလည်း
ဖြစ်နိုင်၏။ စာရေးသူသည် ရှမ်းပြည်
နယ်မိုးခုံမောင်မယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်
ကမမောင်းဒေသများတွင် ဗမာ
ကျေးရွာများကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့၍
မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ အတော်
များများမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်က
စစ်တိုက်ပြီး ပါလာသည့် ဗမာစစ်သား
များနှင့် ဒေသခံအမျိုးသမီးများ
အိမ်ထောင်ကျရာမှ ပေါက်ဖွားလာ
သည့် ဗမာကျေးရွာများ ဖြစ်ကြောင်း
သိရတော့၏။ ဗမာစစ်သားတွေက
အသားခပ်ညိုညိုတွေ။ အညာသူ

တွေကလည်း ခပ်ညိုညိုတွေ။
စစ်မြေမှာ ကြာညောင်းရက်ရှည်
ထားရာတွင် အောက်သူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
ရေဆေးငါးများကို တွေ့သွားပြီး
သည့်နောက် ကျောက်ဖြူကို စမ်းပြီး
အောက်သူကို နမ်းသွားမိသည်ဟု
ဆင်ပါသည်ခင်ဗျား။

ပြောရရင်တော့ ယခုအခါ
မြဝတီမှာ အလွန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေ
သည့် ခရိုင်မြို့ဖြစ်ရုံမက မြန်မာနိုင်ငံ
အရပ်ရပ်မှ လူမျိုးပေါင်းစုံ နေ့စဉ်
လာရောက်ပြီး ချစ်ကြည် ရေးတံတား
ငြိမ်းထိပ်၌ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြပါ
သဖြင့် မြဝတီတွင် ဗမာ၊ ကရင်၊ မွန်၊

ရှမ်း သာမက အခြားလူမျိုး ပေါင်းစုံ
ပါရှိသည်ဟု ဆိုပါရစေခင်ဗျား။

အလုပ်အကိုင်

နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် ထိုင်း၊
နိုင်ငံနှင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်
ခြင်းက အဓိကအကျဆုံးအလုပ်အကိုင်
ဖြစ်၏။ ကျန်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း
များမှာ ရာဘာခြံစိုက်ပျိုးခြင်းလုပ်ငန်း၊
သစ်လုပ်ငန်း၊ တောင်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း
လုပ်ငန်း၊ ဒေါနတောင်ကြော
တစ်လျှောက်၌ အချို့နေရာများတွင်
သတ္တုတူးဖော်ခြင်းလုပ်ငန်းများကို
ဆောင်ရွက်ကြကြောင်း တွေ့ရ၏။

အဓိကမှာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးမှာ
အဓိကအားဖြင့် မြဝတီကို ကားဖြင့်
သွားရ၏။ မြဝတီမှ အနောက်ဘက်
ကော့ ကရိုတ်၊ ကျုံခိုး၊ ဘားအံသို့
ဒေါနတောင်တန်းကြီးအား ဖြတ်
ကျော်ပြီး ကားလမ်းဖောက်ထား၏။
အင်္ဂလိပ်တို့ ဖောက်ထားခဲ့သည့်
ကားလမ်းကြီး ဖြစ်ပါပေသည်။ အဓိက
မှာ ဘုံဘေဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီမှ
သစ်များထုတ်ယူရန် ဖောက်လုပ်ခဲ့

သည့် လမ်းကြီးဖြစ်၏။ ဤလမ်းသည် ရှေးမြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်ကမှ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များ သွားသည့် လမ်းဟူ၍ ကြားသိရပါသည်။ ဟုတ်၊မဟုတ် မူ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယနေ့ မြဝတီသို့ ဤဒေါန တောင်တန်း တောင်ကျော်လမ်းကြီး မှပင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဆက်သွယ်နေရ ပါသည်။

စာရေးသူ မြဝတီသွားခဲ့စဉ်က ဤလမ်းမကြီးကိုပင် ဖြတ်ခဲ့ရပါသည်။ အဆင်းတစ်ရက် အတက်တစ်ရက် ခွဲထား၏။ နေ့စဉ် ကားအစီး

ရာထောင်ချီ သွားလာလျက်ရှိကြ၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များကား မယုံနိုင် စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဒေါန တောင်ကြီးကို နေ့စဉ် အစီးထောင်ချီ၍ ဖြတ်သန်းနေကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှ ရောက်သွားသည့် ကျွန်တော်အနေ ဖြင့် မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ ရပါသည်။ တကယ်တော့ မြဝတီကို ဆက်သွယ် ရန်မှာ ကုန်းလမ်းသာ အဓိကဖြစ် ကြောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ရပါသည်။ ပြည်တွင်းသို့ ကားလမ်းမှာ ဤလမ်းမကြီးတစ်ခုသာရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် သောင်ရင်းမြစ်နှင့်အပြိုင် ကားလမ်းကြမ်းများ တောင်ဘက်တွင် ဖလူးဝေါလေဘု ရားသုံးဆူ ထိ ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ မြောက်ဘက် တွင်မူ သောင်ရင်းမြစ်နှင့်အပြိုင် လမ်းများ ကောင်းစွာမရှိဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ထိုင် နိုင်ဘက်တွင်မူကား သောင်ရင်းမြစ် ကမ်းတစ်လျှောက် ကတ္တရာလမ်းများ ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှာသာ လမ်းတွေ

ကောင်းတာ။ ဟိုမှာဘက် ထိုင်းနိုင်ငံ
တွင်တော့ လမ်းတွေ အလွန်ကောင်း
၏။ ကျွန်တော်သည် မြဝတီ
မဆောက်မှသည် ဇင်းမယ်အထိ
ထားနှင့်သွားခဲ့ဖူးပါ၏။ လမ်းများ
အလွန်ကောင်းပါသည်။ ကျဉ်းသော
နေရာ Four Lane ၊ ကျယ်သော
နေရာ Six Lane ဖြစ်ပါ၏။ လမ်းမှာ
သာမှစစ်တာဆေးတာလည်း မတွေ့
၏။ အားလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားလာနေကြပါသည်။ ဤသို့သာ
ဖြစ်သင့်ပါသည်။ တာဝန်ရှိသူများ
ဧည့်စားသုံးသပ်ဆောင်ရွက်ကြရန်
ဖြစ်ပါသည်။

မြဝတီမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏
အရှေ့ဘက်ထွက်ပေါက် ကုန်သွယ်ရေး
ဂိတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေ နေစဉ်
ရာနှင့်ချီပြီး ထိုင်းအက်ထွက်နေကြ
သည်။ ၎င်းပြင် မြဝတီနှင့် သမန်း
ညီနောင်ကြားတွင် နိုင်ငံတကာ
ကုန်သွယ်ရေးဂိတ်စခန်းကြီးလည်း
ဖွင့်လှစ်ထားရှိပြီးပါပြီ။ ထို့ကြောင့်
မြဝတီကို ကုန်းလမ်းတစ်ခုတည်း
မဟုတ်ဘဲ လေကြောင်းလမ်းမှာ
ဆင်းသက်နိုင်ရန် မြဝတီနှင့် သမန်း
ညီနောင်ကြားလောက်မှာ လမ်းမကြီး
နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ လေယာဉ်ကွင်း
ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်သင့်ပါ

ကြောင်း ဤနေရာမှနေပြီး အကြံပြု
လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

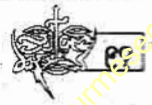
n

အခန်း (၂)

မြဝတီတိုက်ပွဲ

နိဒါန်း

မြဝတီတိုက်ပွဲမှာ ၁၉၇၄
ခုနှစ် မတ်လ ၁၇ ရက်မှ ၂၃ ရက်နေ့
အထိ ၆ ရက်ခန့် ကြာပါသည်။
ဤတိုက်ပွဲမှာ သုံးပါတီတိုက်ပွဲများ
အနက် လူအသိအများဆုံး တိုက်ပွဲ
လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ရက်အကြာဆုံးလည်း

ဖြစ်ခဲ့၏။ မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် တညလခေါ် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး ပေါင်းစုံ လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့တို့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ကြခဲ့သော အသံချင်း၊ ဇွဲချင်း ပြိုင်ခဲ့သော တိုက်ပွဲ လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ရင်ဆိုင်တိုက်ခဲ့သူများမှာ မြန်မာ့တပ်မတော်ဘက်မှ အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်ကွပ်ကဲမှု အောက်ကတပ်များ -

- (က) အမှတ်(၉၇) ခြေလျင်တပ်ရင်း
 - * ခံစစ်ဆင်သည့် အဓိက တပ်
 - အင်အား ၂၆၀ ခန့်
- (ခ) အမှတ် (၂) ကံချင်သေနတ်

ကိုယ်တပ်ရင်း

- * စစ်ကူလိုက်သည့်တပ်
- အင်အား ၅၀၀ ခန့်

- (ဂ) မြန်မာ့တပ်မတော် (လေ) တိုက်လေယာဉ် အမျိုးစုံတို့ ပါဝင်၏။

- တညလ တပ်ပေါင်းစုတွင်
- (က) KNU တပ်မဟာ (၆)၊ တပ်မဟာ (၃) နှင့် တပ်မဟာ (၇)
- (ခ) P.D.P အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ တပ်ရင်း တပ်ဖွဲ့များ
- (ဂ) P.D.P တွင် တွဲဖက်ထားသည့် ပုဆိုး ခွန်ရဲနောင်နှင့် တပ်ဖွဲ့များ
- (ဃ) မွတ်ဆလင်သောင်းကျန်းသူ

များ

စုစုပေါင်းအင်အား ၂၅၀၀ ခန့်

တညလတို့ အဘယ်ကြောင့်မြဝတီတို့ ဝင်တိုက်ခဲ့ကြသလဲ။

တညလဆိုသည်မှာ

“တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ညီညွတ်ရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ပေါင်းစု”ကို အတိုကောက်ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

အဓိကပါဝင်သည့် အဖွဲ့များမှာ P.D.P၊ KNU နှင့် NMSF တို့ဖြစ်၏။ တညလကို (၈-၆-၁၉၇၅) တွင် အထက်ပါအဖွဲ့ကြီးသုံးဖွဲ့မှ ကြီးကြပ်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အဓိက

ဦးဆောင်သူများမှာ ဦးနု၏ P.D.P ခေါ်
ဇီဝိမန် ဒီမိုကရေစီပါတီမှဖြစ်၏။
ထထမဆုံးအကြိမ် တညလ အစည်း
အဝေးအား ဦးနု၏ ဘန်ကောက်
ဆွန်ဗစ်လမ်း အိမ် အမှတ် ၁၂ တွင်
ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။

တညလသုံးပါတီ ညီညွတ်
ရေး တပ်ပေါင်းစုများ ဖွဲ့စည်းပြီး
P.D.P, KNU နှင့် NMSP တို့သည်
မြန်မာနိုင်ငံအစွန်အဖျားမြို့ကြီးများ၊
ထိုင်းမြန်မာနယ်စပ်မှ မြို့များကို
ထိုက်ခိုက်ရန် အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် အသံသာပါပြီး အဆန်မပါ
သည့် သင်္ကြန်အမြောက်နှယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး
သုံးပါတီပူးပေါင်း၍ မည်သည့်မြို့များ
ကိုမှ ထိထိရောက်ရောက် မတိုက်နိုင်ခဲ့
ပါချေ။

ဥပမာတစ်ခု ပြောပါမည်။
သုံးပါတီဖွဲ့ပြီး ၂ နှစ်ကျော်၊
သုံးနှစ် အကြာကဖြစ်သည်။
သုံးပါတီစွဲစဉ်က ခေါင်းဆောင်
ခဲ့သည့် P.D.P ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနုသည်
KNU ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်မြနှင့် အယူအဆရေး
ရာ ကွဲလွဲပြီး P.D.P မှ အပြီးအပိုင်

နှုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဗိုလ်မြက
တော်လှန်ရေး အောင်မြင်လျှင်
တိုင်းရင်းသား ပြည်နယ်များ
ပြည်ထောင်စုမှခွဲထွက်ခွင့်တောင်း
သည်။ ဦးနုက ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်
သည်။ P.D.P လူကြီးများဖြစ်သည့်
ဗိုလ်လကျာနှင့် ဦးသွင်တို့က ဗိုလ်မြ
ဘက်က ရပ်တည်ကြသည်။ ဤတွင်
ဦးနုလည်း ၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီတွင်
P.D.P မှ အပြီးအပိုင် နုတ်ထွက်သွား
ကာ မကြာမီမှာပင် ထိုင်းနိုင်ငံမှ
မိသားစုလိုက် အိန္ဒိယသို့ ထွက်ခွာသွား

လေတော့သည်။

ဦးနုမရှိသည့်နောက် P.D.P ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်လကျာ ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်လကျာက စစ်သားဟောင်းမို့ စစ်တိုက်ရန် သူပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်ခေါ် ပြည်ပြေးများကို တွန်းအားပေးသည်။ အဓိက သုံးပါတီ ပေါင်းတိုက်ရန် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က P.D.Pတွင် စစ်တိုင်း ၅ တိုင်း ဖွဲ့စည်းထားခဲ့၏။

(က) ဗိုလ်ရန်နိုင်ဦးစီးသော တောင်ပိုင်း

တိုင်း

(ခ) ဦးသွင်ဦးစီးသော အလယ်ပိုင်း တိုင်း

(ဂ) ဗိုလ်မှူးအောင် ဦးစီးသော အနောက်မြောက်တိုင်း

(ဃ) ဂျင်မီယန်ဦးစီးသော မြောက်ပိုင်း တိုင်းနှင့်

(င) အောင်လကျာနှင့် ထင်မောင်ဝင်း ဦးစီးသော အထူးတိုင်း (၁) တို့ ဖြစ်ကြ၏။

စစ်တိုင်းတွေ အများကြီးဖွဲ့

ထားခဲ့သော်လည်း မည်သည့်မြို့ကြီး

ပြကြီးများကိုမှ မတိုက်နိုင်ခဲ့။ ရထား လမ်း၊ မိုင်းတောင်၊ ချောင်းပစ်၊ မိုင်းခွဲ၊

တံတားမီးရှို့ စသည် အဆင့်သာရှိခဲ့ သည်။ ကမ္ဘာသိ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲမှ

မတိုက်ပြနိုင်ခဲ့။ P.D.P က ဤသို့ အစွမ်းမပြနိုင်သော်လည်း ထိုအချိန်

များ၌ အရှေ့မြောက် ဗမာပများက မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ဖျားမှ

တပ်မတော်စခန်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု တိုက်သိမ်းပြနေသည်။

ဒါသာမက လူသိရှင်ကြား တိုက်ပွဲ
ကြီးများကို တိုက်ပြကြသည်။ ဥပမာ
၁၉၇၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာက
မိုးမိုးနားလယ်နှင့် ကျွန်းကျွန်း တိုက်ပွဲ
ကြီး။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလက
နာမည်ကျော် ကွမ်လုံ ရက် ၄၀
တိုက်ပွဲကြီး စသည်တို့ဖြစ်၏။ ကွမ်လုံ
ရက် ၄၀ တိုက်ပွဲမှာ ကမ္ဘာကစောင့်
ကြည့်ရသည့် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့၏။

လက်ဝဲသမားအနီများက
အစွမ်းပြနေချိန်တွင် လက်ျာသမား
အဖြူများက သာမန်အဖျက်လုပ်ငန်း
လေးများနှင့်သာ ကျေနပ်နေကြရ၏။

“ကဲ... BCP တွေကတော့
အစွမ်းပြနေပြီ။ ဒို့သုံးပါတီကရော
ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ”

သုံးပါတီခေါင်းဆောင်များ
အကြီးကြီးကြ၏။

“ဦးနုမရှိတော့ ဒို့ ပိုလုပ်ပြရ
မယ်”

P.D.P ခေါင်းဆောင်သစ်
များက အထက်ပါအတိုင်း သဘောရ
ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဇာတိအမည်ရ

စစ်ဆင်ရေး ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

ဇာတိစစ်ဆင်ရေး

ထိုစစ်ဆင်ရေးမှာ ၁၉၇၃
ခုနှစ် မေလကုန်တွင် ကရင်ပြည်နယ်
ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့ကို ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ရန် စီမံခဲ့သော စစ်ဆင်ရေး
စီမံကိန်းဖြစ်သည်။ ပီဒီပီဗဟိုမှ
ဦးဆောင်ခဲ့ပြီး မွန်၊ ကရင်နှင့် ပီဒီပီ
လက်အောက်ခံ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဦးသွင်
၏ တပ်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် အစီစဉ်
ရှိခဲ့သည်။ တပ်ပေါင်းစု စစ်ဆင်ရေး
ကြီးဖြစ်သည်။ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့
အနီးရောက်ပြီးမှ မြို့တွင်းသို့ သူ
ဝင်မည်၊ ငါဝင်မည်ဟု ဦးသွင်နှင့်
ဗိုလ်ချုပ်နှင့်၏ တပ်ဖွဲ့များက အပြိုင်
အဆိုင် ငြင်းခုံခဲ့ကြရာမှ မတိုက်ဖြစ်ဘဲ
ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ရ၍ စစ်ဆင်ရေး ပျက်ခဲ့
သည်။ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့တွင်းသို့
ဝင်ရောက်ပြီးသောအခါ ရသမျှ ရွှေ၊
ငွေများကို လုယူရရှိမည်ဟူသော
တွက်ကိန်းဖြင့် ဤစစ်ဆင်ရေးကို
သူကြွယ်ကြီး ဇာတိအမည်တပ်၍
ခေါ်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစစ်ဆင်ရေး၌ ပီဒီပီတောင်

ပိုင်းတိုင်းမှ ဂျင်မီ (ခေါ်) မင်းနိုင်နှင့်
အင်အား ၇၀ ခန့် ဦးသွင်၏ ပီဒီပီ
အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ လှဆန်းဦးစီး
အင်အား ၅၀ ခန့် KNU တပ်မဟာ
(၄) မှ တပ်မဟာမှူး အော်လီဟဦးစီး
အင်အား ၁၀၀ ကျော်ခန့် NMSP မှ
နိုင်သွေးဟန် ဦးစီးအင်အား ၆၀
ခန့်ပါဝင်သည်။ စုစုပေါင်းအင်အား
လေးရာကျော် ငါးရာခန့် ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် ဘုရားသုံးဆူမှ ဖမ်းမြစ်ရိုး
အတိုင်း ချီတက်လာကြရာ ရက်သတ္တ
တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ ကြာအင်းဆိပ်
ကြီးမြို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။
ထိုနေ့ကား ၁၉၇၃ ခုနှစ် မေလ ၃၀
ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ည ၁၀ နာရီတွင်
မြို့တောင်ဘက်ထိပ် ၂ မိုင်ခန့်အကွာ
ရာဘာတော၌ စုစည်းကြ၏။ ည ၁၂
နာရီတွင် မြို့ထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။
ထိုအခါ ပီဒီပီတပ်မှူးနှစ်ဦးဖြစ်သည့်
မင်းနိုင်နှင့် လှဆန်းတို့ စကားများကြ
တော့သည်။ မြို့ကို သူ ဝင်မယ်၊ ငါဝင်
မယ် အငြင်းပွားကြ၏။ မြို့ထဲဝင်သူက
ပစ္စည်းတွေရမည်၊ ငွေတိုက် ဖောက်

မည်၊ လှမည်၊ ယက်မည်၊ ဟွန်းတွေ
အများကြီးရ၍ သူဌေးကြီးတော်ဌနယ်
တစ်ဟုတ်ချင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသွား
မည်။ မူလက စီမံချက်တွင် မင်းနိုင်
၏တပ်က မြို့ထဲဝင်ရန် ဖြစ်သည်။
ကျန်တပ်များက မြို့ကို ဝိုင်းတိုက်ရန်
ဖြစ်သည်။ ကြာအင်း ဆိပ်ကြီးမြို့တွင်
မြန်မာတပ်မတော်မှ အမှတ် (၃၂)
ခြေလျင် တပ်ရင်းရှိ၏။ တပ်ကို
ထိန်းချုပ်ထားပြီး မြို့ကို ဝင်စီးရန်
ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ
အဖြစ် ကမ္ဘာကို ကြေညာမည်။
ဤသည်မှာ သုံးပါတီ၏အစီအမံ
ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တိုက်မှုမတိုက်ရ
သေးဘူး မြို့ထဲကို သူ အရင် ဝင်မယ်၊
ငါအရင်ဝင်မယ်နှင့် ပီဒီပီတပ်မှူး ၂
ဦး ထိုးမည် ကြိတ်မည်အဆင့်အထိ
စကားများလာကြ၏။ အချိန်အတော်
လင့်သွားသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ စကား
များနေတာနဲ့ သတင်းပေါက်ကြား
သွားပြီ။ ဗမာ့တပ်မတော်ကလည်း
အဆင်သင့်ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ကျုပ်တို့
ဝင်ရင်လည်း အထိနာမှာပဲ။

အလဟဿ အထိနာတာတော့ မခံနိုင်
တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုသာ
လုပ်ကြတော့။ ကျုပ်ကတော့ ဒီတိုက်ပွဲ
မှာ မပါတော့ဘူး။ သွားမယ်”

GNU တပ်မဟာ (၄) မှူး
မိုလ်မှူးကြီး အော်လီဇာက အထက်ပါ
အတိုင်း ပြောဆိုပြီး တိုက်ပွဲခွင့်မှ
ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။ GNU များ
ထွက်ခွာသွားသောအခါ NMSP
ကလည်း မနေတော့။ ဘုရားသုံးဆူသို့
ပြန်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုံးပါတီ၏
ကနဦးစစ်ဆင်ရေးဖြစ်သည့် ဇေတီဌ
စစ်ဆင်ရေးကြီး ပျက်ခဲ့ရလေသည်။

ဇေတီဌ စစ်ဆင်ရေးကြီး
ပျက်ပြီးနောက် ပီဒီပီလူကြီးများအား
မလျှော့ပါ။ နောက်ထပ် နောင်ရိုး
စစ်ဆင်ရေးဆိုသည်ကို လုပ်လာ
ပြန်၏။ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး ဆိုသည်
မှာ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြစ်သည်။

နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး

ပီဒီပီမှ မြန်မာနိုင်ငံ တနင်္သာ
ရီတိုင်း၊ ထားဝယ်၊ ဇြိတ် ဒေသများကို

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ပြုလုပ်ခဲ့သော
စစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းဖြစ်သည်။
ဘုရင့်နောင်၏ နောင်ရိုးထုံးအတိုင်း
စစ်ဆင်ရန် ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်
လယ်ပိုင်းတွင် ဆင်နွဲရန် အစီအစဉ်
ရှိခဲ့၏။ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးကို
ဦးဆောင်ဆင်နွဲရန် ရှေ့တန်း
စစ်ဆင်ရေး ဌာနချုပ်ဟူ၍ ဖွဲ့စည်း
ထားခဲ့ကြသည်။ ရှေ့တန်း စစ်ဆင်
ရေးဌာနချုပ်ကို ရန်ကုန် ဘဏ္ဍေက
ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ နောင်ရိုးစစ်
ဆင်ရေးစီမံကိန်းကာလ၌ ရှေ့တန်း
စစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ် လက် အောက်
တွင် အသံလွှင့်ရုံ၊ သတင်းစာ အဖွဲ့နှင့်
ဆေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ ကြသည်။
တင်မောင်ဝင်းနှင့် အောင် လကျာ်တို့
ဦးဆောင်သော ပီဒီပီ အထူးတိုင်း (၁)
တပ်ဖွဲ့ကို အမာခံ အဖြစ်ထား၍
တိုက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ သည်။ ဦးသွင်၏
အလယ်ပိုင်းတိုင်း မှ တပ်ဖွဲ့များ
မိုလ်ရန်နိုင်၏ တောင်ပိုင်းတိုင်း
မှတပ်ဖွဲ့ဝင် များလည်း ပါဝင်တိုက်
ခိုက်ရန် အစီအစဉ်ရှိခဲ့သည်။
နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးမှာ ဦးသွင်နှင့်

ခိုလ်ရန်နိုင်တို့ မိမိတို့၏ တပ်များကို
 မသို့ဘဲ ထားလိုက်ကြခြင်း၊ တင်မောင်
 ဝင်းက ခွဲထွက်သွားခြင်းကြောင့်
 စစ်ဆင်ရေး ပျက်ခဲ့သည်။ နောင်ရိုး
 စစ်ဆင်ရေးအစီအစဉ်လုပ်နေချိန်နှင့်
 ထိုင်းနိုင်ငံ၌ ထန္တ ကစ်တီကာချွန်၏
 စစ်အစိုးရကို ကျောင်းသားထု အကြီး
 အကျယ် ဆန့်ကျင်နေချိန်၌ တိုက်ဆိုင်
 နေသည်။ နောင်ရိုး စစ်ဆင်ရေး
 စီမံကိန်း ဖြစ်မြောက်လာရေးအတွက်
 ရန်ကုန် ဘဆွေ၊ စောကြာဒိုး စသော
 ပီဒီပီခေါင်းဆောင်များနှင့် ပရာဇတ်
 ချူဆသီယမ်၊ နန္ဒကစ်တီကာချွန်၊
 ခိုလ်မျိုးကြီး ပရာဆောင် စသော ထိုင်း
 အာဏာပိုင်များပါဝင်သော လျှို့ဝှက်
 ကော်မီတီတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းထားခဲ့
 ကြသည်။ တင်မောင်ဝင်းတို့ ခွဲထွက်
 ရန်ပြင်ဆင်နေကြောင်းကို ကြိုတင်
 သိရှိခဲ့သော ထိုင်းအာဏာပိုင်များက
 တင်မောင်ဝင်းနှင့် အောင်လက်ျာကို
 အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ထားရှိခဲ့ကြပြီးမှ ပြန်
 ချွတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ နောင်ရိုး
 စစ်ဆင်ရေးပျက်ရခြင်းကြောင့် ထိုင်း
 အာဏာပိုင်တို့က တာဝန်ရှိသူ ရန်ကုန်

ဘဆွေအား သေဒဏ်ပေးရန် တောင်း
 ဆိုခဲ့ကြသည်။ နောင်ရိုး စစ်ဆင်ရေး
 ပျက်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုင်း
 အစိုးရ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခဲ့
 သည်။ ထိုင်းဝန်ကြီးချုပ် ထန္တကစ်
 တီကာချွန်၊ ထိုင်းဒုဝန်ကြီးချုပ်
 ပရာဇတ်ချူဆသီယမ်နှင့် ခိုလ်မျိုးကြီး
 နန္ဒကစ်တီကာချွန်တို့ အာဏာစွန့်၍
 ထိုင်းနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။
 နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး ပျက်ပြီးနောက်
 ထိန်လင်းစခန်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြသော
 ရန်ကုန်ဘဆွေတို့အဖွဲ့အား တင်မောင်
 ဝင်းတို့လူစုက ချုံခိုတိုက်ရန် စောင့်နေ
 ခဲ့ကြသော်လည်း လွဲသွား၍ ရန်ကုန်
 ဘဆွေတို့ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်
 ခဲ့ရသည်။ နောင်ရိုး စစ်ဆင်ရေးပျက်
 ပြီး ထိုင်းအစိုးရအပြောင်းအလဲမဖြစ်မီ
 ကလေးတွင် ပီဒီပီဗဟိုမှနေ၍ ပီဒီပီ
 စခန်းအားလုံးသို့ အထုပ်အပိုးပြင်
 ထားရန် အမိန့်ပေးထားခဲ့သည်။
 ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်း နိုင်ငံရေး
 အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီးနောက် အခြေ
 အနေ မကောင်းလျှင် အားလုံးလစ်
 ပြေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ အခက်

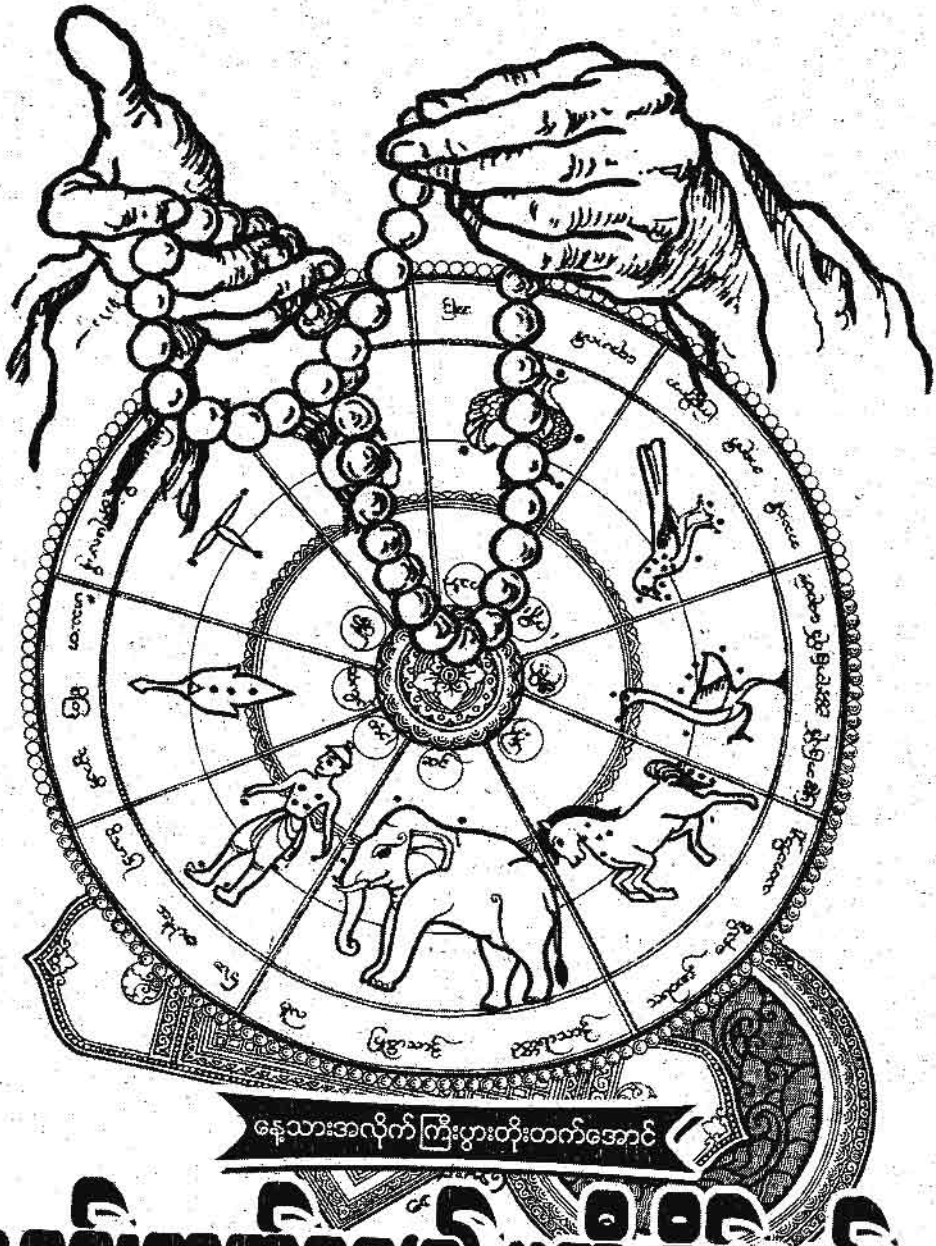
အခဲ ဖြစ်နေချိန်တွင် ပီဒီပီမှ ခိုလ်ချုပ်
 ကြီးများ၊ ခိုလ်ချုပ်များ၊ ခိုလ်မျိုး
 ခိုလ်ကြီးများသည် ထိုင်းနိုင်ငံမြို့တော်
 ဘန်ကောက်တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့ကြ
 သည်။

နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးကြီး
 ပျက်သွားခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းအား
 ဦးသုဝေက သူ၏ “ပါလီမန်ဒီမို
 ကရေစီနှင့် ကျွန်တော်” စာအုပ်တွင်
 အကျယ်တဝ့် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဦးသုဝေသည် ယခုအခါ
 ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (မြန်မာ) ကို
 တည်ထောင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၌
 ရွေးကောက်ပွဲများ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်
 လျက်ရှိသည်။

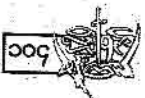
ရွှေလဆက်ရန်

နဝင်းဇာတိချေ၍ ပုတီးစိပ်နည်း

တက္ကသိုလ် ကောင်းစည်သူ
(အထက်မင်းလှ)

စာရေးသူ လေ့လာသိရှိသူများ ဗေဒင်ဆရာ တော်တော်များများဟာ နှင်းဟုဆိုရာ၌ ဘာပေါင်းပေါင်း (၉) ရလျှင် နှင်းကိုက်သည်ဟု ဆိုစမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သာပဲ (၉) နှင်း ဝိုးလင်းမှ သိမည်ဟု ပြောစကားများ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ထင်သည်။ (၉) ရလျှင် နှင်းကိုက်သည်ဆိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေ သား၊ သမီးများကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်နေသား၊ သမီးများနှင့် မသက်ဆိုင်ပါ။ မည်သည့်နေသားမဆို နှင်း (၃) မျိုးရှိသည်။ “အပြင်နှင်း”၊ “အတွင်းနှင်း”၊ “ဓာတ်နှင်း” ဟူ၍ (၃) မျိုးဖြစ်ပါသည်။ စာရှုသူများ ရှင်းလင်းစေရန် ရှင်းလင်းဖော်ပြပေးပါမည်။

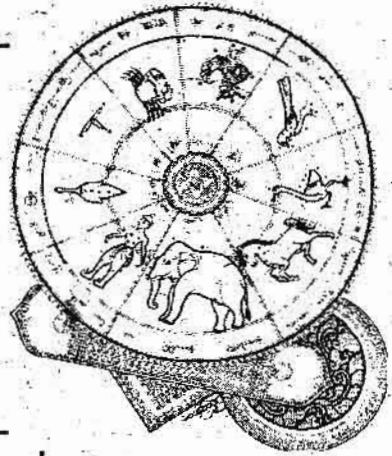
၁။ တနင်္ဂနွေ သား၊ သမီးများအတွက် နှင်း (၃) မျိုး

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇

$$\text{အပြင်နှင်း} = ၄ + ၅ = ၉$$

$$\text{အတွင်းနှင်း} = ၃ + ၆ = ၉$$

$$\text{ဓာတ်နှင်း} = ၂ + ၇ = ၉$$

၂။ တနင်္လာ သား၊ သမီးများအတွက်

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၁

$$\text{အပြင်နှင်း} = ၅ + ၆ = ၁၁$$

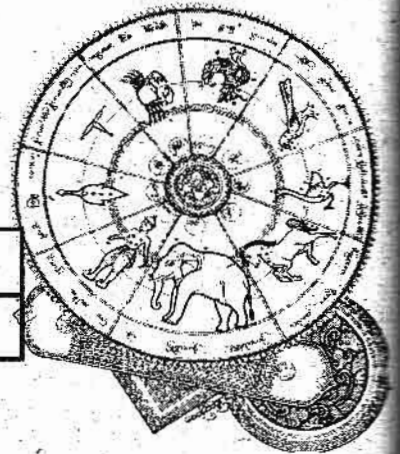
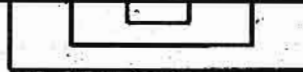
$$\text{အတွင်းနှင်း} = ၄ + ၇ = ၁၁$$

ဓာတ်နဝ်း = ၃ + ၁ = ၄

၃။ အင်္ဂါ သား သမီးများအတွက်

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၃	၄	၅	၆	၇	၁	၂

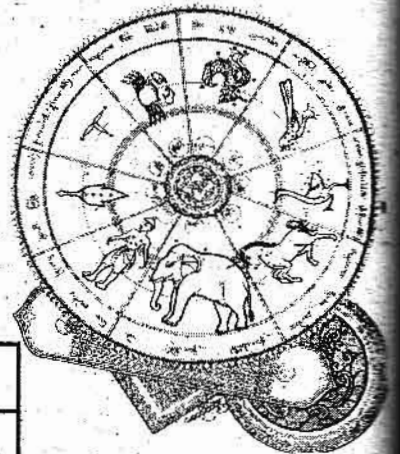
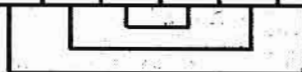
အပြင်နဝ်း = ၆ + ၇ = ၁၃

အတွင်းနဝ်း = ၅ + ၁ = ၆

ဓာတ်နဝ်း = ၄ + ၂ = ၆

၄။ ဗုဒ္ဓဟူး သား သမီးများအတွက်

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၄	၅	၆	၇	၁	၂	၃

အပြင်နဝ်း = ၇ + ၁ = ၈

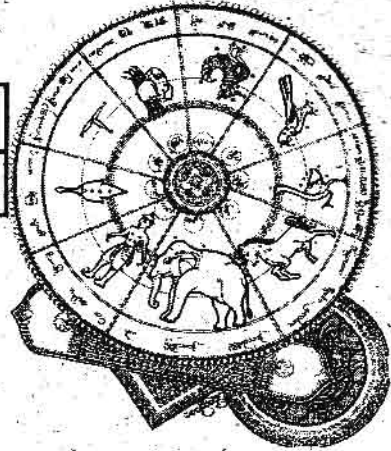
အတွင်းနဝ်း = ၆ + ၂ = ၈

ဓာတ်နဝ်း = ၅ + ၃ = ၈

၅။ ကြာသပတေး သား သမီးများအတွက်

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၅	၆	၇	၁	၂	၃	၄

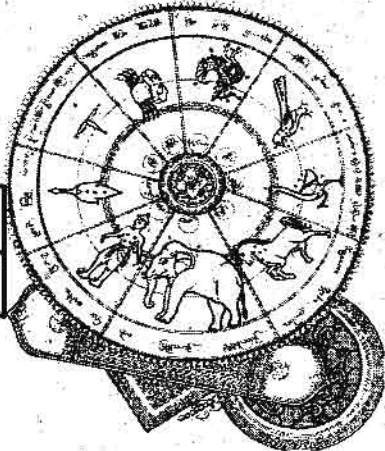
အပြင်နင်း = ၁ + ၂ = ၃

အတွင်းနင်း = ၇ + ၃ = ၁၀

ဓာတ်နင်း = ၆ + ၄ = ၁၀

၆။ သောကြာ သား သမီးများအတွက်

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၆	၇	၁	၂	၃	၄	၅

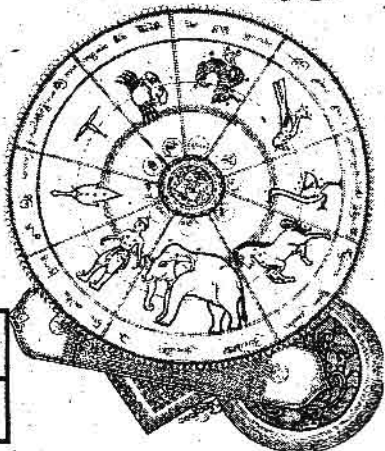
အပြင်နင်း = ၂ + ၃ = ၅

အတွင်းနင်း = ၁ + ၄ = ၅

ဓာတ်နင်း = ၇ + ၅ = ၁၂

၇။ စနေ သား သမီးများအတွက်

စဉ်	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
နံသင့်	၇	၁	၂	၃	၄	၅	၆

အပြင်နဝင်း ၃ + ၄ = ၇

အတွင်းနဝင်း ၂ + ၅ = ၇

ဓာတ်နဝင်း ၁ + ၆ = ၇

ဟူ၍ (၇) ရက် သား ၊ သမီး တိုင်း နဝင်း (၃) မျိုးကို သိရှိစေရန်နှင့် နဝင်း (၃) မျိုးမှ ပေါင်းယူရသော ဂဏန်း အသီးသီးကို မှတ်သားထားရန် လိုအပ် သည်။

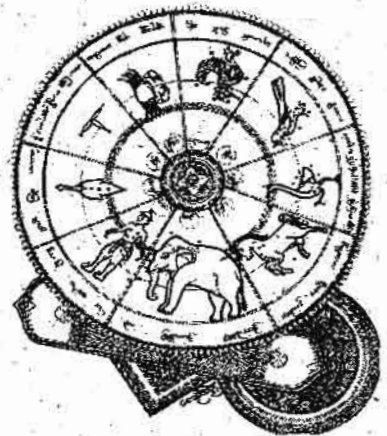
နဝင်းဓာတ်ချေနည်း

နဝင်းဓာတ်ချေရာ၌

၁။ ပြုလုပ်ရမည့်နေ့

၂။ ပြုလုပ်ရမည့်အချိန်

၃။ ပြုလုပ်ရမည့် အစီအရင်ဟူ၍ (၃) မျိုးခွဲခြားထားသည်။

၁။ ပြုလုပ်ရမည့်နေ့

ပြုလုပ်ရမည့်နေ့မှာ မည်သည့် နေ့သားမဆို မိမိ၏ မွေးနေ့မှာ ပြုလုပ်ရ မည်ဖြစ်သည်။ “မွေးနေ့ဆောင်အောင် သည်” ဟု ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါလော။

၂။ ပြုလုပ်ရမည့်အချိန်

ပြုလုပ်ရမည့်အချိန်မှာ မိမိတို့၏ မွေးနေ့ နံနက် (၉း၅၅) အချိန်တွင် စတင်

ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မွေးနေ့ ထိပ်တန်းရောက်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ပြုလုပ်ရမည့်အစီအရင်

ပြုလုပ်ရမည့် အစီအရင်မှာ မိမိ တို့၏ မူလမဟာဘုတ်ခွင်ရှိ ကုဋ္ဌနှင့် အနိဋ္ဌအိမ်မှ ဂြိုဟ်များကိုကြည့်၍ ဆောင် ပန်း နင်းပန်းများကို ရွေးချယ်ရမည်ဖြစ် သည်။ ဆောင်ပန်းကို ဘုရားလှူခြင်း။

အင်္ဂါ၊အိတ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်တို့တွင် ဆောင်ခြင်းကို ပြုလုပ်၍ နင်းပန်းကို မိမိ အောက်တွင် ခုထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

၁၃၄၁ ၃ စာနံနံမွေးဖွားသောကို ဥပမာထား၍ တွက်ချက်ဖော်ပြပါမည်။

	၁	
၃	၆	၂
၀	၄	၅

	ကုဏ္ဍ	
ကုဏ္ဍ	ကုဏ္ဍ	ကုဏ္ဍ
အနိစ္စ	အနိစ္စ	အနိစ္စ

ဥပမာပေးထားသော တနင်္ဂနွေ

သာသည် အပြင်နဝင်းချေမည်ဆိုကြပါ။
 ထိုတနင်္ဂနွေသား၏ အပြင်နဝင်းသည်
 (၉) ဖြစ်၍ (၉) ဖြစ်အောင်ပေါင်းသော
 ကဏန်းမှာ (၄) နှင့် (၅) ဖြစ်သည်။ ထို
 တနင်္ဂနွေသား၏ (၄) နှင့် (၅) ကဏန်းမှာ
 သောဘုတ်၏ အနိစ္စအိမ်တွင်ရှိသော
 ကြောင့် ဝါး (သို့) ရွက်လှ (၄) ညွှန်၍
 (၅) ညွှန်ကို နင်းကြမ်းအဖြစ်
 သုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။ အောင်ပန်းမရှိ
 ၏ ထိုတနင်္ဂနွေသားသည် အတွင်းနဝင်း
 ချေမည်ဆိုပါက အတွင်းနဝင်း (၃) နှင့်
 (၆) ပေါင်းခြင်းသည် (၉) ဖြစ်၍ (၉)
 အောင်ပေါင်းသော ကဏန်း (၃) နှင့်
 (၆) က ဣန္ဒြေအိမ်တွင်ရှိသောကြောင့် ဝှန်
 ညွှန်နှင့် သီး (၆) ညွှန်ကို အောင်
 ဖြစ် ထာအိုရမည်ဖြစ်သည်။ နင်း
 ချေမည်ဆိုပါက ၎င်းတနင်္ဂနွေသားသည်
 အောင်ပန်းချေမည်ဆိုပါက ဓာတ်နဝင်း

(၂) နှင့် (၇) ပေါင်းခြင်းသည် (၉) ဖြစ်
 ၍ (၉) ဖြစ်အောင်ပေါင်းသော ကဏန်း
 (၂) နှင့် (၇) မှာ (၂) သည် ဣန္ဒြေအိမ်
 တွင်ရှိပြီး (၇) သည် အနိစ္စအိမ်တွင်ရှိ
 သောကြောင့် ကံကော် (၂) ညွှန်ကို
 အောင်ပန်းအဖြစ် အသုံးပြု၍ ထန်း (၇)
 ညွှန်ကို နင်းကြမ်းအဖြစ် အသုံးပြုရမည်
 ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သောနေ့ သား၊ သမီး
 တို့သည်လည်း မိမိတို့၏ မဟာဘုတ်
 အလိုက် ချေမည် နဝင်းရအောင်ပေါင်းရ
 သော ကဏန်းကိုကြည့်၍ အောင်ပန်း၊
 နင်းပန်းကို ရွေးချယ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။
 (မှတ်ချက်။ ။ မရှင်းလင်းပါက စာရေး
 သူထံသို့ ဆက်သွယ်မေးမြန်းပါရန်)

“နဝင်းပုတီးစိပ်”

၁။ ကြောင်းနမော ဗုဒ္ဓိယ သိဒ္ဓိ၊ ဣတိ
 ပိသော ဘဂဝါ အရဟံ
 (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော
 (ပုတီးတစ်လုံးချ)

၄။ သုဂတော (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၅။ လောကဝိဇု (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၆။ အနတ္တရာ ပုရိသ ဓမ္မသာရထိ
 (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၇။ သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ
 (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၈။ ဗုဒ္ဓေါ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ၉။ ဘဂဝါ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
 ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ပုတီးပတ် အရေအတွက်မှာ
 ချေမည် နဝင်းအတိုင်းဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေ
 သား၊ သမီးများအတွက် ဘယ်နဝင်းချေချေ
 (၉) ကဏန်းရသောကြောင့် ပုတီး (၉)
 ပတ်စိပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တနင်္လာသား၊
 သမီးများမှာ အပြင်နဝင်းနှင့် အတွင်းနဝင်း
 ချေမည်ဆိုပါက ပုတီးပတ် (၁၁) ပတ်
 စီဖြစ်၍ ဓာတ်နဝင်းအတွက်မူ ပုတီးပတ်
 (၄) ပတ် ဖြစ်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေသား၊
 သမီးဆိုလျှင် တစ်နေ့ပုတီး (၉) ပတ်
 (၉) ရက် စိပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ နဝင်းဓာတ်ချေ၍
 ပုတီးစိပ်နည်းသည် အကျိုးပေးအလွန်
 မြန်ဆန်လှပါသည်။ ထိုနဝင်းဓာတ်ချေ၍

အဓိဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူဘောင်
လောကတွင် ကြုံတွေ့နေရသော
ကျန်းမာရေး လူမှုရေး စီးပွားရေး အလုပ်

အကိုင် ရာထူးအစရှိသော လောကီ ကိစ္စ
မှန်သမျှကို အောင်မြင်ရန် အကောင်းဆုံး
နည်းလမ်းဖြစ်ကြောင်း စာရှုသူ (၇) ရက်

သား၊ သမီးများအား စောနာကို ရှေ့
ထား၍ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။
တက္ကသိုလ် ကောင်းစည်သူ

(အထက်မင်းထု)

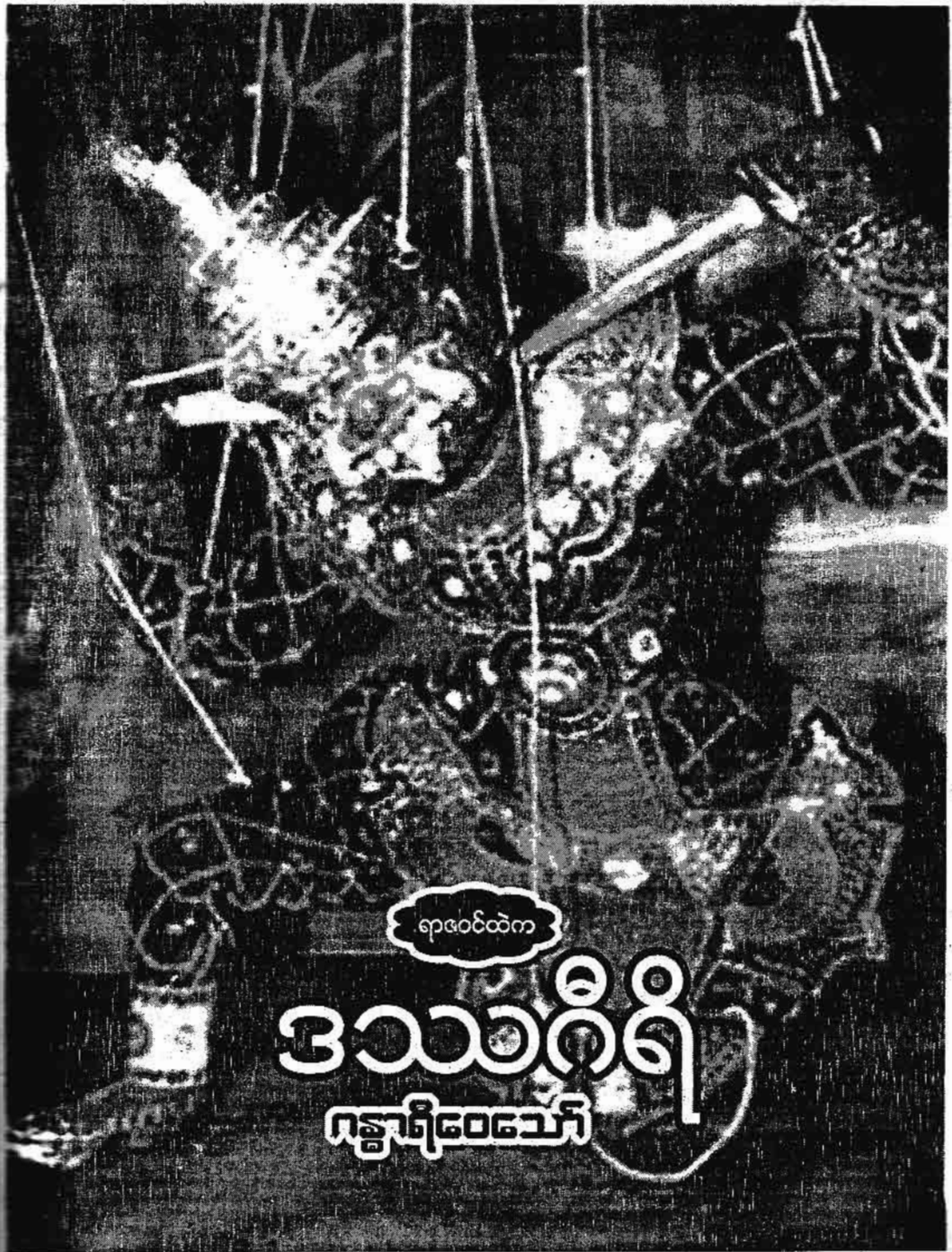
ဆရာကန်တော့ပွဲအခင်းအနား

ကန်တော့ခံ ဆရာ မဟုတ်ဘူးကွ
ကန်တော့ မို့အာတဲ့...
ကျောင်းသားဟောင်း...မင်းတို့သူငယ်ချင်းလေ-
ငါ့ကိုတောင်မ မှတ်မိတော့ဘူးလား
ထလုပ်လုပ်ရဲ့.. ငါနော်.. ဟင်း...

ကန်တော့ခံ
ဆရာကြီးဘယ်သူလဲ မသိဘူး
ကြိုကြ ပါဦး ဟ...

မြတ်ကန်တော့
၂၀၁၃

ရာဇဝင်ထဲက

ဒဿင်္ဂီရီ

ဂန္ဓာရီဝေဃော်

ဓာရာတိုင်း အရှင် ဘောဇ
ဘုရင်သည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲတွင်
ထင်ဟပ်နေသည့် သူ၏ရပ်သွင်ကို
ကြည့်ကာ လန်ဖျပ်၍သွားလေသည်။

“ဟယ်...အလိုလေး”

နှုတ်တော်မူလည်း အာမေဒိုတ်
ထွက်၍သွား၏။ မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့်
သူ၏ရပ်သွင်မှာ ခေါင်းဆယ်လုံးရှိသည့်
ဒဿဂီရိပုံ မျက်နှာပုံစွပ်၍ထားသည့်ပုံ
ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဘောဇဘုရင်၏
ပင်ကိုရပ်သွင်ပျောက်ကာ ကြမ်းတမ်း
ခက်ထန်သည့် ဒဿဂီရိအသွင် ပေါက်
၍နေ၏။ ဒဿဂီရိခေါင်းဆောင်း ခွပ်
ထားသည့် ဘုရင်သည် မှန်ထဲတွင် ရှု
ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေ
၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်
ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်အပြင်နှင့် ရက်
စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် မျက်နှာထားများ
ကိုသာ တွေ့ရလေသည်ကြောင့် ဘောဇ
ဘုရင်သည် ထိုခေါင်းဆောင်းကို ချွတ်၍
ပစ်လိုက်၏။

“အင်း...ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့
ပင်ကိုရပ်ရည်က ချောသားလှသား”

ဘောဇဘုရင် တစ်ယောက်

တည်း ပြောနေခြင်းပင်။ သူသည် ဒဿ
ဂီရိခေါင်းဆယ်လုံး ထွင်းထုထားသည့်
ခေါင်းဆောင်းကြီးကို ထပ်မံ၍ ဆောင်း
လိုက်ပြန်ပါသည်။ မှန်ထဲ ထပ်၍ ကြည့်
လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...အတော်
ကို ကြောက်စရာကောင်းလှပါလား။
မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး...ပြန်ချွတ်မှ”
ထိုသို့ဖြင့် ဘောဇဘုရင်သည်
ခေါင်းဆောင်းကြီးကို ချွတ်လိုက် ပြန်စွပ်
လိုက် ပြန်ချွတ်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေလေ
တော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟင်...ဘယ်သူပါလိမ့် ဒဿ
ဂီရိခေါင်းဆောင်းကြီးစွပ်လို ဘောဇဘုရင်
များလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူပါလိမ့်။
အမယ်...မှန်ထဲကြည့်လို့တောင် မဝ
နိုင်အောင်ပါပဲလား”

ကာလိဒါသု နန်းတော်ထဲသို့
ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ ကာလိဒါသုက
ဒဿဂီရိခေါင်းစွပ်ကြီးနှင့် သူ့ကို မည်သူ
မှန်း သိချင်နေမိသဖြင့် ဟိုင်အကွယ်

တစ်ခုမှ အသာရပ်၍ကြည့်နေ၏။ သိပ်
မကြာလိုက် ထိုသူသည် ခေါင်းထက်မှ
ဒဿဂီရိခေါင်းဆောင်းကြီးကို ချွတ်လိုက်
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်...အရှင်မင်းကြီး”

ဓာရာတိုင်းဘုရင် ဘောဇမြစ်
နေသည်ကြောင့် ကာလိဒါသု အလွန်ပင်
အံ့အားသင့်၍သွားသည်။ သို့ရာတွင်
ဘုရင်မသိအောင် အကွယ်တစ်ခုတွင်
ဆက်လက်၍ ရပ်နေလိုက်သည်။ သိပ်
တော့ မကြာလိုက်။ ဘောဇဘုရင်က
မလုံမလဲဖြင့် ဟိုသည် လျှောက်ကြည့်
ရာမှ ကာလိဒါသုကို တွေ့၍သွားသည်။

“ဟော...အသင် ကာလိဒါသု
ပါလား ရောက်နေကြပြီလား ကာလိ
ဒါသုရဲ့”

ဘုရင်သည် ကာလိဒါသုကို
လှမ်း၍ကြည့်လိုက်တိုင်း ကာလိဒါသု
ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း၍ လာလေသည်။
ထိုအချိန်ဝယ် ကာလိဒါသု၏မျက်နှာ
ညှိုးနွမ်း၍နေသည်ကို ဘောဇဘုရင် သတိ
ထားမိလိုက်ပြီး...

“အသင်ကာလိဒါသု စောစော
လေးက အသင့်မျက်နှာသည် ရှင်ဖျပ်

နေကာ ယခုမှ အဘယ်ကြောင့်မှီတော့
၍ သွားရပါသနည်း ကာလီဒါရဲ့”

ဟူ၍ မေးမြန်းတော်မူလိုက်
လေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး
ရောက်စက အရှင်မင်းကြီး၏ ပကတိ
ဇာတိကို မြင်တွေ့ရပါသဖြင့် ရွှင်လန်း
ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်ဘုရား။ နောက်တော့
အရှင်မင်းကြီးက ဒဿဂီရိခေါင်းဆောင်
ကြီး စွပ်လိုက်သောအခါတွင် ဘီလူးမင်း
ဒဿက မယ်သီတာကို ခိုးသလို
အရှင်မင်းကြီးလည်း မည်သူ့ကိုများ

ခိုးတော့မှာပါလိမ့်ဟူသော စိတ်ဖြင့်
မိဖုရားကြီးအတွက် တွေး၍ပူမိရာက
မှီတော့ သွားရခြင်းပါ အရှင်မင်းကြီး။
အရှင်မင်းကြီးသည် အဘယ်ကြောင့်
ထိုဒဿဂီရိခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်း
ရပါသနည်းဘုရား ရာမမင်းသားကို
ကြောက်လန့်၍လော လက္ခဏာကို
ကြောက်၍လော ကျွန်တော်မျိုး သိချင်
မိပါသည် အရှင်မင်းကြီး မိန့်တော်မူပါ
ဘုရား”

စင်စစ်တော့...
ကာလီဒါသည် ဘောဇာရင်

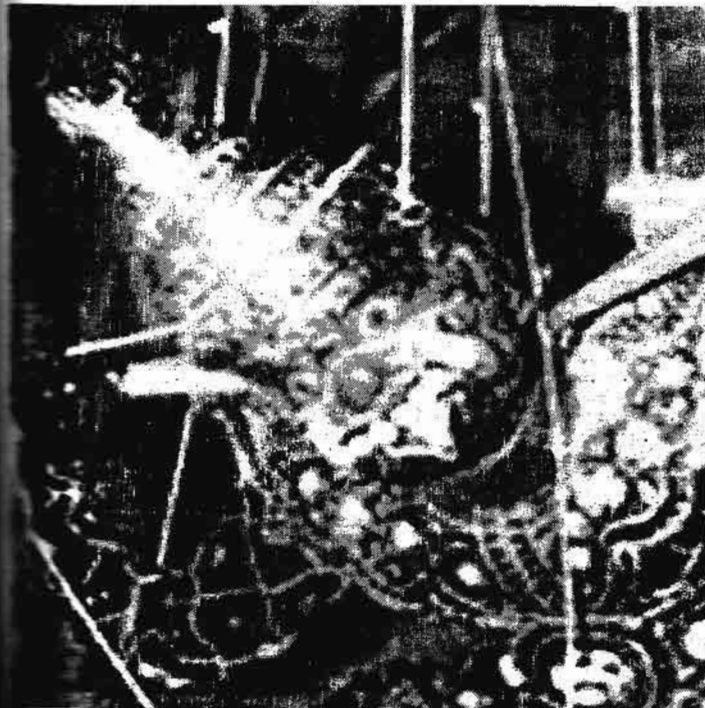
မင်းကြီး ရာဇအိန္ဒြေ မစောင့်ထိန်းဘဲ
ဒဿဂီရိ ခေါင်းဆောင်ကြီးစွပ်ပြီး ဟန်
ရေပြနေသည်ကို မတင့်တယ် မပြု
အပ်သည်ဖြစ်ကြောင်းကို သွယ်ဝိုက်၍
လျှောက်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ ဘောဇာရင်သည်
ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ခေသုမဟုတ်ရ
ကား ကာလီဒါ၏ ဆိုလိုရင်းကို ချက်
ချင်း တွေးမိလိုက်ကာ...

“အသင့်စကား မှန်ပေသည်
ကာလီဒါ။ ငါ့ကိုယ်တော်ဖြတ်သည်
မကြီးမငယ်ကြီးနှင့် ရာဇဏူဇန္ဒြေ စောင့်
ထိန်းခြင်း မရှိဘဲ ဒဿဂီရိခေါင်းစွပ်ကြီး
စွပ်၍ မှန်ကြည့်နေခြင်းမှာ အလွန်ပင်
မပြုလုပ်ထိုက်သည့် ပြုမူခြင်းပင် ဖြစ်
ပေ၏။ ကာလီဒါ ငါ့ ကိုယ်တော်
ဆင်ခြင်တော်မူပတော့မည် အသင်
ကာလီဒါ...”

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်
ပါတော့သည်။

ဂန္ဓာရီဝေသော်

(၁)

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် တစ္ဆေ သရဲ မိစ္ဆာ၊ ဖုတ်ကောင်တို့ရဲ့အကြောင်း တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်စာပေတွေ ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တွေမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရှုလေ့လာရသလို မိမိတို့ရဲ့မှတ်တမ်းကိုင်ကာ အပေါင်းအသင်း တွေကတစ်ဆင့် ပြန်လည်ကြားရ မှတ် သားခဲ့ရပါသည်။ အချို့အပေါင်းအသင်း တွေကဆိုရင် တစ္ဆေလိုက်ဆွဲလို့ သရဲ ခြောက်လိုက်လို့၊ သရဲဆိုတာ ဘယ်လို အကောင်ကြီးလဲကွ၊ လျှာကြီးက ဘယ် လောက်ရှည်တာ တစ်ကိုယ်လုံးအမွှေး တွေ ထူလွယ်နဲ့ မျက်စိမျက်လုံးက နီရဲ နုနု ဘယ်လိုပြုတာ စသဖြင့် တကယ့် သက်တွေကြုံခဲ့ရတာတွေကို ပြန်လည် ခြေပြကြတာလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သူတို့ ခြေပြချက်တွေဟာ အလွန်ပင် ယုံချင် ရောကောင်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းလှပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ် တို့ ကိုယ်ကျလက်တွေကြုံဖူးမှ ယုံ ချင်တတ်ကြတာ သဘာဝပင် မဟုတ်

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနေဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အခု အသက် အရွယ်ထိ တစ်ခါတလေမကို မကြုံ ဖူးတာပါ။ ဒါဆိုရင် မယုံကြည်ဘူးလား လို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အချို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန် ပြောပြတဲ့ ကိုယ်တွေဖြစ်ရပ်တွေဟာ အမှန်တကယ်ပဲ ယုံကြည်စရာကောင်း လှတယ်လေ။ နာမည်ကြီးရုပ်ရှင် ဒါရိုက် တာကြီးကတော့ တစ္ဆေ သရဲဆိုတာ အမှန်တကယ် မရှိပါဘူးတဲ့။ ဘယ်လို ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ရှိသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိ သည်ပဲထားထား ကျွန်တော် ချင်းတောင် မှာနေတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် (သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့် ထက် အသက်ပိုကြီးပါတယ်) မောင်ဦး ရဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခုကိုတော့ ပြန်သတိ ရမိပါရဲ့ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အကြောင်း မပြောပြ... ချင်းတောင် (ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်) ဘက်က အသုဘတစ်ခုရှိလာပြီဆိုရင် ကျင့်သုံး လေ့ရှိတဲ့ ချင်းရိုးရာစလေ့အနည်းငယ် ကို ပြောပြလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့

ကျေးရွာဘက်မှာ လူတစ်ဦး ဆုံးပါသွား ခဲ့ပြီဆိုရင် ပထမဆုံး(ချက်ချင်း) အိမ်ရှင် အနေဖြင့် ဝက်တစ်ကောင်ကို ရှာဖွေ ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ စောဆုံးသူရဲ့ အခြားဆွေမျိုးရင်းများအနေဖြင့် တစ်ဦး ချင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ စုပေါင်း၍ သော်လည်းကောင်း ဝက်တစ်ကောင်စီ ဖြင့် လာရောက် ကူညီရပါတယ်။ အကူ ထည့်တဲ့ သဘောမျိုးပါ။ (မှတ်ချက် ငွေသားဖြင့် ထည့်ဝင်ကူညီခြင်း မပြု ရပါ) အချို့အပေါင်းအသင်းတွေ၊ တစ် ရွာတည်းသားများအနေဖြင့် တစ်အိမ် လျှင် အနည်းဆုံး ခေါင်တစ်အိုးစီဖြင့် လာရောက်ကူညီကြရပါတယ်။ သေဆုံး ပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ အလောင်းကို အိမ်ရှေ့ထုတ် အခေါင်း ထဲထည့် ည ၇ နာရီအချိန်ဆိုရင် သမီး သို့ သွားရောက် သင်္ဂြိုဟ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာဘက်မှာတော့ အလောင်း သင်္ဂြိုဟ်တော့မယ်ဆိုရင် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များမှလွဲပြီး မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်တာ ပိုများပါသည်။ အဲဒီလိုသမီးသို့ သွား ရောက် သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါကျရင် သွား ရောက်ပို့ဆောင်ရတဲ့ ဧည့်သည်တွေ

အတွက်ဆိုပြီး ခေါင်ရည်များကို အလုံ
အလောက် ယူဆောင်လာရပါတယ်။
ဧည့်သည်များအနေဖြင့်လည်း အလောင်း
ကြီး လုံးဝပြာကျသွားပြီး မီးငြိမ်းသွား
သည်အထိ စောင့်နေကြရတဲ့အချိန်
ကာလအတွင်းမှာ အဲဒီခေါင်ရည်ဖြင့်
သာ အမောဖြေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၂)

ခေါင်ရည်ဆိုတာကလည်း မူး
တတ်တဲ့အရာဆိုတော့ အချို့ များများ
သောက်တဲ့သူကတော့ မူးလို့ ညကြီး
မင်းကြီး သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာဆိုတော့
လည်း ခေါင်ရည်လေး မူးယစ်ဝေနေ
တော့ နည်းနည်းပါးပါး အကြောက်ပြေ
တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူငယ်ချင်း မောင်ဦးရဲ့အမေ
အလောင်းကို သွားသင်္ချိုဟ်တော့ လ
ကွယ်ဥဖြစ်ပြီး တိမ်တွေ ထူထပ်နေမိ
သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းသို့
သွားရောက် မီးရှို့သင်္ချိုဟ်တဲ့နေ့မှာ
သူငယ်ချင်းမောင်ဦးကတော့ မူးဝေလို့
သူ့အမေဆုံးပါးသွားတဲ့နေ့ကတည်းက
သောက်လိုက်တဲ့ ခေါင်ရည်တန်ခိုးတွေ
ကြောင့် မမူးခံနိုင်ရိုးလား။ သူ့အမေ ဆုံး
တာဆိုတော့လည်း သူ့အမေ့သူပေါ့လေ။
ဆိုသည် ကောင်းသည် မပြောကြတာ
ပါ။ ဘယ်သူမှလည်း မတာဆီကြပါတော့။

သူ့အမေသင်္ချိုဟ်တဲ့ညမှာ မူး
ကြောင် မူးကြောင်နဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့
လိုက်လာတာတွေလိုက်မိပါသေးတယ်။
လိုက်ပါပို့ဆောင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေထဲ
လည်း များ။ ဒီကြားထဲ အလောင်းဆို
အကုန်လုံး တော်တော်နဲ့မီးမခွဲလို့ တစ်
ပိုင်း တစ်စိစိ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ဓနု
တစိုက် မီးရှို့နေရတော့ သူ့ကို သိပ်
မဂရုမစိုက်မိအားပါဘူး။ နောက်
အလောင်းမီးပြာကျသွားတော့ မီးကြွင်း
မီးကျန်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး လက်က
ခေါင်ရည်တွေ အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြတာ

အဖွဲ့အားလုံး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

ရည်သည်တွေအနေနှင့် အသုဘအိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းလေး ဘာလေးလည်း မရှိတော့မိတို့အိမ်ကို ပြန်ကြတာ များပါသည်။ အချို့ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလောက်ပဲ မောင်ဦးတို့အိမ်ကို လိုက်ပြန်သွားကြရတာပါ။

အလောင်းမီးပြာကျသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ချင်းကပ် သူငယ်ချင်းစိုးအောင်နှင့်အတူ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ည ၁၁ နာရီတောင်ခွဲနေပြီဖြစ်ပြီး အဖေနှင့်အမေတို့တောင် တစ်ရေးနီးနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းစိုးအောင် သူ အိမ်ပြန်ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော်လည်း ယခင်ညတွေထ အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် အိပ်ရေးထအိပ်ရန် ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာဝင်လိုက်ပါသည်။

ညသန်းခေါင်ယံကျော် ၂ နာရီ ထိုးချိန်လောက်မှာတော့ အိမ်ရှေ့က ကျွန်တော်၏နာမည်ကို ခေါ်သံကြားရသဖြင့်လန့်လန့်လာခဲ့ပါသည်။

“ညီလေး... ညီလေး... အောင်အောင် ငါ့ကို တံခါးအမြန်ဖွင့်သေးလိ”

ဟူသော အလွန်ကြောက်လန့်အားကြီးတဲ့အသံဖြင့် ကိုမောင်ဦး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ညီလေး... အောင်အောင်ရေ ငါ့ကို အမြန်တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါ။ ငါ အရမ်းကြောက်နေလို့ပါကွာ။ မြန်မြန်တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ဟူသော ငိုသံစွတ်ပြီး တုန်ယင်နေသော ကိုမောင်ဦး၏ခေါ်သံနှင့် တံခါးခေါက်သံမှာလည်း တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်မှာ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသဖြင့် အဖေနှင့် အမေတို့ပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ သား။ ဘယ်သူလဲ”

“ဟို... အစ်ကိုကြီး မောင်ဦးပါ အဖေ”

အိပ်ရာထဲမှ ကမန်းကစာန်းထပြီး မီးဖွင့်ပေးလိုက်ချိန်မှာတော့ အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော မောင်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ အစ်ကိုမောင်ဦး”

“နောက်မှ ငါ့ရှင်းပြမယ်။ အခု

ငါ အရမ်းကြောက်နေလို့ပါ”

ဟု ပါးစပ်ကလည်း ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်လေးဝင်သွားလေသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ အဖေမှ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းဖြင့် မောင်ဦးမျက်နှာကို ရှင်းလင်းမိသော မြင်တွေ့ရသည်မှာကား မျက်နှာမှာ လောဇ္ဈေးပျံလျက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း အလွန်ပင် တုန်လှုပ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ မြင်တွေ့ရလေသည်။

(၃)

“ဒီလိုကွ... ညီလေးရ။ ငါ သင်္ချိုင်းကုန်းကို လိုက်လာပြီး မင်းတို့ပြန်သွားတဲ့အချိန်ကျတော့ မူးပြီး အိပ်ပျော်ကျန်ရစ်နေခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူးလေ”

“ဟောဗျာ... အစ်ကို့ အဲဒီမှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ ဟုတ်လား။ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဟင်။ ပြီးတော့ ဘာတွေတွေ့ခဲ့လို့လဲ အစ်ကို”

ဟု မေးမြန်းကြည့်သောအခါ

အောက်ပါအတိုင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
စွာ ပြန်ပြောပြပါသည်။

မောင်ဦးတစ်ယောက် ခေါင်
ရည်မှူးထားတဲ့ အရှိန်လေးရယ်၊ အရင်
ညတွေက အိပ်ရေးပျက်ထားတဲ့ ခဏ်
တွေကြောင့် အလွန်ပင် အိပ်၍ကောင်း
လှသည်။ သို့သော် မိမိအိပ်နေသော
အိပ်ရာသည် မူလအိပ်နေကျ အိပ်ရာ
မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြမ်းတမ်းနေသလိုရှိသ
ဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ငဝေငေါ့ဖြစ်သွားမိ
သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်း
ပိတ်မှောင်မည်းနေပြီး မိမိ၏နားထဲမှာ

လည်း ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်ဟူသော အသံ
တွေကိုလည်း ကြားနေရသဖြင့် စိတ်ထဲ
မှာ မယုံသင်္ကာဖြစ်လာမိလေသည်။

အကြောင့် မိမိအိပ်ရာကို လက်
ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ မြေကြီးပေါ်
တွင် အိပ်နေခဲ့သည်ကို အဖြေရှာတွေ့
မိသောအခါ၌မူ ကြက်သီးတွေ တဖြန်း
ဖြန်း ထလာမိတော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ...ငါ သချိုင်း
ကုန်းမှာ မူးပြီးအိပ်ကျန်နေခဲ့တာပါလား”

ဟူသောအတွေးက မောင်ဦး
ကို ပို၍ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စေတော့
သည်။ ထို့နောက် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံ

ဘက်ကို အသက်ကို ရဲရဲဝဲဝဲ မရှုရဲဘဲ
နားစွင့်မိလိုက်ပြန်ရာ အတတ်တစ်ခုကို ထု
ယက်စားသောက်နေတဲ့ အသံပလံ့များ
နှင့်အတူ အရိုးကိုက်သံများကိုပါ ဝီဝီ
ပြင်ပြင် ကြားရလေသည်။

“ဟိုအကောင်...အိ...ငါ
ရထားတာကွ။ ဘာလိုလုစားနေတာလဲ”

“ဟ...အိ...ငါ အရင်တွေ
တာကွ။ ဟော...တွေပြန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း
ခွံကြီးပါလား”

“ငါတော့ ခြေထောက်ရိုးနဲ့ပဲ
တီးနေပါလား”

ဟူသော လုယက်ဆူညံသံ

ဆွဲကြားနေရကား လိပ်ပြာလွင့်မတတ်
တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေမိတော့သည်။
တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ရွာဘက်ပြန်ထွက်
မည့်လမ်းကို မုန်းဆစဉ်းစားလိုက်စဉ်မှာ
ပဲ...

“ဟေ့ . . . ဟိုကောင်တွေ
အားလုံး ဒီကိုလာကြစမ်း။ ဒီမှာ
အကောင်လိုက်ကြီးကို တွေ့တာဟေ့။
ဗွတာပဲကွ။ ဦးနှောက်ဖောက်စုပ်ဖို့ ပိုက်
တွေပါ တစ်ပါတည်း ယူလာကြဦး”

ဟူသော စကားလုံးမပီသ
သော အသံသည် မိမိ၏အနီးကပ်တွင်
ရောက်ရှိနေပြီး...

“ဟေး...ဟေး...ဝေး...
ဟေး...ဟေး”

ဟူသော ဝမ်းသာ ပျော်မြူးသံ
တွေကို ထပ်မံကြားမိရပြန်ကား...

“ဟာ . . . ငါ့ကို အသားဝိုင်း
ချက်ကြတော့မှာပါလား။ ငါ့ပြေးမှ လွတ်
တော့မယ်”

ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်
အတူ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရုန်းထဖို့
ကြိုးစားလိုက်မိသည်။ သို့သော် မိမိခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ လှုပ်ရှား၍ မရဘဲ ခန္ဓာကိုယ်

ထဲက အင်အားတွေသည်လည်း
တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ယုတ်သလို ခံစား
မိလိုက်ရသည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် အား
ကုန် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံသည်
လည်း လည်ချောင်းဝတွင် တိမ်ဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံး ချွေးတွေဖြင့် ရွှဲနစ်နေလေတော့
သည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ
မှာတော့ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြန်လည်
လှုပ်ရှား၍ရလာပြီဖြစ်သဖြင့်...

“ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ။ ဘာ
အကောင်မှမကြောက်ဘူး။ မောင်ဦးတဲ့
ကွဟေ့”

ဟု ကုန်းရုန်းအော်ဟစ်လိုက်
ကာ မိမိရွာဘက်သို့ တစ်ချိုးတည်း လစ်
ပြေးလာခဲ့ပါတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ထဲမှာ
တိတ်ဆိတ်နေပြီး အချို့မှာ အိပ်ပျော်
နေကြပြီဟု ယူဆမိသဖြင့်...

“အစ်မကြီးရေ မောင်လေးကို
တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ
မောင်လေးကို တစ္ဆေတွေ ဝိုင်းကိုက်
စားလိုက်ကြပြီထင်တယ်။ မြန်မြန် တံခါး
ဖွင့်ပေးပါ။ မောင်လေး ကြောက်လွန်း

လို့ပါ အစ်မကြီးရယ် ဟီး...ဟီး...
ဟီး”

ဟု အော်ဟစ်ပို့ယိုရင်း တံခါး
ဖွင့်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုမောင်ဦးအနေဖြင့် သူ
အစ်မကြီးကို အိမ်တံခါးဖွင့်ခိုင်းသော်
လည်း ဖွင့်မပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
အိမ်သို့ ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
အမှန်တော့ အစ်ကိုမောင်ဦးတို့အိမ်မှာ
သူ့အစ်မကြီး(အပျိုကြီး)တစ်ဦးသာ ကျန်
ရှိပါသည်။ အမှန်တော့ အစ်ကိုမောင်ဦး
တို့ မိသားစုမှာ နဂိုကမှ သုံးဦးတည်း
ပါ။ ဆင်းရဲနဲချာပြီး ဆွေမျိုးညာတိ နည်း
ပါးတဲ့ မိသားစုဝင်တွေဆိုတော့ အိမ်
စောင့်ကူပြီးဖေးမမည့် သူ ရှားပါးတာ
ဟာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ဒါကြောင့် နဂိုကတည်းကမှ
ကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ စိတ်အခံရှိသော
အစ်မကြီးအနေဖြင့် တံခါးဖွင့်မပေးရဲ
သည်မှာ အပြစ်တင်စရာမဟုတ်ပေ။
မောင်ဦး၏အဖြစ်သည် ကြားရသူအဖို့
ပင် အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်း
လှပါသည်။ သူ့အတွေ့အကြုံများကို
ပြောပြပြီးသည့်တိုင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်

မူ မပျောက်သေးသဖြင့် ကျွန်တော် အမေမှ နေ့လယ်က ချန်ထားသော ခေါင်ရည်အိုးကို ချပေးလိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုမောင်ဦးမှာ ခေါင်ရည်အိုးကို တွေ့သည်နှင့် အငမ်းမရ သုံးခွက်လောက် ဆင့်သောက်လိုက်တော့သည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုမောင်ဦးအနေ နှင့် တစ္ဆေတွေကို တကယ် တွေ့ခဲ့ရ တယ်ပေါ့”

“အထင်အရှားတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ အရိပ်အယောင်လောက်ပဲ တွေ့ ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြောနေကြတဲ့ စကားသံတွေကတော့ ငါတို့လူလိုပဲကွ။ ကြက်သီးထလိုက်တာ ငအောင်ရာ။ ငါတော့ အဲဒါပြန်တွေးမိတိုင်း ကြောက် လွန်းလို့ သေတော့မယ်”

“အေးဗျာ...တကယ်ကြောက် စရာကြီးနော်။ ကျွန်တော်ဆိုရင်တော့ ကြောက်လွန်းလို့ အဲဒီမှာတင် သေ မထားပဲ။ တကယ်တမ်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်က တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့ကို သိပ်အယုံအကြည်ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ် ဘူးဗျ။ အခု အစ်ကိုပြောပြလို့သာ ယုံ ရတာ”

“မယုံမရှိနဲ့ ညီလေး။ ငါလည်း အရင်က အယုံအကြည်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ ငါတစ်သက်မှာ မယုံ လို့ မရတော့ဘူး ငအောင်ရေ”

ထိုအခါ အမေမှ...

“အမလေး... ငါတူရဲ့အဖြစ် ကို ကြားရတာ ငါတောင် ကြက်သီးထ လိုက်တာကွယ်။ ရော့ . . . ငါတူ အကြောက်ပြေသွားအောင် အဲဒီ ခေါင် ရည်တွေ ထပ်သောက်လိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်၊ ကျေးဇူး ပါ”

ဟုဆိုကာ ခေါင်ရည်ကို ဆက် သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ...

“အဒေါ် စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်အထိ ဖြစ်တာ ကို အိမ်တံခါးလေးတောင် မဖွင့်ပေးဘူး ဗျ။ အမှန်ဆို သူတို့မအိပ်လောက်သေး ဘူး အဒေါ်”

“ဪ...ငါတူရယ် မင်းက ညအချိန်မတော်ကြီးကျမှ တစ္ဆေခြောက် လာပါတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက တံခါး ဖွင့်ပေးရမှာလဲကွယ်။ နဂိုကတည်းကမှ

နှင့်အစ်မကြီးက တစ္ဆေ သရဲတို့ဆို သိပ် ကြောက်တတ်တာ။ ငါတူလည်း သိရဲ့ သားနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုရာ။ အခု လို အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ညဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ”

“မှန်တော့ မှန်ပါတယ် ငအောင်ရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအစ်မကြီးကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ငါ ပြောကိုပြောဦး မှာ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းရင်း ကျန်တဲ့ ခေါင်ရည်ကိုပါ ဆက်သောက်နေပြန် ပါသည်။ ပြီးမှ...

“ဘာလိုလိုနဲ့ သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါလား။ ငါ အိမ်ပြန်လိုက် ဦးမယ် ညီလေး”

“အစ်ကိုတော့ လုပ်ပြီ။ ဒီမှာပဲ ညီလေးတို့နဲ့ပဲ အိပ်လိုက်ပါလားဗျာ”

“ဟုတ်သားပဲ ငါတူရယ်။ ခဏနေပဲ မီးလင်းတော့မယ့်ဥစ္စာ”

“ရပါတယ် အဒေါ်၊ အခု ခေါင်ရည်တန်ခိုးနဲ့ အကြောက်လည်း ပြေပါပြီ။ မနက်အစောပိုင်းမှာ လုပ် စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ပြန်မှဖြစ်မှာ

မိုးလွဲပါ အခေါ် "

"ဒီမှာ အိပ်လိုက်ပြီးရော
အစ်ကိုရား မနက်အလုပ်တွေကို ညီလေး
ပိုင်ကုလေးမှာပေါ့"

"ရတယ် ညီလေး။ ကျေးဇူးပဲ
အစ်ကိုကို ဓာတ်မီးတော့ ငှားပေးလိုက်
ဦး"

အစ်ကိုမောင်ဦး ပြန်သွားတော့
ထွန်တော့်မှာ ဆက်အိပ်၍မရတော့ပေ။
ထိုမောင်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်တွေနှင့် ပတ်သက်
ပြီး ဆက်လက်တွေးမိတွေးရာ လျှောက်
တွေးရင်း အတော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ
မိုးလေသည်။ မိုးလင်းခါနီး မိုးခနဲ အိပ်
ပျော်တော့မည့် အချိန်မှာတော့ အစ်ကို
မောင်ဦး၏အစ်မကြီးခေါ်သံကြောင့် လန့်
နိုးခဲ့ပြန်ပါသည်။

"မောင်လေးအောင်အောင်ရေ
ဆေးထပ်ဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ အစ်မကြီး။
အုတ်အစောကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ"

"ဘာကိစ္စရှိရုံကလဲ မောင်လေး
နဲ့ နင်အစ်ကို မောင်ဦးတစ်ယောက်
တော့ ဆုံးသွားပြီကွယ်... အဟ...
...ဟင့်"

"ဗျာ...ဘယ်...ဘယ်လို
ဖြစ်ရတာလဲ အစ်မကြီးရယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ
တော့ အစ်မလည်း မသိပါဘူးကွယ်။
အခြားလူတွေနဲ့အတူ ည သန်းခေါင်
အချိန်ကြီးကျမှ သမိုင်းကုန်းမှာ တစ္ဆေ
ခြောက်လို့ဆိုပြီး တံခါးလာဖွင့်ခိုင်းသေး
တယ်။ အစ်မကြီးတို့အိမ်မှာလည်း ဘေး
အိမ်က ကလေးတွေကို အဖော်ခေါ်
သိပ်တာဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ အိပ်
ပျော်နေတော့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲ
ထိုင်နေတာလေ။ နဂိုကမှ သရဲကြောက်
ပါတယ်ဆိုမှ အဲဒီလိုကြီး လာအော်တော့
အစ်မကြီးလည်း ဘယ်ဖွင့်ပေးရဲ့ပါ့မလဲ။
ခဏကြာတော့ အသံတိတ်သွားလို့ သူ
သုငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ မောင်လေးတို့အိမ်
ကိုပဲ လိုက်အိပ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။
မနက် ၃း၃၀ နာရီအချိန်ကျတော့ တစ်ခါ
ပြန်လာအော်ပြန်တယ်လေ။ ပထမ
တော့ အစ်မကြီးလည်း ဖွင့်ပေးဖို့ပါပဲ။
ချက်ချင်း အသံပျောက်သွားတာနဲ့
တခြားအိမ်ကိုပဲ ဆက်သွားတယ်ထင်ပြီး
မဖွင့်ပေးခဲ့ပြန်ဘူး မောင်လေး။ အခု
မိုးလင်းလို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

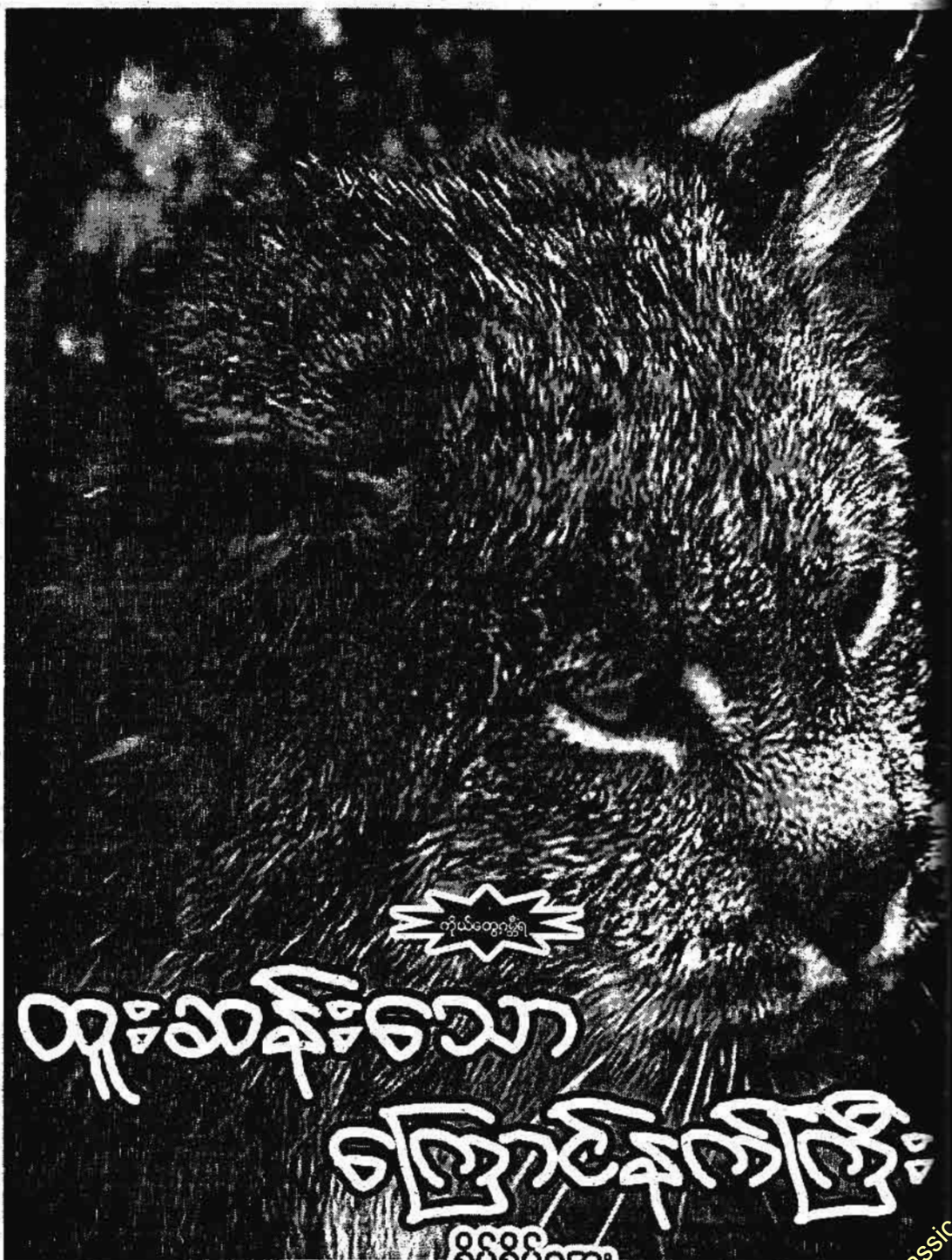
တံခါးပေါက်ဘေးမှာ အတောင့်တိုက်ကြီး
သေနေတာ တွေ့ရတာပဲ ငါ့မောင်ရယ်
အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်"

"ဘုရား...ဘုရား...ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုမောင်ဦးရယ်"

အဲဒီအဖြစ်အပျက် တစ်ခု
ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ အစ်ကို
မောင်ဦးတစ်ယောက် အကြောက်လွန်
ပြီး သေဆုံးခြင်းလော။ အအေးပတ်၍ပဲ
သေဆုံးခြင်းလော။ ဒါမှမဟုတ် အမှန်
တကယ်ပင် တစ္ဆေ သရဲကိုက်စား၍ပဲ
သေဆုံးခြင်းလော ဆိုသည့် လော
ပေါင်းများစွာရဲ့ တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခု
ကို မရှာဖွေနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ရွာ
အတွင်း ပြည်သူလူထုတို့၏ ပါးစပ်ဖျား
မှာ ရေပန်းစားနေခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်
ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ကျွန်တော့်
အနေဖြင့် အသေအချာ ပြောနိုင်တာ
တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ အမှန်စင်စစ်
ကိုမောင်ဦးတစ်ယောက် သေနေစေ၍
သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ထက်ရှား

ကိုယ်တွေ့ကိစ္စ

ထူးဆန်းလှ

ရောဂါပျောက်ရေး

ပိပိပိအေး

ကျွန်မတို့ စာရင်းစစ်အဖွဲ့သည်

ပဲ။ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြရအောင်။

ကျွန်မ အံ့သြစွာဖြင့် သေသေ

*** မြို့ရှိ စက်ရုံ၏ စာရင်းများကို စစ်
ဆေးရန် လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က
ရောက်နေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ၃
ဦးအား စက်ရုံဝန်ထမ်းအိမ်ယာမှ အရာရှိ
အိမ်(တိုက်ပု)လေးတွင် နေရာချထား
ပေးပါသည်။ အစားအသောက်ကို စက်
ရုံဆက်သွယ်ရန်မှ တာဝန်ယူ ကျွေးမွေး
ပေးသည်။ အလုပ်လုပ်ရက် ရက်ပေါင်း
၆၀ နေရမည်ဖြစ်ပြီး စက်ရုံဝန်ထမ်းများ
နှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်နေကြပါသည်။
စက်ရုံဆင်းကြီးမှာ ကေပေါင်း များစွာ
ကျယ်ဝန်းပြီး စက်ရုံနှင့် ဝန်ထမ်းများ
နေထိုင်သော ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာ
အဆင့်ကွာ၍ ရုံးတက်ရုံးဆင်း ဖယ်ရီ
ဖြင့် ကြိုပို့လေ့ရှိပါသည်။

သဘောတူကြသလား”
ဟု ကျွန်မ မေးလိုက်ရာ
ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ ညီမလေး ၂ ယောက်
က “တူတယ်...တူတယ်...လမ်း
လျှောက်မယ်” ဟု အော်ကြပါသည်။
ငွေစာရင်းဌာနမှ ဝန်ထမ်းအဖျိုးကြီးက
လည်း “တို့လည်း လိုက်မယ်”
ဖယ်ရီကားများ ထွက်သွားကြ
ပြီး ကျွန်မတို့ ၄ ဦး ညနေစာအတွက်
စတီးချိုင့် ၂ ချိုင့်ဆွဲ၍ အေးအေးဆေး
ဆေး လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ
တို့ရှေ့မှ ဝန်ထမ်းတစ်စုလည်း လမ်း
လျှောက်ပြန်သွားကြပါပြီ။ လမ်းဘေးမှ
တောယန်းများကိုကြည့်ပြီး စကား တပြော
ပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်နေစဉ် နောက်
ကျောတက်မှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်
လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်မက...

ချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ ဆိတ်အမဲလေး
နေရာတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော
ကြောင်မည်းကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့
လိုက်ရပါတော့သည်။
“ကဲ...အဖျိုးကြီးလည်း မှား
တယ်။ ခွေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆိတ်
လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြောင်ကြီး တွေ
လား”

ညီမလေးတစ်ယောက်က
“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြောင်နက်ကြီးပါလား။ ကြီး
လိုက်တာ အိမ်ကြောင်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။
တောကြောင်နဲ့တူတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြောင်ကြီး
ကို ကျောခိုင်းပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်
လာကြပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် “ငါ
သေသေချာချာ မြင်တာ။ ဆိတ်မည်း
လေးပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလိမ့်” ဟု
တွေးနေစဉ် လမ်းဘေးချုံ့ထဲမှ ကြောင်
ကြီး ဖျတ်ခနဲထွက်လာပြီး ကျွန်မတို့
ရှေ့တည်တည့် လမ်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်
ကြီးထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဝင်းဝင်းတောက်
နေသော မျက်လုံးအနုဖြင့် သွားဖြပြီး “ဂဲ
ဂဲ ဂီး ဂီး” ဖြင့် အော်ပါတော့သည်။

နံနက်စာကို စက်ရုံမှာ စားပြီး
အတွက် ထမင်းဟင်းများကို ချိုင့်
ထည့်ယူ၍ အိမ်ရောက်မှ အေး
ဆေးဆေး စားလေ့ရှိကြပါသည်။
အဖွဲ့တွင် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ဖယ်ရီကား
ထိုက်ဘဲ လမ်းလျှောက်ပြန်ရန်
ကြိုကြပါသည်။

“ဪ... ဆိတ်ကလေးပါ
လား။ အဖျိုးကြီးတို့စက်ရုံမှာ ဆိတ်မွေး
ထားသလား”

“မမရယ် သေချာလည်း ကြည့်
ပါဦး။ ခွေးကလေးငှစွာ။ စက်ရုံမှာလည်း
ဆိတ်မမွေးပါဘူး”

“တစ်နေ့လုံး ညောင်းချိနေတာ

ကျွန်မတို့လည်း ရုတ်တရက်
ရပ်လိုက်ကြပြီး အပျိုကြီးက လမ်းဘေး
မှ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ကောက်ယူ ကာ
“ဟဲ့ကြောင်...သွားစမ်း...သွား...
သွား” ဟု အော်ပြီး တုတ်ဖြင့် ခြောက်
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့လည်း အပျို
ကြီးလုပ်ပုံကို ရပ်ကြည့်နေကြပါသည်။
အပျိုကြီးသည် တုတ်ဖြင့် ကြောင်ကြီး
ကို လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ကြောင်ကြီးသည်
ဖျတ်ခနဲ လမ်းဘေးသို့ ပြေးဝင်သွားပါ

တော့သည်။
ကျွန်မတို့ ဆက်လျှောက်လာ
ကြရာ တပြည်ပြည်နေဝင်သွားပြီး မောင်
ရိုဖိုးလာပသည်။ လမ်းဘေးတွင် ကြောင်
ကြီးကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပြီး ကြောင်
ကြီးထံမှ အော်သံကို ကြားလိုက်ရပါ
သည်။ “အဝဲ...အဝဲ...ဝဲ...ဝဲ...
အဝဲ” နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ငိုသံ
အတိုင်း ကြောင်ကြီးအော်သံကြောင့်
ကျွန်မလည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထပြီး

ထိတ်နေခြင်းသွားမိပါသည်။
“ဘုရား...ဘုရား...ဘာလဲ
ဟ”
ညီမလေးတစ်ယောက်ထ
လည်း “ကြောင်အော်သံမှ ဟုတ်ရဲ့လား
ကလေးငယ်ငယ်လေး ငိုနေတာမျှ
လား”
ဟု ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် ခြောက်
လိုက်ပါသည်။

“ကဲ...မြန်မြန်လျှောက်ကြ
ဒီကြောင်ကို ထားခဲ့ကြ။ လာ...လာ”
ဟု ကျွန်မပြောပြီး ခပ်သုန်
သုတ် လျှောက်လာကြရာ လမ်းဘေး
ကလေး ငိုသံကလည်း ဆူညံစွာ လိုက်
ပါလာပါသည်။
“ဟိုမှာ မီးရောင်တွေမြင်နေ
ပြီ။ အိမ်ရောက်တော့မယ်”
ဆိုပြီးပြောရာကစ၍ လျှောက်
လာခဲ့ကြရာ ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးအား
အစွန်ဆုံးဖြစ်၍ အရင်ရောက်ပြီး အပျို
ကြီးက ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။
ကျွန်မတို့ ဘေးကပ်လျက် အိမ်ထဲ
အရာရှိကလည်း ခရီးထွက်နေ၍ အိမ်
ကို ပိတ်ထားသောကြောင့် ကျွန်မတို့

အိမ်လေးမှာ ထီးထီးကြီးဖြစ်နေပါသည်။
အိမ်ထဲရောက်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ ခြံတွင် ကြောင်မည်းကြီးကို
မျက်လုံးဝင်းဝင်းတောက်ဖြင့် ငုတ်တုတ်
ကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မ တံခါးမကြီးကိုသေချာ
ကလန်ထိုးပိတ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ရေခိုးချိုကြ ထမင်း
စားကြရအောင်”

ဟုပြောပြီး ကျွန်မ၏ အိပ်ခန်း
ထဲသို့ဝင်ခဲ့၍ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်
လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့်
တွင် ကြောင်ကြီးသည် ငုတ်တုတ်ကြီး
ထိုင်ပြီး ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်
လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေပါ
သည်။ ကျွန်မလည်း ရင်တုန်ပန်းတုန်
ဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဆွဲပိတ်
လိုက်ပြီး ညှပ်ခန်းသို့ ထွက်လာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပတ်ပတ်
ထည်မှ ကလေးငိုသံ အဆက်မပြတ်
ခြည်လာပြီး အိမ်ကို ပတ်လျှောက်နေ
သော လေးလေးလံလံ ခြေသံကြီးကို
ထည်း တခုနီးစုနီး ကြားနေရပါသည်။
ကလေးငိုသံတွင် “အူဝဲ...အူဝဲ...အူ

ဝဲ...ဝဲ...အင်း...အီး...ဟီး...
ဟီး...ဟီး” ဆိုသော ညည်းသံကြီးပါ
ပါလာသည်။

“ဒီကြောင်ကတော့ မရိုးဘူး၊
ညီမလေးတွေ လန့်သွားမှာလည်း စိုး
တယ်” ကျွန်မ တွေးတောရင်း ဘုရား
စင်ရှိရာ သွား၍ သောက်တော်ရေချမ်း
နှင့် ဆီမီးကပ်ရန် ပြင်ဆင်ပြီး မြတ်စွာ
ဘုရားအား ဆီမီး ရေချမ်းကပ်လှူ၍
မေတ္တာပို့အမျှဝေလိုက်ပါသည်။ ရက်
တရက် အိမ်ပတ်လည်မှ ကလေးငိုသံ
ညည်းသံ တခုနီးစုနီးလျှောက်သံများကို
ပိုရွာလာရာ ညီမလေး ၂ ယောက်လည်း
သူတို့အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး မျက်စိ
ပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ကုတ်ကုတ်
ကလေးထိုင်နေကြပါသည်။ ဘုရားရှိခိုး
ပြီး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်စိတ်ချ
စွာဖြင့် ချိုင်ထဲမှ ထမင်းအနည်းငယ်နှင့်
အမဲသားဟင်း ခပ်များများကို ထမင်း
စားပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်ကာ
နယ်ဖတ်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဖွင့်
၍ ပန်းကန်ပြားကို ဖိနပ်ချွတ်တွင်
ထားလိုက်ပါသည်။

“စားပြီးပြန်ပါ။ မနောင်ယူက်

ပါနဲ့” ဟုလည်း အော်လိုက်ပါသည်။
တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ကျွန်မ တစ်အိမ်ထဲ
ကို အရပ်ဆယ်မျက်နှာ စည်းချပ်သည်။
မေတ္တာပို့ပါသည်။ တပြည်ပြည် ကလေး
ငိုသံ၊ ညည်းသံ၊ ခြေသံများ ပျောက်ပြီး
တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ထိုညက
ကျွန်မတို့ ၃ ဦး တစ်ခန်းထဲမှာ စုပေါင်း
အိပ်လိုက်ကြပါသည်။

နံနက်မိုးလင်း၍အိမ်ရှေ့တံခါး
မကြီးကို ဖွင့်လိုက်သော ညီမလေးက
“ဟောတော့...မမရေ လာကြည့်ပါ
ဦး” ဟု ကြုံးအော်ပါတော့သည်။ ကျွန်မ
ထက်လာပြီး ဖိနပ်ချွတ်နေရာကို ကြည့်
လိုက်ရာ ညက ထမင်းနှင့် အမဲသား
ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားပေါ်တွင်
ခေါင်းတင်ပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး
လျှာတန်းလန်းနှင့် ခြေလေးဖက် လေး
တန် ကားပြီး ပက်လက်ကြီး သေနေ
သော ကြောင်နက်ကြီးကို အံ့သြစွာ
တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

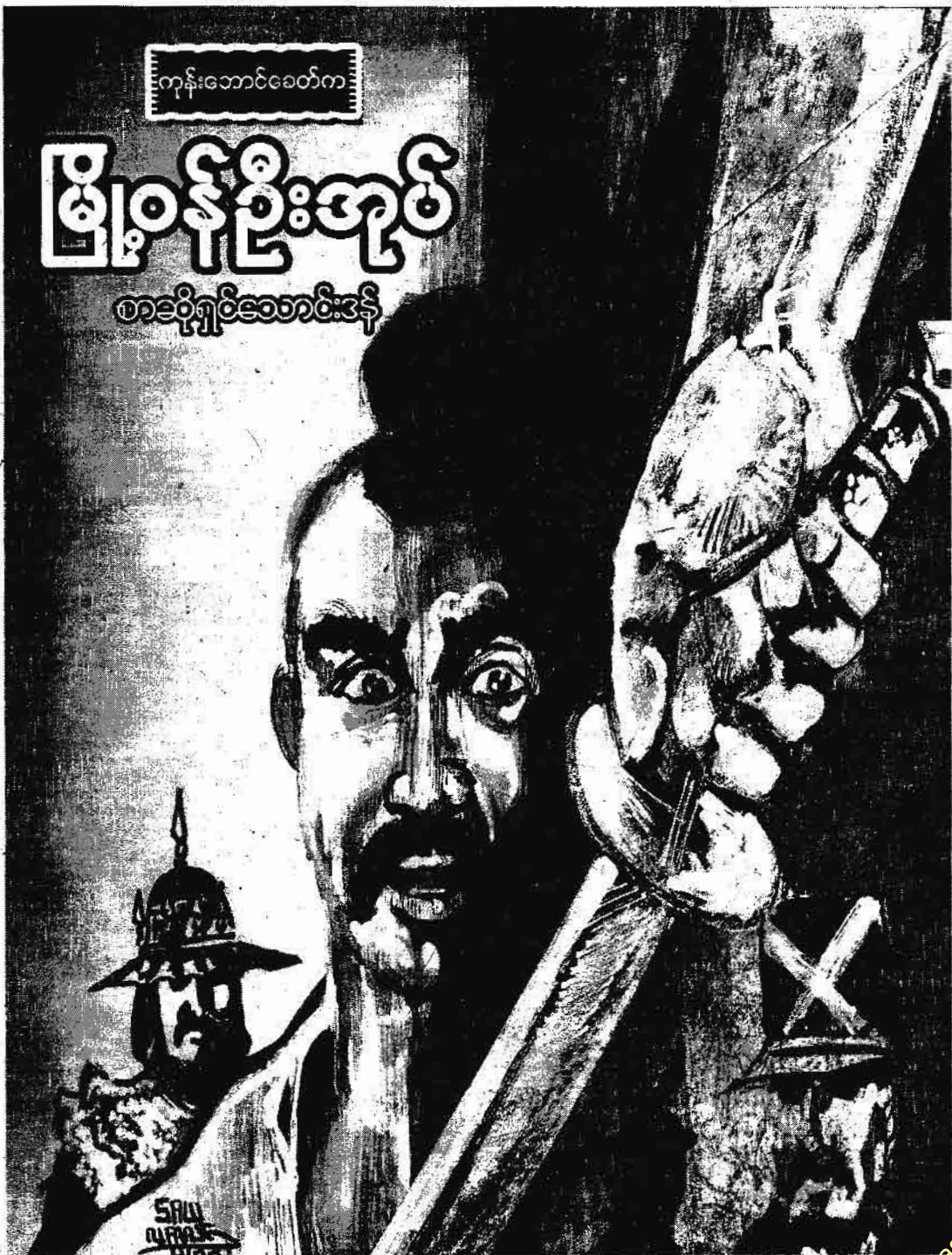
စိမ့်စိမ့်အေး

ကုန်းဘောင်ခေတ်က

မြို့ဝန်ဦးအုတ်

စာအုပ်ရှင်သောင်းဒ်

လောလောဆယ်အခြေအနေ
တွင်ကား ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ အိန္ဒိယ
မှ သင်္ဘောများအများဆုံးဆိုက်ကပ်နေ
သည်ကို ရန်ကုန်မြို့ဝန်ဦးအုပ်သိထား
လေသည်။ အကြောင်းမူကား အိန္ဒိယမှ
ဗြိတိသျှတို့က မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့
ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ဝင်ကာ ထွက်ကာ
ဖြင့် ခြေရှုပ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သည်လို သင်းတို့ခြေရှုပ်နေ
သည်ကို ပုဂံမင်း သိသည်မဟုတ်။ မိမိ
မှာကား ကြားရရုံမက မြင်တွေ့နေရ
သည်။ ကုလားအမည်းတွေရော၊ ကုလား
အဖြူတွေရော မိမိလို မင်းမှုထမ်းတစ်
ယောက်ကတော့ ကြည့်၍မရ။

ရန်ကုန်လို အောက်ပြည်
အောက်ရွာမြို့ကြီးများတွင် သင်းတို့တွေ
တန်းကြောင်းနှင့် လာလိုက်၊ ရေကြောင်း
နှင့် ဝင်လာလိုက်နှင့် လုပ်နေလျှင် ကြာ
ထားပါက တိုင်းရေးပြည်ရေး ခက်မည်။
မြို့ဝန်ဦးအုပ်မှာကား သာမန်မင်းမှုထမ်း
မဟုတ်။ မင်းပေးထားသော ဘွဲ့သည်
ထံတွင် သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းခေါင်
အားသို့ ဖြစ်သည်။

ဤမျှမကသေး မွေးချင်းများ

ကို ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ယောက်က
မြင်းစုကြီးဝန်၊ ဦးတက်တူ။ နောက်
တစ်ယောက်က မတ္တရာမြို့ဝန် ဦးလန်း။
မြို့ဝန်တွေချည်းပင်။

ရှိပါသေးသည်။ ထိုသူကား
မင်းတုန်းမင်း၏ မြောက်နန်းမိဖုရား
ဒေါ်ရောက်ဖြစ်သည်။ မြောက်နန်းစံ
မိဖုရား ဒေါ်ရောက်သည်ကား အခြားသူ
မဟုတ်။ ညောင်ရမ်းညောင်အုပ် မင်းသား
များ၏ မယ်တော်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ နန်းတွင်းပုရပိုက် မှတ်
တမ်းများတွင် ထာရိုခဲလေသည်။ ဦးအုပ်
သည် မဟာသီ မဟာသွေးရှိသူဆိုသော်
လည်း မာန်မာနကြီးသူမဟုတ်။ အမျက်
ဒေါသကြီးသူလည်း မဟုတ်။ သို့မှာ
တိုင်းတစ်ပါးသားတွေနှင့် အများဆုံး
ဆက်ဆံရလေလေ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်
ပွားစည်ရင့်ကျက်လာလေလေ ဖြစ်၍
လာ၏။

မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း
ကပ်လာသော ချန်ပီယံသင်္ဘောနှင့် ပတ်
သက်၍ ပြဿနာတွေ တက်လာလိမ့်
မည်ဆိုတာကို မြို့ဝန်ဦးအုပ် လုံးဝ
မမျှော်လင့်ခဲ့မိပေ။

ဤသင်္ဘောသည် အိန္ဒိယ

မဒရပ်က ထွက်လာသော ပင်လယ်ကူး
သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်သင်္ဘော
မဟုတ်သလို ဒတ်ချ်သင်္ဘောလည်း
မဟုတ်ပေ။ ဗြိတိသျှပိုင်သင်္ဘောဖြစ်
သည်။ ချန်ပီယံသင်္ဘော ကပ္ပတိန်သည်
ဟာရိုလူးဝစ် Horold lowis ဖြစ်သည်။

အသားဖြူဆွတ်ဆွတ် ဆံပင်မှာ
နီကျင်ကျင် အရပ်ပြင်လွန်းတော့ လက်
ပြင်ကုန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံး
မှာကား ပြာတာတာ။ ပါးမြိုင်းမွေး၊ နှုတ်
ခမ်းမွေးတွေသာမက လက်မောင်းတွေ
မှာလည်း အမွေးအမျှင်တွေက ထူလွန်း
သည်။

ကပ္ပတိန်ဟာရီးလူးဝစ် မိမိ
အား လာရောက်၍ အိန္ဒိယဒေသထွက်
အထည်အလိပ်နှင့် စပျစ်ခြောက်ယို၊
စွန်ပလွန်သီးပုတို့ကို ထန်းလက်ဆောင်
အဖြစ် ပေးခဲ့သည်ကို သင်းအား စိတ်
သဘောကောင်းလှသည် မထင်။

“သင်းတို့လူမျိုး သဘောမရှိ
မှန်း သိနေသားပဲ။ အခုလည်း အခု
လောက် တရားလက်ဆောင်တွေ ပေး
လာတာ သင်းမှာ ဘာအကြံရှိလို့လဲ”

ဦးအုပ်စိတ်ထဲက တွက်လိုက်
မိသည်။

ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ် ကျေးဇူး
တွေ အခါခါတင်ကာ နှုတ်ဆက်ပြန်
သွားလျှင်ကား စာရေးတော် မောင်
သုန်က...

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ
မင်းကြီး”

ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်လေ
သည်။ ဦးအုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ရန်ကုန်မြို့ဝန်ဦးအုပ် တွေးထင်
ထားသော အတွေးများကား မှန်ကန်၍
လာသေးပြီး ချန်ပီယံသင်္ဘောက သင်္ဘော
သား အဓိရာတင် ဆိုသူက ဦးအုပ်ထံ
လာရောက်၍ တိုင်ကြားလာသော အမှု
မှာ ထိုသင်္ဘောကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်
နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်၍နေသည်။

“မင်းတိုင်ကြားစာမှာ ဖော်ပြ
ထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းအစ်ကို ရာဇ
ဘာလီကို လူးဝစ်က ရိုက်နှက်ဆုံးမရာ
က လက်လွန်ပြီး သေသွားရတာပေါ့”

တိုင်ကြားစာမှာ အင်္ဂလိပ်လို
ရေးသားထားသည်။ ဦးအုပ်သည်
အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူဖြစ်၍ ထိုတိုင်ကြား

စာကို ကောင်းစွာ ဖတ်နိုင်သည်။ ထိုစဉ်
က မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဗြိတိသျှမျက်နှာပြင်
များ ကူးလူးဆက်ဆံနေပြီဖြစ်၍ ဦးအုပ်
တို့လို အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်
စာတွင် မတတ်၍မဖြစ်တော့ဘဲ ဗြိတိသျှ
မျက်နှာပြင်ကျောင်းဆရာများ သာသနာ
ပြု မစ်ရှင်အဖွဲ့က သီလရှင် နန်းများထံ
တွင် အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ယူထားရလေ
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
အစ်ကိုကို ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်က
သူ့အခန်းထဲက ဝိုင်အရက်ပုလင်း
ပျောက်တဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခေါ်
စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို
ဟာ အရက်သောက်တတ်တာ မှန်ပေ
မယ့် သူ့ဆိုင်အရက်ပုလင်းကို မခိုးခဲ့ဘူး”

“အဲဒါကို အသာထား။ မင်း
အစ်ကို ရာဇဘာလီရဲ့အလောင်းက
ဘယ်မှာလဲ”

ဦးအုပ်က အဓိရာတင်၏
စကားကို ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီသင်္ဘောဆိပ်ကမ်း အဝင်
မီးပြတိုက်နားမှာ သင်္ဘောပေါ်က
ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ မင်းအစ်ကို ရာဇ
ဘာလီအလောင်းကို တို့နိုင်ငံထဲရောက်
မှ မျောက်မျက်လှိုက်တဲ့အတွက် တို့မှာ
မိအမှုကို စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အလောင်း
ကို တွေ့ရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးထိရောက်နိုင်
တယ်။ ကောင်းပြီ... မင်းကို တို့
အကြောင်းကြားမယ်။ အခုတော့ မင်း
ပြန်နိုင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး”

ထို့နောက် မြို့ဝန်ဦးအုပ်သည်
မိမိလက်အောက်ရှိ တရားရေးဝန်ထမ်း
များကို ဆင့်ခေါ်၍ ပင်လယ်သို့ သွား
ရောက် စုံစမ်းစစ်ခဲ့သည်။

သွားရောက်စုံစမ်းသော တရား
ရေးဝန်ထမ်းများသည် ပင်လယ်ဝအနီးရှိ
တံငါရွာသားတစ်ဦးထံမှ ရာဇဘာလီ
အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုရွာ
သားက ရာဇဘာလီအလောင်း ချန်ပီယံ
သင်္ဘောပေါ်က ပစ်ချသည့်အဖြစ်ကို
တွေ့မြင်၍ ထိုအလောင်းကို လိုက်ကြည့်
ရာ အလောင်းမှာ ပင်လယ်အနီး ကျွန်း
တစ်ကျွန်း၏မျိုဝ်းထဲ မျောဝင်သွားကြောင်း
ပြော၏။ ထိုမျိုဝ်းအတွင်းသို့ အမြန်သွား
ရောက် စစ်ဆေးသောအခါ ရာဇဘာလီ

၏ အလောင်းသည် သစ်မြစ်များနှင့်
ဦကာ ရှိနေသေးသည်ကို တရားရေး
ဝန်ထမ်းများ တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

အမိရာတင်ကို ခေါ်၍ ကြည့်
စေရာ အမိရာတင်သည် သူ့အစ်ကို
ရာဘာလီ၏ ပုပ်ပွနေသော အလောင်း
ကို ကြည့်ပြီး ရိုက်ကြီးတင် ငိုလေ
တော့၏။

ဤသို့ဖြင့်...

မြို့ဝန်ဦးအုပ်သည် ချန်ပီယံ
သင်္ဘောကပဝတီနီအား ရာဘာလီ
သင်္ဘောသားကို ရိုက်သတ်ပြီး အလောင်း
ဆောက်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုလိုက်လေ
သည်။

ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်က မိမိ
သင်္ဘောပေါ်တွင် မိမိသည်သာ အရှင်
ဆင်ဖြစ်ပြီး သင်္ဘောသားတစ်ယောက်
ကို သတ်နိုင်သည့် စည်းကမ်းဥပဒေ ရှိ
ကြောင်းဖြင့် သင်္ဘောသား ရာဘာလီ
နီသတ်မိလျှင်ပင် မိမိတွင် အပြစ်
မရှိ။ အကြောက်အကန် ငြင်း၍နေ
သည်။

ရန်ကုန်မြို့ဝန်ဦးအုပ်ကလည်း
နယ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သည့် အမှု

ဖြစ်၍ မိမိတို့ တရားဥပဒေနှင့် သက်
ဆိုင်သည်ဟု ဆို၏။

ရန်ကုန်မြို့ဝန်ဦးအုပ်သည်
အလုပ်လုပ်သည့်နေရာတွင် အလွန်
တိကျပြတ်သားသူဖြစ်သည်။ တရားရေး
နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်ကား ကျောသား
ရင်သားမခွဲခြားပေ။

ယခု ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတွင်
ဆိုက်ကပ်လာသော ချန်ပီယံသင်္ဘော
ကပ္ပတိန် ဟာရိုးလူးဝစ်က သင်္ဘောသား
ရာဘာလီအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍
သတ်ခဲ့ရုံမက အလောင်းကို ပင်လယ်ဝ
ပင်လယ်ရေထဲ ပစ်ချခဲ့သော လူသတ်

မှုမှာ အလွန်ရက်စက်ပြီး ထူးဆန်းဟု
ယူဆခဲ့သည်။

ရာဘာလီသတ်မှုကို စစ်ဆေး
သောအခါတွင်လည်း ရာဘာလီ၏
ညီသာမကဘဲ အခြားသင်္ဘောသားများ
ကလည်း ဟာရိုးလူးဝစ်က သေသူ ရာ
ဘာလီအပေါ် မတရားညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်
ခြင်းကြောင့် ရာဘာလီသေဆုံးခဲ့ရ
ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

ရာဘာလီအလောင်းကို ဤ
မြန်မာရေပိုင်နက်အတွင်း ရောက်ကာမှ
ပင်လယ်ရေထဲ ပစ်ချဖျောက်ဖျက်ခဲ့
ကြောင်း ထွက်ဆိုသူက ထွက်ဆို၏။

သူတို့မှာ အိန္ဒိယအနွယ်ဝင်များဖြစ်ကြသဖြင့် ဗြိတိသျှမျက်နှာဖြူ ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ် အိန္ဒိယမျိုးနွယ် ရာဇဘာလီအတွက် အလွန်နာကြည်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဤသို့ ထွက်ဆိုကြပြီး ထိုသင်္ဘောတွင် ပြန်မလိုက်တော့ဟု ဆို၏။

ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်ကမူ မိမိတို့ ဗြိတိသျှရေကြောင်းနည်း ဥပဒေအရ ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်သည် မိမိသင်္ဘောပေါ်တွင် မိမိသာလျှင် လိုက်ပါလာသူအားလုံး၏ အသက်ကို အမြဲစောင့်ရှောက်ပေးနေသူဖြစ်သဖြင့် သည်လူတွေ၏ သေရေးရှင်ရေးသည် မိမိစွဲသာတည်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ဆိုဆုံးမခွင့်ရှိသည်။ လက်လွန်၍ သေဆုံးသွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရာဇဘာလီ၏ အလောင်းကို မိမိက ဖျောက်ဖျက်သည် မဟုတ်။ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း မိမိမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ဝန်ဦးအုပ်သည် လုံ့လအလျော့မပေးခဲ့။ မိမိတို့သင်္ဘောပေါ်တွင်

ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းသည် စင်စစ် မြန်မာပင်လယ်ကမ်း မြန်မာရေပိုင်နက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်း ဤအမှုကို မိမိအနေနှင့် ဆုံးဖြတ်စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟုသာ ယုံကြည်ထားလေသည်။

အမှန်တော့ မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဝင်ကာ ထွက်ကာ ပြဿနာတွေ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လှည့်ပတ်ရှာနေသူများဟု ယူဆပြီး စိတ်ထဲလည်း အမှန်းစိတ်များ ဝင်လာသောကြောင့် ဤသို့ မိမိတို့ဘက်က မှန်သည်ဟု ယုံကြည်နေခြင်းပင်။

သို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့ဝန် ဦးအုပ်သည် ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်အား ၁၂-၉-၁၈၅၁ တွင် ဒဏ်ငွေဒဂါး ၁၅၀ ပေါင် ၇၀ ပေးဆောင်စေခဲ့သည်။

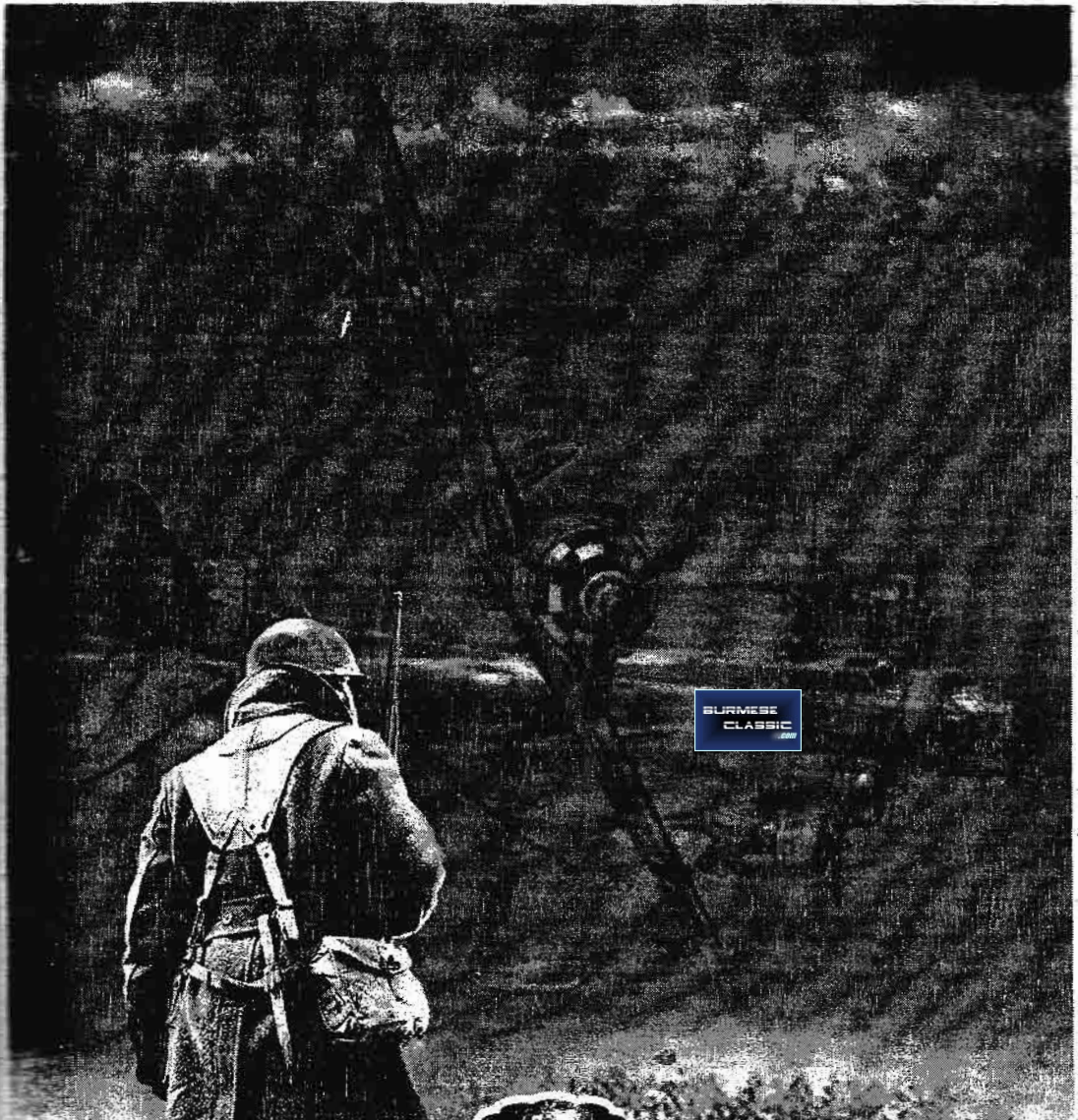
ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်က မြို့ဝန်ဦးအုပ်နှင့် ထပ်မံ၍ တွေ့ကာ “ကျွန်တော် အခု သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အစကတည်းက မြန်မာ့ထုံးတမ်းဥပဒေကို နားလည်သဘောထားရမှာပါ” ဤသို့ ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်

က လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောထားခဲ့လေသည်။ ချန်ပီယံ ပင်လယ်သင်္ဘော ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီအချိန်အထောအတွင်း ရာဇဘာလီသတ်မှုမှာ အေးဆေးသွားမလိုဖြစ်ပြီးကာမှ ဦးအုပ်မမျှော်လင့်ပါဘဲလျက် ပြန်လည် ရှာဖွေ၍ လာ၏။

ကပ္ပတိန်ဟာရိုးလူးဝစ်က အချို့သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မိမိသည် မြို့ဝန်ဦးအုပ်အား ဒဏ်ငွေ မတရားသဖြင့် ပေးဆောင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ဒဏ်ငွေ အပါအဝင် နှစ်နာကြေး ပေါင် ၁၉၀ ပြန်လည်ရယူလိုကြောင်း အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ထံ တောင်းခံလေသည်။

သည်မှာ ပျက်စီးကာ ဗြိတိသျှမျက်နှာဖြူများနှင့် ပြဿနာမကြီးထွားလိုသည်နှင့် မြို့ဝန်ဦးအုပ်အား အမှုပူရသို့ ခေါ်ယူကာ သူရာထူးနေရာဦးမှကို လူစားပို့လိုက်သည်။ ဦးအုပ်သီပေါမင်း နန်းတက်စကလ ၁၈၅၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ တင် ကွယ်လွန်လေသည်။

စာဆိုရှင်သောင်းဒန်

DESIGN
TUN AUNG KYAW

သံမဏိသတ္တ

လင်းအောင်ဂျင်း

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်။

သောကြာနေ့...

ထိုနေ့သည်ကား ယုန်ဖြူ။

ထောက်လှမ်းရေးသမား တော်မီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ပက်စီတို့၏ ပြင်သစ်ပြည် သို့ ဒုတိယကြိမ်ခန့်ဆင်းရန် လျှို့ဝှက် ကြိုးစားမှု စတင်သည့်နေ့ဟု ဆိုရပေ မည်။

“ဝီ...ဝီ...ဝီ”

လေယာဉ်အင်ဂျင်သည် နှည့် သော အသံဖြင့် လေယာဉ်ကြီးကို ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရွေ့လျားစေလျက် ရှိသည်။ အချိန်အားဖြင့် ညသန်းခေါင် ယံ ကျော်လွန်ပြီးစ ဖြစ်သောကြောင့် လရောင်ရက်၏ ဖျော့တော့သော အလင်း ရောင်ကို မှန်ပျံဖြင့် တွေ့နေရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီက နံဘေး ထိုင်ခုံမှ တော်မီကို လှည့်ကြည့်ရင်း အားပေး သလို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ခန့်”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“ဟိုက်”

“အို”

ထိုအချိန်မှာပင် အောက်ဘက်

ပြင်သစ်ကမ်းခြေပေါ်မှ ရန်သူတို့၏ အမြောက်ပစ်ခတ်သံများကို မသံမကွဲ ကြားလိုက်ကြရာ မျက်လုံးပြူးသွားကြ ရသည်။

“အောက်က ချပဟေ့”

“မကြာခင် ဒီနေရာက အေး”

အေးဆေးဆေး လွန်မြောက်သွားမှာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး

တော်မီက နာရီကို ကြည့်ရင်း

တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး က သူ့အကျင့်အတိုင်း ခပ်သဲ့သဲ့ပြောပြ၏။ ဤသို့ဖြင့် နံနက်သုံးနာရီခန့်အချိန်တွင် လေထီးဖြင့်ခန့်ဆင်းရန် သတ်မှတ်ထား သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။ လေယာဉ်အုပ်တပ်ကြပ် ကြီးက လေယာဉ်အတွင်းရှိ ဗဟိုလမ်း ကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာကာ သူ တို့နားအရောက်တွင် သတင်းပေးပို့၏။

“နော်မန်ဒီကမ်းခြေ လွှဲလီလာ

ဖိုရက် အနီးကိုရောက်လာပြီး သတ်မှတ် နေရာရောက်ပြီပို့ အသင့်ပြင်”

နစ်ဦးသား ပြိုင်တူ ခေါင်ညိတ်

လိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ခန့်ဆင်းချိန်၌ လေထီးဖွင့်ပေးမည့် ချိတ်တွင် ကြိုးများ

ကို အသင့်ချိတ်ဆွဲလိုက်ကြသည်။ ပြင်သစ်စစ်မျက်နှာတွင် လေထီးကြီး ဆင်းသက်ရာ၌ လေယာဉ်များကို နိမ့်စွာ ပျံသန်းရခြင်းကြောင့် အလိုအလျောက် ပွင့်မည့် လေထီးများကို အသုံးမပြုနိုင် ပေ။

သို့အတွက် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဦးစွာ ခန့်ဆင်းရမည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ပက် စီက အင်ဂျင်စက်ကို ကျောခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက်အပေါက်ထဲ သို့ ခြေနှစ်ချောင်း တွဲလောင်းချကာ နေရာယူထားလိုက်သည်။ တော်မီက လည်း ပက်စီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူထားလိုက်သည်။ အောက်တွင် မူ အချက်ပြလက်နိပ်ဓာတ်မီးရောင် သည် စိန်ကြယ်ပွင့်ငယ်ကလေးများကဲ့ သို့ တလက်လက် တောက်ပနေကြ သည်။

“တီ...တီ”

လေယာဉ်ထဲမှ အချက်မီးကို ဖျတ်ခနဲဖြင့်ရပြီးသည့်နောက်တွင် ပက်စီ ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွား ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးက လက်ကို မြှောက် လိုက်စဉ် နီနေသောမီးသည် ချက်ချင်း

ပြောင်း၍ စိမ်းသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပက်စီလည်း ခုန်ဆင်းကာ မြင်တွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“အသင့်”

ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းနေသော မီးအဖြစ်ကို အံ့သြလျက်ရှိသည့် တော်မီသည် တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံ အဆုံးတွင် ချက်ချင်း သတိထားကာ ထောင့်ဝှမ်းဖိုက် ခြေနှစ်ချောင်းတွဲ ထောင်းချထားလိုက်သည်။

“ခုန်”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲ

ထိုးဆင်းသွားသည်။ လေအဟုန်သည် တော်မီခန္ဓာကိုယ်ကို တွန်းထိုးတိုက်ခတ်လျက် ရှိပြီးလျှင် မကြာမီ လေထီး၏ ခပ်ဖွဖွ ဆောင့်ခွဲခြင်းအဖြစ်ကို ခံစားလိုက်ရကာ လေထီးပွင့်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုအလျောက် ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ သူသည် တိမ်ဖြူ တိမ်မည်း ရောထွေးယှက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်တွင် လေအဟုန်ဖြင့် တညိတ်ညိတ် မျောပါလျက် ရှိနေပေ၏။

အောက်ဘက်ကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ အောက်ဘက်လက်ျာ ခပ်ယွန်းယွန်းတွင် လက်နိပ်ဓာတ်မီးရောင်များကို တဖျပ်ဖျပ် တွေ့မြင်နေရရာ သူ့ရင်က တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ လေက အေးမြသည်နှင့်အမျှ စူးရှလွန်းလှသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ပန်းပွင့်ကြီးသဏ္ဌာန်ရှိသော လေထီးသည် လရောင်ဖြင့် တောက်ပလွန်းလှသည်။

ထို့နောက် အချိန်ပိုင်းအတွင်း လက်နိပ်ဓာတ်မီးရောင်များသည် တော်မီအတင်း ပြေးတက်လာသလို မှတ်ထင်ရပြီးနောက် သူ့ခြေထောက်အစုံက

မြေပြင်ကို ထိလျက် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်တစ်ပြက် လှိမ့်ချလိုက်မိတော့သည်။

လူနှစ်ယောက်က သူထံ ပြေးဝင်ဖမ်းမသဖြင့် မတ်တတ်ရပ် အနေအထားမှာ တော်မီ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်မိသည်။

“အင်း...ပထမအဆင့် အောင်ပြီ”

စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ရေရွတ်ရင်း ပွန်တီဒီဂရေးရီ အမေရိကန် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ရှေ့တွင် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်က မိမိရွတ်ဆို အဓိဋ္ဌာန်ပြခဲ့သော သံမဏိသစ္စာကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရလိုက်မိသည်။

မှောင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က သူထံ အတင်းပြေးလာကာ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“တော်မီခေါ် ရှယ်လီ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

ထိုအချိန်ကျမှပင် ထိုစစ်ဆင်ရေးခွဲသုံးစွဲရမည့်နာမည်ဝှက်ကို တော်မီက သိရှိလိုက်ရသည်။ ရှယ်လီ ဟူသည့်

မည်မှာ မိမိ၏စုတိယ အမည်ဝှက်ဖြစ်
ကြောင်းလည်း ချက်ချင်း သိရှိလိုက်ရ
သည်။

သူ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်
လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ အထုပ်
အပိုးများသည် လေထီးများဖြင့် တစေ့
စေ့ လွင့်ဝဲကျရောက်နေကြသည်။

“ဝမ်းသာစရာပဲဗျို့။ ပစ္စည်းတွေ
မနည်းပါဘူး”

ကြံ့ခိုရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်၏
လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရေရွတ်မှုအပြီးတွင်
တော်မီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီတို့က
တရိပ်ရိပ် ကျဆင်းလာသော ပစ္စည်း
များကို ကြံ့ခိုရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ
တောအုပ်ကလေးရှိရာသို့ ကူညီသယ်
ယူကြရသည်။

“အသင့်တူးထားတဲ့ တွင်းတွေ
ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ထည့်မြှုပ်ဗျို့”

ရဲဘော်တစ်ဦးက အော်ဟစ်
လိုက်ရာ ရေခဲလှမတတ် အေးနေသည့်
ကြားမှ ပစ္စည်းများကို မမောမပန်း
တက်ညီလက်ညီ မြှုပ်နေကြသည်။

“မစ္စတာရှယ်လီနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး
ရောဗျို့”

ရဲဘော်တစ်ဦးက ဓာတ်ဘူးများ
ကို လှမ်းပေးသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီ
နှင့် တော်မီတို့က ကော်ဖီပူပန်တစ်ကွက်
စီကို ငွဲသောက်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဂျက်ကော့
ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။
ရဲဘော်အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်လိုက်
ကြသည်။ အတွေ့အကြုံများအရ ထို
သူမှာ ရင်ကျက်မှုရှိ၍ သြဇာစိတ် ပြည့်ဝ
သူဖြစ်ကြောင်း တော်မီမှတ်ယူလိုက်မိ
သည်။

“ကဲ...ရဲဘော်တို့ ဆက် စီစဉ်
ဆောင်ရွက်ကြပါ။ သူတို့ကို စုရပ်ပို့
ပေးကြရမယ်”

ခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်အရ
ကြံ့ခိုရေးအဖွဲ့ဝင်များက အထုပ်အပိုး
များကို ကျင်းများအတွင်း သိုဝှက်မြှုပ်နှံ
ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ပက်စီနှင့် တော်မီ
တို့အား လမ်းပြရဲဘော်တစ်ဦးက စက်တီး
များရှိရာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ခေါ်ဆောင်
သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဆယ့်ငါး

ကီလိုမီတာခန့် ထေးတဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်
ကို သွားကြရမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ
အထူးလုံခြုံမှုရှိပါတယ်”

လမ်းပြရဲဘော်၏ စကားကို
သူတို့ နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်
ပြကြရသည်။ နောက် လမ်းပြက ပြော
ပြန်သည်။

“ညမထွက်ရအမိန့် ထုတ်ထား
တာကြောင့် သန်းခေါင်ယံအချိန်ကစပြီး
မြို့ပြင်ရိယာမှာ ရောက်နေခွင့် မရှိဘူး
ဗျာ”

“ဟုတ်လား”

“ဒီလိုကိုး”

တော်မီတို့နှစ်ယောက်သား
ထိုအခါကျမှ အခြေအနေဆိုးကို နား
လည်သဘောပေါက်လိုက်မိကြသည်။

“တကယ်လို့ လမ်းမှာ ဂျာနယ်
ကင်းလှည့်အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ တွေ့ရင် ဒီလို
ပြောပါနော်”

သူတို့အားလုံး စည်းဝါးတိုက်
လိုက်ကြသည်။ တကယ်လည်း ထို
ခရီးတွင် ဂျာမန်ကင်းလှည့်အဖွဲ့များ
တွေ့ဆုံနိုင်ကြောင်း တော်မီနှင့်ပက်စီ
တွက်ချက်မိကြသည်။

“ဟဲ...ဟဲ... ဟဲ... တော်
တော် တော်သဘောကျစရာ ဆင်ခြေပဲ
ရဲဘော်။ ကျုပ်တို့ဟာ မင်္ဂလာလက်ထပ်
ပွဲတစ်ပွဲကို သွားခဲ့ရာက အဲဒီမှာ အမှူး
လွန်ပြီး အချိန်ကြာညောင်းသွားရကြောင်း
မနက်ဖြန် ရောင်အင်မှာ အလုပ်ဆင်း
ရမှာဖြစ်လို့ ညမထွက်ရအမိန့်ကို ကျော်
လွန်ထွက်ခွာလာခဲ့ရကြောင်း ဟုတ်ပေ
ကွာ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“အဟတ်...ဟား...ဟား
ဟား”
ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီ၏ ခပ်ဟား
ဟား စကားကြောင့် သူတို့ခပ်အုပ်အုပ်
ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ၎င်း
တို့ ဆင်ခြေပေးမည့်စကားနှင့် ဆီလျော်
မှုရှိစေရန် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ခရီးဆောင်များ
ထဲတွင် မည်သည့်အရေးကြီး ပစ္စည်းမျှ
မပါရှိအောင် ဂရုစိုက်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် မှောင်မိုက်ထဲ၌

တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တစ်စု အရာ
သောပါး ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်ရာ ရုတ်တရက်
သံသံဖြစ်လျက်ရှိနေလေ၏။ လမ်းပြက
နောက်ဆုံး သတိပေးစကားကို ပြောဆို
လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းပဲ ရှိရှိ
အသံဗလံမမြည်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
သတိပြုပါ။ ကျွန်တော် အချက်ပြလိုက်
ရင် အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ မြောင်းထဲ ဖြစ်စေ၊
ချုံပုတ်ထဲကိုဖြစ်စေ အမြန်ခုန်ဆင်း

လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“စိတ်ချပါ ရဲဘော်”

ပြီးလျှင် စက်ဘီးကယ်ရီယာ ပေါ်သို့ တော်မီ၏ အဝတ်သေတ္တာကို ခက်ခက်ခဲခဲ မတင်ကြရသည်။ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီးချိန်တွင် အရပ်ခြောက်ပေ ကျော်သူများအတွက် ပြုလုပ်ထားသော စက်ဘီးပေါ်သို့ ငါးပေကျော်ကျော်သာ မြင့်သော တော်မီမှာ စွန့်စွန့်စားစား တက်ရောက်ရပြန်လေသည်။ စက်ဘီး ကိုယ်စီ စီးမိကြသည်တွင် လမ်းပြ စက်ဘီးနောက်မှ တော်မီနှင့် ပက်စီ လိုက်ခဲ့ကြရသည်။

“ဂလောက်...ဂလောက်”

“ခန်း”

“ဂျန်း”

လမ်းခရီးမှ ချိုင့်ခွက်ပေါများ လွန်းသောကြောင့် ဂီတသံစဉ်များ အလို အလျောက် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိရာ တော်မီ က ပြုံးလိုက်မိသေးတော့သည်။ ခရီး ဆက်၍ မကြာသေးခင် ကိုက်တစ်ရာ ခန့် အရောက်၌ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဂျလုန်း...ဒလုန်း”

“ဟိုက်...သေတ္တာကျပဟ”

“အို...ဂျေဒ်”

အမှန်စင်စစ် တော်မီ၏ သေတ္တာသည် ကြိုးပြတ်လျက် စက်ဘီး ကယ်ရီယာပေါ်မှ လမ်းပေါ်သို့ အသံ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ခေါင်းနုပန်းများ ကြီးကာ စက်ဘီးများကို ရပ်လိုက်ကြ တော့သည်။

“မြန်မြန်ဖို့...မြန်မြန်လုပ်ကြ”

ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီက စိုးရိမ် တကြီး ပြောကြားလိုက်သည်။ ထို့ ကြောင့် ကျသွားသေတ္တာကို ကောက် ယူကာ စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်သို့ တင် ကြရပြန်သည်။ သို့သော် ခက်သည်က ကြီးမှာ ပြန်လည်ဆက်၍ မရအောင် ပျက်စီးနေသောကြောင့်တည်း။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေ သော လမ်းပြက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုး ကနဲတောင်းမှောက် အကြည့်နှင့် ကြည့် ရင်း အထက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်လိုက် သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် မည်သည့်

အန္တရာယ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိသဖြင့် ခရီးဆောင်သေတ္တာကို သုံးယောက်သား စက်ဘီးလက်ကိုင်ပေါ် မတင်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီက လေသံဖြင့်...

“ဟေ့...တော်မီ...မင်းရဲ့”

ရင်ဘတ်နဲ့ သေတ္တာကို ထိန်းပြီး စက်ဘီး ကို စီးသွား။ ဖြစ်မလား” ဟု ဆိုသည်။

“ရနိုင်ပါတယ်”

သို့ပါသော် မြင့်မားသည့် စက်ဘီးပေါ်တက်နိုင်ရန် တော်မီမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေပြန်သည်။

ကံအားလျော်စွာ ကျောက်တုံး တစ်တုံးတွေ၍ စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး နင်းလိုက်ချိန် သေတ္တာနှင့် စက်ဘီးမှ ခေါင်းလောင်းတို့ ထိခိုက်မိပြီး ဆူညံ သောအသံ ထွက်သွားပြန်တော့သည်။

“ဂလောင်...ဂလောင်”

“ဂလောင်”

“ဟိုက်”

“အို”

ရုတ်တရက် တအံ့အာသြ ဖြစ် သွားသော ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီနှင့် လမ်းပြ တို့မှာ မပီမသညည်းညူရေရွတ်လိုက်

ကြပြီး သူတို့စက်ဘီးများကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆတ်ဝန်းကျင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ကြသည်။ ဤတွင် တော်မီက သူ့ထက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ ခေါင်းလောင်းတို့ အသံမပြည့်စေရန် ချည်အုပ်ထားတိုက်ရသည်။

“ရှု... မြန်မြန်ခုန်ဆင်း”
ထိုခဏမှာပင် လမ်းပြဖြစ်သူ မသင်္ကာဖွယ် အရိပ်အယောင် တွေ့မြင်ရန်ဖြင့် တော်မီနှင့်ပက်မီတို့ အလာတော်မီပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ အကာအကွယ်မရှိဘဲ ဒရောသောပါး ပြောလိုက်တော့သည်။ သူတို့ပုန်းကွယ်ပြီး၍ မကြာမီမှာ စစ်သားများကို တင်ဆောင်လာသည့် ကားတစ်စီးသည် မနီးမဝေး လမ်းဆုံထမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသည်ကို ကျောချမ်းဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”
“ကံသီပေလို့”
“ဒီကောင်တွေ အိပ်ငိုက်နေတာတွေစပ် မကြည့်တာဖြစ်မယ်”
တော်မီတို့လူစုက ဝေးသွား

သော ကားတစ်စီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း လေသံဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မှတ်ချက်ချလိုက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စက်ဘီးစီးလိုက် ခုန်ဆင်းလိုက်ဖြင့် ဆယ်ကြိမ်ကျော်ကျော်ပြုလုပ် ဖြတ်သန်းကြပြီးသောအခါ လွိုင်လာဖိုရက် ဆင်ခြေဖုံးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ထုထောင်းရိုက်နှက်ထားရသလို နာကျင်လျက် ရှိရုံမျှမက မောပန်းလွန်းသဖြင့် နားထဲ၌ လေတွေ တဟူးဟူး ထွက်လျှော် ရှိသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့ရောက်သည်တွင် လမ်းပြက စက်ဘီးများကို ရပ်စေပြီး စက်ဘီးပေါ်မှ အမြန်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးနောက်...

“မှောင်ရိပ်ကို တိုးဝင်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပုန်းကွယ်နေကြ”
ဟု ဆို၏။

တော်မီနှင့် ပက်မီတို့လည်း ကြောင်များကဲ့သို့ ခုန်သွင်းလျှင် မှောင်ရိပ်မှာ အကာအကွယ်ယူကြရပြန်သည်။ လမ်းပြက အိမ်ဆီသို့ ကျားသစ်တစ်ကောင်အလား ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားပြီး မိနစ်ပိုင်းမှာပင် ပြန်လည်ရောက်

ရှိလာလျက်...
“အိုကေ... အိမ်ဆီကို စက်ဘီးတွေ စိတ်ချလက်ချ ဆက်စီးနိုင်ပြီ”
ဟု ဆိုလေ၏။
“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”
“ဒီ”
ဗိုလ်မှူးကြီးပက်မီက ပြုံးပြုံး

ရွှင်ရွှင် ရေရွတ်လိုက်သော်လည်း တော်မီကမူ ဝမ်းသာသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လေတစ်ချက် တိုးတိုးချွန်လိုက်သည်။ ပြေလမ်းကာလေးအတိုင်း စက်ဘီးနင်းပြီးလျှင် အိမ်တစ်ဆောင်၏ တံခါးပေါက်အနီးတွင်အားလုံးရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။
“စက်ဘီးတွေကို အိမ်ထဲအထိ တွန်းယူခဲ့ကြဖို့... မြန်မြန်”

မကြာမီ သူတို့အားလုံး အသင့်ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ အိမ်အတွင်းသို့ စက်ဘီးများကို သွင်းယူခဲ့ကြသည်။ လမ်းပြက သူတို့နှစ်ဦးအား မီးများထိန်လင်းစွာ ထွန်ညှိထားသော အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။
“မိတ်အေးရဲ့ဦးစီး ဗိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ကြပါပြီ”
တော်မီတို့က မျက်လုံး ခေ

ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်း၏အလယ်
ဗဟိုတည့်တည့်တွင် အစားအသောက်
ပေါင်းစုံ ခင်းကျင်းထားသည့် စားပွဲကြီး
တစ်လုံးက အဆင်သင့်။ နုပျိုတပ်မက်
ဖွယ်ကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက
သူတို့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုလျက်
ရှိရာ လမ်းပြက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ... မဒမ်ဗီနက်က ခေါ်ပါ
တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုဆိုရာမှာ ပါဝင်
တဲ့ ကြိုဆိုရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ
ဓာတုဗေဒဆရာရဲ့ နေ့နံပါတ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် မဒမ်”

“ထိုင်ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်ကြ
ပါရှင်”

သူတို့အားလုံး ထိုင်ခုံတွေမှာ
အသီးသီးထိုင်မိကြသောအခါ တော်မီက
အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ဗျာ... ဒီလိုနေရာ
မှာ ဒီလောက်ကောင်းမွန်တဲ့ အစား
အသောက်တွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်
မိပါဘူး”

မဒမ်ဗီနက်က ပြုံးလျက်...

“ဂရိတ်ဗြိတိန်ဟာကောဟင်”

ဗိုလ်မှူးကြီးပက်စီက...

“ဟိုမှာ ဘာထူးလို့လဲဗျာ။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ ငြီးငွေ့စရာ အစား
အသောက်တွေနဲ့သာ နှစ်ပါးသွားခဲ့ရတာ
ကြာလှပါပေကော...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

သူတို့အားလုံး ထိန်လင်းသော
အခန်းအတွင်းမှာ ကြိတ်ပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့
လိုက်ကြသည်။ လမ်းပြဖြစ်သူက အစား
အသောက်များကို မြိန်ရှက်စွာ စား
သောက်ရန်ပြောကြားပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး
ပက်စီနှင့် တော်မီတို့ အားမနာတမ်း
စားသောက်နေကြစဉ် ခပ်တိုးတိုး ပြော
ပြ၏။

“ပြင်သစ်မြေအောက် တော်
လှန်ရေးသမားတွေကို အကူအညီပေး
မယ့် ဂရိဗြိတိန်က ဧည့်သည်တော်
တွေအတွက် စုဆောင်းထားတဲ့ ရန်ပုံ
ငွေနဲ့ မှောင်ခိုဈေးက ဈေးကြီးပေးပြီး
ဝယ်ယူထားတဲ့ အစားအသောက်တွေ
ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အလို”

“ဟင်”

သူတို့စားသက်စ ရပ်တန့်သွား
ကြသည်။ သို့သော် မဒမ်ဗီနက်က ချစ်

စရာအပြုံးဖြင့်...

“ကဲပါ... အားနာစရာ မဟုတ်
တာ စားကြပါရှင်”

ထိုအခါကျမှ တော်မီတို့ စိတ်
သက်သက်သာသာ စားနိုင်ကြတော့
သည်။ ခေတ္တအကြာ၌ တံခါးဝမှ ခြေဆံ
များကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက်
တော်မီတို့က ပြိုင်တူလိုလို လှည့်ကြည့်
မိကြသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းပြက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
လူတွေ ပြန်ရောက်လာကြတာပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ချက်ချင်းပင် ပစ္စည်းအထောက်
များများကို ကိုင်ဆောင်ကာ တော်လှန်
ရေးသမားများ ရောက်ရှိလာသည်။
မှတ်ခိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနှင့် လူထု
သူတို့ကို မွန်မွန်ရည်ရည် ပြုပြင်
ခြောက်လုံးပြုတစ်လက်စီ ပေးသည်။

“ရော... တစ်ယောက် တစ်
လက်စီ ယူထားကြ အရေးအကြောင်း
ရင် သုံးရတာပေါ့”

တော်မီတို့က လှမ်းယူရင်း-

“ပြောရရင်ဗျာ... မျက်နှာ
ကျမတတ်ဆိုပါတော့။ ဘာကြောင့်

ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီလက်နက်
ပစ္စည်းအချို့ကို တစ်လမ်းလုံး အသက်
အန္တရာယ် ရင်းနှီးပြီး ယူခဲ့ကြရတာ
ဖြစ်လို့ပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ပက်စီကိုယ်တိုင်
ဖျက်ရည်ခဲနေသည်။ ပြီးမှ သူက...

“ကဲဗျာ... ဒီတော့ စစ်ပွဲ
အောင်မြင်ရေးအတွက် ပြင်သစ်
တော်လှန်ရေးတပ်သားများနဲ့ ဗြိတိသျှ
တပ်သား နှစ်ဦးပေါင်းပြီး အလေး
အနက် အဓိဌာန်ပြုကြဖို့လား”

“ဟား...ဟား...ဟား...
သိပ်ကောင်းဗျာ”

“ကောင်းတယ်ဗျို့”

“သိပ်ကောင်း”

ထို့နောက် လူအားလုံး စစ်ပွဲ
အောင်မြင်ရေးအတွက် သစ္စာအဓိဌာန်
ပြုရန်ကို သံပြိုင်ညီညွတ်စွာဆိုကြရာ
အသံအတွင်း၌ ခြိုင်ဆိုင်လွန်းလှပေ
တော့သည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ
အတူတူအတွက် အနားယူခန်းသို့ လိုက်ပို့
ကြသည်။ တော်မီက သူ အဝတ်လဲ
အတွက် စက်ဘီးနှင့် တကူးတက
သွားခဲ့သည့် သေတ္တာကိုဖွင့်လှစ်

လိုက်သည်။
“ဟိုက်”
“အို”
တော်မီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ပက်စီ
တို့ မှုန်လုံးပြုသွားကြသည်။ အကြောင်း
သော်ကား အဝတ်သေတ္တာအမှတ်နှင့်
မှောင်ထဲတွင် သယ်ဆောင်ခဲ့သော
သေတ္တာမှာ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း အသံ ဖမ်း
စက်တစ်လုံးနှင့် လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ဖောက်
ခွဲရေးပစ္စည်းများအပြင် အခြားတိုလီပိုလီ
စစ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ထည့်
ထားသည့် သေတ္တာဖြစ်နေသောကြောင့်
ပင်တည်း။

“ဟာ...တော်မီ မှောင်ထဲမှာ
ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အဝတ်အစား
သေတ္တာနဲ့ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်း သေတ္တာ
ကို မှားယွင်းယူလာခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ပက်စီ။ လမ်း
တစ်လျှောက်လုံးမှာ အစစ်ဆေး အမေး
အမြန်းမရှိတာ ဘုရားတယ်ဆိုရပေ
မယ်”

“မှန်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ ပြင်သစ်
တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ စိတ်နေ

သဘောထားကို သဘောကျမိတယ်။
ဗိုလ်မှူးကြီးရော”

“ကျုပ်လည်း သဘောကျပါ
တယ် တော်မီ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် အင်မတန်
ပင်ပန်းနေတာ မှန်ပေမယ့် ဝမ်းသာ
စိတ်ကြောင့် အိပ်လို့ပျော်မယ် မထင်
ဘူးဗျာ”

“လုပ်မနေနဲ့ အိပ်ပျော်အောင်
သာ အိပ်။ မနက်ကျရင် ဘယ်လိုအစီ
အစဉ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားရဦးမယ် မသိဘူး”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

ထို့နောက် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး
လျှင် နှစ်ယောက်သား နွေးနွေးသော
အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်စက်လိုက်ကြ
တော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အစား
အသောက် စားသောက်ပြီးသည်နှင့်
အသင့် လဲလှယ်ယူဆောင်ထားသည့်
အဝတ်သေတ္တာကို ယူကာ သူတို့ခရီး
ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ပထမဦးစွာ ရောင်အန်သို့
ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။
လမ်းပြန်ပြောပြချက်အရ သူတို့သည်

• ပြင်သစ်မြေအောက် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့
ခေါင်းဆောင် ဘရောဆိုလက်နှင့် တွေ့
ဆုံရန် ပါရီသို့ ထွက်ခွာကြရမည် ဖြစ်
ကြောင်းပင်။

လမ်းခရီး၌ တွေ့ကြုံရမှုများကို
တော်မီက တအံ့တဩ မှတ်သားနေမိ
သည်။ သူချစ်သော ပါရီ သို့မဟုတ်
ပြင်သစ်ပြည်သို့ သူပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရောင်အန်သို့ ရောက်ရှိပြီး ပါရီ
သို့ ထွက်ခွာမည့် မီးရထားကို နှစ်နာရီ
နီးပါးမျှ စိတ်မော့စွာ စောင့်စားနေကြရ
သည်။

“တောက်...ရထားက လာခဲ့
လိုက်တာ”

“ရိုး...ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့”
စိတ်မရှည်ဘဲ ပြည်တမ်းလိုက်
သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးတော်မီကို လမ်းပြက
သတိပေးသည်။

မကြာမီ အရပ်ရှည်ရှည် လူ
တစ်ယောက်က ခရီးသည်များကြားမှ
အေးဆေးစွာ ရွေ့လျားလာကာ သူတို့
သုံးယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ကဲ...ကြိုက်တာမှာသောက်
ကြပါ ဂျက်ကော့၊ မိတ်ဆွေတို့ မကြာ
ခင် ပါရီကို ချောချောမောမော ရောက်
ကြမှာပါဗျာ”

“ကျေနပ်တယ်ဟယ် မိတ်ဆွေ”
သို့မှသာ သူတို့ကိုလိုက်ပို့သော
လမ်းပြအမည်မှာ ဂျက်ကော့ ဖြစ်
ကြောင်းသိရလျက် ကော်ဖီခါးခါး တစ်
ခွက်စီကို မှာယူသောက်သုံးမိကြသည်။

သွားလာနေကြသည့် ခရီးသည်
များကြား၌ ဂျာမန်တပ်သားအချို့ကို
တွေ့မြင်ရရာ တော်မီအနေဖြင့် ပြင်သစ်
ပြည်မှ ဂျာမန်စစ်သားများကို ယထာမဆုံး
အကြိမ် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဂျာမန် အက်စ်အက်စ်တပ်သား
များသည် လူဦးခေါင်းခွံ အရိုးနှစ်ချောင်း
တံဆိပ် တပ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်စုံနက်
များကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်လျက်
ခရီးသည်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာ
ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ထို့ပြင် အချွန်မြင့်မြင့်ပါသည့်
ကပ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ပြောင်လက်
တောက်ပသော စစ်ဖိနပ်စီးထားသည့်
ဂျာမန်စစ်အရာရှိများကိုလည်း ဝင့်ဝင့်

ကြွားကြွားအနေအထားနှင့် တွေ့မြင်
ပေသေးသည်။

တော်မီက ဒေါသပြင်းလျှင်
သွေးရောင် လွှမ်းသောအကြည့်နှင့် မအေး
မနပ် စိုက်ကြည့်နေမိရာ ဂျက်ကော့က
သတိထားမိကာ...

“ဟေး...ရှယ်လီ...ဒီထဲ
မကြည့်နဲ့လေ။ သတိထားမှပေါ့။ ဒီထဲ
သာ သူတို့ကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်
နေရင် သူတို့မြင်သွားပြီး ခင်ဗျားကို စစ်
သွားမှာ အမှန်ပဲဗျ”

“ဪ...အေး”
တော်မီက ဒေါသအကြည့်ထဲ
ဖယ်ရှားလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှ
ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“နေနင့်ဦးပေါ့ ဂျာမန်တွေရစ်
ဘူတာရုံမှ ခေါ်လာသူက...”

“ကဲ...အချိန်တစ်နာရီလောက်
ရဦးမှာ။ သူတို့ကို ပြောင်းလဲနေထိုင်
ရောင်အန်မြို့အတွင်း လှည့်လည် ဖြော်
လိုက်ပါလား”

ဟု အဆိုပြုသည်။

“ကောင်းသားပဲ။ ကဲ...
သွားမယ်”

“အဆင်ပြေပါစေဗျာ”

တကာ၌ မကြာခဏ တွေ့မြင်ရသော

ရေရွက်လိုက်မိပါသည်။

ထိုသူ ထွက်ခွာသွားသောအခါ

ဂျာမန် အက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏

“ကျွန်ုပ် အသက်မသေသေး

သုတို့သည် လက်ဖက်ရည်ခိုင်မှ ထွက်

ဆိုးရွား ယုတ်မာမှု အကြောင်းများကို

သရွေ့ ပြင်သစ်ပြည်ကြီး ဖက်ဆစ်ဂျာမန်

၍ ရောင်အန်မြို့အတွင်းသို့ လမ်း

အလျဉ်းသင့်သလို ပြောဆိုရှင်းပြလာခဲ့

လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင်

လျှောက်ရင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုမိကြ

သည်။

အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမည်ဟု ကျွန်ုပ်

သည်။

တော်မီမှာ သူချစ်သော ပါရီ

အသွေးအသားကို စတေး၍ တိုင်တည်

ဤသို့ ကြည့်ရှုရင်း ဂျက်ကော

အတွက် ရင်နာလွန်းသောကြောင့် စိတ်

ကာ သံမဏိသစ္စာပြုပါ၏။

က ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော

ထဲမှ သံမဏိသစ္စာကို တိုးတိုးညင်ညင်

လင်းအောင်ရှင်း

ရောင်အန်မြို့ အခြေအနေနှင့် နေရာ

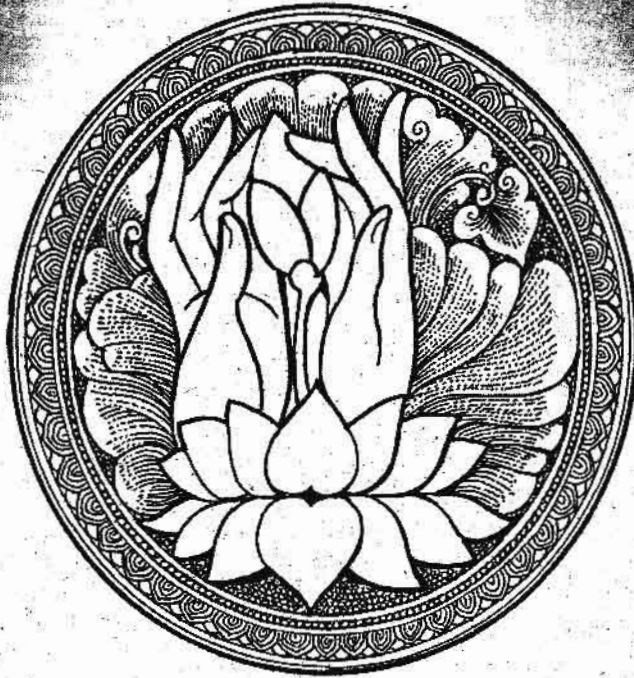
ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ရန်ကုန်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဘောချက်များ ထိရောက်သောယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ	➡	အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဂုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
လမ်းညွှန်	➡	အစိပစိ (အပြာ) တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➡	နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း	➡	ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇ ။
မှတ်ချက်	➡	ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခေါ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရက်တော်ကိုယ့်ကြည်စွာဖြင့်

တောင့်တဆန္ဒပြည့်လိုသော်

ထိဟမိုးဘဏ်

လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီးတွင်
 လူတိုင်း မျှော်လင့်ချက်များ ထားရှိကြ
 သည်။ ယင်းမျှော်လင့်ချက်များ တောင့်တ
 ရင်း ဆောင်ရွက်ရင်းနှင့်ပင် အသက်ရှင်
 နေကြပြန်သည်။ ဓနဥစ္စာ ကြွယ်လို့ကြ
 သည်။ ပညာအရပ်ရပ် ပြည့်ဝလို့ကြ
 သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံလို့ကြ
 သည်။ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ ဈေးသည်များ
 က အရောင်းအဝယ်ကောင်းလို့ကြသည်။
 ဝန်ထမ်းများက ရာထူးတိုးတက်လို့ကြ
 သည်။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်များက ဧည့်
 သည်များများ လာစေချင်ကြသည်။
 ထောင့်ပိုင်များက ခရီးသည်များများ ရလို
 ကြသည်။

ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့
 သည် မိမိတို့၏ တောင့်တရာရာ အလို
 သို့ပြည့်ဝစေရန်အတွက် အချို့သော
 အခွင့်အလမ်း ယတြာချေလုပ်ကြသည်။
 အချို့က တောင်တန်းသာသနာပြု
 ရာတော် ဦးဥတ္တမ၏ ဂုဏ်တော်
 ကျေးဇူးကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်ကြသည်။
 အချို့က သမ္ဗုဒ္ဓဂေါထာ၊ ဣန္ဒြေ
 သမ္ပတဗ္ဗေ (နမောဇ်းချက်) စီးပွား
 အင်္ဂါ စသည်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်

ကြပြန်သည်။ မိမိတို့၏အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝ
 ရန်အတွက် မည်သည့်ဂါထာများကိုပင်
 ရွတ်ပါစေ။ ယုံကြည်ဖို့လိုသည်။ စရဏ
 မြဲဖို့လိုသည်။

ထို့အတူ စာရေးသူလည်း မိမိ
 ရဲ့ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် အစွမ်းထက်
 ဂါထာများကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်ပါသည်။
 စာရေးသူ အမြဲရွတ်ဆိုသောဂါထာများ
 ကိုလည်း ဆောင်ရန် ရွတ်ဖတ်ရန်
 အတွက် ဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။
 မဖော်ပြမီ စာရေးသူ၏ အလိုဆန္ဒများ
 စိတ်ကူးတိုင်း ပြည့်ဝခဲ့ပုံကိုလည်း တင်ပြ
 လိုပါသည်။ ထိုနေ့က ဝက်သားဟင်း
 မစားရသည်မှာ ကြာပြီမီ ဝက်သားဟင်း
 စားချင်စိတ်ပေါ်နေသည်။ သားသမီးများ
 ကလည်း ဖခင်ကြီး ဝက်သားဟင်း
 ကြိုက်တတ်မှန်း သိကြသည်။ နေ့ ၁၀
 နာရီလောက်တွင် ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ထိန်ဝင်းပိုင်လား၊ ပြောလေ”
 “အဖေ အခု ဘယ်ရောက်နေ
 တုန်း”
 “ရှေးထဲက မင်းရဲ့နမ ချောချော
 ဆိုင်ရောက်နေတယ်။ ဘာအကြောင်း
 ထူးလို့လဲ”

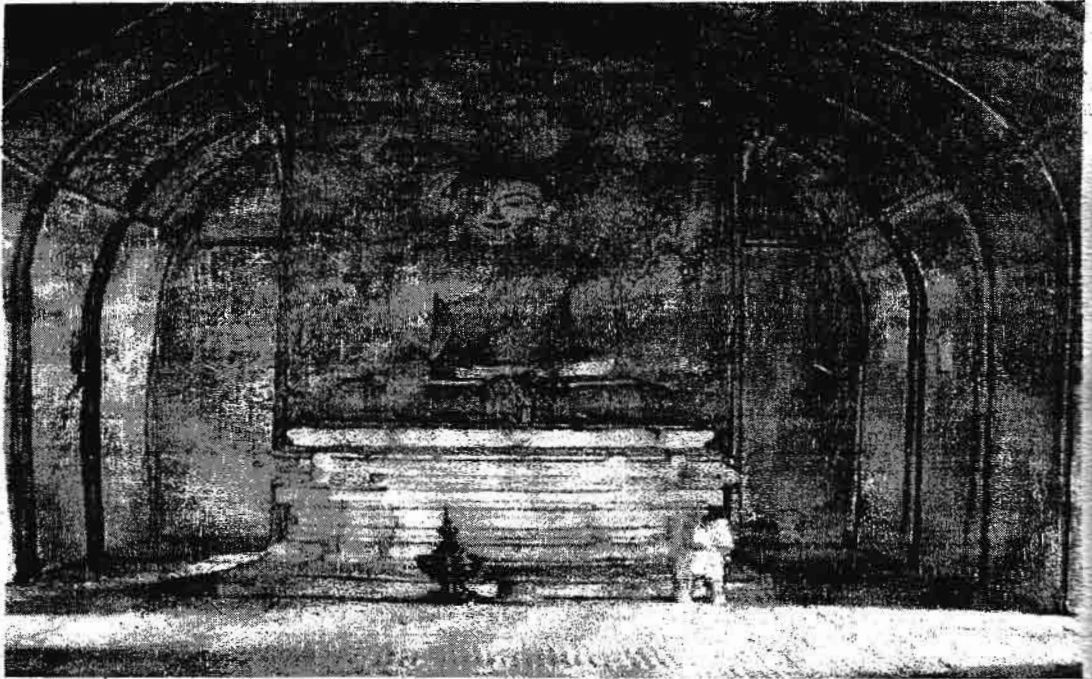
“နေ့လယ်စာ စားဖို့ အိမ်ဘက်
 လာခဲ့ပါဦး။ ဝက်သားဟင်း ချက်ထား
 လို့”

“အိုကေ။ လာခဲ့မယ်”
 စာရေးသူ ဆန္ဒပြည့်ဝသွား
 တယ်။

တစ်ညနေမှာတော့ ပုစွန်ထုပ်
 ဟင်းစားချင်စိတ် ပေါက်နေတာကိုလည်း
 သမီးငယ်က ချက်ကျွေးတာနဲ့ တိုက်
 ဆိုင်လို့ လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ရပြန်တယ်။

ဒါ့အပြင် အဝတ်အစား၊
 အသွားအလာ လိုအင်ဆန္ဒများလည်း
 ပြည့်ဝခဲ့ပါသေးတယ်။ စာရေးသူသည်
 မန်းအိုင် အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ၂
 နှစ်တာမျှ ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့သည်။
 ပန်းအိုင်ဘုရားပွဲတော်နှင့် ၂ နှစ် ကြာ
 တွေ့ခဲ့ရသည်။ မုံပင်ရွာ အလယ်တန်း
 ကျောင်းအုပ်လုပ်ပြန်တော့လည်း မလှိုင်
 နယ်တွင်းမို့ ပန်းအိုင်ဘုရားပွဲတော်ကို
 နှစ်စဉ် သွားရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘုရားပွဲ
 တော်သို့ ရပ်ဓလေ့ ရွာဓလေ့ ၁၀ နှစ်
 တာမျှ သွားရောက်ခဲ့သည်။ မိတ္ထီလာ
 ရောက်သည်မှာ အနှစ် ၅၀ ခန့် ရှိပါ
 ပြီ။ ပန်းအိုင်ဘုရားပွဲတော်သို့ နှစ်စဉ်

မသွားနိုင်တော့ပါ။ ၃ ခေါက်လောက်ပဲ
ရောက်ပါတော့သည်။

ယခုနှစ် ခင်းကျင်းသော ပန်း
အိုင် ရွှေမှစွေနေယုန်ပွဲတော်သို့ သွား
ချင်စိတ် ဆန္ဒ ရှိနေသည်။ သားသမီး
များ ကားပိုင်ရှိသော်လည်း လိုက်ပို့ရန်
ပြောဖို့ ပြောမထွက်ရှိနေသည်။ ကိုယ့်
ဆိုင်ကယ်နဲ့ကိုယ်ပဲ သွားတာ ကောင်း
မှာပါပဲ ဟု အတွေးဝင်နေသည်။ ဆန္ဒ
ပြင်းပြနေပြန်သည်။ လပြည့်၊ အဖိတ်
ညနေမှာ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“သမီးကြီး ပြောလေ။ ဘာ

အကြောင်းထူးလဲ”

“မနက်ဖြန် ပန်းအိုင်ဘုရားပွဲ
တော် သွားမလို့၊ အဖေနဲ့အမေ လိုက်
ခဲ့နော်” တဲ့။

ထိုသို့ပင် စာရေးသူ သွားရန်
ဆန္ဒရှိနေသော ခရီးကို ရောက်သွားရ
ပြန်သည်။ ထို့အတူ ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာများစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။
(အမြွက်မျှ ဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်)
ဘာကြောင့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါသနည်း။
စာရေးသူ အမြဲတမ်းရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
နေသည့် အစွမ်းထက်ဂါထာ (၂) ပုဒ်

ကြောင့်သာ ဖြစ်မည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ယင်းဂါထာ ၂ ပုဒ်ကို ပါဠိ နှင့်
အတူ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ ဖော်ပြအပ်
ပါသည်။ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်စေလိုပါ
သည်။ စာရေးသူကဲ့သို့ပင် တောင့်တ
သမျှ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝမည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပါဠိကလည်း
လွယ်တယ်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကလည်း
မှတ်မိလွယ်ပါသည်။

ဂါထာ (၁)

အဂ္ဂေါ ဗုဒ္ဓော၊ အဂ္ဂေါ ဓမ္မော၊
အဂ္ဂေါ သံယော အနတ္တရော။

အရှေ့ မေ ဝိပါကော ဟောတု
ယံယံ ကုန္တံ သမိဇ္ဈတု။

အနက်

ဗုဒ္ဓေါ - မြတ်စွာဘုရားသည်
အရှေ့ - အထွတ်ဆုံး အသာ
ဆုံး အမြတ်ဆုံးသာပေတည်း။

ဓမ္မော - တရားတော်မြတ်

သည်

အရှေ့ - အထွတ်ဆုံး အသာ
ဆုံး အမြတ်ဆုံးသာပေတည်း။

အနတ္တရော - အမြင့်မြတ်

အမြတ်သော

သံယော - သံယာတော်မြတ်

သည်

အရှေ့ - အထွတ်ဆုံး အသာ
ဆုံး အမြတ်ဆုံးသာပေတည်း။

ယံယံ - အကြင် အကြင်

တောင့်တောင့်တ နေဥစ္စာ ဟညာ စီးပွား

တရားများသည်

ကုန္တံ ကုန္တော - စိတ်တွင်

အလိုဆန္ဒဟူသမျှ တို့သည်

သမိဇ္ဈတု - ဘုရားလည်း မ

လည်း မရှိ မုချမှသွေ ပြည့်စုံရပါ

သည်။

ဂါထာ (၂)

ကုန္တော မဟာမဟိဝိ ဇာတ

ရူပံ ကရော တိယော။

ကုန္တော ဇာတရူပံ မဟာမဟိ

ကရော တိယော။

ဝေတေန ဆစ္စ ဝဇ္ဇေန တတ္ထာ

မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ

အနက်

ယော - အကြင်မြတ်စွာ

ဘုရားသည်

ကုန္တော - အကယ်တိတိ

အလိုရှိသော်

မဟာမဟိဝိ - မြေကိုသော်

လည်း

ဇာတရူပံ - ရွှေအဖြစ်သို့

ကရောတိ - ပြန့်ဝံ့စွမ်းပါပေ

၏။

သော - ထိုမြတ်စွာဘုရား

သည်

ကုန္တော - အကယ်တိတိ

အလိုရှိသော်

ဇာတရူပံ - ရွှေကိုသော်

လည်း

မဟာမဟိ - မြေအဖြစ်သို့

ကရောတိ - ပြန့်ဝံ့စွမ်းပါပေ

၏။

ဝေတေနသစ္စ ဝဇ္ဇေန - ဤသို့

ထုတ်ပြန်ဟုတ်မှန်သော စကားကို ဆို

ရသောကြောင့်

တတ္ထာ - ထိုနည်းတူစွာ

မခြားသာလျှင်

သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း

ဟောတု - စင်စစ်မသွေ ဖြစ်

ပါစေသတည်း။

အထက်ဖော်ပြပါ အစွမ်းထက်

ဂါထာ ၂ ပုဒ်ကို အရကျက်၍ အမြဲ

ရွတ်ဆိုပါ။ စွဲမြဲစွာရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် မိမိ

တို့၏ တောင့်တရာရာ အလိုဆန္ဒများ

ပြည့်ဝပါလိမ့်မည်။ ယုံကြည်စွာဖြင့် ရွတ်

ဖတ်ကြပကုန်။ မိမိတို့စိတ်၌ တောင့်တ

ပါသမျှ လိုအပ်ဆန္ဒဟူသမျှတို့ ပြည့်စုံကြ

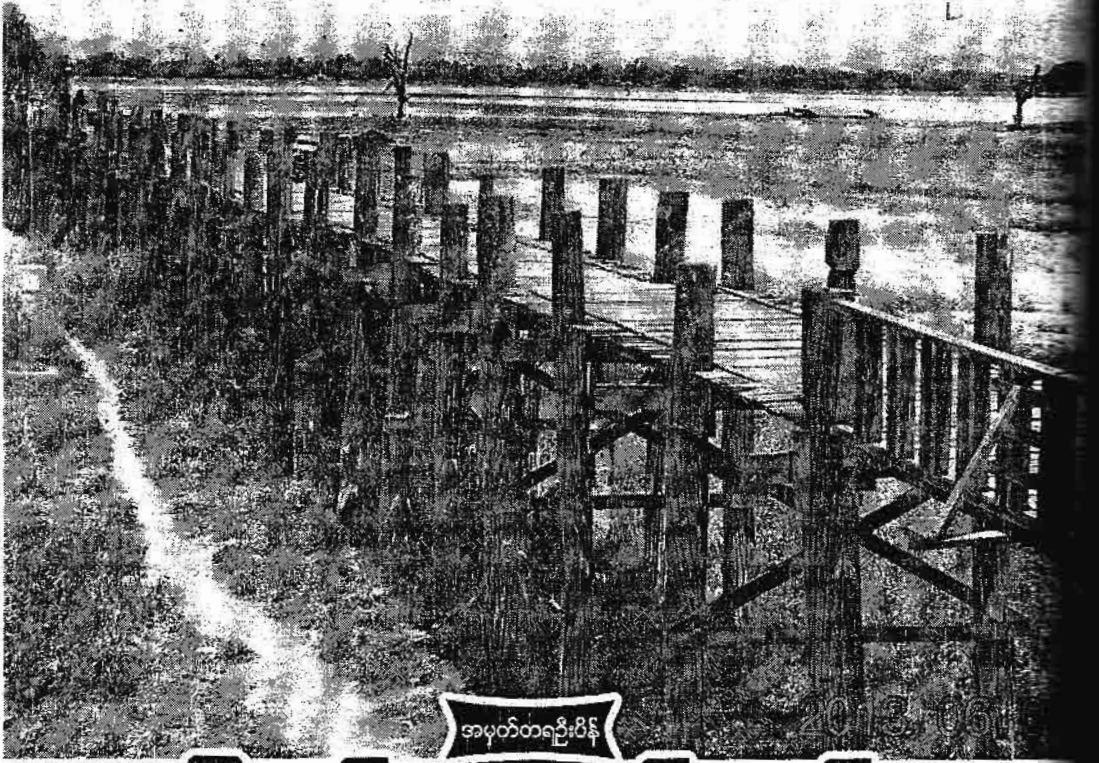
ပါစေသောဟူ၍

ယုံကြည်ခြင်းသည် အကျိုး

အလေ့အထသည် တန်ခိုး

ထိလာဖိုးတထိန်

အမှတ်တရဦးပိန်

တို့တောင်တွေချစ်သည့် တို့အမွေအနှစ်

အေးခွင့်မန်(သင်းထုံ)

၁၃၇၅ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်
ကျော် ၁၀ ရက် တနင်္လာနေ့က မိမိ၏
လူမှုရေးအကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့်
ကျွန်တော်နှင့် မောင်ကိန်တို့ ဆိုင်ကယ်
ဖြင့် မန္တလေးသို့ နေ့ပိုင်းမှာ ခရီးထွက်ခဲ့
ကြပါသည်။ အမရပူရတောင်မင်းကြီး
ဘုရားဝန်းကျင်သို့ သွားမည်ဖြစ်ပြီး
ဆိုင်ကယ်ကို တောင်သမန်ရွာဘက်မှာ
အပ်ထားခဲ့ပါသည်။ တောင်သမန်
တံတားပေါ်အတိုင်း၊ လျှောက်ခဲ့ကြပြီး
တောင်မင်းကြီးဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့
ဆက်ကာ ဘုရားကို ဖူးမြော်ကြည့်ည့်
ကြပါသည်။ ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက်
မိမိ၏ လာရင်းကိစ္စအတွက် အသိ
မိတ်ဆွေနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ဆုံပြောဆို
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး အပြန်တွင် တံတား
ပေါ်မှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ခဲ့
ကြပါသေးသည်။

ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးသော
တံတားတံတားကြီးအဖြစ် သမိုင်းဝင်
အရာမရှိသည့် အံ့ဖွယ်စာရင်းဝင် တံတား
ဖြစ်ပါသည်။ အင်းထဲမှာ ရေကူးချိန်
တံတားအောက်ဘက်တွင် အသီး
အနှံများ စိုက်ပျိုးထားကြပါသည်။ အင်း

ထဲတွင်တော့ ရေလုပ်သားတို့၏ လှေ
ငယ်လေးများ လှုပ်ရှားနေကြခြင်းနှင့်
တံအိမ်ငယ်လေးများ ဟိုမှာ ဒီမှာ မြင်
တွေ့နေရပါသည်။ ရေတက်ချိန်နှင့် ရေ
ကျချိန် ဝန်းကျင် သဘာဝရှုခင်းအလှမှာ
မျက်စိပသာဒ တစ်မျိုးစီ သာယာမှု ရှိ
ကြပါသည်။

တောင်သမန်ဘက်မှာရော
တောင်မင်းကြီးဘက်မှာပါ တံတားအခြေ
ဝဲယာတို့တွင်လည်းကောင်း၊ တံတားနှင့်
အတန်ငယ် အလှမ်းကွာရာတွင်လည်း
ကောင်း အအေးဆိုင်များ၊ စားသောက်
ဆိုင်များ၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်များ၊ အမှတ်တရ
ပစ္စည်းဆိုင်များ အစီအစဉ်နေကြပါသည်။
ယခုလို ကဆုန်၊ နယုန်လတွေမှာ
ညှော်ဝင်သိပ်မရှိလှကြောင်း သိရပါသည်။
ဝါဆို ဝါခေါင်ဆိုလျှင် ရေပြန်၍ တိုး
တတ်ပြီး ညှော်ဝင်လည်း များလာတတ်
ပါသည်။ သစ်ပင်ရိပ်လွတ်သည့်နေရာ
များရှိ စားသောက်ဆိုင်များမှာ ထန်ရွက်
များ ဖုံးထားကြပါသည်။ ထန်ရွက်ဖုံး
ထားခြင်းဖြင့် နေ၏အပူဇော်ကို သက်
သာ အေးမြစေပါသည်။

ကမ်းစပ်ရှိ ဆိုင်များမှာ နားနေ

စားသောက်ကြရင်း အင်းရဲသဘာဝ
အလှ၊ တံတားကြီး၏ ဝန်းကျင်အလှတို့
ကို ခံစားရင်း အခြားအထွေထွေ ဗဟု
သုတကိုလည်း ရရှိစေပါသည်။ တံတား
ပေါ်မှာ အရွယ်မျိုးစုံ၊ အရောင်အသွေးစုံ၊
အသွင်မျိုးစုံတို့ ကြပ်ညပ်နေချိန်ဆိုလျှင်
တံတားကြီးကို အားနာနေမိသည်။

ဤတံတားကြီးသို့ ပြည်တွင်း
အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က သာမက နိုင်ငံ
ရပ်ခြားကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွားများ သမိုင်း
သုတေသီများတို့သည် မန္တလေးရောက်
သူတိုင်း တောင်သမန်တံတားကြီးသို့
မဖြစ်မနေ ရောက်အောင်လာတတ်ကြပါ
သည်။

တောင်သမန်အင်းနှင့် တောင်
သမန်တံတားကြီးတို့၏ ဝန်းကျင်
သဘာဝပန်ရပုံ မျက်စိပသာဒမှာ ရင်
သပ် ရှုမောအံ့သြချီးမွမ်းဝမ်းမြောက်
စကားဆိုဖြစ်ကြပါသည်။ အမှတ်တရ
ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ မှတ်တမ်းပြုကြ
သည်။ ရှေးမြန်မာ ဗိသုကာတို့သည်
ဤတံတားကြီးကို တည်ဆောက်ရာတွင်
စုကေးမှန်ချိန်ကျင်တွယ်တို့မပါဘဲ လက်
သစ်တောင်တာ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် မှတ်

သား ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လေဒဏ်၊ ရေလှိုင်းဒဏ်တို့ကို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး ရေရှည်ခိုင်မြဲစေရန် တံတားကို အခြေခံမဆောက်လုပ်ဘဲ ကွေ့ဝိုက်ကာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြပါသည်။	ပေါက်တိုင်ခေါ် လေးရှစ်နှစ်ကထန်းခေါ် အခန်း နော်မှတ်အုံး မောင်ကြောင်းကနဝင်းကေ၊ ခင်းပလေကိုးခုအခန်း သာလာယစာရင်းပြန်မည်၊ မငြင်းရန်မှတ်သုံး ဆင်မင်းနယူကျုံးလို့ အားလုံး ပမှန်စွာ တောင်သမန်ရေလျှံခ၊ ထို ဒေသခင်းခဲ့လေတာ	တံတားကြီးဇရာဟာ၊ ရည်လှစွာ ဆောက်ထား၍ လျှောက်သွားတဲ့ များသူပါ၊ ငြင်းကြလေတာ သိမှတ်ဖို့ အခြေပါအောင်၊ ရွှေဓာတ်ကို မှတ်စမ်းပါလေး။ တံတားတိုင်ပေါင်း ၁၀၈၆ အခန်းပေါင်း ၄၇၂ ခန်း၊ မောင်ကြောင်း ၉ ခု၊ အခင်းပျဉ်ကြား ၉ ခုနှင့် သာယာယံဇရပ်-၄ ဆောင် စသည်ဖြင့် တံတားကြီး၏ မူလပုံသဏ္ဌာန်အား မှတ်ထား
--	---	--

ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တံတားကြီး ဆောက်
လုပ်စဉ် ရေကျချိန် ၆ လဆောက်လုပ်
ကြပြီး ရေတက်ချိန် ၆လ နားလျက်
၁၂၁၁ ခု နှစ်မှ ၁၂၁၃ ခုနှစ်ထိ ၂
နှစ် ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြရကြောင်း မှတ်
တမ်းများ ရှိပါသည်။ ၁၂၁၃ တပေါင်း
လတွင် ပြီးစီးကြောင်းနှင့် အပေါ်ရန်
တာနှစ်ဖက် ကာထားပြီး အခင်းကို
သုံးထပ်လုံးလွှာ ခင်းထားပါသည်။ ပထမ
တွင် တိုင် ၉၈၄ ဖြစ်ပြီး နောက်တွင်
ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ်မှ အုတ်
တံတားတို့ကို ဖျက်၍ အစားထိုး ဆောက်
လုပ်ခဲ့သဖြင့် တိုင်များ တိုးလာကာ
ရေလေးဆောင်မှ တိုင်များပါ ရေတွက်
လျက် တိုင်ပေါင်း ၁၀၈၆ တိုင်ဟု
အမှတ်အသားဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုစဉ်
က ဗြိတိသျှဦးပိန် ဦးဆောင်၍ ဆောက်
လုပ်သည်ကို အစွဲပြု၍ ဦးပိန်တံတားဟု
တစ်မျိုး တောင်သမန်အင်းကို ဖြတ်
လျက် ဆောက်လုပ်ထားသည်ဖို့
တောင်သမန်တံတားဟု တစ်မျိုး ခေါ်
ဆိုကြပါသည်။ တံတား၏ နောက်ခံ
သမိုင်းကို လေ့လာလိုလျှင် အနစ်ချပ်
ခြံမှာသမိုင်း အဘိဓာန်(ပထမ)တွဲတွင်

ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။
အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြရသော်
ကျန်းဘောင်မင်း ၁၁ ဆက်ရှိသည့်
အနက် ၉ ဆက်မြောက် ပုဂံမင်း
လက်ထက်က ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။ ထိုစဉ်က အမရပူရမြို့တော်ဝန်
ကုလားဘိုင်ဆပ်နှင့် ဗြိတိသျှဦးပိန်တို့
ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ တံတားကြီး တည်
ဆောက်ရန် ပုဂံမင်းထံ အမိန့်ခံခဲ့ကြရာ
တံတားဆောက်လုပ်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြပါ
သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တံတားကြီး
ဆောက်လုပ်ရာတွင် လိုအပ်သော ကျွန်း
သစ်တို့အတွက် စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ
စသည့် နန်းမြို့ဟောင်းတို့မှ နန်းတော်
ဆောင် အိမ်တော်ဆောင်ဟောင်းတို့က
ကျွန်းသစ်တို့ကို အသုံးပြုခွင့်လျှောက်
တင်ပြန်သည်လည်း ပုဂံမင်းထံမှ ခွင့်ပြု
မိန့် ရခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ ရှေးမြန်မာဘုရင်
မင်းညီမင်းသားဆွေတော်မျိုးတော်များ
သည် နေရာသစ်မှာ နန်းသစ်တည်သော်
နေရာဟောင်းမှ ပစ္စည်းဟောင်းတို့အား
အသုံးပြုခြင်း မရှိကြပါ။ ထို့ကြောင့်
တံတားကြီးဆောက်လုပ်ရာတွင် လိုအပ်
သော ကျွန်းသစ်တို့ အဆင်ပြေစေပါ

သည်။
မြို့တော်ဝန်၏ အမိန့်ဖြင့် အစိုး
ဝန်ကျင့်ရှိ ရပ်ရွာတို့မှ လှေ လှည်း ကျွဲ
နွား အလုပ်သမားတို့နှင့် ဗီသုကာ
ပညာရှင်များပါ ဆင့်ခေါ်လျက် အခမဲ့
စေခိုင်းခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
တောင်သမန်တံတားကြီးသည် အများ
၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြစ်ကြောင်း ထင်
ရှားပါသည်။ နယ်သူ နယ်သားတို့၏
ကာယဉာဏ်တို့ဖြင့် ဆောက်လုပ် ပြီးစီး
သွားသော တံတားကြီးကို ထောက်ပြ
လျက် ဦးပိန်နှင့် ဗြိတိသျှဦးပိန်ဆပ်
တို့က တံတားကြီးဆောက်လုပ်သည့်
ကျန်ကျစရိတ်ဟု စာရင်းလိမ်လည် ဖော်
ပြကာ ပုဂံမင်းထံ လျှောက်တင်ကြပြန်
ပါသည်။
ထိုသို့လိမ်လည်စာရင်းပြုစု
လျှောက်ထားပြီး ငွေတိုက်တော်က
ဘဏ္ဍာငွေများ ထုတ်ယူလျက် မြို့တော်
ဝန်နှင့် ဦးပိန်တို့နှစ်ဦး နားလည်မှုပြုလျက်
ခွဲဝေယူပြီး ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက်
အလွဲသုံးစားပြုလိုက်ကြပါသည်။ အများ
အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများကို ဦးစီး စီမံ
ဆောင်ရွက်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည်

မြင့်မြတ်မှန်ကန်သော စေတနာဖြင့် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ကြပါလျှင် အတိုင်း ထက် အလွန် လေးစားကြည်ညိုသော ထိုက်လုပ်ပါသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မတော်မှန်သော လောဘစိတ်တို့ဖြင့် စိမ့်ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် ကုသိုလ်တစ်ပင် ငရဲတစ်ပါးသာ ဆိုသည့်နယ်မလှပသော သမိုင်းမှတ်တမ်းတွင် ကျန်စေခြင်းဖြင့် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးစန့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် အင်းရေအလွန်ကြီးသဖြင့် တံတားကြီးကို ရေမြစ်သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ ရေလှိုင်းဒဏ်ကြောင့်တိုင် အချို့ ပြတ်ထွက်ပျက်စီးခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့သည် ကို အမရပူရအမတ်ဖြစ်သော တောင်သမန်ရွာက ဦးဘသီက ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ တိုင်များ အခင်းများ ပြန်လည်ဖြည့်စွက် ပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ၁၃၃၅ ခုနှစ် (၁၉၇၃) ခုနှစ်တွင်လည်း အဆမတန် ရေကြီးပြန်ရာ တံတားကြီးကို ရေနစ်မြှုပ်၍ ပျက်စီးခဲ့ပြန်ပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အခန်း

ပေါင်း ၈၀ ကျော်အထိ အပျက်စီး များခဲ့ပါသည်။ တံတားပေါ်တွင် လူများသွားလာ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ တံတားကြီးကို အစိုးပြုရန်တည်ရှင်သန်ကြရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အခက်ကြုံကြရပါတော့သည်။

ဤအဖြစ်ကို သိရှိတော်မူသော မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကြီးနှင့် မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီအကြီးအကဲတို့က ဦးစီးစီစဉ်ကြပြီး အများကောင်းမှုဖြင့် တံတားကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ မြန်မာမှု မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဤတောင်သမန် တံတားကြီးသည် သက်တမ်းအားဖြင့် ၁၆၂ နှစ် ရှည်ကြာခဲ့ပါလေပြီ။ တောင်သမန်တံတားကြီးသို့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားပုဂ္ဂိုလ်များ သမိုင်းသုတေသီများ ဒေသန္တရဗဟုသုတ ရှာဖွေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ လှူဒါန်းပေါင်းစုံ၊ အရွယ်ပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံတို့သည် အပန်းဖြေရင်း လေ့လာရင်း တောင်သမန်အင်း၏ ဝန်းကျင်သဘာဝအလှကို ခံစားရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းမှုလည်း ရရှိစေပါသည်။

မန္တလေးသို့ ရောက်ကြပါလျှင် ဤတောင်သမန်တံတားကြီးဆိုသို့ မဖြစ်မနေ ရောက်အောင်လာလေ့ရှိကြပါသည်။ မြန်မာဗာသာမက ကမ္ဘာ့မှပင် သမိုင်းဝင် ထင်ရှားလှသော ဤတောင်သမန်တံတားကြီးသည် မြန်မာတို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဆောင် မြန်မာ့ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်တစ်ခုအဖြစ် အံ့ဖွယ်စာရင်းဝင် သစ်သားတံတားကြီး ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ကာလသက်တမ်းအားဖြင့် ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော ဤသမိုင်းဝင် တံတားကြီးအား သက်ဆိုင်ရာတို့က အစဉ်သဖြင့် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြခြင်းဖြင့် နောင်အနာဂတ် နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင်တိုင် သမိုင်းမှတ်တိုင် မယိမ်းယိုင်ဘဲ မြှိုင်ခန့်ထည်စွာ ထာဝရတင့်တယ်နေစေချင်ပါသည်။

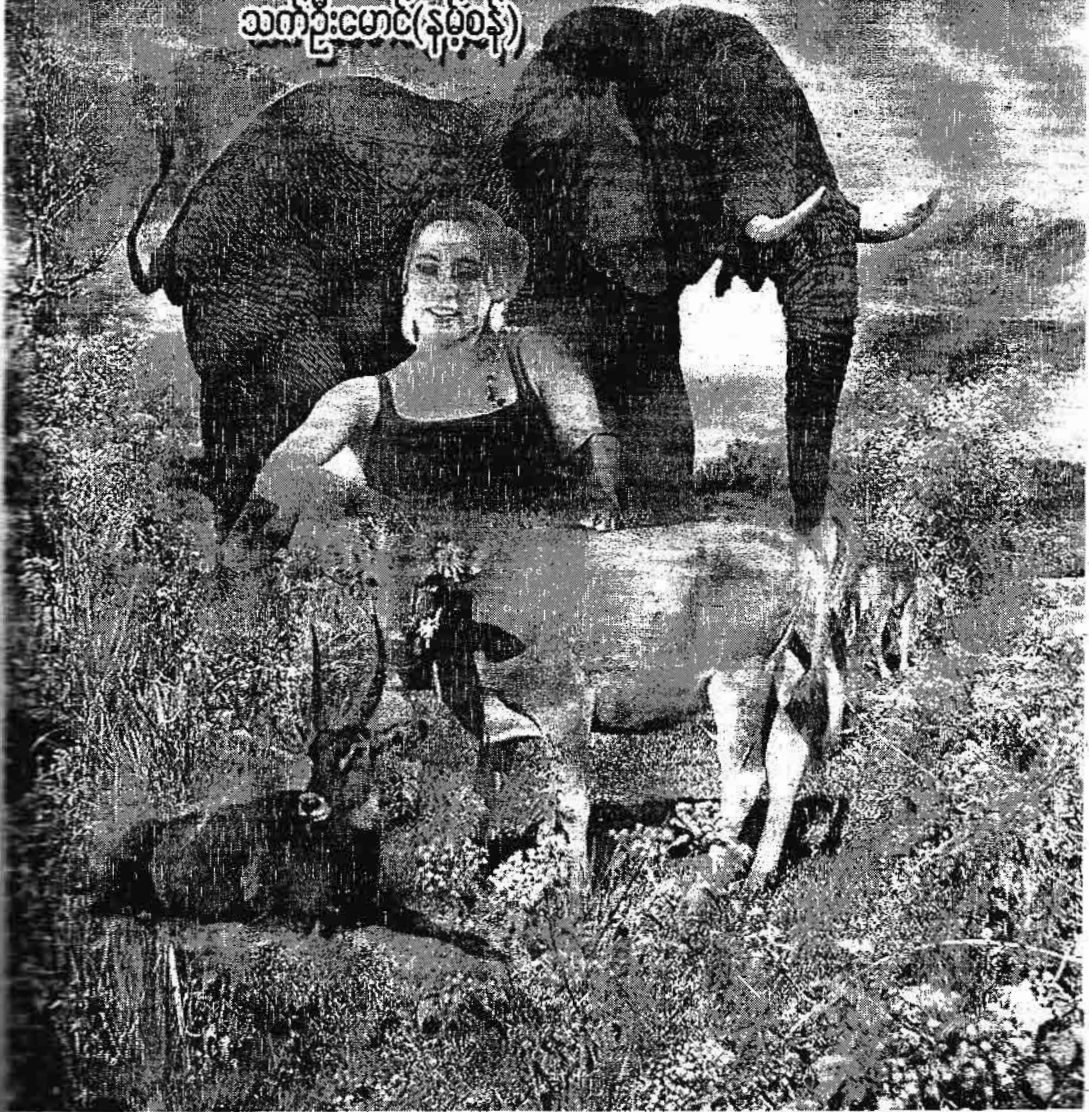
အေးခွင့်ယန်
(သင်ထုံး)

လူနှင့်တိရစ္ဆာန်

သဗ္ဗုရိသနှင့် ဒုဿိလ နိုင်းယုဉ်ခြင်း

ဆက်ဦးမောင်(နမ့်ဝန်)

သံသရာလည်ကြရာ သတ္တဝါ
တို့တွင် အပါယ် ၄ ဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ် ၆
ဘုံ၊ ရူပဗြဟ္မာ ၁၆ ဘုံ၊ အရူပဗြဟ္မာ ၄
ဘုံ၊ စုစုပေါင်း ၃၁ ဘုံ အနက် လူ့ဘုံ
သည် ရှေးကပြခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခုဘဝ လူဖြစ်ကြ
ရသည်။

သတ္တလောကတွင်ပါဝင်သော
သတ္တဝါများထဲမှ လူသည် အသိဉာဏ်
ရှိ၍ အယဉ်ကျေးဆုံးဟု သိရှိယုံကြည်
ထားကြသည်။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတဲ့
ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုလျှင် မြန်မာ
အဘိဓာန်မှာ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော၊
တတ်သိလိမ္မာမှု၊ တိုးတက်ထွန်းကား
လာသော လူမှုအဆင့်အတန်း၊ အစဉ်
လာအားဖြင့် ထိန်းသိမ်းတည်ရှိလာသော
ဓလေ့ထုံးတမ်းလို့ ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။

လောကတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်
များ ခွန်တွဲနေမှုသည် သဘာဝတရား
ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ လူတို့တွင်
(ပုရိသနှင့် ဣတ္ထိယ) ဟူ၍ တည်ရှိနေ
ပြန်ပါသည်။ ဣတ္ထိယတို့တွင် ဣန္ဒြေ
တည်ရာ ကြာဠာပွင့်ကို အဝတ်တန်ဆာ
အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားပါသည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်ဆိုသော လူ
တို့တွင် ချို့ယွင်းမှု အားနည်းချက်များ
ရှိနေပါသည်။

သတ္တဝါများထဲမှ လူသည် နွယ်
မြက်သစ်ပင်နှင့် အသီးအရွက်များသာ
မက သားကြီး ငါးကြီးများကို စားသုံး
သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ထို့အတူ
လောဘ၊ ရမ္မက်ကြီးတတ်သူများ ဖြစ်
ပါသည်။ ယရာဝိသ သံဝိသ ကိစ္စကို
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖန်တယ်ခြင်း မရှိ လူသဘာဝ
အရ ဆောင်ရွက်မှုတစ်ရပ်အဖြစ် လက်ခံ
သော်လည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ဖြင့် မိမိ
ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပုရိသများသည်
ကာလဒေသ အင်္ဂါ ခန့်ကို ရရမပြု၊
အတ္တကို ဗဟိုပြု တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန္ဒများနဲ့ အရွယ်မရောက်သေးသူများ
ရွယ်တူသူများနှင့် အရွယ်လွန်သူ ဣတ္ထိ
ယတို့ကို အနိုင်အထက် ပြုကျင့်စေ
ကားကြရာ လူ့စည်းကမ်းဥပဒေအရ
မုဒိမ်းမှုကို ကျူးလွန်တတ်ကြပါသည်။
ဆန္ဒတစ်ခု၏ အလိုပြည့်ဝပြီးသည့်ခဏ
အသိတရားရှိလာပြန်တော့ ပြုမိမှားခဲ့
သည့် ဆိုးကျိုးအဖြစ်ကို ဖုံးကွယ်လိုမှု

ကြောင့် ဆင်ခြင်မဲ့စွာ လူသတ်မှု ထမ်း
ကျူးလွန်လေတော့ မုဒိမ်းမှု၊ လူသတ်မှု
ဖြင့် ပြစ်မှုများကြီးမားခဲ့လေသည် မဟုတ်
ပါလား။

ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသော
အပါယ်လေးဘုံမှ တိရစ္ဆာန်ဘုံသည်
သတ္တဝါတို့ထဲ၌ ပါဝင်နေပါသည်။ လူတို့
အသိဉာဏ်၏ မှတ်သားမှုအရ တိရစ္ဆာန်
များသည် စားသောက်၊ အိပ်၊ မေထုန်မှု
သုံးမျိုးသာ သိရှိခံစားကြသည်။ တိရစ္ဆာန်
ထဲမှ ကျီးသတ္တဝါသည် နွယ်မြက်သစ်ပင်
နှင့် သားငါးသတ္တဝါအဖြစ် လူသတ္တဝါ
နှင့် တူညီသော်လည်း တိရစ္ဆာန်သဘာဝ
အရ မေထုတ်မှုမှာ လျှို့ဝှက်လွန်းပါ
သည်။ မိတ်လိုက်ရာသီ ပြာသို-တဂိုတွဲ
ဟု သိရှိထားသော်လည်း ကျီးသတ္တဝါ
မိတ်လိုက်ခြင်းကို မြင်တွေ့ဖူးသူ နည်း
ပါးလှပါသည်။

တိရစ္ဆာန်တို့တွင် မြက်စား
သတ္တဝါနှင့် အသားစားသတ္တဝါဟူ၍ ခွဲ
ခြားတည်ရှိပါသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၌
အရှက်တရားအား အပြီး (သို့မဟုတ်)
အမွှေးအမှင် မလုပ်လဲဖြင့် ဖုံးကွယ်ထား
ပါသည်။ အချို့သတ္တဝါများ ၎င်းတို့၏

အရှက်တရားအား ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိဘဲ သဘာဝအရ နေထိုင်စားသောက်ကြပါသော်လည်း မေထုန်မှ တွင် ယဉ်ကျေးပါသည်ဆိုသော လူသတ္တဝါတို့ထက် နှုတ်သိမ်မွှေးပြီး မေတ္တာတရားဆိုသည်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိနောက်အလား ပြုဆောင်ဆဲကြတာကို တွေ့ရသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် တိရစ္ဆာန်တို့၏မေထုန်ရာသီမှာ -
 ကြောင် ပြာသိုလ
 ဇွဲး တော်သလင်းလ
 သမင် တပို့တွဲ-တပေါင်းလ
 ကျား နတ်တော်လမှတန်ခူးလ
 ခွင် တပေါင်း တန်ခူး

စသည့် လအလိုက် မေထုန်မှ ကြွေကုန်ခြင်းသည် သုတိသတ္တဝါမျိုးရိုးအစိမ်ကော မပျောက်ပျက်စေရေးအတွက် သဘာဝအရ မျိုးပွားမှု ဆောင်

ရွက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်တို့တွင် အရွယ်မရောက်သေးသော တိရစ္ဆာန်မနှင့် မကြည်ဖြူသဘောမတူသော တိရစ္ဆာန်မတို့ကို အင်အားဖြင့် အတင်းအဓမ္မ မေထုန်မှုပြုခြင်း နည်းပါးကြပါသည်။

မေထုန်မှု လက်ခံသော တိရစ္ဆာန်အမများကို ကြမ်းတမ်းစွာ ကိုက်သတ်ခြင်း၊ ဂေ့သတ်ခြင်း၊ နင်းသတ်ခြင်းများ မပြုလုပ်ကြပါ။ ကြည်ဖြူယုယမှုအသွင် အမွေးအမှင်များအား လျာဖြင့်လျက်ပေးခြင်း၊ နှုတ်သီးခြင်း၊ ပွတ်သပ်ခြင်း၊ သန်းရှာပေးခြင်း စသည့် ကြင်နာမှုများကို ပြသကြပါသည်။

လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝအမူအကျင့်စရိုက်တို့တွင် မည်သည့်ကစည်းကမ်းစနစ်တကျရှိပြီး သိမ်မွှေမှုရှိနေသည့်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်သင့်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ မိမိတို့ပြုခဲ့ကြသော အလုပ် (ကံ)များ အလျောက် ကောင်းသောဘဝနှင့် မကောင်းသောဘဝများကို ကျင်လည်ကြရပြီး သံသရာစက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်းအတွက် နိဗ္ဗာန်မရသည့်ဘဝတိုင်အောင် အတည်တကျမရှိသော မပြသော ရုပ်နာမ်တို့၏ အသိများ အယူမှားများကို ပြုပြင်ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းသင့်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

အနုပုဗ္ဗေ၊ မေဓာဝီ၊ ထောကံ၊
 ခလော ခလော
 ကမ္မာရော ဘာတေသေဝ၊
 နိဒ္ဒမေ မလ မတ္တနော။
 သံချေးသည် ထိုသံကိုပင်
 သံချေးတက်ပြီး စားပစ်သကဲ့သို့
 မကောင်းမှု လွန်ကျူးကျင့်ကြသူကို မိမိကျင့်ကြံမှု မကောင်းကံတို့က အပါယ်ဒုဂ္ဂတိ ဘဝသို့ ဆောင်ကုန်၏။
 သဗ္ဗ ဒုက္ခ ဝိနာသနေ
 သက်ဦးမောင်(နှစ်စန်)

ဆေးမျက်ရည်

ချဉ်ရဲထွန် (ဘောင်ဗွန်း)

စာတည်းအဖွဲ့၏ အကြိုက်ဆုံးဘာသာရေးဝတ္ထုဆောင်းပါး

ကင်းကွာနေတဲ့ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့
အချိန်ကာလဟာ သိပ်မကြာလှဘူးလို့
ထင်ရပေမယ့် ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်
မှာ တတိမြေဟာ အရင်ကနဲ့မတူ၊
အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပါပြီ။
အရင်တုန်းက ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ
နှစ်ချေးတွဲလောင်း၊ ဖုံအလိမ်းလိမ်းနဲ့
ငြိုးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ သာဂီတို့
ဘုမတို့ ကဲကဲတို့တစ်တွေတောင် လူပျို
ပျိုပေါက်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“အစ်ကို... ဒီညနေ အိမ်မှာ
ထိုင်လာစားနော်”

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်နေ
ထိသော်လည်း ခေါင်းရင်းအိမ်က ခိုင်ထူး
ထမင်းစားလာမိတ်ပါတယ်။ ခိုင်ထူး
ထင် အရင်ကလို အထက်ပိုင်းအင်္ကျီ
ပုဆိုးပိုင်းပွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ တစ်
ချောင်း နှုတ်နေပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်
ထားသောကနေတဲ့ ခိုင်ထူး မဟုတ်
သွားမိန်းမ မာသီကလည်း လင်
မောင် ခွန်းတုံ့မခံ ရန်ခံဖြစ်တဲ့ မာ
သီကလေးတော့ပါဘူး။

ကိုယ်မှာ တီရုပ်၊ ခါးမှာ ဟမ်း
ထည်မှာ ဆွဲကြီး လက်မှာ ဟမ်း

ချိန်းတွေနဲ့ တပြောင်ပြောင် တယောင်
ယောင်နဲ့ ခမ်းနားနေသည်။ အိမ်ကို
ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ အရင်က တော
တိုင်း၊ ဖက်မိုး၊ သဲပွတ်ခင်း၊ ထရံက၊
နင်းလိုက်ရင် ကျိကျိကျပ်ကျပ်မြည်တဲ့
ယိုင်တိယိုင်တိုင် တဲသာသာ အိမ်လေး
နေရာမှာ တိုက်ခံနှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်
အိမ်ကြီးက နေရာယူထားလည်။ ယခင်
က မိတ်တုတ်တုတ် ရေနံဆီမီးခွက်
အစား လျှပ်စစ်မီးရောင်က ထိန်ထိန်
ပြီးနေသည်။ အိမ်ထဲဝင်ကြည့်တော့
လည်း အိမ်ထဲမှာ ဆက်တီး၊ ဂိုးကောင်၊

ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗီအစရှိတဲ့ ခေတ်မီ
ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေက သူနေရာနဲ့သူ
ခင်းကျင်းနေရာယူလျက်။ အထူးခြားဆုံး
က ဘုရားစင်၊ အရင်ကလို အတုမရှိ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပုံတော်အဟောင်းလေးတစ်ပုံ
နဲ့ ဘုရားပန်းအိုးဟောင်းလေး သုံးလုံး
သောက်တော်ရေခွက် သုံးလုံးနေရာမှာ
ကြေးဆင်းတုကြီးတစ်ဆူနှင့် ရုပ်ပွားတော်
များ ရဟန္တာရုပ်တုများက ခင်းခင်းနားနား
သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေနေသည်။ ဆီမီး
ပူဇော်ထားပါသည်။

ယခင်က ကျောက်တွဲတင်မှ
စားရတဲ့ ခိုင်ထူးဟာ အခု ကျောက်ကိုယ်
စားလှယ်၊ ကျောက်ပွဲစားဖြစ်နေပါပြီ။
ခိုင်ထူးနဲ့သာဝ အရင်ကနဲ့မတူ အပြောင်း
လဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတာဟာ အဆန်း
တကြယ်ပေမယ့် ကျွန်တော် မအံ့သြပါ။
တစ်ခါ သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့
အတိုင်း ပထမဇာ၊ ဇာတိ၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မ
အကျိုးငွေလို့ ထွေးရင်း၊ ပုဒိမာ၊ ပုဒိမာ၊
ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလ ကို
ပြေးမြင်ယောင်မိပါတယ်။

xxx

“ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူးကွ။
အော့... ဝိုက်တဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့။ တစ်
ယောက်ချင်းချမယ်။ ဒါပေမဲ့... အော့...
အော့... ကြီးသူရောင်၊ ရွယ်တူပါယ်၊
ငယ်သူ မထိုးဘူးကွနော်”

ခိုင်ထူး မူးပြီး ပြန်လာရင်
တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံပြဿနာမှတ်တော့။
ကျွန်တော့်အိမ်ခြေရင်းက အန်တီစန်း
အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် သူက အသံကို ပို
မြှင့်ပြီးအော်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က
တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ခွေးတွေ။ သူက
ဘူတာမှာ တောင်စွန်းကျောက်မိုင်းက
ထွက်တဲ့ လမ်းခင်းကျောက်တွေ တွဲ
ပေါ်တင်ရတဲ့အလုပ်သမားမို့ ပြန်လာတဲ့
အချိန်က ညသန်းခေါင်ယံ။ ပြန်လာရင်
လည်း အရက်မူးပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး
ညနေတာကြောင့် ဘယ်သူမှ အိပ်မရ
ကြတော့ပေ။

“ဟေ့... မားဘီ... မားဘီ။
ခြံတံခါးလာဖွင့်စမ်း။ တောက်... ဘယ်
လင်ငယ်နဲ့ သေနတောမို့ ဒီလောက်
ကြာနေရတာလဲ”

မားဘီကလည်း အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလာရင်း...

“သူတောင်းစား... အရည်တွေ
မို့လာရင် ကောင်းကောင်းပြန်မလာဘူး။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှင် မရှက်ဘူးလား”

“ငါက ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရ
မှာလဲ။ အာ... ကြာတယ်ကွာ”

“ဇုန်း... ဇုန်း”

ခြံတံခါးကို ခြေနွှေးနွှေးက
အိမ်ထဲကို ဒယ်ဒယ်ယိုင်းဝင်လာသည်။
မကြာခင် အဖျားထင်တဲ့အတိုင်း ဆဲသံ
ဆိုသံ ရန်ဖြစ်သံတွေနဲ့အတူ အိမ်ထဲရံ
ကို ကန်ကျောက်သံ၊ ပန်းကန်ကွဲသံတွေ
ဆူညံသွားပါတော့တယ်။ တော်တော်
လေးကြာတော့ ခိုင်ထူး အသံထွက်

မလာတော့ဘဲ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။
မားဘီရဲ့ အသံဟာလည်း မန်ဒါလီအသံ
ပေါက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အသံ
မထွက်နိုင်တော့ဘဲ အသံတွေ အားထု
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုအခါမှစင်
ကျွန်တော်တို့လည်း ကောင်းကောင်း
အိပ်ပျော်သွားကြပါတော့တယ်။

xxx

ခိုင်ထူးက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်
ပေမယ့်လည်း မိမိဖလားမို့ မည်ကားမတွ
သာ။ မားဘီကလည်း သိပ်မထူးထူး
ခိုင်ထူးနဲ့ညားမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာ
သူမို့ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်
အလေးအနက် မရှိသလို နုကန်တစ်ထွဲ
မှ နားမလည်ကြ။

“ဟဲ့... ငါ အခုပဲ ဆွမ်းတော်
ကပ်ထားတာ နှင်တော့ ငရဲကြီးဦးမယ်”
“ရပါတယ်ဟာ။ တို့ဘုရားက
သဘောကောင်းပါတယ်”

ခိုင်ထူးက ဘုရားစင်မှာ ဆွမ်း
တော်ကပ်ထားတဲ့ ပန်းကန်ကို စွန့်ပြီး
ပန်းကန်ထဲက ကြက်သားတုံးကို နှိပ်
စားလို့ နှိပ်စားတတ်သည်။ မားဘီက

လည်း မန်း ဆီမီး ဆွမ်းတော်ကပ်ပေ
မယ် ဦးချတော့ ပေါက်ဆိန်ပေါက်။ သူ
မော့ ယောက်ျားက ခိုင်းလို့သာ လုပ်ရ
တယ်။ သွန်သင်ဆုံးမပေးမယ့်သူ မရှိ
တော့ တတ်သလိုလုပ်ရသည်။ သူ့ဟာ
နှင့်သူတော့ ဟုတ်နေပါတယ်။

“ဆရာရဲရေ...ရှင်အိမ်ခေါင်း
ရင်းကဟာတွဲကလည်း တကတည်း
တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ အားမနာ။
ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့”

ကျွန်တော့်ခြေရင်းအိမ်က
အန်တီစန်းနဲ့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ခိုင်ထူး
တည်ကြတာ မဟုတ်လို့ ကြားထဲ
ကျွန်တော့်ကိုသာ တိုင်တယ်ကြ
တယ်။ အန်တီစန်းကလည်း ငွေဂုဏ်
တက်ပြီး ခိုင်ထူးကို ချိုးချိန်ခိုင်းပြော
ဆို ခိုင်ထူးကလည်း မူးလာရင် ပြန်
တည်သည်။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ ငါ ပိုက်ဆံရှိ
တယ်ဆိုပြီး ကျွဲခြေရာခွက်ထဲက ဟား
သွတို အော်ချက်လာမထုတ်နဲ့။ ခိုင်ထူး
လည်း ပေါသေးသေးမဟုတ်ဘူး။
နောက်မှာ ကားသုံးစီးဝယ်ထားပြီးပြီ”
ဟု အလုံးကြီးနှင့် ပြန်ထုသည်။

တစ်ဦးက ရွှေရှိတယ်ဆိုပြီး ဟန်တက်
သလို တစ်ဦးကလည်း ရွှေမရှိပေမယ့်
လေရှိတယ်ဆိုပြီး လေလုံးထွားပြတဲ့
အတွက် သူတို့နှစ်ဦးဟာ ဆိုင်လိုက်မိ
တာနဲ့ ခွပ်ကြမယ် တိုက်ကြက်ဖတွေ
လို အမြဲစောင်နေကြတော့တာပဲ။

ဝါတွင်းရောက်ပြီဆိုရင် ခိုင်ထူး
ရဲ့ အသံ တိတ်သွားပြန်သည်။ တိတ်ရ
တဲ့ အကြောင်းရင်းက ဝါတွင်းသုံးလံမှာ
အရက်ကို လုံးဝမသောက်ဘဲ ရှောင်နေ
လို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်
ပြီး ဝါတွက်တာနဲ့ ဆိုင်ကို တစ်ချိန်တည်း
ပြေးတော့တာပဲ။ ဝါတွင်းမှာ ကျောင်း

မသွား သီလမယူနိုင်ပေမယ့် ဘုရားရှင်
ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ အရက်
မသောက်ပဲ တစ်ပါးသီလကို စောင့်
ထိန်းတာကိုတော့ ကျွန်တော် ချီးကျူးပါ
တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ ပျင်းတဲ့အခါ
ကျွန်တော့်ဆီကို လာလည်ပြီး စကား
စမြည်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့ အကြမ်းအားတစ်လုံးနဲ့
ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အဖန်
ရည်သောက်နေတုန်း ခိုင်ထူးရောက်လာ
သည်။

“အစ်ကို ဒီနေ့ ဥပုသ်ရရဲလား”
“ရပါတယ်ကွာ။ ဘယ်လိုလဲ
မင်းလည်း တစ်ပါးသီလရရဲလား”
“ရပါတယ်အစ်ကိုရ။ အစ်ကို
တို့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးမှာ
ကြောက်လို့ ကုသိုလ်ယူတာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”
“ဝါကျွတ်ဖို့ သိပ်မလိုတော့
ဘူးနော်”
“ဘာလဲကွ...မင်းက ဝါကျွတ်
တာနဲ့ ဆိုင်ပြေးဖို့ တွက်နေတာလား”
“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို
ရ။ ဝါကျွတ်ပြီး မကြာခင် တန်ဆောင်

တိုင်ဆိုတော့ ကထိန်ပွဲကြီး နီးလာပြီလို့ ပြောမလို့ပါ။

“အေးကွ... ဇီနစ်တော့ တို့ရပ်ကွက် မဟာဒုဂ် ဆွမ်းကပ်ရမယ့် အလှည့်ပဲကွ။ မင်းရော မဟာဒုဂ် ဆွမ်း မယူဘူးလား”

“ဟုတော့ယူချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာက စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်၊ အိမ်ကလည်း မကောင်းတော့ ဘယ်သိုလုပ်ပြီး လှူနိုင်မှာလဲဗျာ”

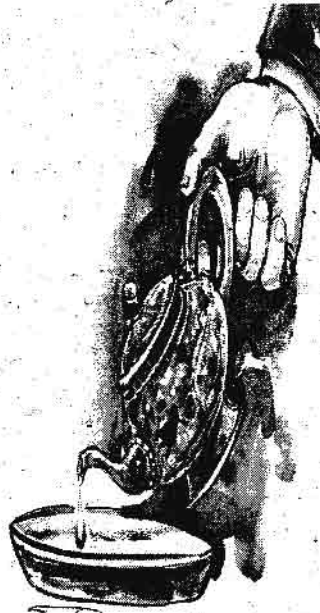
“မင်းပြောတော့ ရန်ကုန်မှာ ကားသုံးစီးတောင် ဝယ်ထားတယ်ဆို”

“အဟဲ . . . အဲဒါက မူးလို့ ပြောမိတာပါ”

“လူသာပဓာနပါကွာ။ ကိုယ်လှူမယ်လို့ ရည်စူးထားရင် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့”

“ရပ်ကွက်တွေမှာ မဟာဒုဂ် ဆွမ်းလှူရင် ကျွန်တော် သွားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်တော့ တစ်ခါမှ မလှူဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း ဘုန်းကြီးတွေကို တစ်ခါလောက် တက်စေချင်တယ်။ အိမ်က မကောင်းလို့”

ကျွန်တော်တို့ တောင်စွန်းမှာ

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တိုင်း တစ်ရွာလုံး စုပေါင်းပြီး ဘုံကထိန်ခင်းတဲ့ ဓလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ဖွဲ့ချင်း ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ကိုယ် ကထိန်မခင်းကြပါဘူး။ ရှေးကတည်းက ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဩဝါဒနဲ့အညီ လှူကြီးတွေက ရွာလယ်ခေါင်မှာ မဏ္ဍပ်တိုးပြီး ကျေးရွာထဲမှာရှိတဲ့ ကျောင်းပေါင်း နှစ်ဆယ့်သုံးကျောင်းက သံဃာငါးရာကျော်ကို ကထိန်သင်္ကန်းနဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုကို ကပ်လှူကြတဲ့ “ဗုဒ္ဓပမုသံဃာက မဟာဘုံကထိန်ပွဲကြီးကို ဝဲဒီ့ကျင်းပခဲ့ကြတာ ယခုဆိုလျှင် အကြိမ် ၆၀ တောင် ရှိသွား

ပါပြီ။

လမပြည့်ခင်ကတည်းက ရွာလယ်က ဘုံမဟာကထိန် အလှူသတင်း မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိကတွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး တရားပွဲကြီးကို ဆယ်ညတိုင်တိုင် ကျင်းပပါတယ်။ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့မှာတော့ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ ဌာနပေါင်းစုံက အတီးအမှုတ် အကအခုန်တွေနဲ့ ကိုပတ်ပြီး ပဒေသာပင်တွေ လှည့်လည်ကြပါတယ်။ လပြည့်နေ့ရောက်ရင် အလှည့်ကျတဲ့ ရပ်ကွက်က မဟာဒုဂ် ဆွမ်းကပ်လှူကြပြီး နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ရွာလယ်မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ သံဃာတော်နဲ့ သီလရှင်တွေကို ကထိန်လျှာသင်္ကန်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစု ကပ်လှူပြီး ရေစက်ချ အရူးဝေပါတယ်။ ညနေပိုင်းမှာ သံဃာငါးရာကျော်ကို ဆွမ်းဆန်မိန်းလောင်းလှူခြင်း စတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုကြလို့ ထိုနေ့ဟာ ကြက်ပျံမကျအောင် စည်ကားတဲ့နေ့ပါ။

မဟာဒုဂ်ဆွမ်းကို ရပ်ကွက်ဆယ်ရပ်ကွက်ရှိတဲ့အနက်က ငယ်တဲ့ရပ်ကွက်တွေက နှစ်ရပ်ကွက်ပေါင်း

ရပ်ကွက်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မြို့မရပ်ကွက်၊ ဘုရင့်နောင်၊ နဝဒေ၊ ကေသဝတီ ရပ်ကွက်တွေကတော့ တစ်ရပ်ကွက်ခွင်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျတဲ့နှစ် ရောက်ရင် ကပ်လှူကြရတဲ့အတွက် ခုနစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ် ကိုယ့်အလှည့် ပြန်ကျပါ တယ်။ မဟာဇင်အလှူအတွက် ခုနစ် နှစ်တိုင် စောင့်ရတာကြောင့် အလှည့် ကျတဲ့ ရပ်ကွက်က အိမ်တိုင်ဟာ အားခဲ ပြီး သဒ္ဓါထက်သန်စွာ လှူဒါန်းကြပါ တယ်။ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မြို့မ ရပ်ကွက်ပြန်အလှည့်ကျပါပြီ။

xxx

“လှူချင်ရင် ခုကတည်းက စတင်တာ။ မင်းအိမ်ကိုလည်း အကြီး ခြင်ဆင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ငါ့ အိမ်က သစ်အဟောင်းလေး ဘာလေး ချည်း ဒေါက်ထောက်တန်ထောက်လိုက် ခင် ရပါတယ်။ ဒါမှ အလှူကို အကြောင်းပြ ကောင်းမှုတွေ တိုးမှာ”

“ဒါနဲ့ အစ်ကို မဟာဇင်တို့ ဆိုတာ ဘာလဲဟင်။ သူများတွေ မဟာ ဇင် မဟာဇင်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း

လိုက်ပြီးခွင့်နေရတာ။ ဘာမှန်းကို မသိ ဘူး”

ခိုင်းထူးက သူ တကယ်မသိ တဲ့အကြောင်း အရိုးခံအတိုင်း မေးလာ တဲ့အတွက်...

“မင်းတင် ဘယ်ကမလဲကွာ။ ခုခေတ်လူငယ် အတော်များများလည်း ဘာမှန်း မသိကြဘူးကွ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာကို အိမ်ထဲက နားစွင့် နေတဲ့ မားဘီလည်း ကျွန်တော့်အိမ် ဘက် ကူးလာပြီး...

“ကျွန်မလည်း သိချင်နေတာ။

သိရင် ပြောပြပါဦး အစ်ကိုရဲ့”

ပြောရမှာ ကျွန်တော် အားရှိ သွားတယ်။

“ဒီလိုကွ... မဟာဇင်ဆိုတာ က ကသပဘုရားရှင်လက်ထက်က ဆင်းရဲသားတစ်ဦးရဲ့ နာမည်ပဲ။ ပါဠိလို မဟာဇဂ္ဂတတဲ့။ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့သူ ပေါ့ကွာ။ ဒါကို ဗမာတွေက မောင်ဆင်းရဲ လို့ခေါ်ရမှာ။ စကားထောင့်လို့ ခေါ် မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ဗမာလို မပြောင်းတော့ဘဲ မဟာဇင်၊ မဟာဇင် လို့ ခေါ်ကြတာလို့ထင်တယ်ကွ”

“ခေါ်လည်း ခေါ်တတ်ကြပါပေ”

“မင်းဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ မဟာ ဇင်ကို ဘယ်မီမလဲ။ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲသလဲဆို တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့ စား။ အိမ်ကလည်း မင်းအိမ်ထက် စုတ် တယ်။ ကြယ်မြင် လမြင်အိမ်ပေါ့။ တစ် နေ့ ဘုရားအမျိုးရှိတဲ့ သံဃာတွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ ဆော်ကြနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆော် က သူ့ကိုတွေ့တော့...”

“ဟေ့... မဟာဇင် မင်းလည်း မနက်ဖြန် ဘုရားအမျိုးရှိတဲ့ သံဃာတွေ ကို ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ တတ်အား

သလောက်ပေါ့ကွာ။ ကုသိုလ်ပါဝင်ပါ
လား။

လို့ မတတ်နိုင်မှန်းသိရုံနဲ့ စ
သလို လှောင်သလိုလိုနဲ့ နောက်ပြော
တာကို သူက . . . “ကဲပါဗျာ ဒါဆို
ကျွန်တော်လည်း တစ်ပါးပါဝင်ပါရစေ”
ဆိုပြီး ဝန်ခံကာ အလှူအတွက် အလုပ်
လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာတော့တာပဲ။ ပိုက်ဆံ
ရတော့ ဆွမ်းချက်ဖို့ပြင်တဲ့အခါ ငါကြွင်း
ကြီးတစ်ကောင် ပံ့သကူရတယ်။ ဒါနဲ့
“မနက်ပြန်တော့ ငါ သံဃာတော်တစ်ပါး
ကို ဆမ်းကပ်မယ်” ဆိုတဲ့ စေတနာ
တွေနဲ့ အလှူအတွက် လုံးပန်းနေတာ
ပေါ့ကွာ။

“သူက ငါးဟင်းတစ်မျိုးတည်း
ဆိုတော့ ကုသိုလ်များများရမှာ မဟုတ်
ဘူးနော်”

ဟု မားဘီက သူထင်ကြေးနဲ့
သူ ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
စေတနာဆိုတာ ကံကိုပြောတာ။ ကံ
ဆိုတာ မိမိ ပြုလုပ်တဲ့ ကောင်းမှု၊
မကောင်းမှုအလုပ်ပဲ။ အရေးကြီးတာက
ထက်သန်တဲ့စေတနာနဲ့ ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့

သဒ္ဓါအားကောင်းဖို့လိုတယ်။ ဒါအပြင်
ဓမ္မိယလဒ္ဓဆိုတဲ့ မိမိတရားသဖြင့် ရရှိ
တဲ့ ပစ္စည်း စင်ကြယ်ဖို့နဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်
ကလည်း မွန်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့လို
တယ်။ ဒါတွေပြည့်စုံရင် ပထမဇောက
နင်တို့ကို ဒီဘဝမှာတင် အကျိုးပေးမှာ
ပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နောက်နောက်ဇော
တွေက နောက်ဘဝတွေမှာ အကျိုးပေး
လိမ့်မယ်။ ကုသိုလ်ရအောင် လှူတတ်
ရင် တစ်ကျပ်ပဲ လှူလှူ အကျိုးရမှာပဲ။
တစ်ထောင်လှူလည်း တစ်ပြားမှ မရတာ
မျိုးလည်း ရှိတယ်။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးပေါ်မှာ
မူတည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်

အနည်းအများဆိုတာ စေတနာသာ
ထက်သန်မှုအပေါ်မှာ မူတည်တာပါ။

“ဒါနဲ့ပဲ ငါးဟင်းနဲ့ဆွမ်းကပ်
လိုက်ရတယ်ပေါ့”

“အဲ...ဒီလိုကွ နောက်တစ်နေ့
ရောက်တော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်လည်း သံဃာ
တွေကို မဲလိပ်ချပြီး ရှိသမျှ သံဃာကို
ဘယ်အိမ် ဘယ်နည်းစသဖြင့်ပေါ့။ ခွဲပေး
လိုက်ပေမယ့် သူစာရင်းချတဲ့အထဲမှာ
မဟာဒုဂ်မပါဘူး။ နဂိုကတည်းက ဖေါ
ပျက်ပျက်နဲ့ ပြောင်ပြောလိုက်တာဆို
တော့ အလေးအနက်မထားမိဘူး။
မဟာဒုဂ်ကလည်း ဒီဆွမ်းကို ကပ်လှူ
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်မိတာလည်း
ပါမှာပေါ့”

“ဟင် . . . ဒါဆို မဟာဒုဂ်
တစ်ပါးမှ မရလိုက်ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်။ စာရင်းချတဲ့အထဲ
မှာ ဘုရားရှင်ကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ
မချရသေးဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကလည်း”

“ဒီလိုဆို ဘုရားရှင်တစ်ပါး
ကျွန်သေးတယ်။ မင်းလိုချင်ရင် သွား
ပင့်ချေလို့ ပြောလိုက်တော့”

“မဟာဒုဂ်စိတ်ဓာတ်ကျသွား”

ရောထား”

“ဘယ်ကျွဲလိမ့်မတဲ့။ ဘုရားပင့်မယ်ဆိုပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂန္ဓကုဋီအနားမှာ ရလိုရငြားသွားစောင့်တာပေါ့။ ဂန္ဓကုဋီရှေ့မှာ လူတွေအများကြီးကွ။ မင်းစိုးရာဇာတွေ သူဌေးသူကြွယ်တွေက ရှေ့ဆုံးကပေါ့။ မဟာဗုဒ္ဓလည်း မထင်မရှားနဲ့ သူဌေးတွေနောက်အစွန်နားမှာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စောင့်နေရှာတာပေါ့။ တချို့ကလည်း ရရင်ရ မရရင် လုတန်လုမယ်ဆိုပြီး အတင်းတိုးဝှေ့နေကြတယ်ပေါ့”

“သူဌေးနဲ့ယှဉ်ပြီး လုလို့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ဆို အားလျှော့ပြီး ပြန်တော့မှာ”

“တို့ဘုရားရှင်ရဲ့သာသနာမှာ သူဌေးရယ်၊ ဆင်းရဲသားရယ် မျက်နှာတူကြပြီး အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာ မရှိဘူး။ ဘုရားရှင်လည်း မနက်စောစော ယောကရုဏာ သမာပတ်တော် ဖြစ်ပြီး နန်းအတိုင်း လောကကြီးကို ကြည့်ဆော်မှုတဲ့အခါ ဒီနေ့ မဟာဗုဒ္ဓကို ချီးမြှောက်ဖို့ ဉာဏ်တော်မှာပေါ်လာတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် သမာပတ်က ထတော့ ဂန္ဓ

ကုဋီတံခါးကို ဖွင့်တော်မူပြီး ကြွတဲ့အခါ သူဌေးတွေ မင်းစိုးရာဇာတွေကို ကျော်ပြီး အစွန်အဖျားနားမှာ ညှိညှိငယ်ငယ်နဲ့ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ဆင်းရဲသား မဟာဗုဒ္ဓလက်ထဲကို သပိတ်တော်ကို လှမ်းလိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်။ မဟာဗုဒ္ဓ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာမလဲ စဉ်းစားကြည့်တော့”

ဒီလိုနဲ့ သူလုပ်အားနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားတဲ့ ဆွမ်းကို မြတ်စွာဘုရားကို ဝမ်းအမြောက်ဆုံး စေနာနဲ့ ဆက်ကပ်လိုက်တယ်။ ဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းကပ်ပြီး လိုက်ပို့ပြီးတဲ့အခါ မဟာဗုဒ္ဓရဲ့စည်းစိမ်တွေ တိုးတက်လာလိုက်

တာ မိုးပေါ်ကကျလာသလိုပဲ။ ဒါဟာ သူ့ကို ခုဘဝမှာတင် ချက်ချင်း အကျိုးပေးတဲ့ ပထမဇောစေတနာရဲ့ တုံ့ပြန်အကျိုးပေးတာပဲပေါ့။ မင်းလည်း မဟာဗုဒ္ဓကို နှလုံးထားပြီး ကြိုးစားရင် အကျိုးပေးမှာပဲကွ”

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ ခိုင်ထူးက သူပေါင်ကို သူ လက်ဝါးနဲ့ အားပေးတရ ပုတ်လိုက်ပြီး...

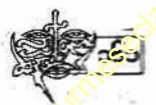
“ကျွန်တော် လှူမယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ကစပြီး ဝါကျွတ်ရင်လည်း မသောက်တော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ဘူး။ လှူဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်”

xxx

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာရဲ့ ရဲ့ ရှင့်ခေါင်းရင်းအိမ် ဆန်မရှိအစားကြီးတဲ့ ကောင်က မဟာဗုဒ္ဓဆွမ်းယူမတဲ့လား။ အပြောနဲ့အလုပ် ဟုတ်ပါ့မလားဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

အန်တီစန်ရဲ့ မှဲကာရွဲကာ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က

“ဒါက သူ့ရဲ့စေတနာနဲ့ လုံ့လအပေါ် မူတည်တာပေါ့။ သူ ကြိုးစားနေ

ပါတယ်။

“အမယ်လေး...လှူနိုင်လိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ သူတို့လို မနက်လေးဘူး ညလေးဘူးတောင် နပ်မမှန်တဲ့သူတွေ၊ မတန်မရာ၊ ခါချင်ကောင် မာန်ကြီးပြီး တောင်ကြီး ဖြိုဖျက်သတဲ့။ ကိုယ့်ခါးကို ကိုယ်သန်မသန် ပြန်စမ်းသပ်ကြည့်ဦးလို့ ပြောလိုက်ပါရင်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကရော မဟာဒုဂ်ဆွမ်းမလှူဘူးလား ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“တော်ပါပြီ။ ကုသိုလ်မရရင် နေပါစေရင်။ လှူမယ့်လှူ ကိုယ့်ကျောင်းက ကိုယ်တော်ကိုပဲ လှူတော့မယ်။ နို့မို့ရင် ကုသိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ်ရမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျွန်မ မဟာဒုဂ်ဆွမ်းကို တစ်ခါလှူဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်မှာ ဆွမ်းကပ်ဖို့ ဧည့်သည်တွေ ကျွေးမွေးဖို့ လုပ်ရကိုင်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ ကုသိုလ်ရမလားလို့ အိမ်ရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်ကြီးထဲ၊ ဆောင်းပေါက်တွေဖွင့်လို့ အကြီးအကျယ်ပေါ့ရင်။ ခမ်းခမ်းနားနားကို လုပ်တာ။ ဒါပေမဲ့

အိမ်ကို ကြွလာတဲ့ကိုယ်တော်တွေက တောထွက်ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါးနဲ့ ကိုရင်လေး လေးပါးဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားစာပဲ။ တောထွက်ကြီးက ဒုက္ခဖြစ်လို့ ခုမှ ရဟန်းဝတ်တယ် ထင်တယ်။ သီလတောင် ခြောင့်အောင် မပေးတတ်လို့ ဘေးက လူက ထောက်ပေးနေရတယ်။ ကျွန်မဖြင့် ရှက်လိုက်တာရှင်၊ တော်ပြီ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ မဟာဒုဂ်ဆွမ်းဆို မယူတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“သံဃာကို ရည်စူးပြီးတော့ လှူရင်လည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်ဗျာ”

“နောက်မှ ကျွန်မဟာကျွန်မ

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကို လှူဦးမှာပါ။ အခုတော့ ဆင်းရဲသားတွေနဲ့အတူတူ ရောမလှူပါရစေနဲ့။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို လှည့်လည်စွဲမှာ ကျွန်မသမီးကို ဆင်ဖို့ ရွှေငွေအဝတ်အစား ဝယ်လိုက်ပြီ။ လပြည့်နေ့မှာ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကျောင်းကို ကိုယ် သင်္ကန်းကပ်မှာပါ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆို တစ်ကျောင်းတည်းကပ်ရမှာ။ ဘုံထဲမှာပါမှ ကျောင်းအားလုံး ကပ်ပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

“မပါတော့ဘူးရှင်။ အဲဒီနေ့ကျမှ ကိုယ့်မှာအထုပ်ရှိကြောင်း ကြားခွင့်ရမှာရှင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ အန်တီစန်းကိုကြည့်ရင်း...

“ဪ...သူလည်း အထုပ်မှာပြီး အထုပ်လေးတပြင်ပြင်နဲ့ပါလား”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိပါတယ်။

xxx

အလှူအတွက် အိုးခွက်ပန်းကန်ကအစ ကြိုတင် ဂုဏ်ရမ်း စုဆောင်းရမှာမို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဖို့အတွက်

ကျွန်တော့်ကို ခိုင်ထူး လာတိုင်ပင်
တယ်။

“တို့တာဝန်မရှိရအောင် မင်း
အိမ်ကို ကြွမယ့်သံဃာရယ်၊ ငါ့အိမ်
ကြွမယ့်သံဃာတွေပေါင်းပြီး အရုဏ်ဆွမ်း
ကို ငါ့အိမ်မှာကပ်မယ်ကွာ။ နေ့ဆွမ်းကို
တော့ မင်းအိမ်မှာ စုကပ်ကြတာပေါ့”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ။ သိပ်
အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါဆို . . . အလှည့်မကျတဲ့
ရပ်ကွက် ဘုံအသင်းမှာ အိုးခွက်ပန်းကန်
ဌားတာ၊ မင်းအိမ်ကိုလည်း တို့ဝိုင်းလုပ်
ပေးမယ်”

အလှူအတွက် ကျွန်တော်တို့
အလုပ်များနေကြသလို အန်တီစန်းတို့
အိမ်မှာလည်း သူ့သမီးနှစ်ယောက် ပဒေသာ
မင် လှည့်ရင် ဝတ်စားဖို့ လပြည့်နေ့မှာ
ဝတ်ဖို့အတွက် ဝယ်ခြမ်းချုပ်လုပ်ပြင်
ဆင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြပါတယ်။ လ
ပြည့်ခင်မှာပဲ နနထွေးတစ်ယောက်
မျှော်လင့်ဘဲ ဆိုင်ကယ်မတော်တစ်ဆ
မြစ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ခိုင်ထူးပဲ ဝိုင်းဝန်း
ပြီး သထုံဆေးရုံကို ပို့ပေးခဲ့ကြပါသေး
တယ်။

လပြည့်နေ့ရောက်တော့ စီစဉ်
ထားတဲ့အတိုင်း အရုဏ်ဆွမ်းကို ကျွန်
တော်အိမ်မှာပဲ စုပေါင်းပြီး ကပ်ကြပါ
တယ်။ ခိုင်ထူးတို့မိသားစုလည်း တရား
လာနာကြပါတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ နေ့
ဆွမ်းကပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
လည်း ဝိုင်းကူကြပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲပြင်
ဆင်ပြီးချိန်မှာ သံဃာတော်တွေ ကြွ
လာကြပါတယ်။ အားလုံး ရဟန်းငါးပါး
ကိုရင်လေးပါး ပေါင်း ကိုးပါးရပါတယ်။

မနက်က ကျွန်တော့်အိမ်မှာ
သီလပေးတဲ့ ဦးပဉ္စင်းလေးဟာ အကြီး
တန်းဆိုတော့ တရားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
ဟောနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့
အရတော်လေစွဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ကြ
ရပါတယ်။ ခိုင်ထူးတို့ အိမ်မှာ တရား
နာမယ့် ပရိသတ်ကများလွန်းလို့ အိမ်
အောက်မြေကြီးပေါ်မှာ ဖျာခင်းပေးရပါ
တယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်း
လေးကပဲ သီလောပါတယ်။ သီလ
ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ဦးပဉ္စင်းလေးက
ခိုင်ထူးတို့ မိသားစုအခြေအနေကို အကဲ
ခတ်မိဟန်တူသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ပင် မဟာဓုဂ်အကြောင်းကိုပဲ နည်း

လမ်းအသွယ်သွယ်နဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီး
အဆန်းတကြယ်ဟောသွားတဲ့အတွက်
တရားနာပရိသတ်အားလုံး ဘဝင်ကျကြ
ပါတယ်။

တရားဆုံးတော့ ရေစက်ချ
အမျှအတန်းတွေ ဦးပဉ္စင်းလေးက တိုင်
ပေးတဲ့အခါ ခိုင်ထူးနဲ့ မာဘီလည်း ရေ
စက်ခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး ဦးပဉ္စင်းလေး
တိုင်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်ဆိုပြီး ယနေ့
ပြုရတဲ့ ကုသိုလ်ဒါနအစုစုရဲ့အဖို့ ဘာက
ကို သတ္တဝါအပေါင်းအား ရေစက်ချပြီး
အမျှပေးဝေလိုက်တဲ့အခါ တရားနာ
ပရိသတ်ကြီးရဲ့ သာဓုခေါ်သံ ဘဝင်ညံ
သွားပါတော့တယ်။

“ဟီး . . . အီး . . . ဟီး . . .
ဟီးဟီး”

သာဓုခေါ်သံအဆုံးမှာ ထွက်
ပေါ်လာတဲ့ ဦးသံကြောင့် အားလုံး ဝိုင်း
ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်ထူးတို့လင်မယား
ကို ရိုက်ကြီးတင်ထိုင်ပုံနေကြတာကို
တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် . . .

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် ခိုင်ထူး။
မငိုနဲ့လေ။ မာဘီ နင်လည်း မငိုနဲ့တော့။
အခု နင်တို့ အလှူအောင်မြင်ထမြောက်

သွားပြီကွ”

ခိုင်ထူးရဲပုခုံးကို ဖက်ပြီး ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်သည်။

“အီးဟီးဟီး... အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝမ်းသာ လွန်းလို့ ငိုမိတာပါဗျာ။ သူများအလှူမှာ ကျွန်တော် သာဓုခေါ်ဖူးပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေစက်ချတဲ့ အလှူကို သာဓုခေါ်ကြတဲ့အသံတွေ ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်လာ တယ်ဗျာ...ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

အောင်ပိုင်ထူးကို ကျွန်တော် နှစ် သိပ်နေတုန်း ကြဟန်ပြင်နေတဲ့ ဦးပဉ္စင်း လေးဟာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး..

“သူ ငိုပါစေ ဒကာကြီး အားရ ပါးရပေလိုက်ပါ။ သူ ကျွဲတဲ့ မျက်ရည် ဟာ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလွန်းတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ သူပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကုသိုလ် အတွက် ဝမ်းသာလွန်းတဲ့ ပီတိကြောင့် ကျတဲ့ မျက်ရည်ပါ။ အာရုံတစ်ခုကို နှစ်သက်သဘောကျတာကို ပီတိလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရေငတ်နေသူဟာ ရေကို မြင်ရတဲ့အခါ နှစ်သက်ပီတိဖြစ်သလိုပါ။

တရားနဲ့ဝေးလို့ တရားကို အလိုရှိနေသူ ဟာ တရားစကားကို ကြားရတဲ့အခါ ခုလိုပဲ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ကြတာ မေ့ တာပါ။

ဒါမျိုးက လူတစ်ရာမှာ တစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ မိမိပြုတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုအပေါ်မှာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက် တဲ့အတွက် ပီတိသောမနဿကြောင့် ကျတဲ့မျက်ရည်ဟာ သူ့အတွက် ဘေး မဖြစ်ပါဘူး။ ဆေးသာ ဖြစ်တာမို့ ဒီမျက်ရည်ဟာ ဆေးမျက်ရည်ပါ။

သံဃာတော်များ ပြန်ကြသွား ပြီး ညှပ်ပရိသတ်တွေကို ကျွေးမွေး ညှပ် ခံနေတုန်း...

“အီး...ဟီး...ဟီးဟီး... အောင်မလေး သမီးရဲ့ လပြည့်တဲ့အထိ တောင် မစောင့်တော့ဘဲ အမေတို့ကို ပစ်သွားပြီလားကွယ်”

ဒီတစ်ခါကြားရတဲ့ ငိုသံက ခိုင်ထူးဆီက မဟုတ်။ ခြေရင်းအိမ်က အန်တီစန်း၏ ငိုသံဖြစ်သည်။ သတင်း မေးရန် သူတို့အိမ်ဘက်ကို ကျွန်တော် ကူးသွားတော့ နနုထွေးတစ်ယောက်

ရရှိထားတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် လောကကြီး ကို ကျောခိုင်းသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းအိုး ကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ အန်တီစန်း တစ်ယောက် ခိုင်ကယ်လည်း ကြေ လှလည်း သေပြီး အထုပ်လည် ခြေ နှလုံးလည်း ကြေရတဲ့အတွက် ဝမ်းတွင်း က တောက်လောင်နေတဲ့ ဒေါမဿ မီးကြောင့် ဟစ်အော်ငိုကြွေးနေရပါကော။

ခိုင်ထူးတို့ လင်မယားကျွဲတဲ့ မျက်ရည်ဟာ ဆေးမျက်ရည်ဆိုရင် အခု ပူပန်တောက်လောင်နေတဲ့ ဒေါမနဿ ကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ချောက်ချားရ အောင် ဟစ်အော်ငိုကြွေးနေတဲ့ အန်တီ စန်းရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ အပါယ်ဘေးကို ကျရောက်နိုင်တဲ့ ဘေးမျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိတဲ့အတွက် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား သတ္တဝါများအားလုံး ဘေးမျက်ရည်တွေစဲပြီး ဆေးမျက်ရည် တွေသာ ဝဲကြပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆု တောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

သျှင်ရဲထွဋ်(တောင်စွန်း)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ဖို့

မလိပ်စာ

ဒါရိုက်တာဘိုးချစ်ဦး

အသင်းသမီးကိုအင်တာဗျူးချင်လို့

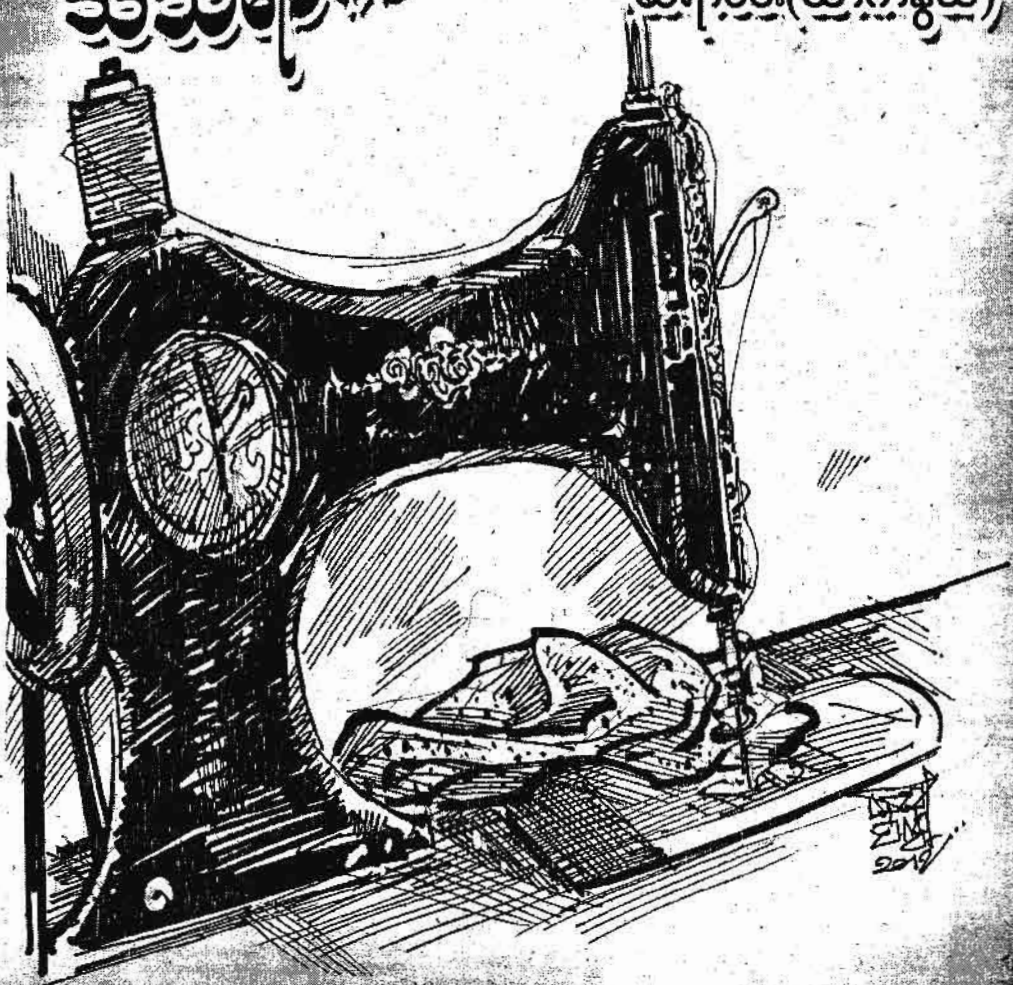

မင်းဗျူးဖို့မလိုပါဘူး
ငါအခုဗျူးလဲဗျူးနေတယ်
အဲ... ဘူးလဲဘူးနေတယ်...

(၇)ရက်သားသမီးများသိကြစေဖို့

သံသရာရတနာ မေတ္တာနှစ်ခြိုက် ဆရာဝင်း(သင်္ကန်း)

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူအဖွဲ့
အစည်းမှာ အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်တွေ့ပြီး
ရုပ်ရည်ရူပကာကို သဘောကျရာက
စိတ်နှစ်စိတ်ထား အမူအကျင့်တွေပါ
သဘောကျပြီး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာ
တွေ ရှိပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ ဆွေ
မျိုးချင်း လူကြီးမိဘတွေက စီစဉ်ပေး၍
အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာပဲ ရှိပါတယ်။ မူလက
ချစ်မေတ္တာ သဘောမပါဘဲ အိမ်ထောင်
ပြုခဲ့ကြပေမယ့် နောက်ပိုင်းအတူနေရင်း
သာသမီးတွေ ရပြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ညီတူညွှတ်ညွှတ် ချစ်မေတ္တာတွေ ဝင်
ချစ်ခင်ကြတဲ့ သာယာတဲ့အိမ်ထောင်
သည်ဘဝ ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးကလည်း ၂
အစ ဖိစီးဆွေမျိုးမျက်နှာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုင်းအဝိုင်းကို ထောက်ထားပြီး
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်
သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်သော်လည်း
တစ်အိမ်ထောင်က နှစ်အိမ်ထောင်
အဖြစ်နဲ့က နောက်တစ်မျက်နှာ

မပြောင်းချင်တာနဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
သည်းခံပြီး သေတမန် သက်တဆုံး
ပေါင်းသင်းခဲ့ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဘဝတစ်ခုမှာ
အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း
ခဲ့ရာမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ
နှောင်ဘဝတွေမှာပဲ ဒီသံယောဇဉ်ဟာ
အခြားလူတွေမှာ ပါလာတတ်တဲ့ အမူ
အကျင့်၊ စိတ်နှစ်စိတ်ထား ပါလာတာ
တွေရှိပါတယ်။

၂ နှစ်လောက်အတွင်း
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗေဒင်ကူညီဟောပေးတဲ့
နတ်ကြီးများ တန်ခိုးရှင်များရဲ့ အကူအညီ
နဲ့ အကြင်လင်မယား ဖြစ်လာကြသူ
တွေရဲ့အကြောင်းကို လေ့လာတဲ့အခါ
များသောအားဖြင့် အတိတ်တစ်ခုသော
ဘဝကလည်း အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့
ကြတဲ့သူတွေများပါတယ်။

အကြင်လင် မယားအဖြစ်
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြရာမှာ မိဘထက်
ပိုပြီးချစ်ကြပုံရပါတယ်။ လင်မယားရယ်
လို့ ဖြစ်လာကြရင် မိဘနဲ့ခွဲနေကြတာ
များပါတယ်။ မိဘထက် ပိုချစ်လို့လည်း
လင်မယားရန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဆဲဆဲ ရိုက်

ရိုက် ဒဏ်ရာတွေရပေမယ့် ပြန်ပြီး ချစ်
ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းကြသင်းကြတာပါ။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လို
သံယောဇဉ်ကြီးကများ မြဲမြံအောင်
တုတ်နှောင်ထားသလဲ မသိပါဘူး။ /

လွန်ခဲ့တဲ့ သတင်းနှစ်ပတ်
လောက်က ကျွန်တော့်ဆီ ဗေဒင်လာ
မေးတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်အနက်
ဇနီးသည်က ကျွန်မတို့ စီးပွားရေး
အဆင်မပြေလို့ ကျွန်မတို့လင်မယား နှစ်
ယောက် မနေ့က တစ်ယောက်နဲ့ —
ကြတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။

သူတို့ကြည့်ရတာ မနေ့က
ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လင်မယားနဲ့ မတူပါဘူး။
ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပါ။
ယောက်ျားက ကလေးချီလို့ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရွှင်ရွှင်ပျံ့ပျံ့
ဆက်ဆံကြတာ တွေ့ရလို့ သူတို့ကို
သဘောကျပြီး ပြုံးမိပါသေးတယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
တော့ သူက ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုက်ကြ
နှက်ကြနဲ့ ယောက်ျားလေးဘက်က
အမျိုးတွေကပါ မိန်းကလေးကို ပိုင်းရိုက်

လို့ မိဘက မနေနိုင်ဘဲ သွားပြန်ချော
လာခဲ့ရတယ် ပြောပါတယ်။ ဒါကို
မိန်းကလေးက သူ့ယောက်ျားကို စိတ်
မနာဘဲ ပြန်ပေါင်းချင်တယ်ပြောနေလို့
မိဘတွေက တားထားရကြောင်း သိရ
ပါတယ်။

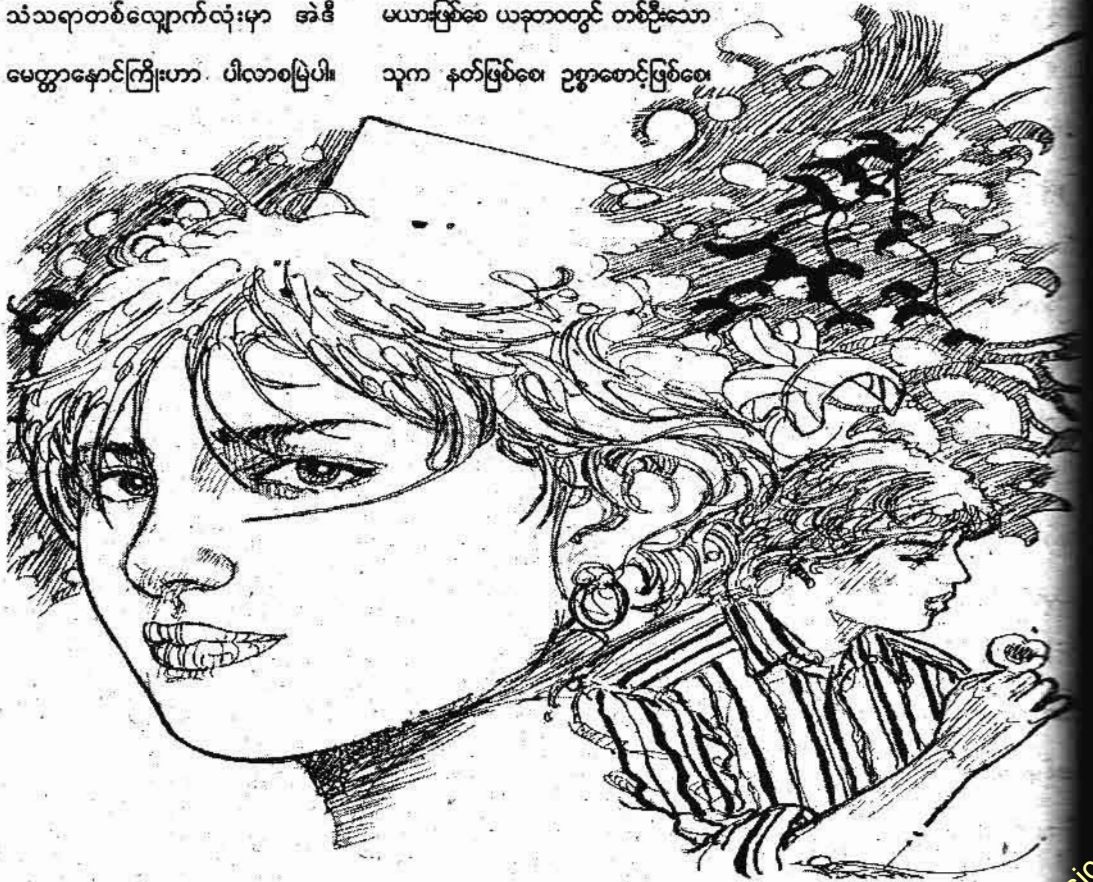
ဒီလို ခိုင်မြဲတဲ့မေတ္တာ သံယော
ဇဉ်ကြီးဟာ ဒီဘဝမှာတင် ချစ်ခင်ပြီး
ပြီးပြတ်သွားတယ် မထင်ပါနဲ့။ နောင်
သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဲဒီ
မေတ္တာနောင်ကြီးဟာ ပါလာစမြဲပါ။

သာသမီးနဲ့ မိဘ ဒီဘဝမှာ ပစ္စန်းဆက်
ဆွေမျိုးတော်ကြတာတွေ တွေ့ရဖူးပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်ရှားပါတယ်။
အတိတ်က အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့ရာ
က ယခုဘဝမှာလည်း အကြင်လင်
မယားဖြစ် ခဲ့ ရာက ပြန်လည်
ပေါင်းစည်းဆက်ဆံကြတဲ့သူတွေက ပို
များပါတယ်။

အတိတ်ဘဝက လင်ဖြစ်စေ
မယားဖြစ်စေ ယခုဘဝတွင် တစ်ဦးသာ
သူက နတ်ဖြစ်စေ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်စေ၊

သိုက်တွေဖြစ်စေ ဤအတိတ်ဘဝ အ
ခင်ပွန်းဖြစ်သူနဲ့ ပြန်တွေ့လျှင် ထား
ကောက်ကောက် လိုက်ပါစောင့်ရှောက်
နေတတ်ပါတယ်။

လူ့ဘဝကို ရောက်နေတဲ့ သူ့အား
အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဆိုလျှင် နည်း
မျိုးနဲ့ နှောင့်ယှက်တတ်ပါတယ်။ သူ့အား
မယား သူတစ်ပါးနဲ့ လက်ထပ်မှာတော့
သဝန်တိုတဲ့သဘောပါပဲ။

ဥစ္စာစောင့်ဘဝက လာတဲ့သူ
တွေ သူတို့ရဲ့ ခင်ပွန်း သို့မဟုတ် ဇနီး
သားသမီး ————— အလှူအတန်း
ပြု အမျှဝေလျှင် တချို့သော အမျိုး
သမီးတွေ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အမျှဝေ ကာ
မဆုံးခင်မှာပင် မျက်ရည်တွေကျလာတာ
တွေ့ရပါတယ်။ အမျှဝေသူ မျက်ရည်
တွေကျနေစဉ်မှာပဲ ခင်ပွန်းနဲ့ ကလေးတွေ
က မျက်ရည်တွေကျနေတာ တွေ့ရပါ
တယ်။ အမျှရပြီး တန်းဝင်ကျွတ်ကာ
ပျောက်ကွယ်သွားတာ တွေ့ရပါတယ်။
ဒီနေရာ မှာ လူ့ဘဝက အမျိုးသမီးက
သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မမြင်ရဘဲနဲ့
ဝမ်းနည်းပြီး ငို ဖိ တာဟာ
အာရုံငါးပါးကြောင့် မြင်ရ တွေ့ရမှ
ခံစားရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မမြင်ရတဲ့
အတိတ် ဘဝက မေတ္တာ
သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့
ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ သူဟာ လူ
ဘဝမှာ အလှူအတန်း ပြုလုပ်တိုင်း ယခု
ထို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အမျှဝေခဲ့ဖူးပါ
အခု သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သိုက်က ခင်ပွန်း
သားသမီးများကို အမျှဝေ လွှမ်းဆွတ်
မျက်ရည်ကျရတာဟာ တစ်ဦးမေတ္တာ

တစ်ဦးမှာ သံယောဇဉ်လှိုင်း ရိုက်ခတ်
လို့ နှလုံးကို ထိခိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ
ကျရတာဖြစ်မှာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးဟာ
ဘဝခြားသွားပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦး နဲ့
တစ်ဦး ချည်နှောင်လျက်ရှိတယ်လို့ပဲ
ဆိုချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုးက လူ့ဘဝက
ခင်ပွန်း သို့မဟုတ် ဇနီးသည်ဖြစ်သူက
ဘဝအကြောင်းကံမလှလို့ နတ်မြွေ ဖြစ်
သွားရတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ နတ်
မြွေဘဝရောက်နေတဲ့ ဇနီး ခင်ပွန်းက
သူ့ရဲ့ခင်ပွန်း သို့မဟုတ် ဇနီးသည်
နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါ
စောင့်ရှောက်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို
နတ်မြွေလိုက်ပါခံရတဲ့ ဇနီးသည်အနေနဲ့
ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်း၊ လက်ဖဝါး၊ ခြေ
ဖဝါး၊ ခြေသလုံးတွေ တစ်ခုခုယားယံ
နေတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်း ဇနီးသည်
————— ချစ်သူ သူတစ်ပါး
နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှာ အမျိုးမျိုးနဲ့
နှောင့်ယှက်တတ်ပါတယ်။ တချို့ နတ်
မြွေတွေက အိမ်ထောင်ပြုမည့် အမျိုး
သားကို သတ်ပစ်တတ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့က ဣလိလ နတ်ယ
ပတ်လောက်က မြေလတ်ပိုင်း မြို့
တစ်မြို့က အရာရှိအမျိုးသမီးကြီးတစ်
ယောက် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီး
ကို အကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာပါ
တယ်။ သူ့ရဲ့ ————— နေစဉ်မှာပဲ သူ
ထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်ရေအောက်မှာ
ရွှေရောင် မြွေကြီးတစ်ကောင် တွေ့ရပါ
တယ်။ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ တစ်ခုသော
လူ့ဘဝက ခင်ပွန်းတော်စပ်တဲ့ နတ်
မြွေကြီးပါ။ မြွေကြီးက အမျိုးသား တစ်
ယောက်ရဲ့ ပေါင်လုံးလောက်ရှိပါမယ်။
သူက ထူးထူးခြားခြား သူ့ဇနီးရဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးကို နှောင့်ယှက်တာ မတွေ့
ရပါဘူး။ သူ့ကို လူ့ဘဝရောက်ချင်
သလားလို့ မေးတော့ ရောက်ချင်ပါ
တယ်။ ဒီလိုဆို ဘယ်လိုကုသိုလ်
ကောင်းမှုကို အမျှဝေလျှင် ကျွတ်မည်လဲ
မေးတော့ သူက ရေလျှံတဲ့ကုသိုလ်
ကောင်းမှုကို အမျှဝေလျှင် ကျွတ်ပါမည်
ဖြေတယ်။ ဒါနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို ဘုရား
ရေလျှံတာ ရေသမ္ဗာယ်တာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်း ရေလျှံတာ ရေချမ်းစင် စတဲ့
အလှူတွေ ပြုခဲ့ဖူးပါသလား မေးတော့

သူက ပြုံးနေကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အမျှတော တိုင်ပေး ပါမယ်။ လိုက်ဆိုပါ ပြောပြီး ကျွန်မသည် ယခုဘဝတွင် ဘုရားသို့ သောက်တော် ရေ လှူခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ် ဘုရား ရေ သပ္ပာယ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစု ကို ကျွန်မရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေသော ဝတ်စုံသော ဘဝက ခင်ပွန်းတော်ခဲ့သူ နတ်မြွေကြီးအား အမွှာပေးပါတယ်။ သာဓု သာဓုခေါ်ပါ။ အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူပါ။ သာဓု သာဓု သာဓု ဟု တိုင်ပေး၍ လိုက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ကြီးမှာ အမွှာဝေစဉ်မှာပဲ အသံတွေ တုန်လာပြီး မျက်ရည်တွေ တွေတွေကြီး စီး ကျလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နတ်မြွေ

ကြီး ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်ရည် တွေ စီးကျနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နတ်မြွေကြီး လည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ အမျှ တော ရှဉ့် ဘဝပြောင်သွားတဲ့ သဘော ပါ။ နတ်မြွေခင်ပွန်းနဲ့ သူ၏ ဇနီး အမျှ ဝေလို မျက်ရည်ကျတဲ့ ဖြစ်စဉ်မျိုး ဖူလိုင် လထဲမှာပဲ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ပြော ချင်တာကနတ်တွေနဲ့ လူ့ဘဝက လူတွေနဲ့ တကယ်တော့ သတ္တဝါရဲ့ ရပ်သွင်ဖြင့် လက္ခဏာချင်း မတူပါဘူး။ စရိုက်လည်း မတူပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဘဝဟောင်းက အကြင်လင်မယားဆိုတဲ့ မေတ္တာ သံယောဇဉ်က တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး

ဆက် သွယ်နေလို့သာ အခုလို နှလုံးသားမှ ထိခိုက်ပြီး မျက်ရည်ကျရခြင်း ဖြစ် တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ နတ်မြွေက သူ့ဇနီးမှန်း သိလို့ မျက် ရည် ကျတာ ထဲ မဆန်းသော်လည်း နတ်မြွေကို မမြင် ရတဲ့ အမျိုးသမီးက အမျှဝေရုံမျှနဲ့ ဒီမျှ အထိ ထိခိုက်ခဲ့စားရတာဟာ အတိတ် ဘဝက ချစ်ခင်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာသံယောဇဉ် ဟူသော အကြောင်းကလွဲလို့ အခြား အကြောင်းတရားရှိနိုင်မယ် မဟုတ်ဘဲ ဘူး၊ ဒါကြောင့် လင်မယားအချစ်ဟာ ခိုင်မြဲပြီး သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ထိ သွားပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။

ဆရာဝင်းသာကီနွယ်

သင့်ရင်သွေးအတွက် အမှန်ကန်သုံးသော နာမည်လှလှ ရစေဖို့ ...

ကွန်ပျူစာအုပ်

မှာ အပ်နံမှ စိတ်ချရတယ်

- ◆ ဖုန်းသာ ဆက်လိုက်ပါ။ သင့်ရင်သွေးအတွက် ထူးချွန်ထက်မြက် ကံကောင်းတိုးတက်စေမည့် နာမည်လှလှများနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ တြိစက္ကဏတကများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ဆွက်ချက်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။ (နယ်သို့ဖြင့် V.P.L ပို့ပေးသည်)

အမှတ်-၄၆ (၅)လွှာ ၊ နံသာလမ်း ၊ အလုံမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၅၅ ၇၃၁ ၊ ၀၉ ၇၃၀ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉ ၅၁၇ ၄၂၂၆

သမိုင်းဝင်သောစည်ကားမှု

မဟာသောစည်ကားမှုများကြီး

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

14

28 07 20

သာစည်ရွာနှင့် မဟာစည်လှ
ဘုရားကြီးသည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး
ပုံရွာခရိုင်၊ ပုံရွာမြို့နယ်တွင် တည်ရှိ
ပါသည်။ ပုံရွာကျေးရွာလမ်းခွဲမှတစ်ဆင့်
တဝဂ္ဂမြတ်စွာဘုရားကြီး၏ လမ်းညွှန်မှ
သွားလျှင်လည်း ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။
တဝဂ္ဂမြတ်စွာဘုရားကြီးမှ မျှော်ကြည့်လျှင်
ကောင်းမွန်စွာ ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။ ဆည်
တော်ကန်နှင့် ရေလှောင်တမံကြီးမှာ
လည်း သာစည်ရွာနှင့် မဟာသာစည်လှ
ဘုရားကြီးနယ်မြေနှင့် အလွန်နီးကပ်
သည်။ ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်များ
လှသွားလမ်းများဖြင့် သွားလာနေကြ
သည်။

ကားလမ်း၊ လှည်းလမ်းများ
လည်း စနစ်တကျ ဖောက်လုပ်ထားကြ
ပြီး သွားရလွယ်ကူသည်။ သာစည်ရွာကြီး
သည် ရှေးဟောင်းရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး
တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးလှသိများခဲ့သည့်
ရှေးဟောင်းလက်ရာ အမွေအနှစ်သမိုင်း
စုံရာ ရွာဖြစ်၍ ဗဟုသုတရစေမည်ဖြစ်
သည်။ ကန်ဘောင်မှဆင်း၍ ဘုရားဝင်း
သို့ ရောက်သည်။ ရှေးဟောင်းအဆောက်
အဦ ၈၅ ကုဋ်တိုက်နှင့် စေတီများကိုဖူး

တွေ့ရသည်။ ပထမဦးစွာ သာစည်ရွာမှ
ကြံဆိပ်၏ဟု ရေးသားထားသောသံတိုင်
ဆိုင်းပုဒ်ကြီးကိုတွေ့ရသည်။ ရွာနှင့်ဘုရား
ကြီးမှာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ပြီး လှနေအိမ်
များနှင့်လည်းနီးသည်။ ရေကံမြေကံ
ကောင်း၍ လယ်ယာစိုက်ခင်းများဖြစ်ထွန်း
သည်။ စည်ကားသော ရွာလေးဖြစ်ပြီးတစ်
ချိန်က သာစည်ရွာကို ပြည်ကြီးရွာဟု
ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။ မြန်မာအစ တကောင်း
ကဟူသော စကားရပ်ရှိသည့်အတိုင်း
အာဒိစ္စဝံသ သာကီယ နွယ်တော်လျှင်
အမွန်အစရှိသော မြန်မာမင်းတို့၏ တည်
ရင်းအစ ပထမဖြစ်သည့် တကောင်းပြည်
ကြီး၏ အမည်စွဲပြုကာ ပြည်ကြီးရွာဟူ၍
စတင်ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲ ဟန်ရှိသည်။
တကောင်းပြည်ကြီးပျက်၍ ထိုပြည်ကြီး
မှတဆင့် ရေကြည်ရာမျက်နှာပြောင်းရွှေ့
လာသူများ ဖြစ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိကြ
သည်။ သက္ကရာဇ် (၇၈၀) ခုနှစ်တွင် ရွာ
တည်ခဲ့ပြီး ယခုသာစည်ရွာဟု သမုတ်ခေါ်
ဝေါ်လျက်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်မှဝင်
ရောက်လျှင် ရှေးဟောင်း အဆောက်
အဦများနှင့်စေတီငယ်များ မုခ်ဦးကြီးမှာ
လည်း ကြီးကျယ်ခန့်ညားပြီး မဟာသာ

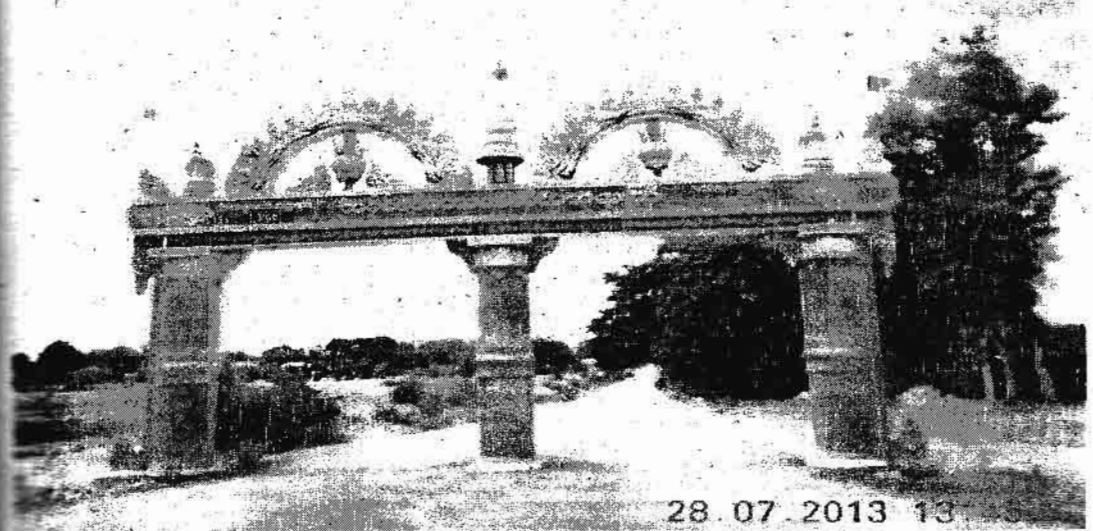
စည်လှဘုရားကြီး မုခ်ဦးဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရပြီး ပုဂံခေတ်မှစ၍ တည်ထားကိုး
ကွယ်ခဲ့သော စေတီလှဘုရားကြီးနှင့်
သာသနီက အဆောက်အဦများ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ သိမ်၊ ဇရပ်၊
ဆွမ်းစားကျောင်းများကို ရှေးဟောင်း
လက်ရာများဖြင့် တည်ဆောက်ထား
သည်။ ပုလဲတောင်ကုန်းဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ပြီး
၎င်းတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရွှေမြင်တင်
စေတီ၊ ဆုတောင်းပြည့်၊ မဟာကရုဏာ
မုနိစေတီ၊ အောင်သိဒ္ဓိစေတီ၊ အောင်
စေတီ၊ မြသိန်းတန်နဂါးရုံဘုရားများကို
ဖူးတွေ့ရပြီး ထူးထူးခြားခြားစောင်းတန်း
ရှည်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စေတီ
ပျက်များမှာလည်း ပြုပြင်သူများလိုအပ်
လျက်ရှိသည်။

ဝတ္ထကနယ်မြေမှာ ကျယ်ဝန်း
လှသည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကုက္ကိုထင်
ကြီးများ၊ မန်ကျည်းပင်၊ ညောင်ပင်၊
တမာပင်၊ ထနောင်းပင်များမှာလည်း
သက်ရှင်ပင်များဖြစ်သည်။ ကျောက်စာများ
ကို နှစ် (၈၀၀) ပြည့်အထိမ်းအမှတ်
စိုက်ထူထားပြီး ဆင်ဖြူတော်ရုပ်တုနှင့်
နှစ်(၈၀၀)ပြည့် မွှောရုံကြီးကိုလည်း

ပြုပြင်ထားရှိသည်။ အဆောက်အဦကြီးမှာ ရှေးလက်ရာ ဂန္ဓကုဋိတိုက်သုံးလုံးဆက်၍ ထူးခြားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂေါ်စရဂါမ်မြေအတွင်းရှိ ၆၄ ရွာနှင့် စေတီများ၏ ထိပ်ညွှန်းမြေပုံများ ရှေးဟောင်းကျောက်ထီးတော်၊ သက္ကရာဇ် (၅၅၀)ခုနှစ်မှ ရှေးဟောင်းသိမ်တော်ကြီး၊ ဓာတ်ခန်းများ၊ နတ်ကွန်းများကို တွေ့ရသည်။ မဟာသာစည်လှဘုရားကြီး၏ တောင်ဘက်ရှိ ရှေးဟောင်းကျွန်းသစ်လုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဥပသ်ဓရပ်ကြီး

များစွာကို ပြန်လည်ပြုပြင်ထားကြသည်။ အရှေ့ဘက်နှင့် တောင်ဘက်ရှိ ဂန္ဓကုဋိတိုက်ကြီးများကိုလည်း ရှေးမှ မပျက် ကုသိုလ်ရှင်များစွာ ပြုပြင်ထားကြသည်မှာ သာသနာ့ဗိမ္ဗိသိပါသည်။ မဟာသာစည်လှဘုရားကြီး၏ဝန်းကျင်တွင် ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများအား ဖူးမြော်၍မကုန် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဘုရားကြီး၏ အရှေ့ဘက်မှန်ဦးမှတစ်ဆင့် ဘုရားစောင်းတန်းရှည်ကြီးအတိုင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ စောင်းတန်းကြီးမှာ အရှည်ဆုံးဖြစ်ပြီး ရှေးလက်ရာပြဿနာအဆောက်အဦများ

တွေ့ရသည်။ ဘုရားထေရ်ခါးထစ်များအတိုင်း တက်ရာ နဂါးနှစ်ကောင်ရုပ်တုမှာ ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ဟန် ပုံထုလုပ်ထားသည်။ အာရုံခံတန်းဆောင်းများမှာ ကျွန်းတိုင်ကြီးများဖြင့် ဘုရားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး တွေ့ရသည်။ နာရီစင်နှင့် အာရုံခံစံချွန်ဓရပ်ကြီးများ ဝတ်ပြုသည့် နေရာများကို ရှေးဟောင်းလက်ရာများဖြင့် တည်ရှိသည်။ ရှင်သီဝလီရုပ်တုတော်၊ သတ္တဌာန၊ ရေချိုးစင်များ အများကောင်းမှုအဖြစ် လှူထားကြသည်။

28.07.2013 13:43

သမိုင်းဝင် မဟာသာစည်လှဘုရားကြီးမုခ်ဦး

တန်ဆောင်းပြဿနာ မျက်နှာကျက်များ
 မှာလည်း ရှေးမှမပျက် ပြုပြင်ထားကြ
 သည်။ ကြေးခေါင်းလောင်းများ၊ ဆင်ဖြူ
 တော်ရုပ်တုငယ်နှင့် စည်တော်ကြီး၊
 ဆွမ်းကပ်သော နေရာကို ထီးပုံစံ
 စလောင်းပုံစံအမိုးဖြင့် သီးခြားစွာ ပြုလုပ်
 ထားသည်။ အလှူခံသံသေတ္တာကြီးကို
 လည်း သံတိုင်များဖြင့် ကာရံ၍ သော့
 ခတ်ထားသည်။ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့်
 မြေခဲခဲသော ငှက်ပျောဖူးနှင့် ယုတ္တိလ်ထူး

တစ်ဦးမှာ ညတွင်းချင်း တည်ခဲသော
 စေတီငယ်နှင့် နရပတိစည်သူမင်းရုပ်တု၊
 နတ်သာရုပ်တုနှင့် ခြေတော်ရာ၊ ကျောက်
 နဂါးရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။

ဘုရားကြီး၏ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး
 ပတ်လည်အာရုံခံစောင်းတန်းကို ကျွန်း
 တိုင်ကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်
 မှာ ထူးခြားလှသည်။ ရင်ပြင်မှ ကြည့်
 လျှင် စောင်းတန်းအပေါ်မှ ပြဿနာစံ
 ချွန်များကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ထား

ကြသည်။ အပေါ်တွင် ဘုံအဆင့်ဆင့်
 ပြဿနာများ တောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
 လျှင် ဦးဖိုးရှိ သိမ်တော်ကြီးကို တွေ့
 သည်။ ဦးဖိုးရှိမှာ သာစည်လမ်းကြီး၏
 ဦးဆောင်ဖောက်လုပ်ခဲ့သူဟု သိရသည်။
 ငါးကန်နှင့် မြသီတာအေးရေကန်တော်
 ကြီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မြောက်ဘက်
 တွင် ခရောင်များနှင့် တောင်ဘက်တွင်
 မန်ကျည်းပင်ကြီးများမှာလည်း စာဆိုနှင့်
 စိုက်ထားသလို တွေ့ရသည်။

28.07.2013 14:54

အလှူခံ သံသေတ္တာ

ဓာတ်တော်များကိုလည်း မှန်
ဘောင်များဖြင့် ထားရှိသည်။ ဘုရားကြီး
မှာ ကြည်ညို၍မဝ ဖြစ်ရပါသည်။
သန်ရှင်းလှပစွာ ပြုပြင်ထားခြင်း ဘုရား
ဖန်များကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ အလှည့်
ကျပြုပြင်၍ ကပ်ကြသည့် ပန်းအလှ
များမှာလည်း စိတ်ကို ကြည်နူးစေခဲ့
သည်။ အရှေ့နှင့် မြောက်ဘက်စောင်း
ထန်းများတွင် ဝါတွင်းကာလ ဆွမ်း
ထောင်းသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ပြဿဒ်
၁၀၀ ကျော်ရှိသော အရှေ့ဘက်စောင်း

တန်းသည် ဘုရားဖူးရောက်ရှိသူတိုင်း
အံ့သြစွာ တွေ့ကြရသည်။
ဘုရားကြီးအား မိုးခေါင်သော
အခါ ရေသပ္ပာယ်ခြင်းပြုလုပ်ပါက မိုး
ရွာခြင်း၊ ကောက်ပဲသီးနှံနှင့် မြေယာများ
ကောင်းမွန်ခြင်း ဆန်စပါးပိုထွက်ခြင်း၊
ကျေးရွာအေးချမ်းသာယာခြင်းတို့ ဖြစ်စေ
သည်ဟု အယူရှိကြသည်။ မြန်မာသမိုင်း
တွင် နာမည်ကြီးခဲ့သော သာစည်ရွာလေး
၏ အကြောင်းကို ကဗျာစပ်ဆို၍ ၁၉၆၅
ခုတွင် အမျိုးသားစာပေကဗျာဆုကို

ပုံရွာဝင်းဖေမှ ရရှိခဲ့သည်။
သာစည်ရွာလေးသည် စစ်ဘေး
စစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရခြင်း၊ မီးလောင်ခံခဲ့ရခြင်း
အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းအရာများ
ဖြစ်သော်လည်း မပျောက်ကွယ်ဘဲ တည်
ရှိခဲ့သည်။ ဝတ္ထုကနယ်မြေတွင် နေထိုင်
ကြသူများသည် ဘုရားကြီးနှင့် သာသနိ
က အဆောက်အဦများ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း
ဆွမ်းဝတ်၊ ပန်းဝတ်၊ ဆီမီးဝတ်တို့ဖြင့်
ကပ်လှူပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရသည်။
နရပတိစည်သူမင်းကြီး ဆုတောင်းသကဲ့

28.07.2013 13:32

မဟာသာစည်လှ ဘုရားအနီးဆည်တော်ကန်

သို့ ဘဝအဆက်ဆက်၊ လူမင်း၊ နတ်
မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားရပြီး အဆုံး
စွန်သော ဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်တိုင်
ရရှိခံစားကြရပါစေဟု ဆုတောင်းမှုများ
ကိုလည်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။

မဟာသာစည်လှဘုရားကြီး၏
သမိုင်းအကြောင်းအရာများနှင့် လေ့လာ
မှုများကိုလည်း သိရှိသမျှ ရေးသားရပါ
သည်။ နရပတိစည်သူမင်းသည် ဖွင့်လင်း
ရာသီ သီတင်းကျွတ်သည်နှင့် တပြိုင်
နက် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရန်အတွက်

နေပြည်တော်မှ ထွက်တော်မူခဲ့သည်။
ဘုရင်ကြီးက ရှေ့ဆုံးမှယဉ်သာမ အမည်
ရှိသော ဆင်တော်ကိုစီးပြီး မောင်းမမိသံ
များပါရှိသည်။ ဖွင့်လင်းရာသီတွင် ဘုရင်
များသည် တိုင်းပြည်အနှံ့ခရီးဆန်၍ ဆည်
မြောင်း၊ ကန်ချောင်းများ တူးဖော်ပြုပြင်
ခြင်း ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း
တိုင်းပြည်မငြိမ်သက်သော ဒေသများသို့
သွားရောက်နှိမ်နင်းခြင်းစသော ကိစ္စရပ်
များကို ဆောင်ရွက်သည်။

တစ်နေ့သော် ဘုရားကြီးသည်

သလ္လဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဆန်တစ်
ပြီး ယခုအလုံမြို့အနီးသို့အရောက်တွင်
ယာဘက်ကုန်တွင်းပိုင်း လှည့်လည်လာ
ခဲ့ရာ ပုလဲကုန်းစင်တောင်ကုန်းသို့
ရောက်ခဲ့သည်။ အနီးတစ်လျှောက်
သာယာလှပသော တောင်တန်းတောင်
ကုန်းများ၊ စိမ်းစေ့စမ်းစေ့များ စီဆင်း
သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ နရပတိစည်သူမင်း
နင်းလာသော ဆင်သည် မြေပြင်
ဦးခေါင်းကပ်၍ ဝပ်ကာနေလေသည့်
နောက်တော်တွင် ပါလာသော ဖုတ္တ

မဟာသာစည်လှဘုရားကြီးရင်ပြင်အရှေ့စောင်းတန်း

ဖြူ ပုဏ္ဏားညိုတို့အား နိမိတ်ထုတ်ဖော် ပြရန် အမိန့်တော်မှတ်ရာ အကြောင်း ရင်းအစုံအလင်ကို လျှောက်တင်ကြ သည်။ ဤသို့ ဆင်တော်ဝပ်၍ နေ သည်မှာ ဘုရားလောင်းရွှေသမင်ဘဝမှာ ဤဒေသတွင် နေထိုင်ခဲ့ဘူး၍ တုပ်ကွ ရိက္ခာရှိခဲ့သည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါသည် ဟု လျှောက်တင်ထားကြလေသည်။

ဆင်တော်ရတနာ ခေါင်းဝပ် သည်ခြင်းရာကို သိသောအခါ မင်းကြီး သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခုကို ပြု လုပ်လိုသော ဆန္ဒပေါ်လာသဖြင့် ဤ

နေရာတွင် ကောင်းမှုတော်စေတီ တစ်ဆူ တည်ထားရမည်ဟု အမိန့်တော်ချမှတ် လိုက်သည်။ မြေသန့်နေရာကို ရွေးချယ် ၍ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ပေါက်ပေါက်ပန်း များ ကြံဖြန့်ရာတွင် ပေါက်ပေါက်ပန်းများ စုရာဌာနကို ဘုရားတည်နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့သည် ကောဇာသက္ကရာဇ် (၅၅၇)ခုနှစ်၊ တန် ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁)ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ပင် ဖြစ်သည်။ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၅)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်သော ဗဟို (၁)ချက်တီးကျော် ယခုနာရီအချိန်

နံနက် (၉)နာရီကျော်အချိန်တွင် အောက် ဌာပနာတော်ကို စတင်၍တူးသည်။ အနက်ကို အတောင် ၄၀ အထိ တူး ဖော်စေပြီး အထက်ပိုင်းတွင် အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် (၇)ထောင့် စီဖွင့်၍ တူးပြီး အောက်ခြေတွင် မြည့် အဆင့်နှင့်တူသော သက်ရင့်ကျောက် ဖျာကြီး (၇)ချပ်ကို ခင်းထားစေသည်။ ဓာတ်တော်များကို ရွှေချိန် ၁ ပိဿာ ၅၀ ကျပ်သားရှိ ရွှေစေတီတစ်ဆူ ပြု လုပ်၍ ဌာပနာသည်။ ရွှေချိန် ၃၀ ကျပ် သားရှိ ရွှေကြုတ်အပေါ်တွင် ၄၀ ကျပ်

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်ခဲ့သောစေတီ

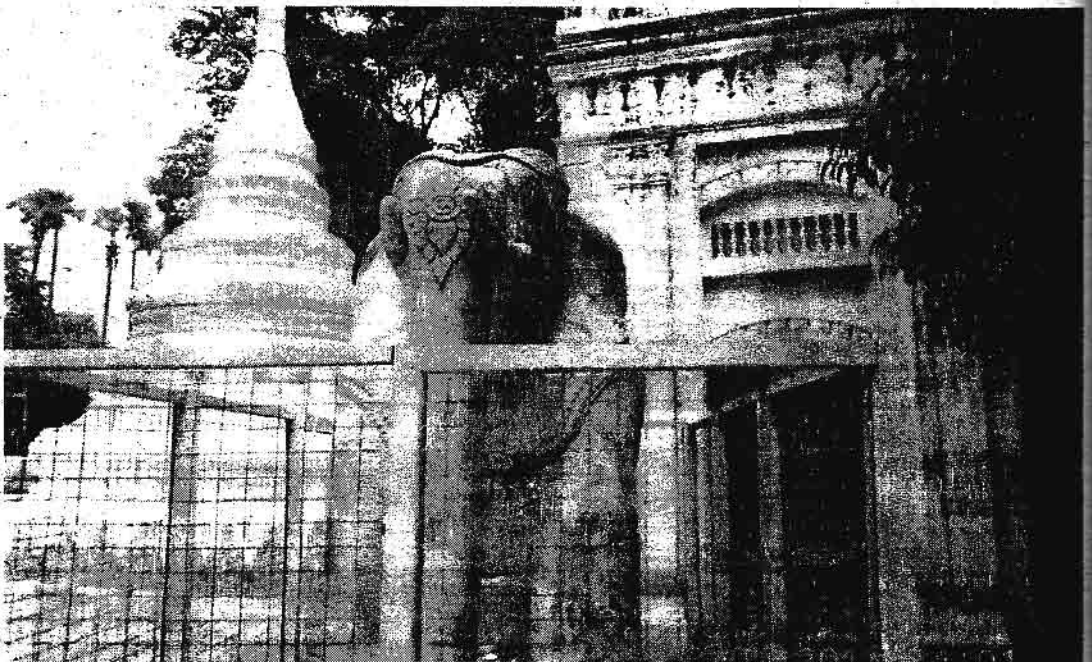
သား မိကြီးကြွတ်နှင့် အထက်ပေါ်တွင်
၅၀ ကျပ်သားရှိသော ငွေကြွတ်ဟူ
အဆင့်ဆင့်ရွှေစေတီတော်အတွင်း သွတ်
သွင်း၍ ဌာပနာတော်မူသည်။ မွေတော်
ရင် ၁၂ ဆူကို အလေးချိန် ၄၀ ကျပ်
သား ငွေကြွတ်ထဲတွင် ထည့်ထားတော်
မူသည်။ ဘုရားသခင် စံတော်မူခဲ့သော
သတ္တဌာန(ခုနစ်ဌာန)ကို တစ်ဌာနလျှင်
ရွှေအချိန် ၁ ပိဿာ ၅၀ ကျပ်သားစီ
ပြုလုပ်၍ ဌာပနာသည်။

နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည်

လည်း ပိမိ၏ကိုယ်အလေးချိန်နှင့်ညီ
သော ရွှေအလေးချိန် ၄၀ ပိဿာနှင့်
၅၀ ကျပ်သားကို မင်းကြီး၏ ရုပ်ပုံတော်
သွင်းလုပ်၍လည်းကောင်း၊ မိဖုရားကြီး၏
ကိုယ်အလေးချိန်နှင့်ညီမျှသော ရွှေ
အလေးချိန် ၃၀ ပိဿာနှင့် ၆၀ ကျပ်
သားကို မိဖုရားကြီး၏ ရုပ်ပုံတော်သွင်း
လုပ်၍ မင်းနှင့်မိဖုရား၏ကိုယ်စား ဌာပနာ
တိုက်၌ သွတ်သွင်းခဲ့ရုံမက မှူးတော်
မတ်တော်များ၏ ကိုယ်စားငွေအလေး
ချိန် ၁ ပိဿာစီရှိသော ရုပ်တုအပေါင်း

၄၀ ကိုလည်း ပြုလုပ်၍ ထည့်သွင်းခဲ့
သည်။ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၀ ရက်
သောကြာနေ့ နံနက်အချိန်အခါတွင်
သိကြားမင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းနှင့်တူသော
ပုလဲကုန်းတော်မူရှိသည့် ကျောက်တုံး
ကြီး ၄၀ ဖြင့် ဌာပနာ ပိတ်တော်မူခဲ့
သည်။

ဌာပနာတိုက်ကြီးပြီးလျှင် အပေါ်
မှ ပစ္စယာသုံးဆင့်မြင့်၍ ကြာပန်းကြာ
သီးတို့ဖြင့် စေတီတော်အား တစ်ဖါး
တည်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်ပြီးလျှင် ရွှေထီး

ဘုရားကြီးရင်ပြင်ရှိဆင်ဖြူတော်ပုံ

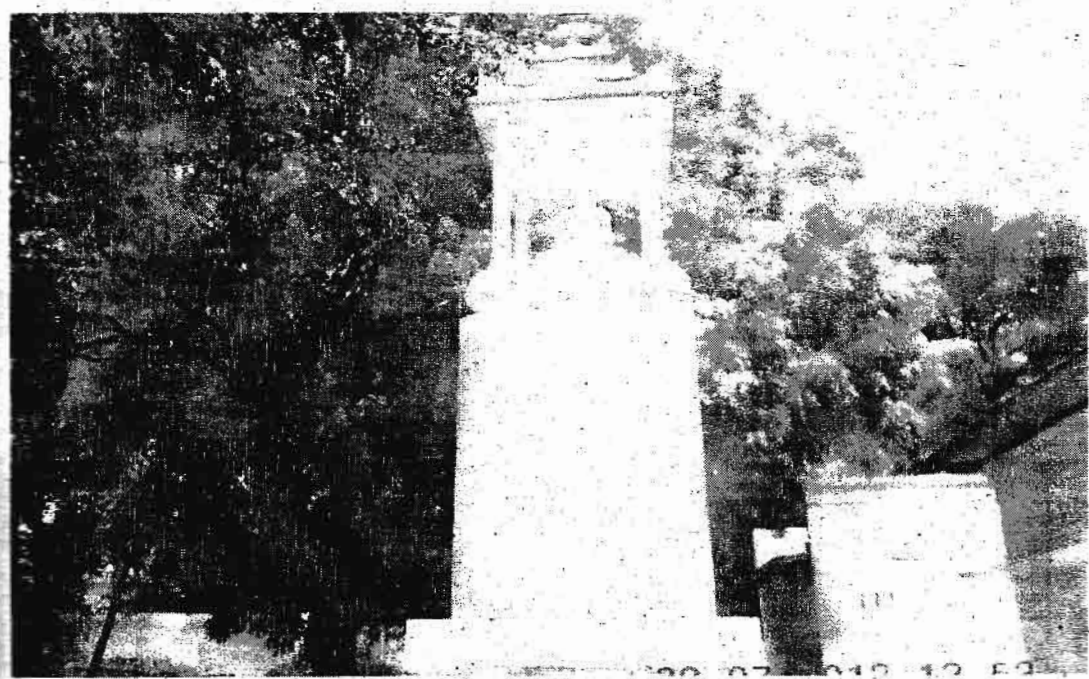
ငါးဆင့်ဖြင့် ဆင့်၍ တင်လှူတော်မူခဲ့သည်။ ထီးတော်တင်လှူသောအခါ သံဃာတော်အရှင်ဂုဏဝံသီနှင့် အရှင်ဂုဏဝံသ ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးအား အမှူးထား၍ ပင့်သံဃာအပါး ၂၀ နှင့် မှူးတော်၊ မတ်တော် ဗိုလ်ခြေများစွာတို့၏ ရွှေခရားဖြင့် ရေစက်သွန်းချလှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ယခုသာစည်ရွာကို ပြည်ကြီးရွာဟု ခေါ်ခဲ့ပြီး ဝတ္တကမြေများကို သတ်မှတ်ခဲ့ပြီး ဆီမီးတော်ဝတ်

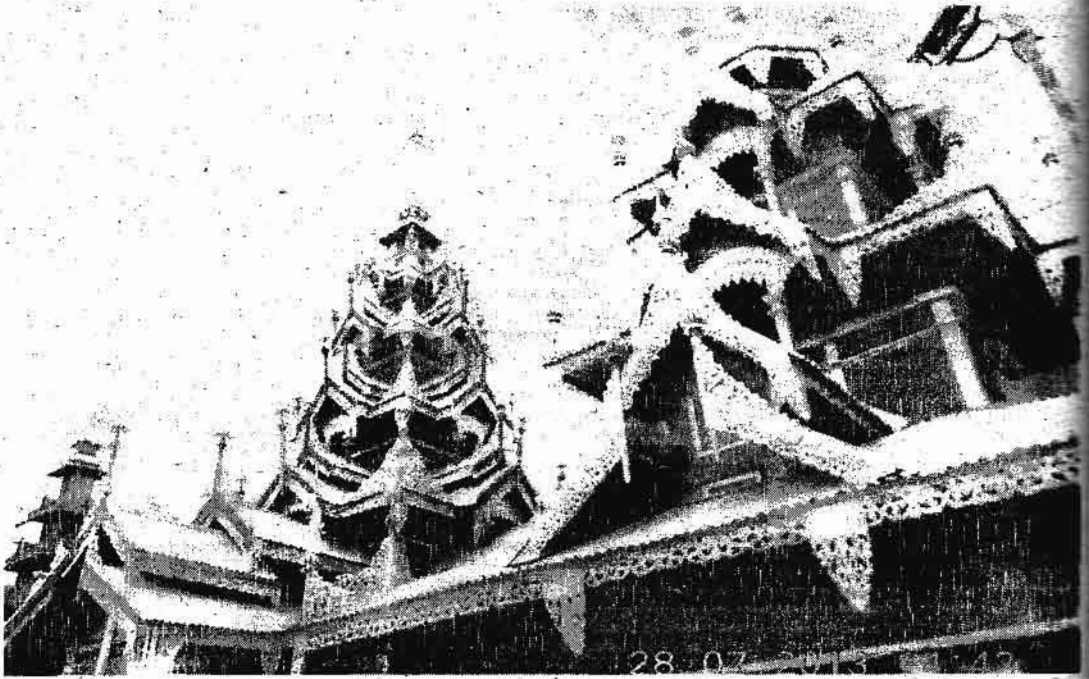
မြေအဖြစ် လှူတော်မူသည်။ စေတီတော်ကြီး အရှည်တည်တံ့စေရန် သန့်ရှင်းခြင်း ပြုပြင်ခြင်း ဖွမ်းမဲခြင်းကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် ပုဂံမြို့တန်ခိုးကြီးဘုရားများကဲ့သို့ ကျွန်များကိုလည်း တစ်ပါးတည်း လှူဒါန်းခဲ့သည်။ မိသားစုများအပြင် အခြားအိမ်ထောင်စု ၁၀ စုတို့ကိုလည်း တစ်ပါးတည်း လှူဒါန်းခဲ့သည်။

နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည် ကျိန်စာနှင့် ဆုတောင်းခဲ့သောကြောင့်လည်း သိခဲ့ရသည်။ ငါ လှူသောနယ်

မြေအတွင်း၌ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်သောသူသည် ငါ၏ကောင်းမှုဖြစ်သော စေတီတော်ကို ပြုပြင်မွမ်းမံစေ၊ ဆီမီးတန်ဆောင်းတို့ဖြင့် တင်လှူစေ၍ လယ်ယာလုပ်ဆောင်၍ရလျှင်လည်း ၅ တင်းကြဲကို တပယ်ဟုတွက်ချက်၍ တပယ်လျှင် ဒိုး (ဒိုး ၂၅) ကျပေးကြရမည်။ ကောက်ခံသူက ၂၂ (၂၅) ယူ၍ ဘုရားသို့ ဒိုး/လှူစေ၊ ငါတားတော်မူသည့် အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပေးကမ်းကြလျှင် ဘဝအဆက်ဆက် လူမင်း၊ နတ်မင်းတို့

နစ် ၈၀၀ ပြည့်ကျောက်စာ

အာရုံခံစောင်းတန်းပြန်သင်္ဃာတံခွန်များ

နှစ် ၈၀၀ ပြည့်မွှာရုံ

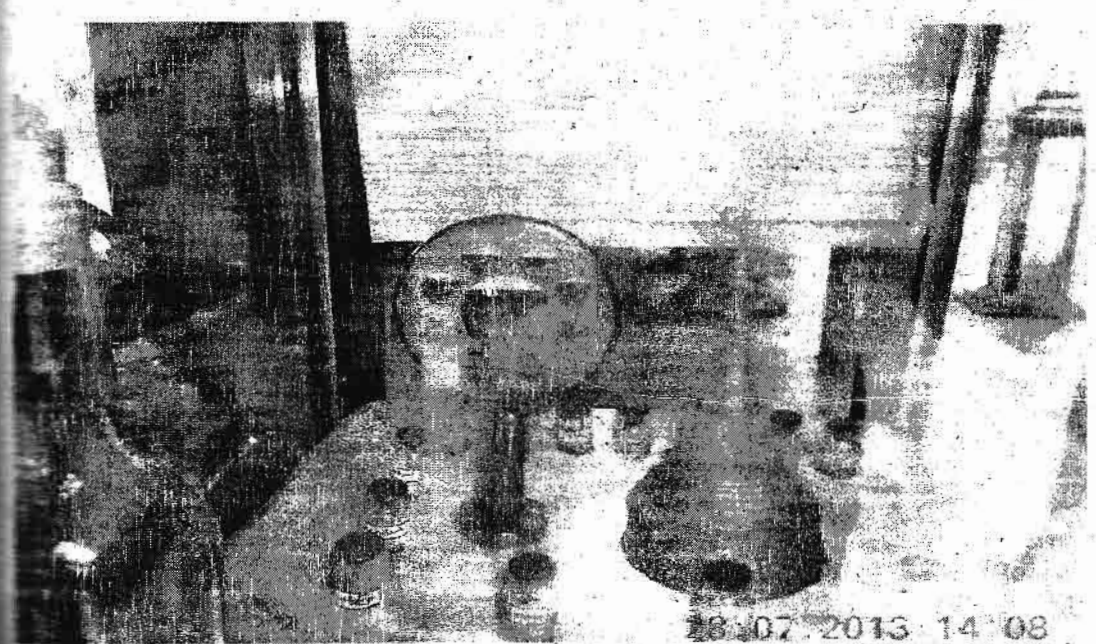
၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားရပြီး အဆုံးစွန်သော
ဘဝ၌ ပွင့်တော်မူသည့် ဘုရားသခင် ကို
လက်ဦးစွာ ဖူးတွေ့ရလျက် နိဗ္ဗာန်ကို
ရစေ၊ ရောက်စေသတည်းဟူ၍
ပထမကမ္မည်း ကျောက်စာကို
စိုက်ထူလှူဒါန်းခဲ့သည်။

ပုဂံနရပတိစည်သူမင်းကြီး၏
အနွယ်တော်ဖြစ်သော အတုလသီရိ
မဟာရာဇာဒေဝီဘွဲ့ခံ မိဖုရားကြီးသည်
မဟာသာစည်လှဘုရားကြီးတည်ပြီး၍
(၂၅၄)နှစ်အကြာ သက္ကရာဇ် (၈၁၂)

ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၃ ရက် တနင်္လာ
နေ့တွင် ယဇ္ဇယာဇ်ဆင့်ဆင့်၍ စေတီ
တော်ကို ရွှေလုံးပြည့် သင်္ကန်းကပ်ခြင်း
ဝတ္ထုကမ်းမြေနင့် ကျွန်သည်တော်တို့ကို
ဆင့်၍ လှူသည်။ စေတီတော်၏
အနောက်တောင်အရပ်၌ ခုတိယကမ္မည်း
ကျောက်စာကို စိုက်ထူခဲ့သည်။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၊ မင်းသား
ဘဝတွင် ဗဒုံမြို့ (အလုံမြို့)စားဖြစ်ခဲ့၍
ဗဒုံမင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငယ်နာမည်
မောင်ရွှေဝိုင်းဖြစ်၍ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းဟု

၍လည်းကောင်း၊ စစ်ကိုင်းမင်းနှင့် သာယာ
ဝတီမင်းတို့၏ ဘိုးတော်ဖြစ်၍ ဘိုးတော်
ဘုရားဟူ၍ အမည်ထင်ရှားခဲ့သည်။
(၁၁၄၇)ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်
ကျော် ၉ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင်
အင်းဝမိဖုရားကြီး မဟာအတုလသီရိ
မဟာရာဇာဒေဝီလှူဒါန်းခဲ့သော ရွာ၊ မြေ
ကျွန်သည်တော်တို့ကို မြို့ရွာတည်ရှိရန်
လှူရင်းအတိုင်း တတိယမြောက်
ကျောက်စာ မော်ကွန်းအသစ်ထူ၍
လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထိုကျောက်စာကို

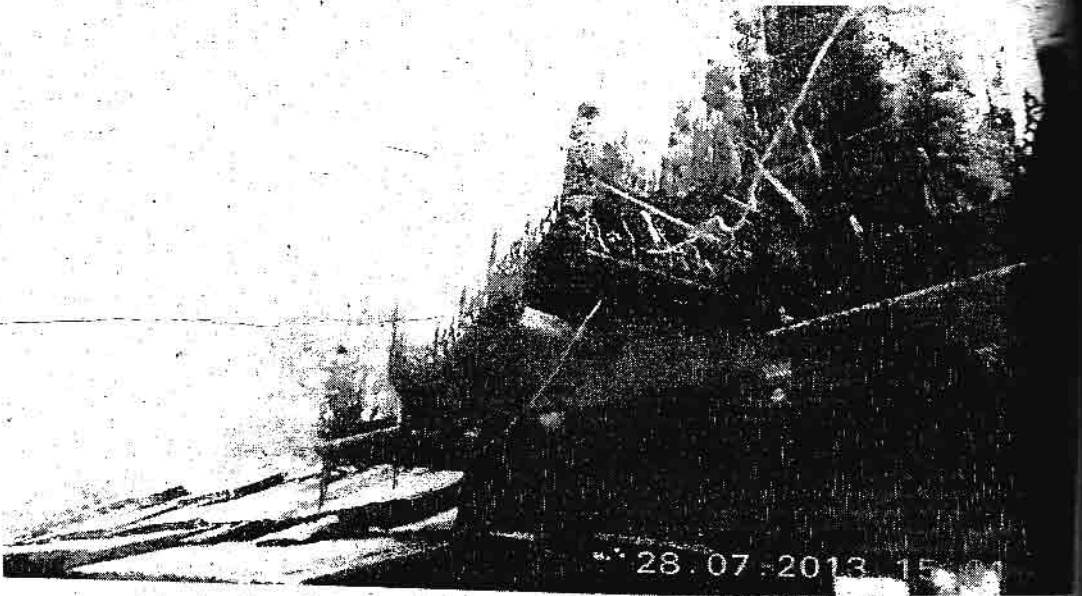
28.07.2013 14:08

ဘုရားရင်ပြင်ရှိဓါတ်တော်များ

အာရုံခံစောင်တန်း

စောင်းတန်းအထက်ရှေးဟောင်းလက်ရာပြန်သန် စံချွန်များ

နာမဖြင့် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး
ကျောက်စာတိုက်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့
မြင်နိုင်ပါသည်။

မဟာသာစည်လှ ဘုရားပွဲတော်
ကိုလည်း သက္ကရာဇ်၏ ၅၅၀ ခုနှစ်၌
နုရပတိစည်သူမင်းကြီးလက်ထက်မှ
ရှာရန်မင်းတို့၏ လေ့ထုံးတမ်း အစဉ်
အလာနှင့်အညီ ဘုရားပွဲတော်ကို ကျင်းပ
ပြုလုပ်ရန် သတ်မှတ်ပေးတော်မူခဲ့သည်။
မဟာသာစည်လှဘုရားပွဲတော်ကို ထူး

ထူးခြားခြား သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌
တစ်ပွဲ၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ တစ်ပွဲ၊ မုဒ္ဒ
ပုဇနိယပွဲတော်ကြီး နှစ်ကြိမ်ကျင်းပကြ
သည်။ ယခုအခါတွင်လည်း ရှေးအစဉ်
အလာမပျက် ဘုရားပွဲကို ကျင်းပလျက်
ရှိသည်။ ပွဲတော်ရက်မှာ လပြည့်နေ့ဟု
ဆိုသော်လည်း အစိတ်နေနှင့် အစိတ်
နေရက်မတိုင်မီကပင် ရွာစဉ်လှည့်၍ ဗုဒ္ဓ
ဟင်္ဂါ ဘုရားပွဲတော်ကြီးကို ကျင်းပ
မည့်အစီအစဉ် ပွဲလမ်းသဘင်များကို

အများသိစေရန် ပြုလုပ်ကြကြောင်းကို
လည်း သိရှိခဲ့ရသည်။

မဟာသာစည်လှ ဘုရားကြီး
အား ကပ်လှူပူဇော်ရန် ဂေါ်ရဂေါ် ၆၄
ရွာသားတို့သည် အညာအသလက်ဖြင့်
လုပ်သော မုန့်ဩဇာ၊ မုန့်ဆီကြော်အဖြူ
-အနီ၊ မုန့်ပေါက်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်နှင့် မုန့်
ပဲသွားရေစာမျိုးစုံ ချီချီခဲ့ဖူးသည်။ သစ်သီး
ပန်းမုန့်မျိုးစုံကို လှလှပပပြင်ဆင်ကာလှူ
ကြသည်။ မိမိလယ်ယာမြဲထွက်သစ်သီး

28.07.2013 14:28

ခေါင်းလောင်းနှင့်ဆင်မယဉ်သာ

နရပတိစည်သူမင်း ရုပ်တု

စောင်းတန်းအရည်နှင့် မျက်နှာကျက်

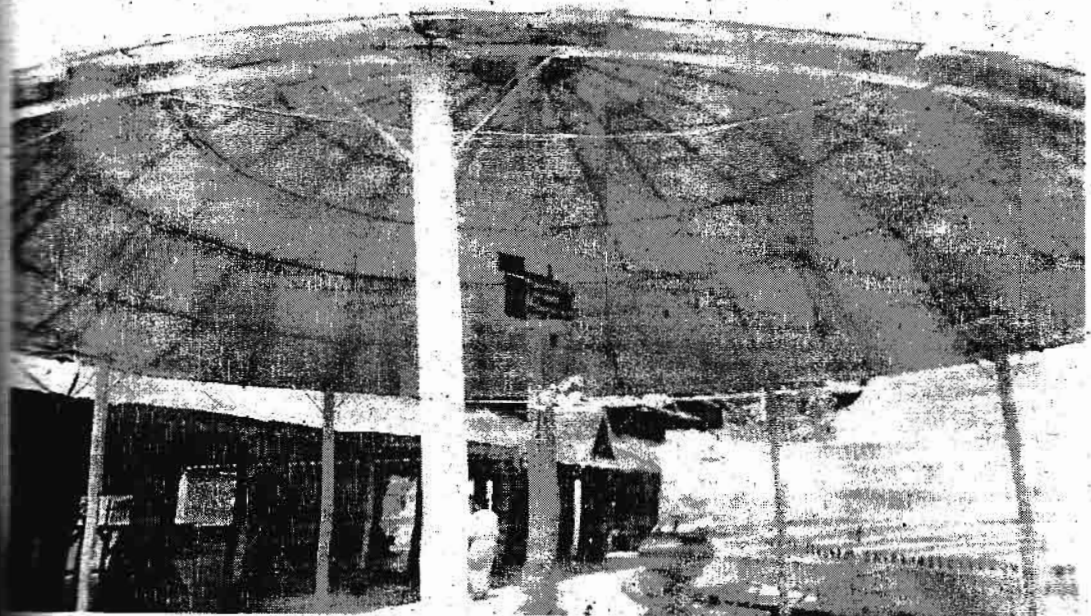
များ ဆွမ်းတော်များကို ဘုရားကြီး၏ အနောက်မြောက်တောင်ရပ်ပြင်တော်ရှိ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲများ ဂေါပကလူကြီးများက ဆွမ်းပွဲလက်ခံပြီး တင်လှူပေးကြသည်။ ဂေါစရဂါမ်အနီးအနားရွာများမက ဝိုင်သုံးလေးဆယ်ဒေသများမှပင် လှည်းဆိုင်ကယ်၊ ကားများဖြင့် လာရောက်ကြသည်။

ကျေးရွာပေါင်း ၆၄ ရွာမှ ရွာသူရွာသားများမှာ အဖွဲ့လိုက်တစ်သုတ် ဦးတစ်သုတ် ရောက်ရှိလာပြီး အာနုဆွမ်းများ ကပ်လှူကြသည်။ ဘုရားအတွက်

ရွှေဖိုး၊ အလှူငွေပဒေသာပင်များ၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ တံခွန်ကုက္ကား၊ မုလေးပွား၊ ကြက်လျှာများ ကိုင်ဆောင်၍ စေတီတော်ကြီးအား လာရောက်ပူဇော်ကြသည်။ အီးစည်ခုံမောင်းတီးဝိုင်းများဖြင့် ဘုရားရှင်၏ နိပါတ်ဇာတ်တော်တို့မှ ကောင်းနိုးရာရာဇာတ်ကွက်များ နဂါးနှင့် ရွဲလုံးအကများကို မြေဝိုင်းဇာတ်ခင်း၍ ကပြကြသည်မှာ ရှေးအစဉ်အလာများ ဖြစ်၍ ရိုးရာအပျက်ထိန်းသိမ်းကြသည် မှာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလှပါသည်။ ဂေါစရဂါမ်နယ်မြေတွင် လယ်ယာလုပ်ကိုင်

စားသောက်ကြသူများသည် မိမိတို့၏ ဝင်ငွေမှ ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့၊ ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင် လှူဒါန်းကြသည့် အစဉ်အလာကို နှစ်စဉ်မပြတ် ကျင်းပကြပါသည်။

ဘုရားပွဲတော် ၂ ပွဲလုံးတွင် လယ်ယာရိတ်သိမ်းပြီးချိန် လယ်ယာထွက်ကုန်ဖြစ်သော ကုလားပဲ၊ နှမ်း၊ ဝါ၊ ပဲမျိုးစုံ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆန်စပါးတို့ကို တောင်းကြီး၊ တောင်းငယ်များဖြင့် ယူဆောင်၍ ဘုရားကြီးခြေတော်ရင်းသို့ ပက်ကြွကာ နောင်နှစ်ကာလတွင် အသီးအနှံအထွက်တိုးပါစေဟု ဆုတောင်းကြ

ဆွမ်းတင်သော အခါထားသည့်နေရာ

သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို
လည်း စေတနာရှိစွာကြသည်။ ကဆုန်
လပြည့်ဘုရားပွဲတော်တွင် ကဆုန်ညောင်
ရေသွန်းပွဲတော် သံဃိတဆွမ်းလောင်း
လှူပွဲတော်နှင့် ပဌာန်းဒေသနာတော်များ
ကို သံဃာတော်များ ရွတ်ဖတ်တော်မူ
ကြသည်။

ဘုရားကြီးအား ညအချိန် ဆီ
မီး ဖယောင်းတိုင် လှုပ်စစ်မီးရောင်စုံ များ
ထွန်းညှိကြသည်။ သီတင်းကျွတ်ဘုရား
ပွဲလပြည့်နေ့ညတွင် နှစ်တိုင်း မီးပုံးယုံ

ကြီးများအား လွှတ်တင်ကြသည်မှာ
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အရှေ့
ဘက်စောင်းတန်းရှည်ကြီး၏ တောင်
ဘက်ပွဲခင်းကြီးမှာလည်း ကျယ်ပြန့်၍ ပွဲ
ကြည့်စင်ကြီးကို အိုင်အမာ အုတ်ဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသည်။ မဟာသာစည်
လှဘုရားပွဲတော် ၂ ပွဲလုံးအား သွား
ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရှေးအစဉ်အလာမပျက်
ဆောင်ရွက်ကြသော ၆၄ ရွာ ဂေါ်စရဂါမ်
နယ်မြေသားတို့၏ ရိုးရာမပျက် ဘုရားပွဲ
များ ကျင်းပကြသည်ကို ဗဟုသုတများ

စွာ ရခဲ့ပါသည်။ မုံရွာမြို့သို့ ဘုရားရှုထောင့်
ရောက်ကြသော မိတ်ဆွေများအား
သာစည်ရွာနှင့် ပုဂံနရပတိစည်သူမင်းမြို့
တည်ခဲ့သော မဟာသာစည်လှဘုရား
ကြီးအား ဖူးမြော်နိုင်ရန် လမ်းညွှန်
ကုသိုလ်ပြုလိုက်ရပါသည်။ ဘုရားကြီး
အား ပို့ဆောင်ပေးကြသော အင်စပိုင်း
ရွာသူများ အထည် ၆ စက်ရုံမှ မထွက်
အား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

ခင်ခင်ထွ(အင်းစိန်)

ဆရာမကြီး
ဒေါ်ခင်စိုးယု

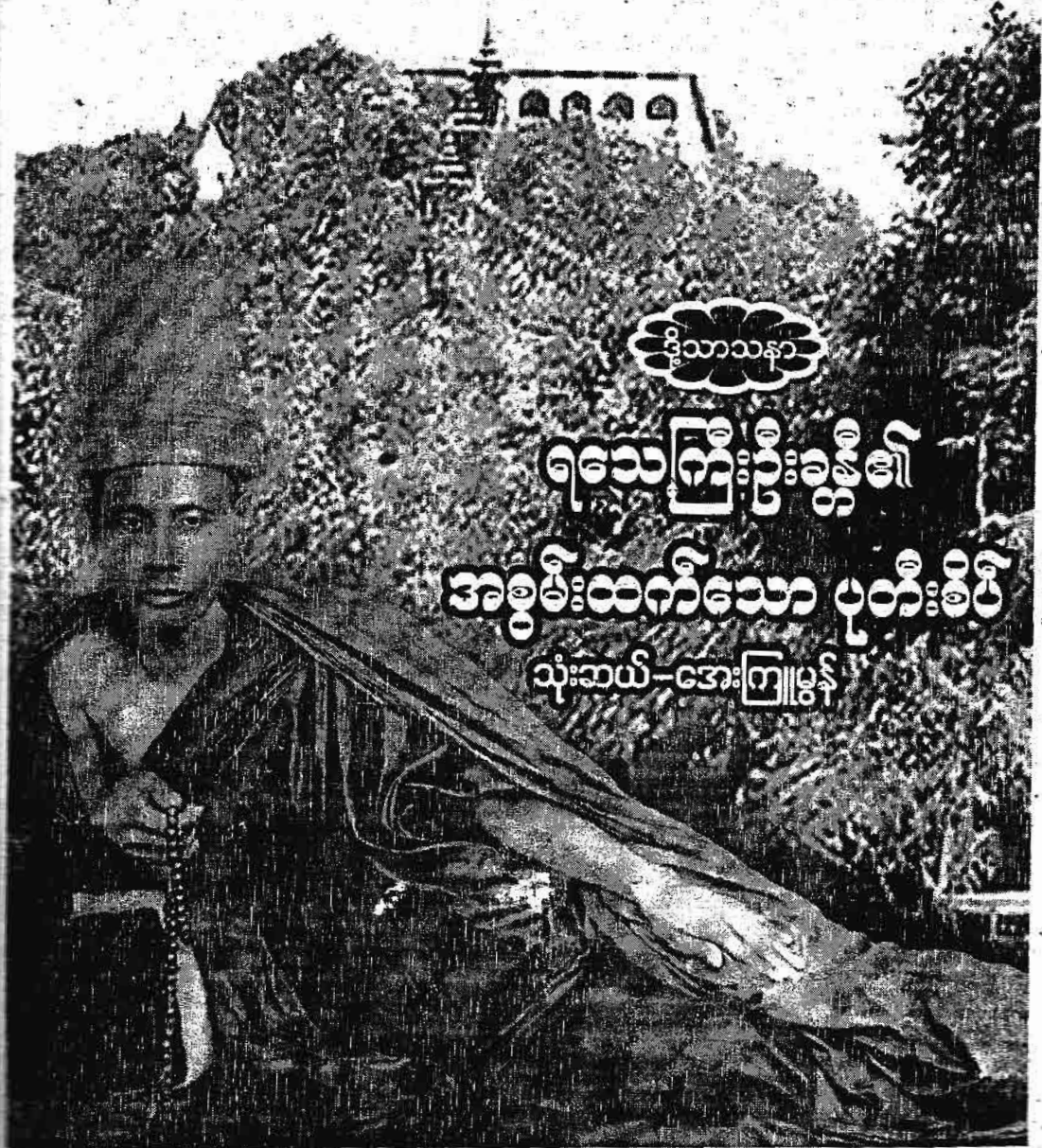
မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဒို့သာသနာ

ရသေ့ကြီးဦးခွို့၏

အခွမ်းထက်သော ပုတီးစိပ်

သုံးဆယ်-အေးကြူမွန်

ရေ-စစ်ကိုင်း၊ လှိုင်-ပခန်းငယ်၊
လယ်-တောတွင်း၊ စပါး-ရမည်းသင်း၊
အင်း-တောင်သမန်၊ ကန်-မိတ္ထီလာ ဟု
သော ရှေးဆိုရိုးစကားအရ မြန်မာဘုရင်
များရှိစဉ်က မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း၌
စပါးအများဆုံးထွက်သော မြို့နယ်မှာ
ရမည်းသင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ဆန်ရေစပါး ပေါများ
သော အရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်ကြရသော
သူတို့သည်ကား ကိုယ်ကျင့်တရား

ကောင်းမွန်ခြင်း၊ သီတင်းသီလမြှူခြင်း၊
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာသာယာအေးမြခြင်း
တို့နှင့် ကျေနပ်ပြည့်စုံတတ်ကြပေသည်။

ရသေ့ကြီးဦးနီကို အဖဦးလှရွှေ
အမိဒေါ်ခိုဥတို့က ကောဇာသက္ကရာဇ်
၁၂၂၉ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်
တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်
မည်မှာ မောင်ဖိုးမောင်ဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီးဦးနီမှာ မြန်မာ
သာသနာရေးသမိုင်းတွင် သာသန

အာဇာနည်အဖြစ် ကမ္ဘာ့တောင်ရလောက်
အောင် လက်ညှိုးညွှန်ရာ အရပ်တွင်
စေတီ၊ ပုထိုးဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ သီဟ
တန်ဆောင်း အသွယ်သွယ် အတင့်
တယ် ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးဖြစ်သောကြောင့်
မယ်တော် ဝမ်းကြွာတိုက်ဝယ် ဗုဒ္ဓ
သန္ဓေစွဲငြိစဉ် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်
သုံးသွယ်ကို မယ်တော်ဘုရားအား
မြင်မက်စေပါသည်။

ယင်းတို့သည်ကား -

(၁) သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်၊ ရေ
ပင်လယ်အတွင်း၌၊ ရွက်လှေ
သင်္ဘောကြီးကို၊ တစ်ကိုယ်တည်း
တက်စီးလျက် လေးစင်းသော
သမုဒ္ဒရာတို့သို့၊ လှည့်လည်နေစဉ်
ကြီးမားဆန်းကြယ်အံ့ဖွယ် အတိ
ပြီးသော လှိုင်း တံပိုးတို့သည် လှိုမ့်
ကာ လှိုမ့်ကာ လာကြသော်လည်း
အေးခိုဥပီးနင်းလာသော ရွက်သင်္ဘော
ကြီး အနီးသို့ ရောက်ကာ အလိုလို
ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း။

(၂) လေးစင်းသော သမုဒ္ဒရာကို
လှေ၊ သင်္ဘောဖြင့် ကူးရာ၌
တစ်ခဏခြင်းဖြင့် ပတ်မီနိုင်ခဲ့ခြင်း။

(၃) အရှေ့လောကဓာတ်မှ ထွက်
လာသော နေ၊ လ နှစ်ပါးတို့သည်
မျက်ဝါးထင်ထင်ကြည့်နေရင်းပင်
မိမိခံတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာခြင်းတို့
ဖြစ်လေသည်။

နက်နဲသိမ်မွေ့သော ပညာ
ကြံအစည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ သာသနာ
အစိုးအပွားကို ရွက်ဆောင်နိုင်
သာသနာတော်၌ နေလကဲ့သို့

အထူးထင်ရှားကျော်စောခြင်း၊ အတိတ်၊
နိမိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ (မွေးဖွားရာတွင်
လည်း သရဖီပင်ကြီးအောက်၌ မွေးဖွား
ခဲ့သည်။)

ဇာတာကို တွက်စစ်ကာ
“ဘုန်းတော်ကြီးသော်လည်းကောင်း၊
မင်းသော်လည်းကောင်း၊ မချွတ်ဖြစ်အံ့
သည်၊ မဖြစ်လိမ့်လား၊ ဖြစ်လိမ့်လား ဟု

ယုံမှားမရှိလင့်” ဟု ထွက်ဆိုထားလေ
သည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိလောင်းလျာ
မောင်ဖိုးမောင် ၉ နှစ်သားအရွယ်သို့
ရောက်လျှင် လောကီလောကုတ္တရာ
ပညာဘက်၌ ကြွယ်ဝသော သိမ်ကုန်း
ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ထံ အပ်နှံထားရာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော်
လည်း တတ်သင့်တတ်ထိုက်သော
အတတ်ပညာတို့ကို အခြားကျောင်းသား
များထက် အနှစ်များစွာ စော၍ တတ်
ခဲ့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြလေသည်။

၁၃ နှစ်သားအရွယ်ရောက်
လျှင် သိမ်ကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကို
ပင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလုပ်လျက် သာမဏေ
ရပဗ္ဗဇ္ဇဘုံရောက်ချီးမြှောက်လေသည်။
ထိုအခါ သိမ်ကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
သည် သာမဏသစ် မောင်ဖိုးမောင်အား
တနင်္လာလည်း ဖြစ်ပြန် သူတစ်ပါးတို့
ထက် အံ့ထူးလောက်အောင် အပူ
အအေး စသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံ
နိုင်ခြင်းဂုဏ်၊ အစားအစာစသော သပ္ပာ
ယ တို့၌လည်း ခံနိုင်ခြင်း ဂုဏ် မည်သူ
ကပင် မည်သို့ပြောပြောဆိုဆို သူ၏

အလုပ်ကိုသာ စူးစိုက်၍ အပပြောဆိုသံ
တို့ကို သည်းခံနိုင်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံ
လောက်ခြင်းကြောင့် ခန္တီဟု ဘွဲ့မည်
သည်ကို ပေးသနားတော်မူလေသည်။

ရှင်ခန္တီသည် သာသနာ့ဘောင်
၌ ပျော်မွေ့စွာဖြင့် ပရိသတ်ကို သင်
ကြားနေရာ စာပေကျမ်းဂန်တို့လည်း
အတော်ပင် တတ်မြောက်၍ ရဟန်းခံ
နိုင်လောက်သော သက်တမ်းသို့လည်း
ရောက်ရှိသဖြင့် ၁၂၄၉ ခုနှစ်တွင်
သိမ်ကျန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုပင်

ဥပဇ္ဈာယ်တင်လျက် ရဟန်းဘောင်သို့
ဝင်လေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သစ်ဆိမ့်
ဆရာတော်၊ ဘုရားကြီးဆရာတော်၊
စစ်ကိုင်းထွဋ်ခေါင်ဆရာတော် စသော
အကျော်အမော်တို့ထံ၌လည်း ဂန္ထရှုရ၊
ဝိပဿနာရှုရတို့ကို လုံးပန်းကြိုးကုတ်
အားထုတ်သင်ယူပြန်လေသည်။ ရှေး
မှတ်တမ်းတို့တွင် ဦးခန္တီသည် ရဟန်း
ဘဝနှင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ အထူးထင်ရှား
ကျော်စောခဲ့သော ဦးသီလဆရာတော်
ဘုရားကြီးထံ၌ သမထနည်း ဝိပဿနာ

နည်းတို့ကို လုပ်ငန်းစဉ်နှင့်တကွ လုံးဝမ်း
ကြိုးကုတ်အားထုတ်ကာ နည်းနာယဉ်ထူး
ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ထို့နောက်
မှတစ်ဆင့် ရမည်းသင်း၊ ကန်မြင့်ဆရာ
တော်ဘုရားထံ ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးခန္တီ
သည် ကန်မြင့်တောရ ဆရာတော်ထံ
မှောက်တွင် အစဉ်သဖြင့် ဘာဝနာနှင့်
ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြာဖြာကို ပင်ဝမ်း
စွာ ရှာမှီးပြီး စရိုက်ဝါသနာအရ ရွှေ
ကန်ပေါက်တောရ၊ နဝင်းတောရ၊ ယင်း
ရွှေဆံတော်တောရများ၌ ဆရာတော်

နှင့် ခွဲခွာပြီး တစ်ပါးတည်း ဘာဝနာ အလုပ်ကို အားထုတ်တော်မူလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျင့်ကြံအားထုတ် ရာမှ ၁၂ ဝါအရ ပဉ္စင်ဘဝတွင် ဆင်ခြင် သည်မှာ “ရှေးရှေးသူတော်စင်ကြီးတို့ သည် မဂ်ခရီး၊ ဖိုလ်ခရီး၊ နိဗ္ဗာန်ခရီးကို တစ်ဦးတည်း မကြွမြန်းဘဲ ဩယာလေး ဖြာ၊ သံသရာဝဲဂလယက်ထဲမှ သတ္တဝါ တို့ကို ထုတ်ဆွဲကယ်ယူတော်မူကြ လေသည်။ ငါသည်မူလည်း ဘုရား လောင်းတော်သုမေဓာကျော်စုရန်ပျော် ရသောတပည့်တော် နှလုံးသွင်းကာ များစွာ သော လူအများတို့အား အပါယ်တံခါး ကို ပိတ်စေလျက် နိဗ္ဗာန်ရွှေတောင် ဘေးမဲ့တောင်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူပြီး လျှင် အလွန်ပင် အကျိုးများမည်တကား” ဟု စဉ်းစားတော်မူပြီးလျှင် ၁၂ ဝါအရ ၁၂၁ ခုနှစ်တွင် သာသနာတော် ထမ်း ရဟန်းအဖြစ်မှ စုရန်နလာဘိဝသီ လေ့လာ သုမေဓာဇာတ်လောင်းမြတ် တို့ကဲ့သို့ တောမြိုင်မိုးကာ ရသေ့မြတ် သိက္ခာကို အားထုတ်တော်မူပါတော့ မည်” ဟု ရွှေစိတ်တော် ကြည်လင် စွာနှင့် ရသေ့အသွင်ပြောင်းရှာလေတော့

သည်။ ရသေ့ဘဝဖြင့် သားခိုတောင်တွင် နေထိုင်ပြီးနောက် ၁၂၁ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေမြင်တင်တောင်သို့ ထွက်ခွာလာလေသည်။

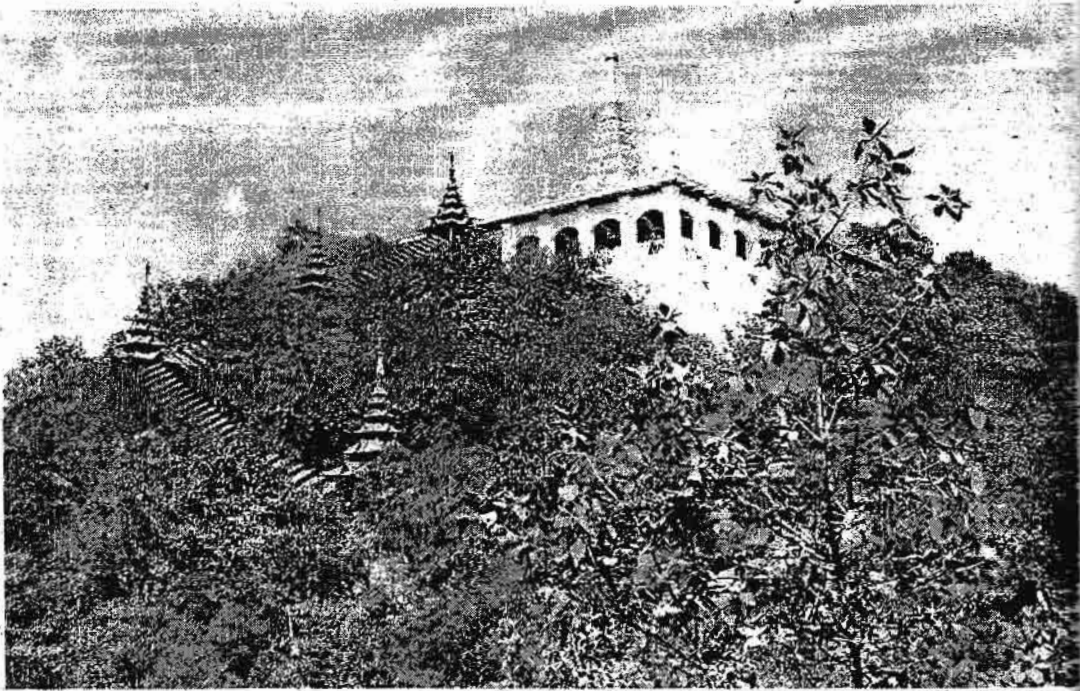
ရွှေမြင်တင်တောင်တော်မြတ် ၌ နေစဉ်အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက တကူးတက လာ ရောက်ကာ ပူဇော်ကြသည်။ ထိုအချိန်

မှစ၍ ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ၏စိတ်ထဲတွင် သာသနိက အဆောက်အအုံများ တည် ဆောက်လိုသောဆန္ဒ၊ အာသီသများ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ပင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိဆန္ဒ အာသီသ များကို ဖြည့်စွမ်းသော ဒကာ၊ ဒကာမ များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အချို့က စေတီပုထိုးတည်ရန် ငွေကြေးလှူကြ သည်။ အချို့ကလည်း တန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်ရန် ငွေကြေးလှူကြသည်။ ထိုရရှိသော အလှူငွေတို့ဖြင့် ဦးခန္တိက ဦးဆောင်၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ မြန်မာ နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ စေတနာရှင်များက လည်း အလှူငွေများကို ရက်ရောစွာ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြသည်။

၁၂၁ ခုနှစ်မှစ၍ ၁၂၆၉ ခုနှစ် အထိ ရွှေမြင်တင်တောင်ပေါ်၌ ရသေ့ ကြီးခန္တိ ပြုလုပ်သမျှ အဆောက်အအုံ အားလုံးတို့မှာ ရှေးခေတ်တန်ဖိုးငွေအား ဖြင့် တစ်သိန်းငါးသောင်းကျော်ကျော် မက ခိုလေသည်။ ရွှေမြင်တင်တောင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးခန္တိအား “ရွှေမြင်တင် ရသေ့” ဟု အမည်တွင်ခဲ့ပေသည်။

ရွှေမြင်တင်၊ ရွှေရင်မိ၊ ရွှေရင်

ကျော်၊ တောင်ပခြပ်၊ ရွှေလက်လှ
အစရှိသော ဘုရားများရှိ အဆောက်
အအုံများကို ၈ နှစ်တိုင်တိုင် တည်
ဆောက်ပြုပြင်ခဲ့ပြီးနောက် သက္ကရာဇ်
၁၂၆၉ ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း ၁ ရက်
နေ့တွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် မန္တလေး
တောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။
မန္တလေးတောင်သည် သာမန်တောင်
မဟုတ်ပေ။ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ပွင့်ပြီး
သော ဘုရား ၄ ဆူတို့လက်ထက်၌
တစ်ဆူပွင့်လျှင် တစ်မည်တွင်လျက်
အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်း ခံယူရသော တောင်

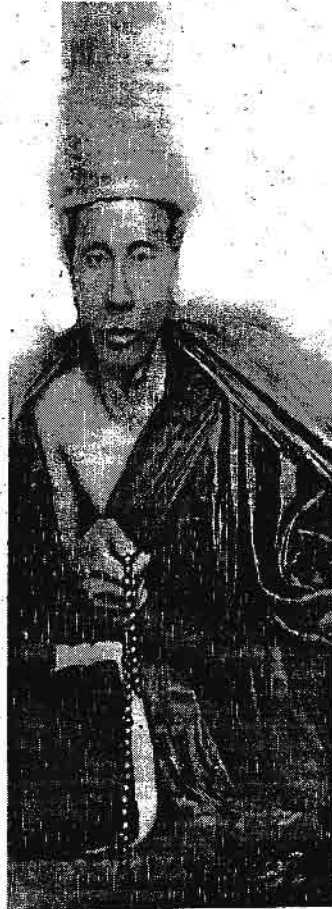
ထူး တောင်မြတ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။
သာသနာပြုလုပ်ငန်း စတင်လုပ်ဆောင်
မည့်အချိန်တွင် ဖြစ်သည်။
ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် မန္တလေး
မြို့တောင်ပိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်း
တွင် မှီတင်းနေထိုင်ရာမှ တစ်နေ့တွင်
တောင်ပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ချဉ်း
ကပ်လျက် “ဘုရားတပည့်တော်
သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လုပ်နိုင်ရန်
အတွက် အရှင်ဘုရားနှင့်တကွ အနီး
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သံဃာတော်အရှင်
သုမြတ်များမှ ခွင့်ပြုပါဘုရား” ဟု

လျှောက်ထားသည်။
ဆရာတော်ကြီးမှ ၎င်းအနေ
ဖြင့် ခွင့်ပြုကြောင်း သို့သော် ဝန်းကျင်
ဆရာတော်များ၏ ဆန္ဒကိုတော့ဖြင့် မသိ
ကြောင်း မိန့်တော်မူသည်။ ရသေ့ကြီးမှ
ဝန်းကျင်ဆရာတော်များအား ပင့်ဖိတ်
ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ဦးခန္တိ
သည် ဆရာတော်၏ခွင့်ပြုချက်ရသည်
နှင့် ဘုရားဆောင်သို့သွား၏။ ရိသေ့စွာ
ဝတ်ပြုလေသည်။ ထိုထူးခြားချက်များ
ကြောင့်ပင် တောင်ပိုင်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင် သံဃာတော်

အရှင်သျှင်မြတ်အားလုံးက ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ
အား သာသနာပြုလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။

ဦးခန္တီ မန္တလေးတောင်သို့
ရောက်စ ၁၂၆၉ ခုနှစ်ခန့်က မန္တလေး
တောင်ကြီးကို ပြုပြင်ရန်အတွက် စတင်
၍ ရှင်းလင်းသောအခါ တကယ့်မြွေ
အစစ်ကြီး ၂ ကောင်ကို တွေ့ရလေ
သည်။ စပါးအုံမြွေမျိုးများဖြစ်ပြီး လုံးပတ်
၂ ပေခန့်၊ အလျား ၁၂ ပေခန့်ရှိလိမ့်
မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ မြွေကြီး ၂
ကောင်ကို ရသေ့ကြီးဦးခန္တီက ကောင်း
မွန်စွာ မွေးမြူထားခဲ့လေသည်။ ထိုမြွေ
ကြီးများ မရှိသောအခါ အမှတ်တရ
အလိုငှာ ထိုမြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို သံ
ဖြင့် အရုပ်ပြုလုပ်ထားသော သီရိလေ
သည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည်
ပိဋကတ်တော်များကို ကျောက်ထက်
အက္ခရာတင်၍ တည်ထားပြုစုခဲ့သော်
ထည်း အဌကထာနှင့် ဇီကာစသည်တို့
မပါရှိရကား မန္တလေးတောင်ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီသည် စန္ဒာမုနိဘုရားအတွင်း အဌ
အာထာများ ကျောက်ထက်အက္ခရာ

တင်ထားလေသည်။

ပါဠိအဌကထာကျမ်းပေါင်း
များစွာကို အထက်ပါအတိုင်း ကျောက်
ထက် အက္ခရာတင်ကာ ပေထက်
အက္ခရာလည်း များစွာတင်ခဲ့ပေသည်။
စက္ကူထက်ဝယ် တင်ခဲ့သည်ကား ဆို
လေ့မရှိပေ။ ပုံနှိပ်စက်ကြီး တည်
ထောင်၍ ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်းများစွာကို

ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့ပေသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ကုသိုလ်တော်

အရပ်ရပ်

၁။ ရွှေစာရံစေတီ၏ အစောင်
ကိုးဆယ်အုတ်တန်ဆောင်များ

မန္တလေးမြို့၏ အရှေ့တောင်
ယွန်းယွန်း ၈ မိုင်ခန့်အကွာတွင် ရှိသော
ရှမ်းမင်းသမီး စောမွန်လှတည်ထား ကိုး
ကွယ်ခဲ့သည်။ ရွှေစာရံစေတီတော်ကို
ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် မူလစေတီအား
ဖုံးအုပ်လျက် အတောင်ကိုးဆယ်အထိ
အမြင့်ရှိသော အုတ်အာရုံခံ၊ အုတ်
တန်ဆောင်၊ အုတ်ပြဿာဒ်တို့ကို တည်
ဆောက်ခဲ့သည်။

၂။ စစ်ကိုင်းဆင်များ ရှင်ဘုရားအား
ထီးတော်တင်ခြင်း

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် စစ်ကိုင်း
မြို့ရှိအလောင်းစည်သူမင်းကြီး တည်
ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ဆင်များ၊ ရှင်ဘုရား
များ ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး ထီးတော် ကင်း
မဲ့နေသည်ကို ထီးတော်အသစ်ပြုလုပ်
စီမံ၍ တင်ခြင်း အုတ်အင်္ဂုလေများ ပြု

ဖျက်သည့်နေရာများကို ပြုပြင်ခြင်း စသော
ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။

၃။ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့တော့ဘုရားကို
တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်း

ပြင်ဦးလွင်မြို့၏မြောက်ဘက်
ညံ့တောမြတ်စွာဘုရားအနီး မြေကြီးတွင်
သံဖြင့် ကြီးကျယ်မြင့်မားစွာ ဆောက်
လုပ်ထားသော တန်ဆောင်းတော်ကြီး၌
ဉာဏ်တော် ၇ တောင်၊ ၂ မိုက်ရီ
မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို တည်
ထားပေသည်။

၄။ သီပေါပန်ဟိုက်ရွှေမြင်သာတောင်
ဘုရား

သီပေါမြို့ ပန်ဟိုက်၊ ရွှေမြင်သာ
တောင်ထက်၌ ရွှေ သံတို့ဖြင့် သွန်း
လုပ်ထားသည့် ဉာဏ် ၇ တောင် ၂
မိုက်ရီ၊ မဟာမုနိဘုရားကို တည်ထားခဲ့
ပေသည်။

၅။ သထုံမြို့ရဟန္တာကျောင်းတော်
ကြီးနှင့် ရွှေစာရံဘုရားပိဋကတ်
ကျောက်စာချပ်များ

သထုံခရိုင် သီရိမဟာသောက
မင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သော ရဟန္တာ
ကျောင်းတော်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ

ကြာလာသဖြင့် ပျက်စီးချွတ်ယွင်းခဲ့ရာ
ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် ယင်းကျောင်းတော်
ရာ၌ ရဟန္တာကျောင်းကြီးအသစ်တစ်
ကျောင်းကို တည်ဆောက်ခဲ့လေသည်။
သထုံမြို့ ရွှေစာရံဘုရားအတွင်း၌လည်း
ပိဋကတ်သုံးပုံပိဋတော်များကို ကျောက်
ထက် အက္ခရာတင်၍ ပူဇော်ခဲ့သည်။

ကျောက်ချပ်ရေမှာ ၇၄၅ ချပ်

၆။ ရွှေစက်တော်စောင်းတန်းနှင့်
အာရုံခံတန်စောင်းများ

ရွှေစက်တော်ဘုရားသည် မန္တ
လေးတောင်ပြီးလျှင် နာမည်အကြီးဆုံး
တောင်တော်ဖြစ်လေသည်။ ထိုရွှေစက်

တော်တောင်တွင် အလောင်းမင်းတရား
ကြီး တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့သော
စောင်းတန်းကြီး ၃ သွယ်မှာ အထူးပင်
ဆန်းကြယ်၍ တင့်တယ်လှပခဲ့ပေသည်။
သို့သော် သက္ကရာဇ် ၈၉၄ ခုတွင် တစ်
ကြိမ်၊ ၁၇၁၁ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၈၄
အန္တရာယ်ပြခြင်းခံရပြန်သည်။ ဤသို့ မီး
ရေအန္တရာယ်တို့မှ ကာကယ်နိုင်ရန်
ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် သံတိုင်၊ သံတုဂ၊
သံဒိုင်၊ အချုပ်၊ သီးမြားတို့အုပ်လျက်
အထက်တွင် သွပ်မိုးပြီး ပန်းမိုး၊ ပန်း
ချက်၊ မှစ်လက်၊ မှစ်ဆင်း၊ မှန်ကင်း၊ ခူရင်း
စသော အလှများဆင်ပြီးလျှင် အာရုံခံ
တန်ဆောင်းကြီး ဆောက်လုပ်ခြင်း
အတောင် ၉၀ ပတ်လည်စီရှိသော
အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီး ဆောက်
လုပ်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့
လေသည်။

**၇။ ပင်းဒယဘုရားတန်ဆောင်း
ပြန်သာဒ်များ**

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ပင်း
ဒယမြို့ရှိ ရွှေဥမင်တောင်မှာ သဘာဝ
အားဖြင့် ရှည်လျားသော တောင်ခေါင်း

ကြီး ဖြစ်ပြီး ရှေးမင်းအဆက်ဆက်တို့
လှူဒါန်းသွားသည့် ဘုရားရှပ်ပွားတော်
တို့ဖြင့် ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပေသည်။
ယင်းတောင်၌ရှိသော ဤကျယ်လှသည့်
တန်ဆောင်းပြသာဒ်အရပ်ရပ်တို့မှာ
ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ ပြုပြင်တည်ဆောက်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

**၈။ မော်လမြိုင်မြို့ ဦးခန္တိမဟာဗြတ်
မုနိဆုတောင်းပြည့်ဘုရား**

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် မော်လ
မြိုင်မြို့ နာဂဝံသတောင်တန်းပေါ်တွင်
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တည်ထား
ကိုးကွယ်လိုသဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့တွင်
နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသော
လှောင်ချိုင့်ပဲခေါ်လုပ်ငန်းကို ပိုင်ရှင် ဦး
အခွိုင်၊ ဒေါ်မော်နွီတို့က ဘုရားဒကာခံ
ပြီး မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်
အတိုင်း ကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သည်။

**၉။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ၏ အခြား
ကုသိုလ်တော်အရပ်ရပ်**

ထိုမှတစ်ပါး တောင်ပြုံး
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားနှင့် စောင်းတန်း
များ၊ မယ်ဥတောင်ရှိ အဆောက်အအုံ
များ၊ စစ်ကိုင်းတောင်နှင့် အောက်
ကျိုက်ထီးရိုးရှိ လမ်းများ၊ တောင်ကြီးမြို့
ရှိ တောင်ပေါ်ဘုရား၊ ပဲခူးရွှေဟင်္သာ
ကုန်းရှိ သံတန်ဆောင်းများနှင့် စောင်း
တန်းများ၊ မိုးကောင်းဘုရား၊ နမ္မတူ၊
သီပေါ၊ ပုပ္ပားတောင်၊ ကျောက်ဆည်၊
မိုးကုတ်၊ အင်းဝ၊ ဘီလူးကျွန်း စသော

ဒေသများရှိ ဘုရားတန်ဆောင်း စောင်း
တန်းများတို့ကို ပြုပြင်ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းခဲ့ပေသည်။

ရွှေမြင်တင်တောင်မှစ၍ ရသေ့
ကြီးခန္တိ သာသနာပြုသွားသော မြို့ပေါင်း
မှာ ၂၀ ရှိပြီး ဌာနအနေဖြင့် ၄၇ ဌာန
ရှိခဲ့ပေသည်။ ယင်းတို့မှာ -

- (၁) မန္တလေးမြို့ - မန္တလေးတောင်၊
ရန်ကင်းတောင်၊ မယဉ်တောင်၊
အာနန္ဒာ၊ နန်းတွင်းတောရ၊
ရွှေစာရုံ၊ ကျောက်တော်ကြီး၊
စန္ဒမုနိ၊ ကုသိုလ်တော်၊ သကျ
သီဟ၊ တောင်ပြုံးဆုတောင်း
ပြည့် ဆုတောင်းရ၊
- (၂) ပြင်ဦးလွင် - ဉာဏ်တော်
မဟာမြတ်မုနိ၊ ရေဝင်တောင်။
- (၃) နမ့်တူ - ရွှေမြင်သာတောင်
- (၄) သီပေါ - ဘော်ကြီးဘုရား
- (၅) စစ်ကိုင်း - ဆင်များရှင်၊ ရှင်ဖြူ
ရှင်ထု
- (၆) မိုးကောင်း - မန်းဦးကျောင်း
- (၇) တောင်ကြီး - ရပ်တော်ဘုရား
- (၈) ပင်းဒေယ - ရွှေဥမင်ဘုရား
လိုဏ်ဂူ

- (၉) ရမည်းသင်း - ရွှေမြင်တင်၊
တော်ပခြံ၊ ရွှေယင်ကျော်၊
ရွှေယင်အိ၊ ရွှေယင်မုံ၊
မင်းသမီး၊ မဟာမြတ်မုနိ၊
ပျော်ရွှာ၊ ပီတောက်ကုန်း
(ညောင်လန်)

- (၁၀) ပျဉ်းမနား - ဆင်ဖြူတောင်၊
စူဠမဏိ
- (၁၁) လယ်ဝေး - ရှေ့လက်လှဘုရား
- (၁၂) ပခု - ရွှေဟင်္သာကုန်း၊ နောင်
တော်ကြီး
- (၁၃) သထုံ - မဟာမြတ်မုနိ၊ ရဟန္တာ
ကျောင်း၊ ဓာတ်တော်
- (၁၄) မော်လမြိုင် - အလံတင်
တောင် (ဦးခန္တိ)ဘုရား
- (၁၅) ချောင်းဆုံ - မြင်းမိုရ်တောင်
- (၁၆) ပုပ္ဖိုး - ရွှေသာလျောင်း
- (၁၇) ကျောက်ဆည် - ရွှေအပ်သွား
- (၁၈) မိုးကုတ် - ဘီးထောင်
- (၁၉) အင်းဝ(တံတားဦး) - မင်္ဂလာ
စေတီ
- (၂၀) မင်းဘူး - မန်းစက်တော်ရာ၊
ကျောင်းတော်ရာ၊ မဟာမြတ်
မုနိ တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

• ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်း သာသနာပြုခဲ့သော ဘုရား
စေတီ၊ တန်ဆောင်း၊ ပြင်သာဒါ၊ ဇရပ်၊
ရေကန်နှင့် စောင်းတန်းအသွယ်သွယ်
တို့၏ တန်ဖိုးမှာ (စစ်ကြိုခေတ်တန်ဖိုး)
သန်းပေါင်း ၂၀ ကျော်ပေသည်။

မန္တလေးတောင် တစ်ခုတည်း
မှာပင် ရသေ့ကြီး၏ လက်စွဲတော် ပန်ချ
ပညာရှင်များ၏ တွက်ချက်ခန့်မှန်းခြေ
အရ ၁၁၆ သိန်း ကျော်သည်ဟု ဆို
သည်။ ရသေ့ကြီးဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်
အဆောက်အအုံများမှာ သစ်သားမပါ သံ
သံ၊ ကျောက်၊ ဘီလိပ်ပြေ(အင်္ဂတေ)
များသာ ဖြစ်ပေသည်။

ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုး
ရှိသော သာသနိက၊ အဆောက်အအုံ
များကို ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ လုပ်ကိုင်စီမံ
ဆောင်ရွက်နေသည်ကို ဗြိတိသျှအစိုးရ
အကြီးအကဲတို့ပင် မျက်လုံးပြူး၍ အံ့
ဩခဲ့ကြရသည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ ငွေ
စက္ကူလုပ်မလုပ်ဆိုသည်ကို လျှို့ဝှက်စွာ
ထောက်လှမ်းခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် လာ
သော စုံထောက်များကို ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ

က "ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငွေ
တွေ အများကြီးရအောင် လုပ်တယ်ဆို
တာ သိချင်တယ်ပေါ့"

"မုန်ပါ"

"ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း သိ
ရအောင် လုပ်ပြရတာပေါ့။ သေသေချာ
ချာသာ ကြည့်ထားကြနော်"

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီသည် သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော ကြေးစည်
အစုံနှင့်အမကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သွား
၍ သုံးချက်တီးလိုက်၏။ ဤသို့
ကြေးစည်ကို တီးခတ်လိုက်သည်နှင့်
အစ်မအာတွင်းမှာပင် တောင်ခြေမှ
ဘုရားဖူး ပရိသတ်သည် အစုလိုက်
အပြုံလိုက် မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့
ဝက်ရောက်လာကြပြီး မိမိတို့ စိတ်
ဝေးကွာသဒ္ဓါရှိသလောက် ရွှေ၊ ငွေ၊
အကျက်၊ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းများ
အပြင် ငွေများကိုလည်း ရသေ့ကြီးအား
တောင်းခံတော့၏။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် သာသ
နာအဆက်အအံ့များ ဆောက်လုပ်
တည်ထောင်မှုများအတွက် ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်
အပိုကိုင်သုံးစွဲခဲ့၏။ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်လုပ်ငန်း

ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအား
ဖမ်းဆီးရန်အတွက် မျက်နှာဖြူစုံထောက်
အရာရှိ မစ္စတာ ဖီးလစ် (စ်) က ရသေ့
ကြီးအား ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်
ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် မေးမြန်းသည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီက "ကောင်း
ပြီ။ ကျုပ် နှစ်ပြားတန်ဆောင်းအတွက်
ငွေလိုနေတဲ့အတွက် ချက်ချင်း ရွှေဖြစ်
ငွေဖြစ် လုပ်ပြမယ်" ဟုပြောကာ ပုဝါ
ငယ်ကလေးကို ၎င်းထိုင်သည့်ရှေ့တွင်
ဖြန့်လိုက်၏။ ပုဝါငယ်ကို ဂရုစိုက်စွာ
ကြည့်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်
ရွတ်နေ၏။ အရပ်လေးမျက်နှာတွင်
သွားလာနေသူများ၊ သွားရင်းလာရင်း
နားဆွဲ၊ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ ကြယ်စေ့၊
ဆွဲယီးများဖြတ်၍ သဒ္ဓါတရားများ ပေါက်
လာကြကာ လှူကြသည်။ ပုဝါငယ်ပေါ်
တွင် တင်ထားခဲ့ကြ၏။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် မစ္စတာ
ဖီးလစ် (စ်) အား မျက်နှာကို သေချာ
စွာ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။
နောက်ပုဝါငယ်ပေါ်သို့ စူးစိုက်လျက်
ပါးစပ်မှလည်း ရွတ်ဖတ်နေ၏။ မစ္စတာ
ဖီးလစ်သည် ပြုံးရွှင်စွာ ရွတ်ဖတ်နေသူ

ဦးခန္တီအားကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် ၎င်း
ကိုယ်တိုင်ခါးပတ်တွင် ပတ်လျက်ရှိသော
ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ဆုတော်ရ
ခါးပတ်ကို ချွတ်ပြီး ပုဝါပေါ်သို့တင်လိုက်
၏။ ထိုသို့ ခါးပတ်ကိုချွတ်ပြီး လှူရသည်
ကိုပင် အထူးဝမ်းသာကြည်နူးကြောင်း
ပြောဆိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားတော့၏။

ဗြိတိသျှအစိုးရကိုယ်တိုင်ပင်
ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအား တကယ်စစ်မှန်
သော သူတော်ကောင်း၊ သာသနာပြု
ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံခဲ့ရ
ပေသည်။ မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံ ဆာဟာ
ကုတ်ဘတ္တလာ ဇနီးမောင်နှံတို့ကိုယ်
တိုင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီရှိရာ မန္တလေး
တောင်သို့ ရိုသေလေးစားစွာ လော
ရောက် နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုကြပါသည်။
မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်
ဘတ္တလာသည် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအား
တွေ့သည်နှင့် လက်မှကိုင်ထားသော
ဦးထုပ်ကိုပြကာ "ကျွန်ုပ် ခင်ဗျားကို
ဘယ်လောက်လေးစားကြည်ညိုပါသလဲ
ဆိုရင် ခင်ဗျားဆီကို လာတဲ့အတွက်
မင်းတဲ (ဗိုလ်တည်းရိပ်သာ) က ထွက်
စဉ်ကပင် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီးကိုင်လာခဲ့

ပါတယ်” ဟုပြောပြပါသည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီမှာ မြန်မာ လူမျိုးများသာမက နိုင်ငံခြားသားများပင် လေးစားကြည်ညိုခြင်းခံရသော သူတော် ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြား စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည့်

“အာနာဂါရိုကရိုဗင်ဒါ” ရေးသည့် (အဖြူ ရောင် တိမ်လင်း) စာအုပ်တွင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီ ဗြိတိ သူ့အစိုးရကပင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအား မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ခရီးသွားလာနိုင်ရန် ရေလမ်းခရီး၊ ကုန်းလမ်းခရီး အခမဲ့သွား လာခွင့် လက်မှတ်ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ စီမံဆောက်လုပ်တည် ထားသော ဘုရား၊ စေတီ၊ တန်ဆောင်း စသည့် သာသနာ့အဆောက်အအုံများ အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပလိုက အစိုးရထံတွင် ပွဲမိန့်တောင်းရန်မလိုဘဲ ဘုရားပွဲကျင်းပနိုင်ခွင့်ပေးထားလေသည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် (၁၂၇၈) ခုနှစ်မှ (၁၃၁၀) ခုနှစ်တိုင် သာသနာပြု

ရာတွင် စကားမပြော၊ တရားမဟော၊ တသောသောမနေ၊ မြင့်မြတ်သော ဇော အခြေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံး ကို နေရာမလပ်အောင် သာသနာပြုခဲ့ သော တစ်ဦးတည်းသော ရသေ့ကြီး ကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်၏။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် အရပ် အလွန်မြင့်သည်။ (၆) ပေကျော်ရှိသည်။ ရသေ့အဝတ်ဖြင့် ထူးခြားသော အသွင် လက္ခဏာကို ဆောင်၍နေသည်။ ရသေ့ ကြီး ဦးခန္တီ ကြီးမျိုးနိုးဆော်၍ ပြုလုပ် သော ကောင်းမှုကုသိုလ်များမှာ လွန်စွာ မှ များပြားလှသည်။ အတိအကျတန်ဖိုး ဖြတ်ရန် မလွယ်ကူပေ။ ထို့အတွက် ကြောင့် တချို့သော သူများက နေသိဒ္ဓိ ပေါက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးဟုဆို၏။ တချို့ကလည်း ရသေ့ကြီးတွင် သိဒ္ဓိပြီး မြောက်သော ဓာတ်လုံးရှိရမည်ဟု ထင် မြင်ယူဆနေသည်။

မန္တလေးတောင်ခွင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအား မန္တလေးတောင်တစ်ခွင်၌ အံ့ဩဖွယ်သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် “သာသနာ့ဟိတ

ဓနာယက” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ခံခဲ့ပေသည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ ပုတီးစိပ်ဂါထာတော်

ဒိဝိတပတိ၊ အာဒိစ္စော၊ ဣတိ၊ ဘာတိ စန္ဒိ မာ၊ သန္တုဗ္ဗေ၊ ပတ္တိ ယော ဘာတိ၊ စာယိတပတိ၊ ဗြဟ္မဏေ၊ အထသဗ္ဗ၊ မဟောရတ္တိ၊ ဗုဒ္ဓံ၊ တပတိ၊ တေဇသာ၊ တာဒိ သံ၊ တေဇသဗ္ဗန္တု၊ ဗုဒ္ဓံဝန္ဓာမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာ၊ နဘာဝေန၊ သဗ္ဗေပုဗ္ဗေ၊ သင်္ကပ္ပိ။

အနက်အဓိပ္ပါယ်

အာဒိစ္စော - နေမင်းသည်

နေ့အခါ၌သာလျှင် တပတိ၊ ထွန်းထင် တောက်ပနိုင်ပေ၏။

စန္ဒိမာ - လမင်းသည်

ညအခါ၌သာလျှင် အာဘတိ၊ ထွန်းထင် တောက်ပနိုင်ပေ၏။

ခတ္တိယော - ပြည့်ရှင်မင်းသည်

သန္နဓမ္မမင်းမြောက်တန်ဆာဝတ်ဆင်မှ
သာလျှင် တပတိ တင့်တယ်နိုင်ပေ၏။

ဗြဟ္မဏော - ရဟန္တာအရှင်

မြတ်တို့သည် ဈာယီ၊ ဈာန်ဝင်စားမှသာ
လျှင် တပတိ တင့်တယ်နိုင်ပေ၏။

ဗုဒ္ဓေါ - မြတ်စွာဘုရားသည်

တောသော၊ တန်ခိုးဘော်အားဖြင့်၊ သဗ္ဗ
မဟောရတ္တိ နေ့ည၊ ကာလပတ်လုံး
တပတိ။ အတင့်ကြီး တင့်တယ်ပါပေ
၏။

ကာဒိသံ - ထိုသို့တောတန်ခိုး

တော်နှင့် သမ္ပန္နံပြည့်စုံတော်မူသော

ဗုဒ္ဓံ - မြတ်စွာဘုရားကို

အာဒရံ - ရိုသေစွာ

ဝန္ဓာမိ - ရိုနှိုးပါ၏

နုပက္ကာရာ နုဘာဝေန -

နီနီးပူဇော်အပ်သော တန်ခိုးတေဇော်
အာနဘော်တော်ကြောင့်

သဗ္ဗေ - အလုံးစုံသော

သင်္ကပ္ပါ - အကြံအစည်ဟူ

သမျှတို့သည်

ပုရေန္တ - ပြီးပြည့်စုံကြပါစေ

တုန်သတည်း။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ၏မေတ္တာဂါထာတော်

ကုမုစိတ္တံ စကာရောစ သဗ္ဗ

ဒေဝါ၊ မနုဿာစ၊ သီတံ ဥဒကံ၊

ဣတ္ထိတံ ပတ္တိတံ ဟေန္တမေ

မေတ္တံ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် မန္တလေး

တောင်ကို ဗဟိုပြုလျက် မြန်မာနိုင်ငံ

အရပ်ရပ်တွင် သာသနာပြုနေစဉ် သင်္ခါရ

စက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းသောသဖြင့် ငရာ

ဒုဗ္ဗလအရွယ်ပိုင်းသို့ တစ်စ တစ်စ

ရောက်ခဲ့ပေရာ ၁၃၀၇ ခုနှစ်၌ ကိုယ်

တစ်ခြမ်းကို လေငန်းရောဂါဖွဲ့ကပ်ခြင်း

ခံရရှာပေသည်။ အဆောက်အအုံများကို

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြည့်ရှု၍ခိုင်းရမှာ

အားရကျေနပ်တော်မူလေ့ရှိသော ရသေ့

ကြီး ဦးခန္တိသည် တောင်ဆင်း တောင်

တက် မသွားလာနိုင်တော့သဖြင့် ထမ်း

စင်ဖြင့် ထမ်းစေ၍ပင် အဆောက်အအုံ

များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုစိမ့်ပြန်လေ

သည်။ ရောဂါဖိစီးမှု ပြင်းထန်လာသော

အခါ လူသူလေးပါးနှင့် ရောနှောဆက်ဆံ

မှု ကင်းကွာလျက် တစ်ကိုယ်တည်း

တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းကာ သီတင်း

သုံးနေတော်မူရှာသည်။

၁၃၁၀ ခုနှစ် ပြာသိုလပြည့်

ကျော် ၁၄ ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ

သက်တော် ၈၂ နှစ်အရွယ်တွင် အသက်

ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားရှာလေတော့သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ၏ ရုပ်ကလာပ်

တော်ကို ၂ နှစ်တိုင်တိုင် ပူဇော်ကန်တော့

ကြပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထောက်ပံ့

လှူငွေ ၅၀၀၀၀/နှင့် အရပ်ရပ်ဈာပန

အလှူတော်ရန်ပုံငွေများ စုပေါင်းလျက်

၁၃၁၂ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း

၈ ရက်နေ့မှ တပို့တွဲလပြည့်နေ့အထိ

မန္တလေးမြို့ ရဟန်းပျိုအဖွဲ့မှ ကြီးပျား၍

မန္တလေးတောင်ခြေ ကွင်းပြင်တွင် ကြီး

ကျယ်ခမ်းနားစည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ

အန္တိမဈာပနကို ကျင်းပ၍ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့

ကြလေတော့သတည်း။

သုံးဆယ်-အေးကြူမွန်

ကိုးကား

မုနိ ဆုတောင်းပြည့်ဂေါပက

အဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည့် မော်လမြိုင်မြို့

ဦးခန္တိမဟာမြတ်မုနိဆုတောင်းပြည့် ဘုရား

သမိုင်းနှင့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

သူတို့က

ဇွန်ပဲ ဂျဆိုး
ဥစားကြက်မှန်းမသိ... အသားစားကြက်မှန်းမသိ
ဖိနပ်စီးတဲ့ကြက်ပထဝီဇာလ်ပေါ့... ကဟော့... ကဟော့

ဩ... ဂျဗွေ ဂျဗွေ
သူများနေမကောင်းလဲဇွန်
သူများဟိုဟာ ဒီဟာဖြစ်နေလဲ
ဇွန်

ထွက်ရပ်ပေါက်မိရာဆိုသည်မှာ

ရှင်တစ်ရာ ပျောက်စွာ

မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

“အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊
ဂါထာ၊ မန္တန်၊ မန္တရားဆိုတဲ့ ပညာတွေ
ဟာ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာ
တကယ်ရှိခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့၊
လား ကိုကြီးသာမောင်ရဲ့ သိရင်ပြော
စမ်းပါ”

“ရှိတာပေါ့ကွာ တကယ်ကို
ရှိခဲ့ကြတာပေါ့၊ အခုအချိန်ထိလည်း
ရှိနေပြီ။ တချို့တချို့သော ဆရာကြီးတွေ
ဟာ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့တွေနဲ့
ရောဂါတွေကို ကုသပေးနေတာ
ဒီကနေ့အထိ ရှိကြတယ်၊ ပယောဂ၊
စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်ဆိုတဲ့ ရောဂါတွေ
ကို အင်းကိုပြာချပြီး လူနာကိုတိုက်တာ၊
လက်ဖွဲ့ထိုးပြီး လူနာကို ဝတ်ဆင်စေပြီး
ပယောဂကို ကုသပေးနေတာ ငါ့ကိုယ်
တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်”

“ဒါဆိုရင် အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊
လက်ဖွဲ့ဆိုတာတွေဟာ အစွမ်းထက်
မြက်တဲ့ ပညာရပ်တွေပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ မောင်နေဦးရဲ့၊
မောင်နေဦးပြောတဲ့ ပညာရပ်တွေဆိုတာ
တကယ်အစွမ်းထက်မြက်သလို အလွန်
တရာမူလည်း လျှို့ဝှက်နက်နဲခက်ခဲတဲ့

ပညာရပ်တွေဖြစ်တယ်ကွဲ့”

“ဘကြီးပြောသလို လျှို့ဝှက်
နက်နဲခက်ခဲတဲ့ပညာဆိုတာ အဲသည်
ပညာကို လွယ်လွယ်နဲ့ သင်ယူလိုတတ်
မြောက်နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က
အင်း...ပညာကိုသိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလို့
မေးနေတာပါ”

“ပညာဆိုတာမျိုးကတော့
လွယ်လွယ်နဲ့ သင်ယူတတ်မြောက်တဲ့
ပညာဆိုတာ မရှိပါဘူးကွယ် အစွမ်း
ထက်မြက်လေ သင်ယူရတာ ခက်ခဲ
လေပဲပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်သိချင်တာတစ်ခု
မေးပါရစေ ဘကြီးရဲ့အဖေဟာ ဒီနယ်
တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပယောဂ
ကုတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ပေါ့ကွယ်
ငါ့အဖေရဲ့ ကျွန်းသေတ္တာကြီးထဲမှာ
ပယောဂကုတဲ့အင်းတွေ တခြားအင်း
တွေ အများကြီးမြင်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင် ဟန်ကျတာ
ယာကြီးရေ အဲဒီအင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို
ပြပါနော် ကျွန်တော်ကြည့်ပါရစေ...”

“အင်း... မောင်နေဦးကို
ပြချင်ပေမဲ့ ငါ့အဖေရဲ့ ကျွန်းသေတ္တာကြီး

မရှိတော့ဘူးကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က
ငါနေတဲ့ရပ်ကွက်မီးလောင်ခဲ့တယ်၊
ငါတို့အိမ်လည်း မီးထဲပါသွားခဲ့တယ်
ကွယ်၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ ရွှေနဲ့ငွေလောက်
ပဲရအောင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်၊ ကျန်တဲ့ပစ္စည်း
တွေ ဘာတစ်ခုမှ မယူနိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်
ရှိသမျှအားလုံး မီးထဲပါသွားခဲ့တယ်၊
မိဘရဲ့အမွေအနှစ်တွေ ပျောက်ဆုံး
ပျက်စီးခဲ့ရတဲ့အတွက် ငါနဲ့မြောလို့မဆုံး
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ကွယ်...”

ဦးဖိုးညွန့်မှ နှမြောတသွားပြီး
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးညွန့်မှာ
ဝိနွေဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သည် ရသေ့တောင်မြို့နယ်ရှိ
ကျေးရွာများတွင် ဦးဖိုးညွန့်အား ယဉ်ကျေးမှု
မရှိပေ၊ စေတနာဖြင့် လူနာများအား
ကုသပေးခြင်း၊ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူ
များကို ငွေကြေးမယူဘဲ အခမဲ့ကုသ
ပေးခြင်း၊ ဝိနွေ ဆေးပညာ သာမကတဲ
နက္ခတ်ဗေဒပညာကိုပါ ကျွမ်းကျင်
တတ်မြောက်သည့်အတွက် ကျေးရွာ
များရှိလူအများအတွက် အားကိုအား
ထားပြုရသော ဆရာကြီး တစ်ယောက်
ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း ရသေ့တောင်မြို့
နယ် ထီးဆွဲရွာရှိ ဆရာကြီးဦးဖိုးညွန့်၏
အိမ်တွင် ရွာရှိလူငယ်များဖြစ်သော
မောင်နေဦးနှင့် မောင်သာမောင်တို့
နှစ်ယောက်မှ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊
လက်ဖွဲ့ ပညာရပ်များအကြောင်းသိလိုကြ
သဖြင့် ဆရာကြီးဦးဖိုးညွန့်အား မေးနေ
ကြခြင်းဖြစ်၏။ မောင်နေဦးက

“ဘကြီးခင်ဗျား... အင်း၊ အိုင်၊
ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့ဆိုတဲ့ပညာတွေ ဟာ
ပယောဂရောဂါတစ်ခုကို ဘဲ
ကုသလိုရပါသလားခင်ဗျ။ တစ်ခြား
ဘယ်နေရာတွေမှာ အသုံးချလို့ရပါ
သေးလည်း ပြောပြပါ”

“မောင်နေဦး မေးလို့ ပြောပြရ
မှာပေါ့လေ။ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊
လက်ဖွဲ့ ပညာဆိုတာ ပယောဂ
ကုသရုံတင်မကဘူးကွဲ့ တုတ်ပြီး မီးပြီး
အင်း၊ အိမ်အတွက် အတိုက်အခိုက်
ကာကွယ်တဲ့ အင်း၊ ဈေးရောင်းကောင်း
စေတဲ့ အင်း၊ လူချစ်လူခင်ပေါများစေတဲ့
အင်း၊ လူချစ်လူခင်ပေါများစေတဲ့
ပီယအင်း၊ ချုပ်ပြီးပြောရရင် ကာယသိဒ္ဓိ
အင်း၊ နေသိဒ္ဓိအင်း၊ ပီယသိဒ္ဓိအင်း။

ပယောဂ ကုသတဲ့အင်း စသည်ဖြင့်
အများကြီးရှိတယ်ကွဲ့၊ မင်းတို့တွေ
သိအောင်ပြောရရင်၊ ထွက်ရပ်ပေါက်
ဝိဇ္ဇာ(၄)မျိုးထဲမှာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာဟာ၊

အင်းတွေကိုပြာချပြီးသောက်ရာက၊
ဖြစ်လာတဲ့ဝိဇ္ဇာကို အင်းဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တယ်

ဆရာကြီးဦးညွန့်မှ ရှင်းလင်း
ပြောပြရာ၊ မောင်သာမောင်က

“ဆရာကြီးပြောသလို၊
အင်းတွေပြာချပြီးသောက်လို့ အင်းဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်ပြီး ထွက်ရပ်ပေါက်သွားတဲ့ ဝိဇ္ဇာတွေ
ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ပြည်နယ်ထဲမှာ
ရှိခဲ့ဖူးလား သိချင်ပါတယ်...”

“ရှိပါသော်ကော၊ မောင်သာ
မောင်ရယ်၊ အင်းကိုပြာချသောက်လို့
ထွက်ရပ်ပေါက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အများကြီးရှိခဲ့တယ်... အဲ...
အင်းချတယ် ဆို ရာမှာလည်း
အလွန်အရေးကြီးတယ်ကွဲ့၊ အင်းတိုင်း
မှာ၊ အင်းအစောင့်ဆိုတာရှိကြတယ်၊
အင်းချနေတဲ့အချိန် အင်းနဲ့ကိုက်ညီတဲ့
နက္ခတ်ပေါ်တဲ့အချိန်ဟာ တစ်ထပ်တည်း
ကိုက်ညီတယ်ဆိုရင် အဲသည်အင်းရဲ့
အစောင့်ဟာ ပေါ်လာပြီး အင်းချနေတဲ့
လူကို အသိပေးလို့ အင်းနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့
သိဒ္ဓိကိုပေးတယ်ကွဲ့... အင်းဆို
ရာမှာလည်း မင်းတို့ငါတို့ သင်ခဲ့ရတဲ့

စာဖြစ်တဲ့၊ ကကြီးအစ အအဆုံး ဗျည်း
(၃၃)လုံးကိုချရာ အင်းရှိသလို အဲသည်
ဗျည်း(၃၃)လုံးထဲမှာပါတဲ့ စမ လို့ခေါ်တဲ့
စ.မ.ဗ.စမအင်းကြီးလေးလုံးလို့ခေါ်တဲ့
က.ယ.ဏ.ဋ လို့ခေါ်တဲ့ ကြီးလေး
လုံးအင်း၊ သင်္ချာအင်းဖြစ်တဲ့၊ တစ်အစ၊
သုံညအဆုံး၊ ဂဏန်းတွေကိုချရာတဲ့အင်း
အစရှိသဖြင့် အင်းအမျိုးပေါင်း
ထောင်ကျော်ရှိတယ်”

“ဆရာကြီးသိတဲ့ အင်းချ

သောက်ပြီး ထွက်ရပ်ပေါက်သွားတဲ့
အင်းဝိဇ္ဇာကြီးတွေ အကြောင်းထိ
ပြောပြပါလာခင်ဗျား”

“မောင်နေဦးပြောတဲ့ အဲထဲ
အင်းဝိဇ္ဇာအကြောင်းပြောပြရမယ်ဆိုရင်
ဘူသီးတောင်မြို့နဲ့ (၂)မိုင်လောက်ထဲထဲ
ရှင်တစ်ရာပျောက်ဆိုတဲ့ ရွာထိ
ကြားဖူးကြလားအေး၊ အဲသည်
ရှင်တစ်ရာပျောက်ဆိုတဲ့ ရွာကြီးနဲ့
အမည်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းဟာ
မင်းသိချင်တဲ့၊ အင်းဝိဇ္ဇာတွေ ထွက်ရပ်
ပေါက်သွားခဲ့လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရွာကြီး
ဘဲပေါ့ကွယ်၊ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာမြင့်ခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက၊ အဲသည်
ရွာကြီးမှာ... ရှင်(ကိုရင်)အပါးတစ်ရာ
စာသင်နေတဲ့ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနဲ့
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်
အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးဟာ...
အင်္ဂါယတ်ထိုးတယ်၊ အင်းကစားတယ်
(အင်းချသည်ကို အင်းကစားသည်ဟု
လည်းခေါ်သည်။ စာရေးသူ။ ဘုန်းတော်
ကြီးရဲ့အပါးမှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြု
လုပ်ကိုင်ပေးဖို့အတွက်၊ ရှင်အရှင်
(ကိုရင်အရှင်)ဆိုတဲ့ ကိုရင်လေးတစ်ပါး

ဆရာတော်ကြီးက ခေါ်ထားတယ်။ အင်္ဂိယတ်ထိုးရာမှာ ဖိုဆွဲပေးရတယ်။ တောတောင်ထဲမှာ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးရွက် ထွက်ရှာတဲ့အခါ နောက်က လိုက်ရတယ်။ ဆရာတော်ကြီး အင်းချ(အင်းကစား)တဲ့အခါ ကညစ်တို့ ပေရွက်တို့ ယူပေးရတယ်။ အဲသည်လို နေလာခဲ့ရက၊ ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ) လည်း အင်းချတာတွေ၊ အင်္ဂိယတ်ထိုး တာတွေကို ဝါသနာပါလာခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးမရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဖိုရုံထဲဝင်ပြီး အင်္ဂိယတ်ထိုးကြည့်တဲ့အခါ ထိုးကြည့်။ ဆရာတော်ကြီးချတဲ့ အင်းကွက်တွေ၊ အကွရာတွေ၊ ဂဏန်း တွေကိုမှတ်ထားပြီး အင်းချကြည့်။ အားလပ်တဲ့အချိန်တိုင်း ဆရာတော်ကြီး ထုပ်သလို၊ လိုက်ပြီးလုပ်ကြည့်နေတယ် တဲ့...

ဆရာကြီးဦးဖိုးညွန့်က ပြောလက်စ ကားအားဖြစ်၍ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငွေသောက်နေ၏။ ထိုစဉ် မောင်သာမောင် ထ...

“ဆရာကြီးပြောတဲ့ ရှင်(ကိုရင်) အပါးတစ်ရာတောင်ရှိတယ်ဆိုတော့၊

ဆွမ်း၊ ကွမ်းပစ္စည်းလေးပါးအတွက် ပြည့်စုံရဲလားခင်ဗျာ...”

“မောင်သာမောင်မေးမယ်ဆို လည်း မေးစရာပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်တုန်း က၊ အဲဒီ ရှင်တစ်ရာပျောက်ရွာအနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွာတွေအများကြီးရှိကြ တယ်။ နောက်ပြီး ငါတို့ရဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ် ဆိုတာဟာ၊ ဆန်ရေစပါးအလွန် ပေါကြွယ်ဝတဲ့ ပြည်နယ်ဖြစ်တယ်။ အဲ သည် အချိန်က လူဦးရေ

သည် လောက် မများသေးတော့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ခိုဆွဲကိုင်ရှိုင်း ကိုကွယ် ကြတဲ့ ရခိုင်သူရခိုင်သားတွေအဖို့ ရှင်(ကိုရင်)အပါးတစ်ရာအတွက်၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ သင်္ကန်းဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေး ပါးပြည့်စုံပါတယ်ကွယ်။ ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ဆက်ရမယ်ဆို ရင် တစ်နေ့တော့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီးဟာ ရွာတစ်ရွာမှာ သိမ်သမုန်ဖို့ အတွက် လာပင့်သလို ညအိပ်ခရီး ထွက်သွားရတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အသက်ကြီးဝါကြီးတဲ့ ရှင်(ကိုရင်)တွေက ဝါငယ်အသက်ငယ်တဲ့ကိုရင်တွေကို အုပ်ချုပ်ရတယ်။ ဆရာတော်ကြီးမရှိတဲ့ အချိန်မှာ ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)ဟာ သူဝါသနာပါတဲ့ အင်းချ(အင်းကစား)တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာပေါ့။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းရဲကွက်သရေခန်းထဲမှာ ပေရွက် တွေရေချပြီး ကညစ်တံနဲ့ ဆရာ တော်ကြီး အင်းချ(အင်းကစား) နေစဉ် သူမှတ်ထားတဲ့အင်းတွေကို ရေးဆွဲ နေတယ်တဲ့။ အဲသည်လို ရှင်အဂ္ဂ (ကိုရင်အဂ္ဂ) အင်းချ(အင်းကစား) နေလိုက်တာ။ နေ့ခင်းနေ့မွန်းတည့်ချိန်

ရောက်လို့ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ တိုင်ကပ်
နာရီကြီးက ဒေါင်-ဒင်-ဒေါင်ဒင် ဆိုတဲ့
(၁၂)နာရီထိုးလိုက်တဲ့ အချိန် ရှင်အဂ္ဂ
(ကိုရင်အဂ္ဂ)ချနေတဲ့အခင်းလည်းပြတ်အချိန်
ကွက်တိ၊ တစ်ထပ်တည်းကျတယ်တဲ့
အဲဒီသည်အချိန်မှာ ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)
ချနေတဲ့အင်းကွက်ပေါ်က ဝန်းဆို
မီးတောက်ကြီးပေါ်လာပြီး ပြောင်ပြောင်
လက်လက် အဝတ်တန်ဆာတွေနဲ့၊
နတ်သားတစ်ပါးပေါ်လာပြီး ရှင်အဂ္ဂ
(ကိုရင်အဂ္ဂ)ကို မေးလိုက်တယ်...

“အရှင်ကိုရင် ဘာအလိုရှိပါ
သလည်း... ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီအင်းကို
စောင့်တဲ့ အင်းစောင့်နတ် ဖြစ်ပါတယ်...

အင်းစောင့်နတ်ကမေးလိုက်တော့၊
ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)က

“အသင်က ဘာအင်းကို
စောင့်တဲ့နတ်လည်း၊ ဘာလုပ်ပေးနိုင်
သလည်း ပြောပါ”

“ကျွန်ုပ်က အရှင်ရေးဆွဲတဲ့
ကိုယ်ပျောက်အင်းကိုစောင့်တဲ့ အင်း
စောင့်နတ်ဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင်အင်းချ
တဲ့အချိန် နံနက်ကွတ်မိတဲ့အချိန် အချိန်

ကိုက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်အင်း
အစောင့် ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အသင်ပြောတဲ့ ကိုယ်ပျောက်
အင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကိုယ်
ပျောက်သလဲပြောပါ...”

“အခု အရှင်(ကိုရင်)ဟာ
ဒီ ကိုယ် ပျောက် အင်းကို ပိုင် တဲ့
အင်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ဒီအင်းကို
ပြာချပြီးသောက်လျှင် ကိုယ်ပျောက်ပါ
သည်၊ အရှင်က တွေ့မြင်ရပါမည် ဤ

ကိုယ်ပျောက်အင်းကို အရှင်ပိုင်ဆိုင်ပြီး
ဖြစ်သည်အတွက် အရှင် လိုအပ်သည့်
အချိန် အင်းချလျှင် အစွမ်းထက်ပါ သည်
အရှင်လက်နှင့် အင်းချ၍ မည်သူ့ကို
အင်းပြာချတိုက် ကျွေးလျှင်
ကိုယ် ပျောက် ပါလိမ့် မည်
ဤကိုယ်ပျောက်အင်းကို ပြာချ၍
တစ်ကြိမ်တစ်ခါသောက်ပြီးလျှင်
အင်းပြာသောက်ပြီးသူမှ ကိုယ်ပျောက်
စေလျှင်... ပျောက်ပြီး မြင်စေလျှင်
မြင်ရပါလိမ့်မည်...”

အင်းစောင့်နတ်မှ ပြောပြသည်ကို
ကြားရသော ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)သည်
သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော ပေရွက်အင်းချစ်
အားယူ၍ ကျက်သရေခန်းအတွင်းမှ
မီးခြစ်အားယူ၍ အခန်းအပြင်သို့
ထွက်လာကာ သောက်ရေအိုးမှ
သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူပြီးလျှင်
ဘုရားခန်းရှိ ဘုရားရှင်ရုပ်တုတော်ရှေ့တွင်
ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီး အင်းချစ်အား မီးနှိုး
၍ပြာချလိုက်ကာ အင်းပြာအား ရေခွက်
အတွင်းထည့်လိုက်ပြီး အင်းပြာရေအား
သောက်လိုက်လေသည်၊ ရှင်အဂ္ဂ
(ကိုရင်အဂ္ဂ) အင်းပြာရေအား သောက်

လိုက်ပြီးသည်နှင့် အင်းအစောင့်နတ်
လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“အေး အဲသည်လို ရှင်အဂ္ဂ
(ကိုရင်အဂ္ဂ) အင်းပြာသောက်လိုက်ပြီး
ကျောင်းအောက်ကိုဆင်းလာတဲ့အခါ
ရှင်အဂ္ဂကို ကျောင်းရှိ ကိုရင်တွေ
တစ်ပါးမှ မမြင်ကြဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်
ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)က မြင်ကြစေလို့
နတ်ကပြောလိုက်မှ ကျွန်တို့ကိုရင်
တွေလည်း မြင်ကြရတယ်၊ ထူးဆန်း
လွန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဝိုင်းပြီး
မေးကြမြန်းကြလို့ ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)
က အကြောင်းစုံရှင်းပြပြီး...ကျောင်းမှာ
မို့ကို ရှင်(ကိုရင်)အားလုံး ဘုရားခန်းမှာ
စုစေပြီး၊ ပေရွက်တစ်ရာမှာ အင်းချ
ထိုက်တယ်၊ ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)ဟာ
အဲသည်ကိုယ်ပျောက်အင်းကို အလွတ်
ရနေတယ်တဲ့၊ အင်းချပြီး အင်းချပ်တွေ
ထီ ပြာချပြီး ကိုရင်အားလုံးကိုသောက်
စေတယ်၊ ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)လက်ထဲ
မှာ ရေးဆွဲပြီးသားအင်းချပ်တစ်ချပ်
ကျန်တာကို သင်းပိုင်မီးတဲ့ကဗန်းကြီး
ကြာထဲမှာလိပ်ပြီး သိမ်းထားလိုက် တယ်၊
အောက်နေ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကြီး

ကျောင်းကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ
ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်)နဲ့ ရှင်(ကိုရင်)
အပါးတစ်ရာဟာ ကျောင်းပေါ်က
ဘုရားခန်းရှေ့မှာထိုင်နေကြတယ်၊
ဆရာတော်ကြီးလည်း ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်ကြီးလည်း ကျောင်းကို
ရောက်လို့ ကျောင်းအောက် ကျောင်းပေါ်
မှာ ရှင်(ကိုရင်)တစ်ပါးမှ မမြင်တွေ့ရလေ
တော့ စိုးရိမ်ပြီး ထီးတွေ ယပ်တွေချွဲပြီး
ကျောင်းပြတင်းပေါက်က လှမ်းအော်ပြီး

ကိုရင်တွေကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘာသံမှမကြားရဘူး အဲသည်
အချိန်မှာ ရှင်အဂ္ဂ (ကိုရင်အဂ္ဂ)က အသံ
ပြလို့ “ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်
တို့အားလုံး ကျောင်းပေါ်မှာ ရှိကြပါတယ်
ဘုရား...”လို့ အသံပေးလိုက်ပေမဲ့
ကိုရင်တွေကို ဆရာတော်ကြီးက
မမြင်ရဘူး... ဒါကြောင့် “ဟဲ့ ကိုရင်တို့
ဘယ်မှာလည်း ဘုန်းကြီးမမြင်ရပါလား
ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလည်း...”
ဆရာတော်ကြီးက စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြော
စကားကို ကြားကြရတဲ့ ကိုရင်တွေ
အားလုံး မြင်ကြစေလို့ ပြောလိုက်တဲ့
အတွက် ဆရာတော်ကြီးဟာ ကိုရင်တွေ
အားလုံးကို မြင်ရတော့တယ်
ဆရာတော်ကြီးဟာ အံ့သြလွန်းလို့
စကားမပြောနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်၊
ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)က ဖြစ်ပျက်ပုံ
အဖြစ်အပျက်အစုံကို ဆရာတော်ကြီးကို
လျှောက်ထားပြောကြားလိုက်လို့
ဆရာတော်ကြီးသိရှိသွားပြီး အံ့သြ
ဝမ်းသာလွန်းပြီး ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)ကို
လက်နဲ့လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး “ဘုန်းကြီး
အင်းချ(အင်းကစား)လာတာ

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လာခဲ့ပြီ ဒါပေမဲ့
 အင်းတစ်ချပ်ကိုမှ မပိုင်နိုင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု
 ရှင်အဂ္ဂက ကုသိုလ်ကံထူးလို့
 ကိုယ်ပျောက်အင်းတစ်ချပ်ကိုပိုင်သွားခဲ့ပြီ
 ဘုန်းကြီးအင်္ဂုယတ်ပညာနဲ့လည်း
 ထွက်ရပ်လမ်းကိုရှာနေတယ်။ အင်း
 ပညာနဲ့လည်း ထွက်ရပ်လမ်းကို
 ရှာခဲ့တယ်။ မရခဲ့။ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အခု
 ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)ကျတော့ ကံထူးစွာနဲ့
 အင်းပိုင်ဖြစ်လို့ သူတစ်ပါးထဲမက
 သူနဲ့အတူ ရှင်တစ်ရာလုံး ကိုယ်ပျောက်
 ပြီ ထွက်ရပ်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပြီ
 ကိုင်း ရှင်အဂ္ဂ (ကိုရင်အဂ္ဂ) ဘုန်းကြီးကို
 လည်း အင်းတစ်ချပ် လောက်ပေးခဲ့ပါဦး
 ...

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးစကားဆိုတာနဲ့
 ရှင်အဂ္ဂ(ကိုရင်အဂ္ဂ)ဟာ သင်္ဃာတော်ကြီးမှာ
 လိပ်သိမ်းထားတဲ့၊ ပေရွက် အင်းချပ်ကို
 ဆရာတော်ကြီးကို ကပ်လိုက်တယ်။
 ဆရာတော်ကြီးလည်း အင်းချပ်ကို ပြာချ
 ပြီး ရေနဲ့သောက်လိုက်တယ်... အဲ့ဒီ
 အချိန်ကစလို့ အဲ့ဒီဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး
 နဲ့အတူ ရှင်(ကိုရင်)အပါးတစ်ရာဟာ

ရွာသားတွေမြင်ရတဲ့အခါ မြင်ကြရပြီး
 မမြင်ရတဲ့အခါ မမြင်ရနဲ့ နှစ်တွေကြာလာ
 တဲ့အခါ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးနဲ့
 ကိုရင်တွေဟာ လုံးဝ မမြင်တွေ့ ကြရ
 တော့ဘူးတဲ့... အခုတော့ အဲ့ဒီ
 ရှင်တစ်ရာပျောက်ရွာကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ဝင် ရခိုင်လူမျိုးတွေ မရှိကြတော့ဘဲ
 မူဆလင်ဘာသာဝင် ဘင်္ဂါလီလူမျိုးတွေ
 နေထိုင်တဲ့ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်နေပြီပေါ့
 ...အဲ့...ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ

ရှင်တစ်ရာပျောက် ဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းရှိခဲ့ဘူးတဲ့ တောင်ကုန်း
 အပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးသင်္ကန်းတွေ
 လှမ်းထားတာကို မြင်တွေ့ ကြရတယ်
 တဲ့... တစ်ခါတစ်လေမှာလည်း
 သံဃာတော်တွေကို တောင်ကုန်းပေါ်
 တွေ့ ကြရတယ်လို့ပြောကြတယ်...
 ဒါကြောင့် အင်းပြာကိုသောက်ပြီး
 ထွက်ရပ်ပေါက်ဝိဇ္ဇာဖြစ်သွားကြတဲ့ရွာ
 “ရှင်တစ်ရာပျောက်ရွာ” “ရှင်တစ်ရာ
 ပျောက်”တောင်လို့ ယနေ့ထက်တိုင်
 ခေါ်နေကြတာပဲပေါ့ကွယ်...
 ဆရာကြီးဦးဖိုးညွန့်၏ ပြောပြသော
 အင်းဝိဇ္ဇာအကြောင်းကို နားထောင်
 ကြသော မောင်နေဦးနှင့် မောင်
 မောင်တို့နှစ်ယောက်သည်၊ အဲ့ဒီ
 ထူးဆန်းလှသည့် အင်းဝိဇ္ဇာထွက်
 ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြ
 သော ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာကြ
 တော့သည်။

မင်းမြင့်နိုင်(ဘုသီးထောင်)

နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်၏

လိပ်ပြာဝမုန်းနှင့် ဆေးအသုံး

ဒေါ်အုဂ္ဂုဉ္ဇာလှီ(မနောသုခကျောင်း)

ဓမ္မ ရက္ခိတ ဓမ္မာရုံမှ အဘိဓမ္မာ သင်တန်းချိန်အဆင်းတွင် “ဆန်သစ်” မိတ္တူဆိုင်သို့ စာပေများ မိတ္တူကူးရန် ဝင် ရောက်ခဲ့သည်။ အဘိဓမ္မာသင်တန်း နည်းပြဆရာ ဦးဆန်းမြင့်အောင် (မောင် ဆန်သစ်-ဘိုကလေး)နှင့် တန်းတိုသဖြင့် ကျွန်မ အားနာမိပါသည်။ ဆရာအချိန် များတွင် ကျောင်းပြေးထားမိသည်ကို။

“ဆရာလေး သင်တန်းပျက် ရက်တွေ များနေပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီထဲတွင်း ဆရာလေးတို့ တရားထိုင်ရတော့ သင်တန်းချိန်နဲ့ တိုက်နေတဲ့ရက်တွေဆို လာလို့မရလို့ပါ။ တရားထိုင်ရတဲ့အချိန် ကိုလည်း မဖျက်ချင်၊ ခွင့်လည်း ခဏ ခဏမတိုင်ချင်လို့ပါ။ အဖိတ်နေ နှစ်ရက် ဆို တရားမထိုင်ရပါဘူး။ သင်တန်းရက် ဖြစ်တဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနဲ့ အဖိတ်နှစ် ရက်ဆုံမှသာ သင်တန်းကိုလာလို့ ရမှာ ပါ။ ဒီနေ့တောင် တရားထိုင်ချိန် စော စောပြီးတာကြောင့် ရတဲ့အချိန်လေး အပြေးလာတက်တာပါ”

“ဆရာလေးကို စာအုပ်တွေ လက်ဆောင်ပေးစရာရှိလို့” ဟု ပြောပြီး

မြတ်ပန်းရင်ဓမ္မမဂ္ဂဇင်းနှင့် “ရုပ်ပြဘယ ဆေးအဘိဓာန်” စာအုပ်နှစ်အုပ်တို့ကို ပေးလာပါသည်။ ဆရာမောင်ဆန်းသစ် က ၁၉၈၇ ခုနှစ်ကပင် စတင်၍ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ရာ ယခု အခါ ဓမ္မဆောင်းပါး၊ ဓမ္မကဗျာတို့ကို ရေးသားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ အဘိဓမ္မာသင်တန်း (ဓမ္မရက္ခိတဓမ္မာရုံ) မြတ်မင်္ဂလာအဘိဓမ္မာသင်တန်း နိဗ္ဗာန် ဆိပ်ဦး အဘိဓမ္မာသင်တန်းနှင့် မယ်လမှ ဘုရားရှိ အဘိဓမ္မာသင်တန်းတို့မှ သင်တန်းနည်းပြဆရာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာပေးသော စာအုပ်များမှာ သဘာဝဓမ္မ ဆရာဦးမြဝင်း(သော်တာဝင်း) ရေးသားပြုစုသည့် နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဘက်ဝင် ဘယဆေးပင်များ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှားပါးနေပြီ ဖြစ်သော ဆေးအဘိဓာန်စာအုပ်များ ဖြစ်၍ ဆရာအား ကျေးဇူးလည်းတင် ဝမ်း လည်းသာမိပါသည်။

“စာအုပ်တွေက ဟိုးတုန်းက စာအုပ်တွေပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဆရာလေးက ဆေးပင်တွေ

အကြောင်း စာရေးနေတော့ ဆေး အမျိုးအမည်၊ ဂုဏ်သတ္တိတွေကို ထည့် ရေးရင် ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခါ အချက်တွေ ထည့်ရေးနိုင်ရင် ပိုပြည့်စုံ သွားတာပေါ့”

“ဆရာလေးက သာသနာပြု နေတာဆိုတော့ အဘိဓမ္မာ အောင်ထား သင့်တယ်” ဟု ဆရာက စေတနာဖြင့် ဆို၍...

“စာမေးပွဲ မဖြေဖြစ်တောင် အဘိဓမ္မာတရားကို သိနိုင်သမျှ သိ အောင် လာသင်မှာပါ။ ရတဲ့အချိန် ထာ တက်ပါမယ်” ဟု ပြောခဲ့ရပါသည်။

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ဉာ ဘက်ဘုရား ရှိခိုးဝတ်တက်ပြီး စာအုပ် များကို ဖတ်ပါသည်။ မြတ်ပန်းရင်ဓမ္မဇင်း တွင် ဆရာရေးသားသည့် ကဗျာမှာ အဓိပ္ပာယ်နက်နဲပြီး အရေးအသားလည်း ကောင်းပါသည်။ တစ်ဖန် သဘာဝဓမ္မ ဆရာဦးမြဝင်း၏ ရုပ်ပြဘယဆေး အဘိဓာန်ကိုဖတ်ရင်း “တော်ရှိမှတ်ဆိတ် ခေါင်းစဉ်အရောက်တွင် မျက်လုံးများ ကျယ်သွားရပါသည်။

ကျွန်မ မြတ်နိုးနှစ်သက်ခဲ့ရသော “လိပ်ပြာဂမုန်း”ခေါ် ဇော်ဂျီမှတ်ဆိတ်သည် အလှအပသဘာဝနှင့် ဘုရားပန်းတင်ရုံ၊ ကုသိုလ်ယူနိုင်ရုံမျှ နားလည်ထားခဲ့ရာ ယခုဆေးအဘိဓာန်စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရမှ သူတန်ဘိုးကို ပို၍ နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ ၁၆ နှစ်မြောက် အထူးထုတ်စာအုပ်တွင် “လိပ်ပြာဂမုန်း”နှင့် ကျွန်မ“ဟူသော စာမူကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုစာမူပါလာပြီးမှ ယခုတဖန် လိပ်ပြာဂမုန်း၏ အသုံးဝင်ပုံကို ဖတ်ရသိရှိရသဖြင့် ကျွန်မ၏ စာမူတွင် ပြီးပြည့်စုံမှုမရှိ တာဝန်မကြေသလို ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ် “လိပ်ပြာဂမုန်း”၏ အသုံးဝင်ပုံ အနီးတန်ပုံကို ထပ်မံဖြည့်စွက် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဇော်ဂျီမှတ်ဆိတ်ခေါ် “လိပ်ပြာဂမုန်း” သည် အေး-သက်-ပွင့် အပင်ဖြစ်ပြီး ရသာမှာ ပူ-ခါး၊ ဂုဏ်အားဖြင့် ဟိမ ရသ သုခုမ (အေး-ပျံ့ကိုယ်တွင်း စိန်ဝင်) ရှိပါသည်။ ၎င်း၏ကိစ္စမှာ သွေး

လေညီညွတ်ခြင်း၊ အဆုတ်နာရောဂါ ပျောက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည့် သတ္တိရှိပါသည်။

“လိပ်ပြာဂမုန်း”ခေါ် ဇော်ဂျီမှတ်ဆိတ်သည် ဂမုန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ပင်စည်သီးသန့်မရှိဘဲ ဥမှ အနီးတန်များနှင့် အရွက်ဖားကြီးများ ထွက်သည်။ အပွင့်မှာ လိပ်ပြာသဏ္ဌာန် ပွင့်၍ မှတ်ဆိတ်ကဲ့သို့ အမွှေးရည်များပါသည်။ ထို့ကြောင့် “လိပ်ပြာဂမုန်း”ဟုလည်းကောင်း၊ ဇော်ဂျီမှတ်ဆိတ်ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ဆိုပါသည်။

အပွင့်တွင် အပြာရောင်၊ အနီရောင်နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု ရုပ်ပြကျမ်းတွင် ရေးထားသော်လည်း အပြာရောင်၊ အနီရောင် အပွင့်များကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပါ။ ကျွန်မ စိုက်သော အပင်မှ ပွင့်သော အရောင်မှာ ခရမ်းပုတ်အညိုရောင် ဖြစ်ပါသည်။ “လိပ်ပြာဂမုန်း”ကို ဘယဆေးဆိုင်များတွင် ဆေးအမယ်အဖြစ် မတွေ့ရသော်လည်း အဆုတ်ရောဂါ ပျောက်ဘူးသူတစ်ဦးက ပြောပြသဖြင့် အသုံးဝင်ကြောင်း သိရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်း

ရပ်ကွက်တွင် နေသော အနီးရွာနတ်စာမူ ဥဏ္ဍာအလုပ်သမား (ဆရာသော်တာဝင်း၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး)သည် ချောင်ဆိုတိုင်း သွေးစသွေးနုကလေးများပါပြီး တရောင်ရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အဆုတ်ရောဂါကုဌာနသို့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရာ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။ ဓာတ်မှန်ဌာနမှ ပြောပြချက်အရ အဆုတ်တခြမ်းတွင် အနာဖြစ်နေပြီဟု ဆိုပါသည်။ သို့နှင့် အခြားအဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်ဖူးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ ယင်းလိပ်ပြာဂမုန်း အပွင့်များကို နေ့စဉ် ကြို၍သောက်ရာ၊ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ချောင်ဆိုသွေးပါပျောက်ပြီး ရုပ်ရည် ဝါပြီးလာသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သို့နှင့် အဆုတ်ရောဂါ ဓာတ်မှန်ဌာနသို့ သွားရောက်ပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ဓာတ်မှန်ဌာနမှ အဆုတ်ရောဂါမရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပထမရိုက်သည့် ဓာတ်မှန်နှင့် နောက်ရိုက်သည့်ဓာတ်မှန် ပုံချင်းမှာ ကွာခြားနေသည့်အဆုတ်ပုံများကို တွေ့ရပါသည်။

ယင်းအဆုတ်ရောဂါ နောက်ထပ် ပြန်မဖြစ်နိုင်ရန် “လိပ်ပြာဂမုန်း” အပွင့်များကို စုဆောင်း၍ အခြောက်ခံ အမှုန့်ပြု၍ ပျားရည်နှင့် နေ့စဉ်စားနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ လက်တွေ့ပျောက်ကင်းသော အဆုတ်ရောဂါရှင်မှ တခြား ရောဂါရှင်များ အကျိုးရှိနိုင်ရန် အထဲတွင် ထည့်ရေးခိုင်းသဖြင့် ဆရာသော်တာဝင်းမှ ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လက်တွေ့ ပျောက်ပျံ့သူများထံ

မှတစ်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာသည့် ငွေကုန်နည်း၍ တကယ်ပျောက်ကင်းသော နည်းကောင်းဖြစ်သဖြင့် ရောဂါရှိသူများ ရှာဖွေကုသနိုင်ရန် ကျွန်မကတစ်ဆင့် ဖြည့်စွက်တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

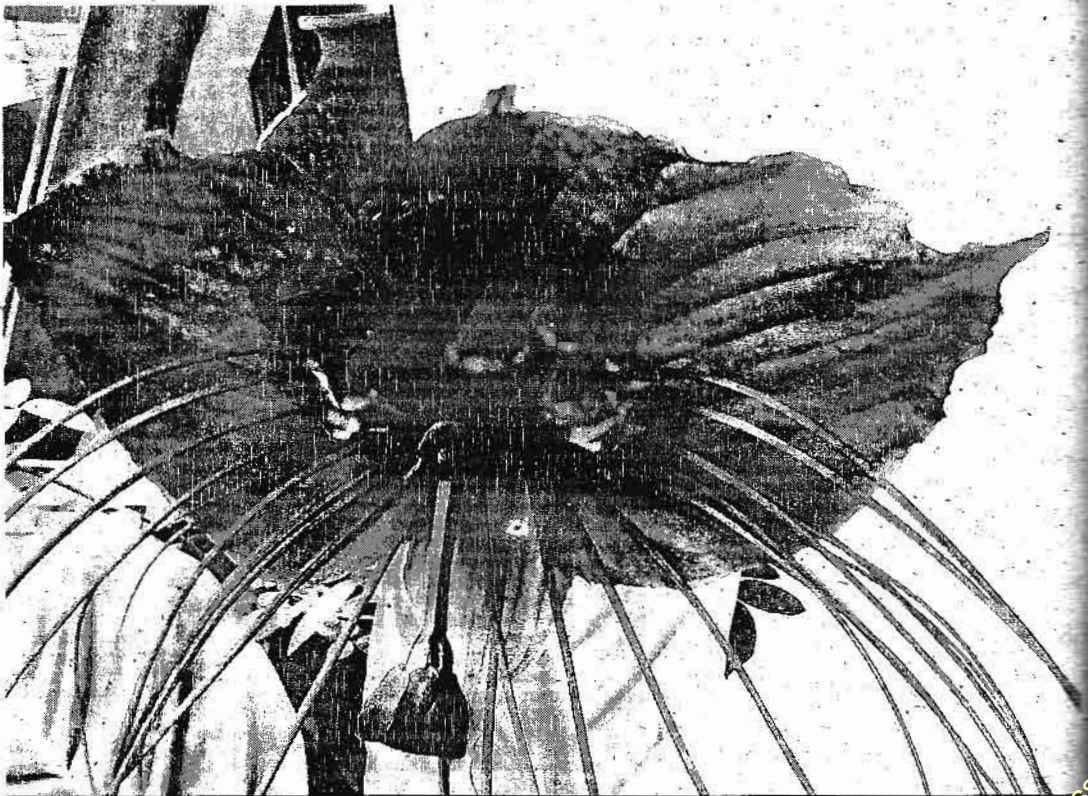
ကျွန်မ ယခင်စာမူတွင် ရေးသားတင်ပြခဲ့သလို “စိတ်ချမ်းသာချင်သစ်ပင်စိုက်” ရှိသာမက ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ တစ်ဖက်တစ်လမ်း အကျိုးပေးအသုံးတည့်သဖြင့် လိပ်ပြာဂမုန်းပင်

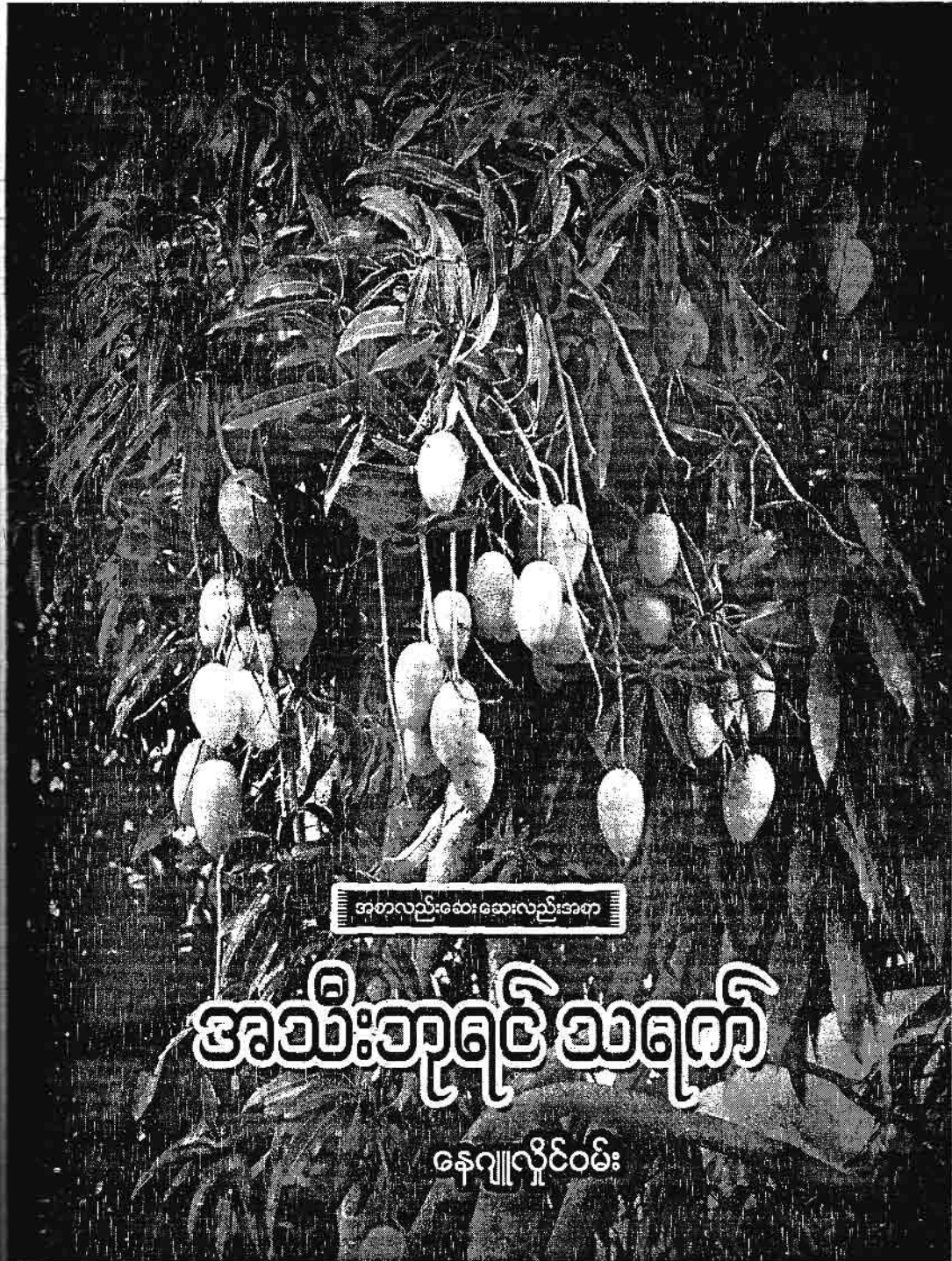
များ ရှာဖွေစိုက်ပျိုးထားသင့်ပါကြောင်း အကြံပြုလိုက်ရပါသည်။

(ဘယဆေးအဘိဓာန်စာအုပ်များ လက်ဆောင်ပေးသော “ဆရာမောင်ဆန်းသစ်-ဘိုကလေး” အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဤစာမူဖြင့် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။)

သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးမခံအေးမြချမ်းသာရှိပါစေ။

မနောဖြူ(လွန်)

အာဟာရလည်းဆေးဆေးလည်းအာဟာရ

အသီးတရားဖြင့် သံရတနာ

နေဂျူလှိုင်ဝမ်း

သရက်သီးမှည့်သည် အချို့
ဓာတ်များများနှင့် အချဉ်ဓာတ်ကိုပါ
တစ်ပြိုင်တည်း ပေးစွမ်းနိုင်သည့် အအေး
ဓာတ်ရှိသော သရက်သီးသည် လူသား
တို့အတွက် ကျန်းမာရေးကို များစွာ
အထောက်အကူပြုပေးသော ဆီလီနီ
ယမ်ဓာတ်၊ အွန်ယွန်း၊ ဆိုဒီယမ် စသည့်
အာဟာရဓာတ်များနှင့် အစာကို
အလွယ်တကူ ချေဖျက်နိုင်ပြီး ဝမ်း
ကောင်းစေတဲ့ အမျှင်ဓာတ် ၄၀%၊
ဝဲရိုတင်း ၀.၈၄ ဂရမ်၊ ကာဗိုဟိုက်ဒိတ်
၂၈.၀ ဂရမ်၊ အဆီ ၀.၄၅ ဂရမ်၊ အမျှင်
၃ ဂရမ်၊ ဗီတာမင် A ၆၄၂၅ အိုင်ယူ၊
ဗီတာမင် စီ ၄၅.၇ မီလီဂရမ်၊ မဂ္ဂနီ
ဆီယမ် ၁၈ မီလီဂရမ်၊ ဖိုတက်စီယမ်
၃၀၀ မီလီဂရမ်၊ ကယ်လ်စီယမ် ၂၀
ဂရမ်တို့ ပါဝင်ပါသည်။ အစေ့ကလည်း
ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်ဟု သိပ္ပံပညာရှင်
များက ဆိုသည်။ အစေ့သည် ဖန်ပြီး
ဂေါလစ်အက်ဆစ်ပါသည် အစေ့တွင်း
အမှန်အဖျော်လက်ဖက်ရည်ဌာနဖြင့်
နီစိမ်းဖြင့် သောက်လျှင် ဝမ်းလျော့၊
ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ အူတွင်းရှိ ပိုးမွှားဆိုးများ
ကို သုတ်သင်ခြင်း၊ သွေးထွက်ခြင်းများ

ကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။ မီးယပ်နှင့်
သားဖွားဆိုင်ရာရောဂါတွင် သရက်စေ့
ကို အဓိကအသုံးပြုရသည်။ ဆံပင်နက်
ဆေးအဖြစ် သုံး၍ရသည်။ သရက်သီး
မှည့်တွင် ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်ပစ္စည်းများ
အဖြစ် gallic acid isifh methyl gall at
ဟု ခေါ်သော အင်ဇိုင်း enzymes ဓာတ်
ပေါင်းစုံများ အလုံအလောက်ပါလို့ အူမ
ကြီးကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ ဆီး
ကျိတ်ကင်ဆာမဖြစ်အောင် ကာကွယ်
ပေးသည့်အပြင် သရက်သီးထဲတွင်
pectin ဓာတ် ပါရှိလို့ ထိုဓာတ်က
အမျိုးသားများ သုက်ရည်ဂလင်း၊ ဂလင်း
ကင်ဆာမဖြစ်လာအောင် ပြုလုပ်ပေး
သည်ဟု သိပ္ပံပညာရှင်များက အတည်
ပြုထောက်ခံထားပါသည်။ အမျှင်ဓာတ်၊
ပက်တင်ဓာတ်၊ ဗီတာမင်တို့ကြောင့်
သင်၏သွေးထဲမှ မကောင်းတဲ့ ကိုလက်
စထရောကို ကျဆင်းစေပါသည်။ ဗီတာ
မင် A 25% ပါလို့အပြင် flavonoids,
Betacarotene, alpha-carotene နှင့်
beta-cryploxanthin တို့လည်း ပါရှိလို့
မျက်စိအမြင်အာရုံကို တိုးတက်ကောင်း
မွန်စေပြီး မျက်စိခြောက်သွေ့ခြင်း ကြက်

မျက်သွင့်ရောဂါ၊ မျက်စိယားယံခြင်း
ရောင်ကိုင်ခြင်း၊ မျက်ကြည်လွှာရောဂါ
များ သရက်သီးမှည့်စားပေးလျှင် ပျောက်
ပါသည်။ သရက်သီးမှည့်နှင့်အစိမ်းသည့်
မန်ကျည်းသီးထဲမှာပါသော tartaric acid
နှင့် သစ်တော်သီးထဲမှာ တွေ့ရသော
malic acid နှင့် သံပရာသီး ရှောက်သီး
တို့တွင် ပါဝင်သော citric acid တို့မှာ
မျှချေပါဝင်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်၏
အယ်ကာလီဓာတ်ကို မျှတစေပါသည်။
သရက်သီးမှည့်ကို ဆီးချိုရောဂါနှင့်
မတည့်ဟု ထင်ကြပါသည်။ အမှန်က
သရက်သီးတွင် glycemic ပါဝင်မှု ၄၀
မှ ၆၀ ရှိပြီး ဆီးထဲရှိ သကြားဓာတ်
ပမာဏကို မျှတစေသဖြင့် ဆီးချိုသမား
များ အသင့်အတင့်စားသုံးပေးသင့်ပါ
သည်။ သရက်သီးထဲတွင် ဗီတာမင် E
၂.၃ မှ ၃.၀ မီလီဂရမ်ပါဝင်သည်။
ဗီတာမင် E ဓာတ်များကို ကိုယ်တွင်း
ဟော်မုန်းဓာတ် ထုတ်လုပ်မှု ကောင်းစေ
ပြီး ကာမအားကို တိုးစေပြီး နိန့်န့်စွာ
စားလျှင် အားအင်တိုး သက်လုံကောင်း
လန်းဆန်းတက်ကြွပေါ့ပါးစေပါသည်။
သရက်သီးက သဘောသီးကဲ့သို့ တ

တစ်ဇာတ်ကို ချေဖျက်ပေးနိုင်သည့် အင်ဒိုင်းများပါဝင်ပြီး သည့်အပြင် သင့် အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ချေဖျက်လွယ်သော အမျှင်ဓာတ် အမြောက်အမြားက သရက်သီးမှည့်တွင် ပါရှိလို့ အစာကြေညက်စေပြီး ဝမ်းမှန်စေ၍ ခေါင်းမခဲပါ။ ကျန်းမာစေပါသည်။ သရက်သီးသည် အစာအိမ်နှင့် အူများကို သန့်စင်စေရန် မက သင်၏အသည်းကိုလည်း ကောင်းကျိုးပြုပါသည်။ စားလျှင် သဘာဝအမှည့် ဖြစ်ရမည်။ လတ်ဆတ်ရမည်။ ယင်နားထားသော သရက်သီးမဖြစ်စေရပါ။ ယင်မနားလျှင် သန့်ရှင်းလျှင် လုံးဝ ဝမ်းမလျော့ပါ။

သရက်သီးသည် ပူပြင်းသော နွေရာသီတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကို အေးမြစေသော အစွမ်းရှိပါသည်။ သရက်သီးဖျော်ရည်(လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းရမည်) သောက်ပြီး အပူဒဏ်သင့်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးသည်။ ဖရဲသီးနှင့်တွဲစားလျှင် ဝိဇ္ဇာတင်သည်။ အားနည်းနေလျှင် နွားနို့နှင့် တွဲသောက်ပါ။ (သရက်သီးနှင့် နွားနို့သည် လုံးဝ ဝမ်းမလျော့စေပါ။ မသန်မှန်ပါသည်။) ထိုဖျော်ရည်သည် ဆီးရွှင်

ခြင်း၊ ဆီးကျောက်တည်ခြင်းကို လျော့ကျပေးပြီး ကျောက်ကပ်ကို သန့်စင်စေပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဆီးဆိပ်တက်ခြင်း မဖြစ်ပါ။ ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်ပစ္စည်း ဗီတာမင် A နှင့် ဗီတာမင် ဗီ ၇၆%၊ ကာရိုတီးနွိုက် ၂၅ မိုဂျီ၊ ထူးထူးခြားခြားပါဝင်လို့ ကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းလွန်းလို့ နေမကောင်းလျှင် အနာကင်းပြီး လတ်ဆတ်သော ပင်မှည့်ကို စားပေးရပါမည်။ သင် ဘေးဥပါဒ်ကင်းစွာ ကိုယ်အလေးချိန်ကျလိုပါက cameroonian University က စမ်းသပ်ချက်အရ ၁၀၂ ပေါင်ရှိသော အမျိုးသားတစ်ဦးကို ၁၀ ပတ်မျှ သရက်သီးတစ်မျိုးတည်း ကျွေး၍ စမ်းသပ်ရာ အံ့ဖွယ်အောင် ၁၂.၅ ကီလိုကိုယ်အလေးချိန် ကျသွားသည့်အပြင် သွေးချိန်ကြည့်ရာ မကောင်းသော ကိုလက်စထရောနှင့် သွေးထဲရှိသကြားပမာဏဟု ကျနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် တက်လိုပြီး အားရှိလိုပါက သရက်သီးကို နို့ဖြင့် တွဲ၍ စားပေးရမည်။ ညစာထမင်းစားပြီး သရက်သီးကို ညဘက်စားလျှင် သွေးနီဥတိုးပွားလာပြီး သွေးအားကောင်းစေ

ပါသည်။ သရက်သီးထဲတွင် lutamine အက်ဆစ်ပါလို့ ဦးနှောက်ထဲရှိ ဆဲလ်များကို နှိုးဆော်ပေးလို့ မှတ်ဉာဏ်ကို တိုးတက်စေရန် ကလေးများကို သင့်တင့်စွာ ကျွေးသင့်သည်။ ဗီတာမင် A များများပါလို့ အသားအရေကို နူးညံ့ချောမွေ့စေသည်။ အရေပြားဆဲလ်များ ပေါ်တွင် ချေးညှောင်များ ပိတ်ဆို့နေခြင်းကို သရက်သီးက အကောင်းမွန်ဆုံး ဖယ်ရှားပေးနိုင်ပါသည်။ သရက်သီးမှည့်ကို ခပ်ပါးပါးလှီးပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ကပ် ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် ရေနွေးဖြင့် ဆေးလျှင် ချွေးပေါက်များ ပွင့်ပြီး ဝက်ခြံပေါက်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးသည်။ မကြာခဏ ပြုလုပ်လျှင် အသားအရေ စိုပြည်ဖြူစင်ဝင်းပေသည်။ သံဓာတ်ကြွယ်ဝစွာပလို သွေးအားနည်းသူများ ညစာစားပြီးတိုင်း တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး နေ့စဉ်စားပေးလျှင် သွေးနီဥများ တိုးလာပြီး သွေးအားနည်း၍ မူးဝေခြင်း ပျောက်ပါသည်။ ရာသီလာစဉ် ကိုက်ခဲခြင်းနှင့် သွေးဆုံးပြီးစ အမျိုးသမီးများ နှင့်လည်း သင့်တော်ပါသည်။ ကယ်လီယမ်၊ မဂ္ဂနီစီယမ်တို့ပါလို့ သားလျော့

သားပျက်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးသည်။ အမှည့်က သံဓာတ်ကြွယ်ဝလို့ HB ပမာဏကို ထိန်းညှိပေးကာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်က ကောင်းစွာ လည်ပတ်စေနိုင်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်များ သရက်သီးနှင့် သရက်သီးမှည့်ဖျော်ရည်ကို မကြာခဏ ငှက်ပေးသင့်ပါသည်။ (မွေးခါနီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ အလွန်အကျွံ မစားသင့်ပါ။ ယင်မနားရန် သန့်ရှင်းရန် အရေးကြီးပါသည်။) ပိုတက်စီယမ်၊ မဂ္ဂနီစီယမ် လုံလောက်စွာပလို့ သွေးဖိအားကို ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်စေသည်။ glycemic ဓာတ်ပါဝင်မှု နည်းလို့ သွေးထဲရှိ သကြားပမာဏကို ထိန်းညှိပေးပြီး အဆီပမာဏကို လည်း မျှတစေပါသည်။ သွေးတိုးသမားများအတွက်လည်း သင့်တော်ပါသည်။ သရက်သီးထဲတွင် ဘီတာကယ်ရီးတင်းဓာတ်၊ ပိုတက်စီယမ်နှင့် ဆယ်လီနီယမ် selenium တို့ ပါလို့ နှလုံးကြွက်သားများကို ကျန်းမာကြံ့ခိုင်စေပြီး သွေးဖြူကို တိုးစေခြင်း၊ မလိုလားအပ်သည့် ဘက်ထရီးယားများကိုလည်း ပျက်စီးပေးစေနိုင်ပါသည်။ တရုတ်ဆေးကျမ်းများ

တွင် သရက်သီးထဲတွင် ဖိန့်လစ် ကွန်ပေါင်းဓာတ်ပါလို့ အရွယ်တင်နပျို့စေပါသည်။ စတော်ဘယ်ရီသီးကဲ့သို့ပင် ဖရီးရယ်ဒီကာယ်များကို ထိန်းနိုင်သည်။ ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်ပစ္စည်း ပေါကြွယ်ဝလို့ သွားဖုံးသွေးယိုရောဂါ၊ ချောင်းဆိုး၍ အဖျားတက်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်ပြီး ပျို့အန်ခြင်း၊ မင်လယ်လှိုင်းမှုခြင်း၊ ကြွက်တက်ခြင်းများကို ဖျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားအားကစားလုပ်ပြီးနောက် စွမ်းအင် ပြန်လည် ဖြည့်ပေးနိုင်ရန် သရက်သီးမှည့်နှင့် နွားနို့ကို မှီစလျှင် အားအင်များ ပြန်လည်ပြည့်ပြီးလာပါသည်။

(သရက်သီးမှည့်ကို အလွန်အကျွံမစားရပါ။) (ခွဲနေစဉ်နှင့် ခွဲပြီး ယင်မနားစေရန် အထူးသတိပြုရမည်။) အာဟာရဓာတ်များ ပေါကြွယ်ဝစွာ ပါဝင်နေပြီး သင်၏ကျန်းမာရေးနှင့် ကိုယ်ခံအားကောင်းစေရန်နှင့် အမြင်အာရုံကို ကောင်းစေရန် သဘာဝသရက်သီးမှည့်ကို သရက်သီးမှည့်ဇပါ်ချိန်တွင် နေ့စဉ်လိုလို စားပေးသင့်ပါသည်။

သရက်သီးကို အသီးတကာစား

၏ ဘုရင်ဟု လူအများ နိုင်ငံများစွာ ပြောဆိုကြပါသည်။ အသီးမှာ သရက်အရွက်မှာ လက်ဖက်၊ အသားမှာ ထမင်းဟူ၍ မြန်မာ့ဆိုရိုးစကားရှိပါသည်။ သရက်သီးသည် အပူပိုင်းဒေသများတွင်သာ ပေါက်ပြီး အလွန်အေးလှသော ဥရောပနိုင်ငံများတွင် သရက်ပင် ရာမရှိပါ။ သရက်သီး၏ မူရင်းဇာတိမှာ အိန္ဒိယဖြစ်ပြီး မချစ်စသရက်သီးထက် အိန္ဒိယမှ ရှေးကတည်းက ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သရက်ပင်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀၀၀ နီးပါးကတည်းက (ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား မပွင့်မီ) အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်ရှိခဲ့ပြီး ကုန်သွယ်ရေးခရီးသွားများကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ စတင်ရောက်ရှိလာပြီး ပေါက်ရောက်ရသန်စတင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်အာရှနှင့် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများဖြစ်သည့် အိန္ဒိယ၊ ဘင်္ဂလားပိကစွာတန်ဖြစ်ပြီး မြန်မာက အနည်းငယ်သာ ဖြစ်ထွန်းပေါက်ရောက်ပါသည်။ ထို့အပြင် အမေရိကအလယ်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းနှင့် အာရှကျွန်းစုများ

တွင်လည်း ဖြစ်ထွန်းပါသည်။ သရက်
သီးမှာ အပူပိုင်းဒေသများတွင်သာ စိုက်
ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည့် အသီးမျိုးဖြစ်ပါသည်။
ဥရောပတိုက်နှင့် အာဖရိကတိုက်ဒေသ
များတွင် သရက်ပင်/သီးကို မတွေ့ရပါ။
သရက်သီးပင်များသည် ကျောက်စရစ်
ခဲနှင့် သဲမြေရောစပ်သောနေရာမျိုးကို
ကြိုက်နှစ်သက်၍ အပူပိုင်းဒေသများ
တွင်သာ စိုက်လျှင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းပါ
သည်။ အပင်ရှည်သန်သည့်အခါ ၁၂
ရာသီကာလပတ်လုံး စိမ်းစိုလန်းဆန်း
နေတတ်ပါသည်။ အပင်မှာ အရွက်
ဟောင်းကြွေ၍ ရွက်သစ်စေ့ချိန်တွင်
ရွက်ဟောင်းများကို တစ်ပြိုင်တည်း မခြွေ
ဘဲ တစ်ရွက်စ နှစ်ရွက်စဆိုသလို
ခြွေပြီးဖြည်းချင်း အဝါရောင်ဖြစ်လာမှ
ကြွေကျလေ့ရှိပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း
တွင် သရက်မျိုးနွယ်ပေါင်း တစ်
သောင်းကျော် ရှိပါသည်။

သရက်ပင်သည် မျိုးစေ့ချိုကို
သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်ခန့် ကြာလျှင်
သီးဝလံပါသည်။ သရက်ပင်၏ ခြေ
တွင် ခုံမှသံမှန်သံတိုသံများ ပုံ
သဏ္ဌာန် ရင်းသံလိုက်တုံးများကို

ကြိုးမြှင့်ချည်၍ ကပ်ပေးထားလျှင်
လည်းကောင်း၊ ခုတ်ထစ်ပြီး လွှတ်ပစ်
မည့်ငါးအစုံအစုံ အပိုင်းအစများကို အိုး
ထဲထည့်ပြီးထားသော စိမ်ရည်ကို
လောင်းပေးလျှင်လည်းကောင်း၊ နွားခွေး
သဘာဝအမှိုက်ဆွေး၊ ပြာအေးအေးများ
နှင့် လွှတ်ပစ်မည့်ပဲအမျိုးမျိုးအခွံများကို
အပင်ရင်းတွင် ပုံထားပေးလျှင် သရက်
သီးများများသီးပြီး အလုံးကြီး၍ လှသော
သရက်သီးများများ သီးပါသည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံတွင်ရှိသော သရက်သီးအမျိုးအစား
များမှာ နာမည်ကျော် စိန်တစ်လုံး၊
မြကျောက်သရက်၊ မန္တလေးဆင်စွယ်၊
လှကြိုက်များနာမည်ကြီးသည့်အိန္ဒိယ
တတ်၊ မချစ်စသရက်သီး၊ ဟင်္သာသီး၊
သုံးလုံးတစ်တောင်၊ သံကောက်သီး၊
ဘဲလေးသီး၊ ပန်းဆွဲသရက်သီး၊ ဝါဆိုသီး၊
မျောက်ခေါင်းသီး၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်၊
ရန်ကြီးအောင်သီး၊ ထိပ်ပေါက်သီး၊
အိုးတုတ်သီး၊ သင်္ဃာသီး၊ သရက်
ဖြူသီး၊ စိုင်းပေါင်းသီး၊ ဆင်နင်းသီး၊ တလ
ဗက်သီး၊ တလုပ်ထော်သီး၊ တောင်စွန်း
ရင်ကွဲသီး၊ နက်ကွဲသီး၊ ပါးနီသီး၊ မင်းကြီး
လက်ရုံးသီး၊ မနော်နွယ်သီး၊ မယ်တော်

လက်သည်းသီး၊ ရွှေလောက်စာသီး၊
ဝက်ခေါင်းသီး၊ တောစာသီး၊ ရေဝင်းသီး၊
ရွှေပေါင်းသီး၊ စိုင်းသီး၊ ကြက်တုရွှေသီး၊
မန္တလေးရင်ကွဲသီး၊ ဘင်္ဂလားသီး၊ မန္တလေး
အောင်ဒင်သီး၊ နက်ကွဲသီး၊ တရုတ်
သီး၊ မန္တလေးလက်ရုံးသီး၊ မန္တလေးနက်
ကွဲသီး၊ ဘင်္ဂလားရင်ကွဲ၊ မြန်မာဘင်္ဂလား
ရင်ကွဲ၊ ထိုင်းစိမ်းချိုသီးတို့အပြင် နိုင်ငံခြား
မျိုးစပ်များလည်း ရှိပါသည်။

တစ်ပင်လုံးအပွင့်၊ အရွက်၊ အခေါက်၊
အစေး၊ အစေ့၊ အသီး၊ ဆေးဖက်
ဝင်ပုံ

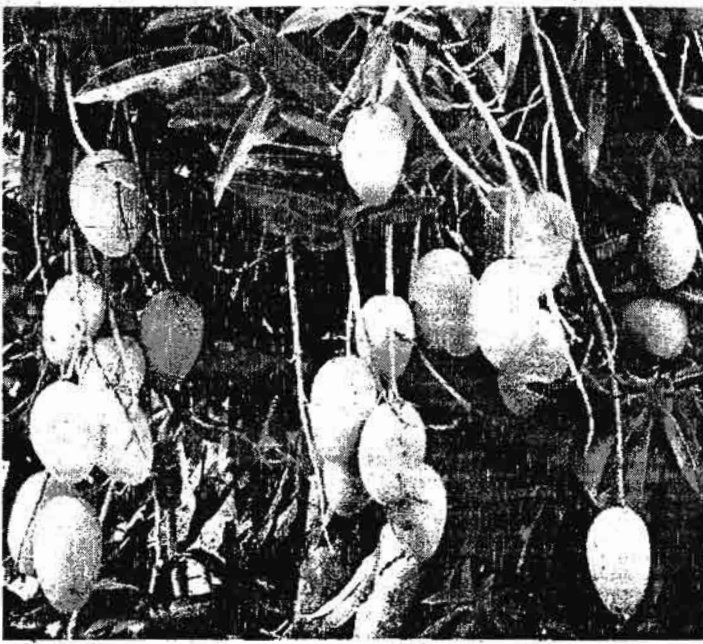
သရက်ပင်သည် အလွန်ထူး
ခြားသည့်အပင်ဟု ဆိုရပါမည်။ သရက်
သီးကို ဝေဒနာနှင့် အာယုဗေဒကျမ်း
များတွင် ကောင်းကင်ဘုံအသီးဟု တင်
စားခေါ်ဝေါ်ကြပြီး အသီးတို့၏ ဘုရင်
ဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။ သရက်ပင်
အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ဆေးဖက်ဝင်
ပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။ သရက်
ပွင့်ခြောက် လက်ဖက်ရည်ခွန်း ၁ ခွန်း
ကို ပျားရည်တစ်ခွန်းဖြင့် မကြာခဏ
သောက်ပေးပါက အမျိုးသားများ သုတ်

လွတ်မြန်ခြင်းစေအောင် ကုသနိုင်သည်။ သရက်ပွင့်ခြောက်များကို မီးသွေးဖြင့် မီးရှို့၍ သဘာဝခြင်နိုင်ဆေးအဖြစ် သုံးနိုင်ပါသည်။ သရက်ရွက်ကို ဟိန္ဒူလူမျိုးက အိပ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဘောင်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးများ မလာစေရန် ကြိုးဖြင့် သီတန်းချိတ်စွဲလေ့ရှိပါသည်။ သရက်ရွက်များကို ပြုတ်၍ အကြမ်းပန်းကန်လုံးဖြင့် တစ်ခွက်စီသောက်ပေးလျှင် နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည ဝမ်းလျော့ခြင်းရောဂါကို သက်သာစေသည်။ သရက်ရွက်နုသတ္တုရည်၊ ကြက်ဟင်းသီးသတ္တုရည်နှစ်မျိုးပေါင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ခွန်း

ဖြင့် တစ်နေ့ ၃ ကြိမ် တစ်ပတ် ၅ ရက်သောက်ပေးလျှင် ဆီးချိုသမားများကိုယ်တွင်း သကြားဓာတ် သိသာစွာ လျော့ပါးစေပါသည်။ သရက်ခေါက်ကို ရေဖြင့်သွေး၍ နာကျင်သော၊ ရောင်နေသော နေရာများကို လူးဆေး၊ လိမ်းဆေးအဖြစ်သုံး၍ရသည်။ အပျိုသမီးများ မေ့တာအဖြူဆင်းသည့်ရောဂါအတွက် ဖန်ဆေးရည်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ သရက်ရွက် မနုမရင့်များကို လေးငါးခြောက်ရွက်ခန့်ကို ညဘက် ၈ ခွက် ထဲထည့်ပြီး ရေနွေးချိုဆူကို လောင်းထည့်ပြီး အဖုံးပိတ်ထား၍ မနက်မှ

သောက်လျှင် ဆီးချိုရောဂါ သက်သာပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးယိုစီးမှု သရက်သီးမှည့်ကို စားပေးရသည်။ အဆေးကြေစေသည်။ ခံတွင်းပျက်ရောဂါကို ပျောက်သည်။ ဝမ်းချုပ်၊ ဆီးချုပ်၊ လေချုပ်ခြင်းကို အမှည့်က ပျောက်စေသည်။ ရင်ဘတ်နာကို ပျောက်စေပြီး အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ကျပ်ခြင်းရောဂါများကို ပျောက်စေသည်။ အာဟာရကို ဖြစ်ပြီး အားကိုတက်စေသည်။ အသီးမှည့်နှင့် နို့ကိုတွဲသောက်လျှင် အားအင်ပြည့်ပြီးပါသည်။ သရက်စေးကို သံပုရာရည် ရှားစောင်းလက်ပတ်ရည်၊ နနွင်းမှုန့်တို့ဖြင့်ရောစပ် အပူပေးပြီး အဆစ်အခြစ်ကိုက်ခဲခြင်းများတွင် လိမ်းနိုင်ပါသည်။ သရက်သီးတွင် ပါဝင်သော ဓာတ်များမှာ ဗီတာမင် အေ၊ ဗီ၊ ဖလေယုန်းဓာတ်၊ ကယ်ရိုတင်၊ ဂလူးကို့စ်၊ စတီရောဓာတ်၊ တာပီးအမ္မေဓာတ်၊ အက်ဆစ်၊ အဆီရန်ရှယ်အဆီဓာတ်၊ ဖက်တီးအက်ဆစ်ဓာတ်၊ အမိုင်နိုအက်ဆစ်တို့ပါဝင်သည်။ ပါဝင်သော အာဟာရဓာတ်များမှာ ၁။ ပရိုတင်း ၀.၇%၊ ၂။ အိုင်အိုဒင်းဓာတ် ၀.၅၃%၊ ၃။ ထုံးဓာတ် ၉၆%၊ ၄။ မှန်

နီဗီယမ်ဓာတ် ၂၇.၁%၊ ၅၊ ဖော့စဖိတ် ၂၇.၀%၊ ၆၊ အဲကော်ဗစ်အက်ဆစ် ၁၆ % နှင့် ၁၀၀ ဂရပ် ပါဝင်ပြီး ၇၊ ဖော့စဖေရပ် ၁၆.၀ % (၁၀၀၀ဂရမ်) ၈၊ သံဓာတ် ၁.၃%(၁၀၀ ဂရမ်) ၉၊ ကယ်ရိုတင်းဓာတ် ၂၇၄၃ ဂရမ်၊ (ဗီတာမင် A ၂၃၀၈-၁၅၅၈၉ ဂရမ် သို့ ၁.၄%။ ၁၀၊ ဗီတာမင် B ၀.၀၈ ဂရမ်၊ ၁၁၊ ဗီတာမင် B2 ၀.၀၉ ဂရမ် ၁၂၊ မိုင်ယဆင်ဓာတ် ၀.၀၉ ဂရမ်၊ ၁၃၊ မီသီယို နှင်းနှင့် လိုင်စင်း(အိုင်နိုအက်ဆစ်) တို့ ပါဝင်ကြသည်။ အသီးမုညတွင် သကြားဓာတ်၊ စပ်ထရပ်ဓာတ်၊ ဗီတာမင် အေ၊ ဘီ တို့ ပါဝင်မြဲဖြစ်သည်။ သဘာဝအသီးအမုညသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သရက်သီးမှာ အမျှင်ဓာတ် အလုံအလောက်ပါဝင်တဲ့အတွက် သွေးကြောထဲက သကြားဓာတ် စုပ်ယူမှု ကို နှေးကွေးစေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သရက်သီးကို စားလျှင် အစာစားခြင်းစိတ်ကို ဆန့်ကျင်ပေးကာ ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကို ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ပါသည်။ သရက်သီးမုညသည် ဆေးဖက်ဝင်ခြင်း၊ နှုတ်ဆီးအနာများနှင့် တည်ငြိမ် သရက်သီး

ကို အာယုဗေဒကျမ်းများတွင် ကောင်းကင်ဘုံအသီးဟု ခေါ်သည်ဖြစ်၍ သရက်ပင်အစိတ်အပိုင်းအားလုံးနီးပါး ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်။ သရက်သီးမုညတစ်လုံးသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ထောပတ် (သို့) ဗာဒီဇေများထက် ပို၍ အာဟာရပြည့်ဝစေပါသည်။ စိန်တစ်လုံး မြကျောက်၊ မန္တလေးဆင်စွယ်၊ ပါနီသီး၊ ဘင်္ဂလားသီး၊ စိမ်းစားသီး၊ မြတ်သီး၊ ပန်းသရက်များသည် စားကောင်းသည်။ စိန်တစ်လုံး မြကျောက်၊ မချစ်စု၊ တစ်စုမိတ်သီးများသည် ချိုမွှေးပြီး အရသာရှိလှပါသည်။ လှသီးများပြီး နာမည်ကြီးသော မန္တလေးရင်ကွဲအများဆုံးထွက်သောဒေသမှာ ရန်ကုန်တိုင်း တွဲတေးမြို့နယ်အတွင်း တွဲတေး၊ သဲကုန်း၊ တော်ကြီး၊ ကျွန်းပဲ့၊ ကရင်ချောင်း၊ သောင်ရွာ၊ ပန်းလှိုင်ချောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ပန်းလှိုင်ချောင်းသည် မန္တလေးရင်ကွဲအား ဆုံး ထွက်သည်။ မချစ်စုသရက်သီးများသည် ပဲခူးတိုင်း ခိုက်ဦးနှင့် တောင်ငူများမှ အများဆုံး ထွက်သည်။ တစ်စုမိတ်သရက်သီးသည် မွန်ပြည်နယ် မော်လမြိုင်ခရိုင်၌သာ

အထွက်များသည်။ သရက်သီးအစိတ်နှင့် များကို မုညသည့်တိုင်အောင် ကောက်ရိုးများ ဖုံးအုပ်ပြီး စင်အောက်မှ ထင်းအနည်းငယ်နှင့် ကောက်ရိုးမီးဖြင့် မိုင်းတိုက်၍လည်းကောင်း အုပ်ယူကြသည်။ ၎င်းကို သမ္ပန်သီးဟု ခေါ်သည်။ ထိုသရက်သီးကို ရေမဆေးရ။ အစေးကို အဝတ်ဖြင့်သုတ်ပေးရသည်။ အချို့က အနုများပါ ပါဝင်သည်။ အများအားဖြင့် ဝိသမစီးပွားရောင်းချမှုများက ဓာတုဆေးများဖြင့် အစိမ်းများကို ဆေးတို့ခြင်း၊ ဆေးအုပ်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်းများကို ယုတ်မာစွာပြုလုပ်ပြီး ရောင်းချကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအိမ်ခြံတွင်း၌ စိုက်ထားသော သဘာဝအတိုင်း မုညသော သရက်သီးမုညသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သရက်သီးဖျော်ရည်ကို နို့နှင့် တွဲ၍ ညနေပိုင်းတွင် မှန်မှန်သောက်ပါက ကိုယ်ကာယ အားနည်းခြင်းကို ပျောက်ပြီး အာရုံကြောစနစ်ကို ကောင်းမွန်စေသည်။ သရက်သီးအခွံတွင် ကာရိုတီနိုက်နှင့် ပိုလီဖီနောက်သို့ ရောင် ခြယ်အင်တီအောက်ဆီဒင့်များ ဖြစ်သည်။

ပိုင်တိုမျိုးဖရိုရန် အများအပြားပါဝင်ပါသည်။ သရက်သီးစားလျှင် အခွံကို စားလေ့မရှိသော်လည်း အဆီကို ထိန်းချုပ်သောဓာတ်များက အခွံတွင် ပါရှိပါသည်။ သရက်ခွံတွင် ပါဝင်သော ဓာတ်ပစ္စည်းသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း အဆီကလာပ်စည်းများဖြစ်ပေါ်နေသော လုပ်ငန်းစဉ်ကို နှိမ်နင်းပေးပါသည်။ အခွံမှ ယင်းဓာတ်များကို ထုတ်ယူပြီး လူများ အသုံးပြုနိုင်အောင် လုပ်ဆောင်ရန် US ပါမောက္ခ Mike Gidley က သုတေသနလုပ်ပြီး ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ အခွံဖြင့်အဆီကျချင်သူများ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော ဆေးတို့၊ ဆေးအုပ်အမှည့်များမဟုတ်ဘဲ မိမိအိမ်ပိုင်အပင်မှ သရက်သီးစိမ်းအခွံနှင့် သဘာဝမဲ့သီးရဲအခွံတို့ကို မှီမတက်စေရန် အခြောက်ခံ၍ အမှုန့်ထောင်ပြီး သန့်ရှင်းစွာ ပုလင်းထဲထည့်ပြီး ရေခွေးကြမ်းသောက်တိုင်း ၎င်းအမှုန့်ကို ထည့်သောက်ပေးလျှင် အဆီကျပြီး ကိုယ်တွင်း အဆီများ မတက်စေရန် သရက်ခွံမှုန့်က ထိန်းချုပ်ပေးပါသည်။ သောက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပေးရမည်။ သရက်သီး

ကို အစာမရှိလျှင် မစားသင့်ပါ။ များများစားလျှင် အစာမကြေခြင်း ဝမ်းချုပ်ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ခွံနေစဉ်နှင့် စားနေစဉ် အတင်း ယင်မနားစေရန် အထူး သတိထားရမည်။ ယင်ကောင်းနားထားသော သရက်သီးကို စားလျှင် ဝမ်းလျော့ပါမည်။ သရက်သီးမှည့်သည် နှာခေါင်းအတွင်း၌ အရေပြားလွှာကို ကျန်းမာသန့်စွမ်းစေသဖြင့် အအေးမိခြင်း ထိပ်ကပ်နာဖြစ်ခြင်း၊ ဝှီးပွား (သို့) ဓာတ်မတည့်မှု နှာခေါင်းအတွင်း နာကျင်ရောင်ရမ်းတို့ကို သရက်သီးမှည့်စားလျှင် ပျောက်ပါသည်။ သရက်သီးမှည့်ဖျော်ရည်ကို နွားနို့ ပျားရည်ဖြင့် နေ့စဉ်သောက်ပေးလျှင် အရွယ်သုံးပါးအတွက် အကောင်းဆုံး အားဆေးဖြစ်ပါသည်။ မုန်လာဥဖြူသတ္တုရည်ဖြင့် ရောပြီး နေ့စဉ်သန့်ရှင်းစွာသောက်ပေးလျှင် ဆီးကျောက်ကို ကျေစေနိုင်ပြီး ဆီးလမ်းကြောင်း၊ ဝှီးဝင်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။

သရက်သီးစိမ်းသည်လည်း ဆေးဖက်ဝင်ပုံ၊ ခဲတွင်းကောင်း စားဝင်စေတဲ့ သရက်သီးစိမ်း

သရက်သီးစိမ်းက အခြောက်လှမ်း၍ သနပ်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ယိုထိုး၍ သရက်ပေါင်းပြုလုပ်ပြီး စားလျှင် အဆုတ်ရိပါသည်။

သရက်သီးသုတ်သည် ထမင်းစားစဉ် စားကောင်းစေပါသည်။ ထမင်းစားသည့် သရက်သီးစိမ်း ပါဝင်လျှင် ဂျိမ်းစာပေးပါသည်။ သရက်သီးစိမ်းတွင် စီးထန်အက်ဆစ်၊ အောက်ဗာလစ်အက်ဆစ်၊ မာလစ်အက်ဆစ်၊ ဆပ်စီနစ်အက်ဆစ်၊ ကော်ဓာတ်တို့ပါဝင်၍ ဤအက်ဆစ်များသည် လူ့ကိုယ်တွင်း၌ သည်းခြေစနစ် ထုတ်လုပ်မှုကို တိုးပွားစေပြီး အူတွင်းရှိ မကောင်းသောပိုးမွှားများကို တိုက်ထုတ်ပေးပါသည်။ သရက်သီးကင်းနစ်လုံးကို ငရုတ်ကောင်း၊ ပျားရည်တို့ဖြင့် စားလျှင် ယားနာထွက်ခြင်း၊ အန်ဒူခြင်းများကို ပျောက်စေသည်။ သရက်သီးစိမ်းတွင် ပက်တင် Pectin ဓာတ်များ ပါဝင် ထိုဓာတ်သည် ဝမ်းလျှော့ခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်းကို ရပ်စေနိုင်ပါသည်။ မနက်ပိုင်း ဖျားခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်းများတွင် သရက်သီး စားလုံး နှစ်လုံးစားပေးရသည်။ နွေရာ

အပူချိန်ကြောင့် အပူကြီးလွန်းသော
ဝေဒနာကို ကာကွယ်ရန် ဆေးဖက်ဝင်
ဖျော်ရည်မှာ သရက်သီးစိမ်းကို ပြာပွတွင်
မီးဖုတ်ပါ။ ကျက်လျှင် အခွံခွာ၍ အသား
များကို ထုတ်ယူပါ။ သကြားရေဖြင့် ရော
မွှေပါ။ ထိုအရည်ကို သောက်ပါ။ ရေမွှေး
ဖြင့် သောက်လျှင် ပိုကောင်းသည်။
သရက်သီးစိမ်း၏ ဆေးဖက်ဝင်မှုမှာ ၎င်း
တွင် အမြောက်အမြားပါဝင်နေသည့်
ဗီတာမင်စီကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သရက်
သီးစိမ်းအစိမ်းတစ်လုံးတွင် ပါဝင်သော
ဗီတာမင်စီပမာဏမှာ ရှောက်သီး ၆
လုံးတွင် ပါဝင်သော ပမာဏနှင့် ညီမျှ
ပါသည်။ သရက်သီးစိမ်းသည် ဗီတာမင်
စီချို့တဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တတ်သည့်
စကားရောဂါမဖြစ်ပါ။ ဒဏ်ရာများ
အကျက်မြန်သည်။ ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာ၊ မီး
ထောင်ဒဏ်ရာများကို လျင်မြန်စွာ ကျက်
စေသည်။ သင်၏အရိုး အရေပြား သွား
အမာရူတ်များတွင် ပါဝင်နေသည့်
ဆာလာဂျင် collagen ၏ အမျှင်
ဆာနှင့် ပရိုတင်းတည်ဆောက်ရာတွင်
ဗီတာမင်စီကို လိုအပ်ပါသည်။ ဗီတာ
မင်စီသည် ဗီတာမင်အေ carotene နှင့်

ဗီတာမင်အီးကဲ့သို့ပင် အောက်ဆီဂျင်
ဓာတ် တိုးခြင်း ဆန့်ကျင်မှု Anti-oxi-
dant အာနိသင်ရှိပါသည်။ ကာလကြာ
မြင့်စွာ ပင်လယ်ထဲတွင် သွားရသည့်
သင်္ဘောသားများ (သိုလှောင်ထားသော
ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဟောင်းနွမ်းများကိုသာ
စားရ၍) ဗီတာမင်စီချို့တဲ့မှု စကား
ရောဂါ အရေပြားများ ကွဲအက်ပြီး
အသက်ပင် သေဆုံးခဲ့ကြရပါသည်။
ဗီတာမင်စီသည် အအေးမီး နှစ်ရောဂါ
ကို တိုက်ဖျက်နိုင်ပါသည်။ သရက်သီး
စိမ်းသည် ဗီတာမင်စီချို့တဲ့ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်တတ်သည့် ရောဂါကို ကုသရန်
အကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး ရောဂါပိုးကူးစက်မှု
ကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။ သရက်သီး
စိမ်းစားလျှင် လမ်းဘေးတွင် လှည်းများ
နှင့် ရောင်းသော ဓာတုအရောင်ဆိုးထား
သော ယင်နားထားသော သရက်သီး
စိမ်းစိတ်များနှင့် လမ်းဘေးပျံ့ကျရောင်း
သော အရောင်ဆိုးသရက်သီးစိတ်များနှင့်
အလုံးလိုက် လှပစွာ ခွဲပြီး ဆေးသကြား
ဓာတုအာဝါအရောင်ဆေးသုံးထားသော
သရက်သီးများ လုံးဝမစားရပါ။ ရောဂါ
ဖြစ်ပါသည်။ ရွေးမှ အလုံးလိုက်သော်

လည်းကောင်း မိမိအိပ်တွင် စိုက်ထား
သော အပင်မှ အသီးကိုသာ စားပါ။
သရက်သီးစိမ်း ငါးပိချက်နှင့် သရက်စိမ်း
ပုစွန်ခြောက်ကြော်သည် လွန်စွာ စား
ကောင်းပြီး ခံတွင်းမြှန်လှပါသည်။ ခရီး
ထွက်လျှင်လည်း သရက်သီးစိမ်းကို
သနပ်ပြုလုပ်၍ ယူသွားလိုရပါသည်။
သို့သော် သရက်သီးစိမ်းကို အများအပြား
စားပါက ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်ပါသည်။
လည်ချောင်းနာခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း၊
ဝမ်းကိုက်သကဲ့သို့ ဝမ်းသွားခြင်းများ ဖြစ်
တတ်သည်။ သရက်သီးစားပြီးနောက်
ရေအေးကို ချက်ချင်း မသောက်သင့်ပါ။
ရေအေးကြောင့် သရက်သီးစိမ်းတွင် ပါ
ဝင်သော အစာရည်တစ်မျိုးခံသွားနိုင်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သရက်သီးစိမ်းတွင်
ပါဝင်သော သဘာဝအချဉ်အစာရည်ကို
ဆိုရိုးယားစစ်အရေပြားနာ၊ (ဝဲ) ကင်း
ပြီးကောက်အကိုက်ခံရခြင်း သန်ကောင်
ရောဂါများတွင် အသုံးပြုနိုင်သည်။ လူ
အကုန်လုံးသည် ဆေးလိပ်သောက်လျှင်
မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ (ဆရာဝန်၏
ပြောကြားချက်မှာ) ဗီတာမင်စီများသည်
(ဆေးလိပ်မသောက်သူများ) အခြား

သူများမှာထက် ပို၍လျင်မြန်စွာ ကုန်
ခန်းသွားတတ်ပါသည်။ (ထိုအဖြစ်
အပျက်ကို မသိကြပါ) ထို့ကြောင့်
ဆေးလိပ်သမားများ ဗီတာမင်စီကို
အခြားသူများထက် ပို၍ စားသုံးရန်
လိုအပ်ပါသည်။ ဗီတာမင်စီချို့တဲ့လျှင်
သွေးကြောအားနည်းခြင်း၊ သွားဖုံးသွေး
ယိုခြင်း၊ အရေပြားတွင် သွေးခြေခွခြင်း၊
အရိုးများရှည်လာခြင်း၊ အဖျားပိုင်း ပျော့
ခြင်း၊ သွားများကျွတ်ထွက်ခြင်း၊ အစာ
အိမ်နှင့် နှလုံးတွင် သွေးယိုခြင်း၊ ကိုယ်
တွင်းကလီစာများတွင် သွေးယိုခြင်း ဖြစ်
ပြီး အသက်သေဆုံးနိုင်ပါသည်။ အချဉ်
သီးများကို လုံးဝမစားသူများ နည်းသူ
များသည် ကျောက်ကပ်ရောဂါကြောင့်
ကျောက်ကပ်ဆေးခြင်း Dialysis နည်း
ဖြင့် ကုသခံနေရသူ လူနာများသည်
ဗီတာမင်စီချို့တဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဗီတာမင်စီပါဝင်သော အခြား
သီးနှံများမှာ ဆီးဖြူသီး၊ သံသရာသီး၊
သံပယိုသီး၊ ရှောက်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ကျွဲ
ကောသီး...တို့ ဖြစ်သည်။ သက်စောင့်
အတွက် အခြားသီးနှံများ (အခြားဗီတာ
မင်စီနှင့်)ကိုလည်း စားပေးရမည်။ အချို့

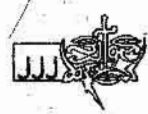
ရည်များ၊ ကျွဲရိုင်းများ (အချို့စာများ)
စားလွန်း သောက်လွန်းလျှင် ကျောက်
ကပ် ထိခိုက်ပါသည်။ အသက်ကို ဉာဏ်
စောင့်ပါသည်။ ဘယ်အရာမဆို တန်ဆေး
လွန်ဘေးရှိပါသည်။ ဆေးဖက်ဝင်သော
သရက်သီးမှည့်ကို အလွန်အကျွံ မစား
ရပါ။ ထို့အပြင် အရေးကြီး သိထားရန်
မှာ သရက်သီးမှည့်သည် ဝမ်းကိုက်
ဝမ်းလျောခြင်းကို ဖြစ်စေသည်ဟု
လွဲမှားစွာ ယုံကြည်နေကြပါသည်။
သရက်သီးမှည့်တွင် အစာအိမ်နှင့် အူ
လမ်းကြောင်းအား ဖုကွပေးသည့် ဓာတ်
များ မပါဝင်ပါ။ ဝမ်းကိုက်၊ ဝမ်းလျော
ရခြင်းမှာ အသီးကို ကိုင်တွယ်လွဲပြောင်း
ရာတွင် ဘက်ထရီးယားပိုးများ ဝင်သွား
ခြင်း၊ ကူးစက်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ပေါက်
ပြဲနေသော၊ အမှည့်လွန်နေသော သရက်
သီးများကို ခွဲပြီး ဖွင့်ထားရင် ယင်ကောင်
နားသောကြောင့် စား လက် မသန်ခြင်း၊
အလုံးလိုက် ယင်ကောင်များ နားအောင်
မအုပ်ထားဘဲ ပစ်ထားခြင်းတို့ကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်အကျွံမစားဖို့တော့
လိုပါသည်။ အလွန်အကျွံကြီးစားမှ ဝမ်း
ပျက်ပါသည်။ သရက်သီးမှည့်ဝယ်လျှင်

ဝိသမလောဘသား ရေးသည်များ
မရင့်သေးသော၊ မမှည့်သေးသော
သရက်သီးစိမ်းများကို ဆေးတို့
စိမ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရောင်းချနေ၍ အကျွန်ုပ်
မမှားဖို့တော့ လိုပါသည်။ ကိုယ့်ခြံအတွင်း
သဘာဝမှည့်သော အကောင်းဆုံးဖြစ်
သည်။

Ref: ဤကျန်းမာရေးပညာပေးစာတိုက်
စာရေးသူ ဖတ်ရှုထားသော သတင်း
ဆေးပင်များနှင့် ရောဂါကုသနည်းများ
ကျန်းမာရေးအတွက် လက်တစ်ကပ်
ဆေးဖက်ဝင်သီးနှံများအကြောင်းများကို
ဖတ်ရှုထားပြီး ပြန်လည်ရေးချခြင်း
ထုတ်နုတ်ရေးသားထားခြင်း။

ကျန်းမာရေးဟောပြောပွဲများ
မှ ဆရာဝန်များ၏ ဟောပြောချက်များ
မြန်မာအသံကျန်းမာရေးကဏ္ဍမှ ရေးသား
မှု ပြောကြားချက်များ စသည်ဖြင့် ပြည်သူ
စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် စေတနာ
ဝါသနာဖြင့် ရေးသားတင်ပြခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

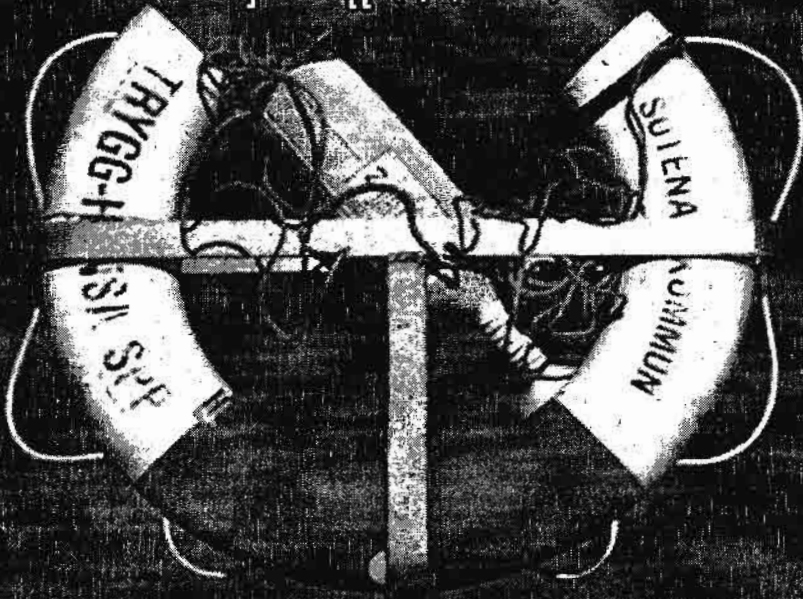
နေကျလိုက်စား

ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်တန်ခိုး

နှစ်ထပ်ကွမ်း လာအိန္ဒာသော မရဏမင်း

နှင်းမေဂျီပိုး (ယုနေပလာဏ)

၁၉၇၆ ခုနှစ် မတ်လ တတိယ
ပတ်၏ နေ့ကလေးတစ်နေ့...

ဟော်မို(စ်) ရေလက်ကြားနှင့်
မတေလှသော War Zone စစ်နယ်နမိတ်
အတွင်းရှိ ရေပြင်ကျယ် နေရာလေး
တစ်နေရာ...

ကံဇာတ်ဆရာ၏ လှည့်စားမှု
ကြောင့် ကြမ္မာဆိုကြခဲ့ရသည့် TOM-
OE 111 သင်္ဘောတစ်စင်း...

ကမ္ဘာမကျေ ရန်သူကြီးပမာ
သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိ
သော အီရန်စစ်ရဟတ်ယာဉ်၏ လက်
ချက်ကြောင့် TOMOE 111 သင်္ဘော
သည် ခုံးကျည်ထိမှန်ကာ အီရန်တို့၏
မရဏခံစားထဲသို့ ဆင်းသက်ခဲ့ရလေ
သည်။ ပုရွက်ဆိတ်အုံကို တုတ်နှင့်ထိုး
လိုက်သကဲ့သို့ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများ
ဝရန်သူန်းကားဖြစ်ကာ မရဏမင်းထံမှ
ကိုယ်စွမ်းညစ်စွမ်းရှာသမျှ ကိုယ်လွတ်
ရုန်းခဲ့ကြရသည်။ ထိုအထဲမှ 3rd En-
gineer ကိုကျော်ဇင်ဆိုသူက သမ္ဗုဒ္ဓ
ဂါထာတော်ကို အာရုံဆောင်ကာ မရဏ
မင်းထံ လာဘ်ထိုးခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့
ပုံကို ယခင်လ၌ တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အီရန် စစ်ရဟတ်ယာဉ်၏ ရန်
မှ လွတ်မြောက်လာသော TOMOE
111 သင်္ဘောသည် Caustic Soda
Tank (ဆပ်ပြာဆီလှောင်ကန်)၌ ခံကျည်
ထိမှန်ထားသော ဒဏ်ရာကြီးကို ပိုက်ခါ
အုန်းဆုံး ဘာရိန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်
ကပ်ခဲ့သည်။ ဘာရိန်းဆိပ်ကမ်း၌ ခံကျည်
ဒဏ်ရာအပေါက်ကြီးကို ပြန်လည်ဖာ
ထေးကာ TOMOE 111 ၏ ဝေဒနာ
ကို ကုသပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
နယ်ထဲ TOMOE 111 သင်္ဘောကြီး
ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ခရီး၏ ပန်းတိုင်
အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်
ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဘုံဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်မှ
ပင် TOMOE 111 သင်္ဘောကြီးမှာ
Super မင်းသားတစ်ဦးအလား ဒိတ်ဒိတ်
ကြဲ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားနေမှန်း သိ
ကြရတော့သည်။ အီရန်စစ်ရဟတ်ယာဉ်
ဖြင့် ရန်ပြုမိမိန်ခြေခံခဲ့ရသော်လည်း
ရှောင်ကွင်းလွတ်မြောက်လာနိုင်ခဲ့သော
ဖြစ်ရပ်မှာ အိန္ဒိယသံသရာမက ကမ္ဘာ
တစ်ဝန်းလုံးရှိ သတင်း မီဒီယာလောက
အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှ

သော ထိပ်စီးသတင်းဖြစ်နေသလို
TOMOE 111 နှင့် လိုက်ပါလာသော
ဝန်ထမ်းများအားလုံးမှာလည်း He
သူရဲကောင်းများ ဖြစ်နေလေတော့သည်။
သေတွင်းပြန် ဝန်ထမ်းများမှာ
ခရီးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း
တာဝန်များက မပြီးဆုံးကြသေးချေ။
အနုပညာအပန်းဖြေရေးကို သော
ချိတ်လျက် ကုန်တင်ကုန်ချ ပြုလုပ်လျှင်
အိန္ဒိယခေါက်တွင် Caustic Soda
ဆပ်ပြာဆီများကို ပိုက်ဖြင့် စုပ်ထုတ်လျှင်
တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ရ
ကြရသည်။ Cadet ပေါ်ကြီးဆိုသူက
လက်နိပ်ခါတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် Caustic
Soda Tank ထဲဝင်ကာ စစ်ဆေးကြည့်
နေသည်။

တရိုက်ရိုက်နှင့် လျော့နည်းလာသော
သော ဆပ်ပြာဆီများက cadet ပေါ်ကြီး
အား "တာဝန်ချိန်ပြီဆုံး၍ အနုပညာရေး
နီးပါပြီ" ဟု ပြောနေသယောင်ယောင်
ထိုစဉ် တလက်လက်ဖြင့် ထင်
လက်နေသော အလင်းတန်းလေးတစ်ခု
...

ထိုအလင်းတန်းက cadet

ကြီး၏ အာရုံများကို ဖမ်းစားသွားကြသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆပ်ပြာဆီကန်ထဲ၌ လင်းတခါ မှိတ်တလှည့်ဖြင့် ပိုးစုန်းကြီး အကြီးစားတကောင်ကောင် ဆပ်ပြာဆီထဲဝင်ပြီး ရေကူးနေလေရောသလား...

ဒါမှမဟုတ် ရေသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်များလား... ဆပ်ပြာဆီပြစ်ပြစ်ကြီးထဲ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးက အသက်ရှင်သန့် နေထိုင်နိုင်မှာပါလိမ့်...

သို့လော သို့လော “လား” ပေါင်းများစွာဖြင့် ကုန်းရုတ်တောက်လာသော သေတောင်ပေါ်ကြောင့် သင်္ဘောဝန်ထမ်းများအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

တတ်ကျွမ်းနားလည်သူများ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ထောက်လက် အလင်းတန်းလေးမှာ ပိုးကြီးလည်းမဟုတ်။ သက်ရှိသတ္တဝါကြီးကောင်လည်းမဟုတ်။ သက်ရှိဟူသမျှ အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ဖိစိန်ချွေကြွေလှသည့် warhead ခေါ် ခုံးပစ်ဗုံးထိပ်ဖူး ဖြစ်နေလေသည်။

အန္တရာယ်စက်ကွင်း စစ်နယ်နိမိတ်က လွန်ပြောက်လာပြီး မိတ်ရတက်အေးရရရှိသေးသော TOMOE 111 ဝန်ထမ်းများမှာ အကြောက်တရားများ ထပ်မံလွှမ်းမိုးလျက် ဒိန်းတလိန်း နတ်ဆိုင်တီးကာ စည်းချက်မညီ နှလုံးကကြီး စင်ကြာရ ပြန်ပါတော့သည်။

TOMOE 111 ကို အီရန် စစ်ရဟတ်ယာဉ်၏ ခံ့ကျည် ထိမှန်ခဲ့စဉ်အခါက သင်္ဘောပေါ်၌ ငရဲပွက်ခဲ့ကြသဖြင့် “ခုံးကျည်ထိပ်ဖူး ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ” ဟု မည်သူမျှ ကုတုစိုက် စစ်ဆေးရကောင်းဖုန်း သတိမထားမိခဲ့ကြ။ ခုံးကျည်ထိပ်ဖူးဝင်၍ ပေါက်သွားသည့် အပေါက်ကိုသာ ဖာထေးခဲ့ကြပြီး ပြန်ထွက်သွားသည့် အပေါက်ကို ရှာကြည့်ရန် မည်သူမှ သတိမရခဲ့ကြချေ။ ခုံးကျည်ထိပ်ဖူးမှာ ပေါက်ကွဲမသွားဘဲ ပျစ်ချွဲချွဲ ဆပ်ပြာဆီကန်ထဲ၌ ဝင်လျှိုးပန်းအောင် နေခဲ့သည်မှာ TOMOE 111 ၏ သွေးဖျပ်ရာ ကံကြမ္မာ လှည့်စားမှုပင်။ အကယ်၍ ခုံးကျည်ထိပ်ဖူးခံခဲ့စဉ်အခါက ပေါက်ကွဲခဲ့ပါက TOMOE 111 ၏ ကံကြမ္မာမှာ တွေးခုံစရာပင် မရှိပေ။

TOMOE 111 ၏ ထိခိုက်ထဲ၌ မပေါက်ကွဲသေးသော ခုံးကျည်ထိပ်ဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည် ဆိုသောသတင်းမှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသလို အလွန်ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသော သတင်းဖြစ်သဖြင့် အိန္ဒိယ Navy (ရေတပ်) မှ တာဝန်ရှိသူများ ချက်ချင်းရောက်၍ လာကြတော့သည်။

ဆိပ်ကမ်း၌ ခုံးကျည်ထိပ်ဖူးမတော်တဆ ပေါက်ကွဲခဲ့ပါက ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှု ကြီးမားနိုင်သဖြင့် လူသူ ကင်းရှင်းရာ ရေလယ်ခေါင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေချိန်သည် တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများအားလုံး အတွက် ရာသက်ပန် အမှတ်ရဖွယ် အချိန်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ခုံးကျည်ထိပ်ဖူးမှာ အချိန်မရွေး ထပေါက်ကွဲနိုင်သဖြင့် သေမင်းတမန် ကြီးတန်းပေါ် မျက်စိစုံမှိတ်၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်နှင့် မခြားလှပေ။

သေဆုံးခြင်းနှင့် ရှင်သန်ခြင်းတို့ ပူးကပ်ကာ စီးချင်းထိုးနေသည့်အလား စက္ကန့်မလုပ် သေဆုံးခြင်းကို တွန်းကန်ရင်း ရှင်သန်ခြင်းကို အတင်းဖက်တွယ်ထားခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလမှာ သဲထိတ်

ရင်ဖိဖွယ် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ်
ကောင်းလှပေသည်။

ရေလယ်၌ သင်္ဘောကို
ကျောက်ချ ရပ်နားလိုက်ချိန်၌
TOMOE 111နှင့် အိန္ဒိယ ရေတပ်ဝန်
ထမ်းများအားလုံးအတွက် မရဏမင်းနှင့်
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရသော ရင်ခုန်ဖွယ်
အကောင်းဆုံး အတွင်းအထိပ်ချိန်သို့
ရောက်၍လာသည်။ မည်သို့သော ရဲဆေး
ကို ဆောင်ထားနန်း မသိရသော အိန္ဒိယ
ရေတပ်မှ ခုခိုလှုံ့ကြိုကာ ဆပ်ပြာဆီထဲ၌
ရေငုပ်နေသော နံကျည်ထိပ်များကို ဆယ်
ယူကာ “ဇနက်တံ ဖြတ်ရန် ကြိုးစားလေ
တော့သည်။ ထိုအချိန်၌ “Life is no
spare” ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ဆုံးရှုံး
သွားခဲ့ပါက အစားထိုးလဲလှယ်၍ မရစ
ကောင်းသော လူ့အသက်ခန္ဓာကိုပင်
ပရိနမထားဘဲ အန္တရာယ်ပေါင်းစုံကို
မိတ်ဖွဲ့ကာ War Zone စစ်နယ်နိမိတ်ထဲ
ထိသွားခဲ့ကြသည့် TOMOE 111 ဝန်
ထမ်းများမှာ မရဏမင်းထံ စွမ်းနိုင်သမျှ
လာရန်နေခဲ့ ကြသည်သာ။ ဂါထာပေါင်း
စုံကို ရွတ်ဆိုနေသောသူ၊ ဘုရားဂုဏ်
တော် တရားဓမ္မများကို စိတ်မှရည်မှန်၍

ပုတ်နေသောသူ၊ သံဃုဒ္ဓေါဂါထာကို သွင်း
သွင်း အာရုံပြုနေသော ကိုကျော်ဝင်း၊
မရဏမင်းခံတွင်းမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်း
လွတ်မြောက်ခဲ့ဖူးကြသူများ...

ဝေး...ဟေး...ဖြောင်း ဖြောင်း
ဖြောင်း...

ဇနက်တံ ဖြတ်လိုက်သည်နှင့်
တပြိုင်နက် ထီးမြှောက်ပျော်ရွှင်စွာ အော်
လိုက်ကြသည့် ကောင်းချီးဩဘာပေးသံ
လက်နှစ်သံများမှာ နိလဟိန်နု ပွက်ပွက်
ညံ့သွား လေတော့သည်။

သည်တကြိမ်လည်း မရဏမင်း
က ကိုကျော်ဝင်းတို့ ထိုးတဲ့လာရ်ကို ယူ
သွားပြန်ပြီပေါ့။ သံဃုဒ္ဓေါဂါထာတော်ဖြင့်
ကိုကျော်ဝင်း ထိုးခဲ့သောလာရ်ကို မရဏ
မင်းက နှစ်ထပ်ကွမ်းပင် လာရ်စားခဲ့ပါပြီ
ကော။ ။

TOMOE 111 သင်္ဘော၌ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ကြသော

- Chief Officer ဦးဌေးဝင်း
- Chief Engineer ဦးခိုင်ကျော်မင်း
- 2nd Engineer ဦးခင်မောင်ထွေး
- 3rd Engineer ဦးကျော်ဝင်း

4th Engineer ဦးဌေးသောင်း နှင့်

မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအား
ဂုဏ်ပြုလျက်

နှင်းမေရီဂိုး (ယုဝံနုပလာတ)

အထက်မြန်မာပြည်
ဖြန့်ချိရေး
ကိုထွန်းရွှေ
နဂါးစာပေ
မန္တလေးမြို့

မွန်ပြည်နယ်
ကရင်ပြည်နယ်
ဖြန့်ချိရေး
ကျော်ကျော်စာပေ
မော်လမြိုင်မြို့

နေဝင်း(စာပေ)
- ၂၀၅၊ ၃၂လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့
- ၄၊ ကန်လမ်း၊ ပြည်မြို့
- ၁၁ အလကကျောင်း၊ တိုက်စန်း၊ တောင်ကြီး

စာ ဖတ် သူ တွေ ယျှော် စေ ပို့

တမတ
တမတ

တူတာပေါ့... တူမတူ... မောင်တာတေနဲ့
မယ်တာတေ... လေ
ကွဲတာဆိုလို့... လုံးတာနဲ့ပြားတာ

သောင်းဝေဦး

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်

အပိုင်း (၂)

ဆယ်စုနှစ် (၂) ခုစာလောက်ရှိသော ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ
(မြို့တော်စည်ပင်)၏ အထုပ်အရှုပ် အကြောင်းအရာစုံ အဖြစ်အပျက်အစုံတို့အား
ယနေ့ပွင့်လင်းမြင်သာသော ဒီမိုကရေစီခေတ်ကာလသို့ ကျောက်လာသောအချိန်တွင်
ဆရာသောင်းဝေဦးမှ သူ၏ တလောင်ဖြင့် ဖော်ကျူးလိုက်သည့်
လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်ချစ်ပရိတ်သတ်ကြီးအတွက် အခန်းဆက်ဆောင်းပါး
အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် (၂) အားဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။

တတည်းအဖွဲ့

မလုပ်ဘူးနော်

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်သုံးခုအနက်မှ နောက်ဆုံးတစ်ခုဖြစ်သော မြို့နီပယ်တွင် ရှစ်နှစ် ကြာခဲ့ပါသည်။ ထိုရှစ်နှစ်သည်ကား ပြောစရာများလှချေ၏။ အနှစ်လုံးဆယ်လုံးလုံး တစ်ကြောင်းတိုးအိမ်နီးသူနာခံခဲ့ရသည့် စစ်သားဘဝမှ လာခဲ့သူ ကျွန်တော်သည် မြို့တော်စည်ပင် ခေါ် ရန်ကုန်မြို့နီပယ်နှင့် သဟဇာတ မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

သာမန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် လိမ်ပြောတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ မွေးရာပါလိမ်မပြောတတ်သူအား စစ်တပ်က ပုံသွင်းလိုက်သောအခါ ပို၍ လိမ်မပြောတတ်သူဖြစ်လာ၏။ စစ်တပ်မှာ လိမ်ပြော၍မရ။ လိမ်ပြောတတ်သူများအား မလိမ်အောင်၊ မညာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လေ့ကျင့်ပေးထား၏။ စစ်တပ်တွင် တကယ်တော့လည်း လိမ်ပြော၍ မရပါ။

ဥပမာ - ရှေ့မှာ ရန်သူရှိနေသည်။ ရန်သူက ချုံခိုတိုက်ရန် စောင့်

နေသည်။

ရန်သူရှိပါရဲ့သားနဲ့ ကိုယ့်နယ်ထဲ သူပုန်မရှိဘူး လုပ်ချင်တာနဲ့ အဲဒီသွားမယ့်တပ်ကို ရန်သူမရှိဘူးသွားသာသွားပါ လုပ်လိုက်တာနဲ့ သွားတုံတပ် အတိုက်ခံရရော၊ ရဲဘော်တွေ သေကြကျေကြ၊ ဒါမျိုးတွေ ခဏခဏ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒီလိုဟာတွေ မဖြစ်ရအောင် လိမ်တာ ညာတာတွေ မလုပ်အောင် တပ်မှာ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။

ခေါက်ရိုးကျိုးအောင် စစ်သားလုပ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ကောင်းကောင်း မလိမ်တတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် Y.C.D.C ရောက်ခါစက ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့သူများအား ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်နိုင်ရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ မဖြစ်နိုင်ရင် မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းကို ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောခဲ့မိ၏။ ဤကိစ္စ၏အကျိုးဆက်ကား ကျွန်တော် မကြာခဏ အတိုင်ခံရခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်တော်ရောက်ခါစ တစ်နှစ်နှစ်နှစ်က မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးက ကျွန်တော့်ကို...

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေချေ...”

Tactful နော် Tactful နော်” တဲ့ မကြာခဏ သတိပေး၏။ Tactful ဆိုသည်မှာ ပညာပါပါလုပ်ပါတု ဆိုသည်ထင်ပါ၏။ ကျွန်တော်က ဒွဲဒွဲသမား၊ ခွားရိုင်းဝှေ့သလို Ball fight သမား၊ ပညာမပါပါ။ မြို့တော်စည်ပင်ကား စစ်တပ်မဟုတ်ဘဲ ကျားမအမျိုးစုံ၊ လူမျိုး ၁၀၁ ပါးနှင့် ဆက်ဆံရသော ဌာနကြီးဖြစ်၏။ ဝန်ကြီးဌာနကြီးများနှင့်လည်း ဆက်ဆံရ၏။ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း စာလုံးမတတ်သူမှသည် ပါရဂူအဆင့်ထိ အမျိုးစုံရှိကြ၏။ ဝန်ထမ်းပေါင်း သောင်းခန့်ရှိ၏။ လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေ ဖြစ်ကြ၏။ စစ်တပ်လို တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်မဟုတ်ဘဲ ထို့ကြောင့် နေရာစာကာတွင် ပြဿနာများရှိလာ၏။

ပြဿနာတွေ ကလည်း အများကြီးနှင့် အမျိုးစုံ ဖြစ်၏။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာများ၊ အဆောက်အအုံပြဿနာများ

များ။

လမ်းတံတားပြဿနာများ။

ရေပေးဝေမှုပြဿနာများ။

ဆောင်ရွက်နေဆဲ တည်

ဆောက်ရေး စီမံကိန်း ပြဿနာများ။

စက်ရုံအလုပ်ရုံပြဿနာများ။

ချွေးကြီးများနှင့် ပွဲရုံကြီးများ

၏ပြဿနာများ

ဌာနအချင်းချင်း၊ ဝန်ထမ်း

အချင်းချင်း သဟဇာတမဖြစ်သည့်

ပြဿနာများ

ရာထူးပြဿနာများ

တိုင်စာတောစာပြဿနာများ

စသည် စသည်တို့ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် Y.C.D.C

ရေစီးကြောင်းကြီးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ

ရောက်ရှိသွား၍ အထက်ဖော်ပြပါ

ပြဿနာများတွင် တစ်နည်းမဟုတ်

တစ်နည်း ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရ၏။

စိတ်ညစ်ရသည့်အချိန်များလည်းရှိခဲ့

၏။ စိတ်ပျော်ရသည့်အချိန်များလည်း

ရှိခဲ့၏။ ပြဿနာလှိုင်းလုံးများကြား

တွင် မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် ကူးရင်း

ဆတ်ရင်း ရှင်သန်အောင် စုံးစုံးမြှုပ်

မသွားအောင် အတော်ကြိုးစားခဲ့ရပါ

သည်။ Y.C.D.C တွင် Temptation

ကလည်း များလှပါသည်။ ဘာလိုချင်

သလဲ လိုချင်တာအကုန် ရမယ်ပြော။

အဲ... ခွင့်ပြုမိန့် လက်မှတ်ကလေး

တော့ ထိုးပေးပါ။ အကုန်ရမယ်ဆိုတာ

လည်း အမှန်အကန်ကို အကုန်ရမယ်

ဖြစ်ပါ၏။

အနုအလှလေးတွေနဲ့ သမုဒယ

လေးတွေလား။

ရွှေတွင်းငွေတွင်း၊ ပယင်း

ဒုတ္တာလား။

ခြံမြေတိုက်တာအဆောက်

အဦလား။

စီးစရာယာဉ်ရထားလား။

အားလုံးရပါမည်။ အဲ...

ကိုယ်ပြန်ပေးရမယ့် အခွင့်အရေး

ကတော့ အဲဒါထက် လေးငါးဆယ်ဆ

အနည်းဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်က

လက်မှတ်တစ်ချက်ထိုးပေးတာနဲ့

သူတို့က ကိုယ့်ထိုးပေးတာထက်

လေးငါးဆယ်ဆ ရသွား ကြ၏။

လူတွေကလည်း လောဘ

သားတွေ ဖြစ်ကြသောကြောင့်

လောဘရှေ့တန်းတင်ကာ လောဘ

ဒေါသ၊ မောဟများနှင့် မြို့တော်ခန်းမ

သို့ ရောက်လာကြသည်သာ များပါ၏။

ပြဿနာအမျိုးစုံနှင့်သာ ရောက်လာ

ကြ၏။ ပြဿနာမရှိသူများ မြို့တော်

ခန်းမသို့ လာလေ့လာထမရှိပါ။

မြို့တော်ခန်းမ၏ အရှိန်အဝါကလည်း

အတော်ကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး

၁၉၆၇ ခုနှစ်၌ ရန်ကုန်မှထွက်ခွာ

သွားခဲ့၏။ ကျောင်းသားဘဝ ၆ နှစ်ခန့်

ရန်ကုန်တွင်နေခဲ့သော်လည်း မြို့တော်

ခန်းမသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဘူးပါ။

ဒါသာမက ၁၉၈၈ ခုနှစ် ရန်ကုန်တွင်

တပ်ရင်းမှူးဖြစ်လာ၏။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

ရန်ကုန်မှ ပြန်ထွက်သွားရ၏။ စစ်သား

ဘဝ သုံးနှစ်တာ ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့ရ

သော်လည်း မြို့တော်ခန်းမသို့ တစ်ခါမှ

မရောက်ခဲ့ဘူးပါ။ ကျွန်တော်တပ်ရင်း

မှူးဟောင်း မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးနှင့်

လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ ဒီလို

နေလာခဲ့ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်ကုန်မှ

ကံကြမ္မာအလှည့် အပြောင်းအရ

မြို့တော်စည်ပင်သို့ ရောက်ရတော့၏။

ဒီတော့လည်း ခြုံတော်ခန်းမတွင်
ရုံးတက်ရုံသာမက ညပါအိပ်ရပါတော့
သည်။

စာတွေရေးဖြစ်တော့ ရောက်
ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ ရန်ကုန်မြို့
တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ
သမိုင်းပါ ရေးဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင် ရန်ကုန်မြို့တော်
စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီကြီး၏
အကြောင်းကို အတော်လေး သိခွင့်ရ
လိုက်တော့၏။ ပြောစရာတွေ ရှိလာ
တော့၏။ ပြည်သူတွေကို အသိပေးချင်
လာ၏။

လက်ရှိကာလမှာ ပွင့်လင်း
မြင်သာမှု Transparency ကို ဦးစား
ပေးနေသည့် ဒီမိုကရေစီကာလဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ် ၂
ခုလောက်က မြို့တော်စည်ပင်၏ ပုံရိပ်
များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း
နှောင်းအတိတ်ကို ကျွန်တော် ကြုံဆုံခဲ့
ရသည့်အတိုင်း ဖော်ပြသွားပါမည်။
ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီးပါ။

ယခုရေးသားတင်ပြမည့်
အတွဲ (၂) တွင် ကျွန်တော် Y.C.D.C

ရောက်ပြီး ၂နှစ်ကျော် သုံးနှစ်အတွင်း
အမှတ်တရဖြစ်နေသည့်ကိစ္စများကို
ဦးစားပေးဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း
တင်ပြအစီရင်ခံပါသည်ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

သောင်းဝေဦး

၄၊ ၄၊ ၂၀၁၃။

အနီး (၈)

စပြီးသွားသော ကားပွဲစားတန်းများအကြောင်း

ရန်ကုန်တွင် ကားပွဲစားတန်း

များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၂၀
ကျော်ပါပြီ။ အခြေအနေ၏ လိုအပ်
ချက်အရ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ စဖွင့်ပြီ
ဆိုကာတည်းက ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း
ကားပွဲစားတန်းသည် လျင်မြန်စွာ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ၏။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်
ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တော့
ကားပွဲစားတန်းကြီးမှာ ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမား
နေပါပြီ။ ကားတွေက လုပ်သား
ကောလိပ်နားအထိ ရောက်နေ၏။

မကြာခဏ ကျောင်းသားနှင့် ကား
ပွဲစားများ စကားများကြရသည်။ ထိုအခါ
ရန်ကုန်တိုင်း တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်ခင်
မောင်သန်းနှင့် မြို့တော်ဝန် ဦးကိုလေး
က ကားပွဲစားတန်းကို ရွှေ့ပစ်ရန်
ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးသောင်းစေ

... ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ကား
ပွဲစားတန်းကို ရွှေ့မယ်။ ခင်ဗျား နေရာ
ရှာဗျာ။ ဒါအပြင် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး
တရားမဝင် ယာဉ်ရောင်းဝယ်ဇေး
လုပ်နေတဲ့နေရာတွေက ကားတွေ
အတွက်လည်း ပွဲစားတန်းအသစ်

ကလေးတွေ ဖွင့်ပေးနိုင်ဖို့ စီစဉ်ဗျာ”
၁၉၉၆ ခုနှစ်၏ နှောင်းပိုင်း
တစ်ရက်တွင် မြို့တော်ဝန်ကြီးက
ကျွန်တော့်ကို အထက်ပါအတိုင်း
ခေါ်ပြောသည်။ ကားပွဲစားတန်းများ
သည် ကျွန်တော် ကွပ်ကဲရသည့်
အခွန်ဌာန၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်ထဲ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တွင်
တာဝန်ရှိ၏။

မြေနေရာအသစ်ရှာဖွေခြင်း

ကျွန်တော်သည် အခွန်ဌာနမှ အရာရှိသုံးလေးငါးဦး နှင့်အတူ မြေနေရာများ လိုက်လံရှာဖွေပါသည်။ အိဒင်လမ်း ကားပွဲစားတန်းခေါ် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ကားပွဲစားတန်း သည် နေ့စဉ် ကားအစီး ၁၀၀၀ ကျော် ဝင်၏။ ဝင်ငွေ တစ်နေ့ လေးငါးသောင်း ရသည်။ ရန်ကုန်တွင် အကြီးဆုံးကား ပွဲစားတန်းဖြစ်၏။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပိုင်း ကားပွဲစားတန်းကလေးများ လည်းရှိသည်။ တရားမဝင် ကားပွဲစား တန်းများဖြစ်၏။ ကျောက်မြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ကားပွဲစားတန်း၊ တောင် ဥက္ကလာကားပွဲစားတန်း (ရတနာ လမ်းနှင့် သုမာလာလမ်းဆုံ) အရပ်ခေါ် ၁၄/၁၅ လမ်းဆုံ စမ်းချောင်းကားပွဲစား တန်း(ဗားကရာလမ်းနှင့် ရှမ်းလမ်း ဆစ်ဝိုက်) တို့သည် ထင်ရှားသော ကားပွဲစားတန်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုကားပွဲစားတန်း များကို ဖျက်သိမ်း၍ တရားဝင်ကား ပွဲစားတန်းများ ဖွင့်လှစ်ပေးရန် မြေနေရာရှာ ရပါတော့သည်။ အဓိက အ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ကားပွဲစား

တန်း ရွှေပြောင်းရေးဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် မြို့တော် စည်ပင်က ညွှန်ကြားချက်အရ မြို့တွင်း ရှိ သင်္ချိုင်းများကို ဖျက်သိမ်းပြီး မြို့ပြင် ၌ သင်္ချိုင်းအသစ်များ ဆောင်ရွက်နေ ချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဧက ၁၀၀ ကျော်သော ကြံတောသင်္ချိုင်းကြီး ကို အလွန်မျက်စိကျနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကော်မတီဝင် ဦးကြည်ဝင်းနှင့်ညှိ၍ သင်္ချိုင်းမြေတစ်ဆယ့်လေးငါးဧကကို သိမ်းပြီး ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ကား ပွဲစားတန်းအား ဆောလျင်စွာ ရွှေပြောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်မြန်ခြေမြန်ဆောင်ရွက်မှုကို မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးက သဘောတူ သော်လည်း အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူး ကြီး ကျော်ဝင်းက သဘောမတူပါ။

“ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေက ကားပွဲစားတန်းအတွက် ကြံတော သင်္ချိုင်းမြေ ဆယ့် ဦးဧကလောက် ယူတာများပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်အများကြီး ယူရတာလဲ။ ကော်မတီကို ရှင်းလို့ရရင် ရှင်းပေးပါ” တစ်ခုသော ကော်မတီ

အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်းက အထက်ပါအတိုင်းပြော လာ၏။ သို့သည် ထိုစဉ်က မြို့တော် စည်ပင်၌ အရေးပါသော ဌာနကြီး သုံးလေးငါးခုကို ကိုင်တွယ်နေရသူ ဖြစ်၏။ သူ ကိုင်တွယ်နေသော ဌာန များမှာ အင်ဂျင်နီယာ အဆောက်အအုံ ဌာန၊ မြေယာဌာနခေါ် မြို့ပြစီမံကိန်း နှင့် မြေယာစီမံခန့်ခွဲမှုဌာန၊ ဘတ်ဂျက် နှင့် ငွေစာရင်းဌာနတို့ဖြစ်၏။ သူက ကြံတောသုသာန်မြေကွက်များတွင် အဆင့်မြင့်တိုက်ခန်းများကို ဆောက် ရန် စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ ကုမ္ပဏီများနှင့် အကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် စီမံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီခေတ် အခေါ် တော့ ခရီးစဉ်များပေါ်ပေါ်လာ၊ ဆောက်လုပ် ရေးကုမ္ပဏီများကလည်း နဝတခေတ် တွင် မိုးဦးကျမှီများပွင့်သလို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်း မှ ထိုသို့ ကြံစည်စိတ်ကူးနေသည်ကို လက်ခတ်ညံ့သော၊ နားမလည်ပါး မလည် အူကြောင်ကြောင်ကောင် ကျွန်တော်က မြေဆယ့်လေးငါးဧက

မြို့တော်ဝန်ကြီး သတင်းပို့ပြီး ကား
ပွဲစားတန်း ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင်
အတွင်းရေးမှူးကြီး ဆွေ့ဆွေ့ခန့်သွား
၏။ ကျွန်တော်က အောက်ပါအတိုင်း
ရှင်းလင်းပါသည်။

“ကျွန်တော် မြေဆယ့်လေး
ငါးကယူတာ လောလောဆယ် ကား
တွေ သိပ်မကြပ်အောင်၊ အဆင်ပြေ
အောင် ကြိုပြီးယူထားတာပါ။ အခုက
ကူတွေ သုသာန် အဆောက်အဦဟောင်း
တွေကလည်း ဖျက်လို့မပြီးသေးတော့
ကားရပ်စရာတွေက နည်းနည်း
အခက်အခဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပါ။
နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့
မြို့တော်စည်ပင်အတွက် ဆေးရုံ
ကလေးတစ်ခုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို
တာဝန် ပေးထားတယ်။ ဆေးရုံဆို
တော့လည်း မြေသုံးလေးငါးက
လောက်လိုမယ်။ နောက်ပိုင်းကျရင်
ဆေးရုံဆောက်ဖို့အတွက် အဲဒီနေရာကို
လျာထားပါတယ်”

ကျွန်တော်၏တင်ပြချက်ကို
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းက အောင်
သက်သက်နှင့် နားထောင်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မြို့တော်ဝန်ကြီးက
အောက်ပါအတိုင်း အဆုံးအဖြတ်
ပေးသည်။

“ကြံတောသုသာန်ဝင်းက
ကေ ၁၀၀ ကျော်ရှိ တာပဲ။ လော
လောဆယ် ဆယ့်လေးငါးကယူတာ
ပြဿနာ မရှိပါဘူး အတွင်းရေးမှူး
ရယ်။ ခင်များလိုတဲ့အခါ ပြန်ယူပေါ့။
ပွဲစားတန်းဆိုတာ ယာယီပဲဥစ္စာ”

ဤသို့ဖြင့် ပြဿနာ ပြီးဆုံး
သွား၏။ ကျွန်တော်နှင့် အခွန်ဌာန၏
ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ် နှစ်စတွင်
ဟံသာဝတီယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေးစခန်း
ခေါ် ဟံသာဝတီ ကားပွဲစားတန်း ခေါ်
ကြံတောကားပွဲစားတန်းကြီး ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့ပါသည်ခင်ဗျာ။

အကျိုးဆက်ရလဒ်များ

ပထမအကျိုးဆက်ရလဒ်မှာ
ကျွန်တော်၏ ဟံသာဝတီ ကား
ပွဲစားတန်းအနီးတွင် မြို့တော်စည်ပင်
အတွက် ဆေးရုံဆောက်ရန် တင်ပြ
ချက်ကို အတွင်းရေးမှူးက များသည်
ဆို၍ ဘဏ္ဍာရေးခွင့်ပြုချက်မရအောင်

ပြောပါတော့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်
တော့ မြို့တော်ဝန်ကြီးက ဘာမှဝင်
မပြောတော့။ ကျွန်တော် အရေးနိမ့်
သွားတော့ ၏။ တကယ်တော့
မြို့တော်စည်ပင်တွင် ဝန်ထမ်းနှစ်
သောင်းခန့်ရှိသည်။ ဆေးရုံရှိသင့်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့တော်
စည်ပင်၌ ကျန်းမာရေးဌာနရှိသည်။
ဆရာဝန်အများအပြားရှိသော်လည်း
မြို့တော်ခန်းမအောက်၌ သာမန်ဆေး
ပေးခန်းလေး ဖွင့်ထားသည်မှလွဲ၍
မည်သည့်ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ဆေး
ကုသမှုမျိုးမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ စည်ပင်
ဆရာဝန်များသည် ဈေးကျွန်းမာရေး
ကျောင်းကျန်းမာရေး စားသောက်ဆိုင်
များ ကျန်းမာရေး စသည်များလောက်
နှင့်သာ ပြီးနေကြ၏။ ရေရာသေချာစွာ
ဆေးဝါးကုသမှုမျိုး မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါ။
ဆေးရုံဖွင့်လှင် သူတို့ကလည်း ထုပ်
ချင်ကြပါသည်။ ဆေးရုံဖွင့်ခွင့်ရ
သဖြင့် သူတို့၏အခွန်းအစများ ပြင်
မကြံပါ။ ယခုလည်း မြို့တော်စည်ပင်
တွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံမရှိပါ။ လူသူ
ရေးဆေးပေးခန်းများကို သွားနေရာ

သည်။ ယခု ဒီဒိုကရေစီခေတ်
မြို့တော်စည်ပင်တွင် ဆေးရုံလုပ်ပြီးပြီ
လားတော့ ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။
မလုပ်ရသေးရင် လက်ရှိ မြို့တော်ဝန်
အနေဖြင့် လုပ်ပေးသင့်ပါသည်။
ဝန်ထမ်းတွေနှင့် သူတို့မိသားစုတွေက
ကျေးဇူးတင် ကြပါလိမ့် မည်။
အမှတ်တရပြောကြပါလိမ့်မည်။ လက်ရှိ
မြို့တော်ဝန်ကြီး စဉ်းစားနိုင်ရန် ဖြစ်ပါ
သည်။

နောက်ထပ်အကျိုးဆက်
တစ်ခု ပြောစရာရှိပါသည်။ ထိုကိစ္စမှာ
ကြံတောသမိုင်းဝင်းကြီး ရှင်းပြီးသော
အခါတွင် ပြန်မဟုတ်သံနှင့် ဆက်စပ်
နေသော မြေကေတော်တော်များများ
ကို နဝတအတွင်းရေးမှူး (၁)
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်အမိန့်ဖြင့် ပြန်ကြား
ရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ပေးလိုက်ရ၏။ ကေ
လေးငါးဆယ်ပါသွားသည်။ ဒါသာမက
မဲ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဌာနကွပ်ကဲမှု
အောက် မူးယစ်ဆေးဝါးပြတိုက်ကြီး
အတွက် နောက်ထပ်မြေများ သိမ်းပြန်
သည်။ ဒါလည်း နဝတ အတွင်းရေးမှူး
(၁) ၏ အမိန့်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်

တို့ ပိုင်ထားသည့် မြေ ၃ ပုံ ၂ ပုံ
လောက် ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော်
အပြေးအလွှားဆယ်လေးငါးကေ အုတ်
တံတိုင်း ခတ်လိုက်ရာ အမာခံအဖြစ်
ထိုမြေကြီးသာ Y.C.D.C လက်ထဲကျန်
ခဲ့၏။ ကျန်တာတွေအားလုံး သူများ
လက် ရောက်ကုန်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ
လက်မြန်လို့ဟေ့။ မြို့တော်စည်ပင်
အတွက် ဆယ်ငါးကေ၊ ကေ ၂၀
လောက် ကျန်ခဲ့တာ။ အဲလိုမဟုတ်ရင်
အားလုံး သူများလက်ပါကုန်တော့
မယ်”

ဟု စည်ပင်သာယာက
လူတွေက ဆိုကြကုန်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး
ကျော်ဝင်းလည်း ၁၉၉၃ ခုနှစ် နှစ်ကုန်
သူ စည်ပင်က ထွက်သွားချိန်အထိ
ဘာမှဆောက်မသွားနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
လုပ်ခဲ့တဲ့ ကားပွဲစားတန်းကြီးသာ ယခု
၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလကုန်
Y.C.D.C ပိတ်သိမ်းလိုက်ချိန် အထိ
တည်မြဲခဲ့ပါသည်ခင်ဗျား။
နောက်ထပ်ကားပွဲစားတန်းများ

ကျွန်တော်သည် ကြံတော
ကားပွဲစားတန်း ခေါ် ဟံသာဝတီယာဉ်
ရောင်းဝယ်ရေးစခန်းကို ဖွင့်လှစ်ပြီး
နောက်၊ နောက်ထပ်ယာဉ်ရောင်းဝယ်
ရေးစခန်း (၂) ခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။ တစ်ခု
က သာကေတသု ဓမ္မာလမ်းနှင့်
မင်းနန္ဒာလမ်းဆုံတွင် ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်
အရှေ့ပိုင်း ကားပွဲစားများအတွက်
ရည်ရွယ်၍ ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို
ကားပွဲစားတန်းမှာ ချောင်ကျပြီး
လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်း
သဖြင့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်သာခံ၍ သူ
အလိုလို ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့၏။
အတော်များများက ဟံသာဝတီကို
ပြေးကုန်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း
တာမှ မပြောတော့ပါ။ အများပြည်သူ
က လက်မခံတော့ သူဟာသူ အလိုလို
ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်သာ ဖြစ်၏။
ထိုမြေကွက်ကို မြို့တော်စည်ပင်ယာဉ်
စက်ဌာနသို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်
ရပါသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ တောင်
ဥက္ကလာတွင် (ယခု သာသနာရေး
ဝန်ကြီး) တရားမဝင် ရောင်းဝယ်နေသူ

များအတွက် သံသယလမ်းနှင့်
လေးထောင့်ကန်လမ်းမကြီး လမ်းဆုံ
မီးရထားလမ်း၊ ဂုံးကျော်တံတားကြီး
အောက်၌ ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ သံသယယာဉ်ရောင်းဝယ်
ရေးစခန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုစခန်းမှာ
ယနေ့တိုင် တည်မြဲ ရှင်သန်လျက်ရှိ၏။
ထိုစခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စခန်းဖွင့်ခါစ
ပြဿနာကြီးတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့သည်။
ပြဿနာမှာ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်၏။

ကားပွဲစားတန်းဖွင့်ပြီး
တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ ရန်ကုန်တိုင်း
ဒုတိင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဆန်းဆင့်
ရောက်လာသည်။ ဒုတိင်းမှူးက
ပွဲစားတန်းလူကြီးတွေကို အကုန်ခေါ်၍
လုံခြုံရေးစုထောင့်အရ ဤနေရာတွင်
ပွဲစားတန်းဖွင့်သည်ကို သဘောမတူ
ကြောင်း ထို့ကြောင့် ပိတ်သိမ်းပေးရန်
ပြောပါသည်။ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး
သမားတွေ ထကြွသောင်းကျန်းနေ
သဖြင့် တံတားကြီးအား ဖောက်ခွဲ
ဖျက်ဆီးခံရပါက လုံခြုံရေးအရ
ပြဿနာရှိနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်ရှိသူ
များကို ပြော၍ ကားပွဲစားတန်းများကို
အမြန်ဆုံး ပိတ်သိမ်းရန် မှာကြားပါ
တော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ပွဲစားတန်း
တာဝန်ခံအခွန်ဌာနမှ အရာရှိက
ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဖြင့် လှမ်းသတင်းပို့
သည်။ ကျွန်တော် ရုံးမှဆင်းလိုက်သွား
၏။ အားလုံးက အကျိုးအကြောင်း
ဝိုင်းပြောကြသည်။ စခန်းပြင်ဆင်ခ
အတွက်လည်း ငွေတွေ ကုန်ပြီးပြီ။
ဤစခန်းကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ရလျှင်
ကျွန်တော်လည်း သိက္ခာကျမည်။
ထို့ကြောင့် စခန်းလူကြီးများကို
နှစ်သိမ့်ပြီး ကျွန်တော်ရုံးပြန်ခဲ့သည်။
စခန်းမပိတ်သိမ်းရအောင် ဘယ်လို
လုပ်ရပါ။ တစ်ညနေလုံး အဖြေရှာ
သည်။ အဖြေရ၏။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်
ခဲ့သည်။ ညကျတော့ တိုင်းမှူးဗိုလ်ချုပ်
ခင်မောင်သန်းအိမ်ကို သွားခဲ့၏။

“တိုင်းမှူးကြီး ...
ကျွန်တော် နောက်ဖွင့်တဲ့ သံသယ
ယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေးစခန်းကို ဒီနေ့ပဲ
ဒုတိင်းမှူးက လာပိတ်သိမ်းနိုင်တယ်။

တံတားလုံခြုံရေး စိုးရိမ်ရလို့တဲ့။ စခန်း
ဖွင့်ဖို့အတွက် ငွေလည်း အများကြီး
ကုန်ပြီးပြီ။ တစ်ပတ် လောက်အချိန်
ကြာသွားပြီဖြစ်လို့ အရောင်းအဝယ်
တွေလည်း ဖြစ်နေပြီ။ ဒါ ပိတ်သိမ်း
လိုက်ရင် တရားမဝင် ယာဉ်ရောင်း
ဝယ်တာတွေ ဖြစ်ဦးမှာပဲ။ မကောင်း
ဘူးပေါ့ တိုင်းမှူးကြီးရယ်။ နည်းနည်း
ကြည့်ပြီးတော့ လုပ်ပေးပါဦးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်၏တင်ပြချက်ကို
တိုင်းမှူးဗိုလ်ချုပ် ခင်မောင်သန်းက
အသေအချာ နားထောင်သည်။
ထို့နောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြော
တော့သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေထို့
စခန်းဖွင့်ပြီးပြီ။ စခန်းအတွက် ပြင်ခ
ဆင်ခ ပိုက်ဆံတွေလည်း ကုန်ထားပြီး
ပြီ။ အရောင်းအဝယ်လည်း ဖြစ်နေပြီ
ဆိုတော့ စခန်းကို မပိတ်ပါနဲ့။ ဆက်
ဖွင့်ပါ။ ဒုတိင်းမှူးကို ကျွန်တော် ပြော
လိုက်ပါမယ်။ အဲ... တံတားလုံခြုံ
ရေးကိစ္စအတွက်တော့ တံတား
အောက်မှာ ကားတွေ မနေစေနဲ့ပေါ့
ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ...
တိုင်းမှူးကြီး”

“ကဲ... ကဲ... ဗိုလ်မှူး
ကြီးသောင်းဝေ... ပြန်... ပြန်”

ဤသို့ဖြင့် သံသုမာယာဉ်
ရောင်းဝယ်ရေးစခန်းမှာ ရှင်သန်သွား
တော့၏။ ဒါတွေကို ယနေ့ကားပွဲစား
တွေ သိကြမည်မထင်ပါ။ ထိုကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ဒုတိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
ဆန်းဆင့်(ယခုသာသနာရေးဝန်ကြီး)က
အစည်းအဝေးများတွင် ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့တိုင်း အတည်လိုလို၊ နောက်
သလိုလို၊ ပြောင်သလိုလို အောက်ပါ
အတိုင်း မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ
ကိုတော့ မပြောရဲပါဘူးဗျာ” ဟု
သတည်း။

ဟံသာဝတီယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေးစခန်း၏
နံရံ

၁၉၉၄ ခုနှစ်က ကျွန်တော်
အမကထလုပ်ပြီး ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်
ဟံသာဝတီယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေးစခန်း
ဦးသည် ယခု ၂၀၁၃ ခုနှစ် နှစ်စဉ်

နိဂုံးချုပ်သွားတော့သည်။

ဤစခန်းကြီးသည် ဆယ်
လေးငါး ခြောက်နှစ်ကြာ တည်မြဲခဲ့၏။
ကြက်ပျံမကျ စည်ကားခဲ့၏။ လူလေး
ငါးထောင်ကို အလုပ်ပေးခဲ့၏။
နဝတနယကခေတ် ကားသွင်းခွင့်များ
သိပ်မရှိသည့်ကာလ၌ ပြည်သူအများစု
၏ ကားနှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်ဆန္ဒ
များကို တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်း
အတာထိ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ
အနားယူပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ဟံသာ
ဝတီ ယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေးစခန်း
တစ်ဝိုက်သို့ အလွမ်းပြေ မကြာခဏ
ရောက်လေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ
ကိုအုံးထွန်းထမင်းဆိုင်သို့ ထမင်းသွား
စားတတ်ပါသည်။ ကိုအုံးထွန်းသည်
၁၉၉၄ စခန်းစဖွင့်ကတည်းက ထမင်း
ဆိုင်လာဖွင့်သူဖြစ်၏။ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေး အလွန်ကောင်းသလို
သူဆိုင်က ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်
လည်း ကောင်းပေသည်။ သူ့ဇနီးနှင့်
သမီးက စေတနာလည်း ကောင်း၏။
ထို့ကြောင့် ကားပွဲစားများ၏ ပင်တိုင်

ထမင်းဆိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ကိုအုံးထွန်းသည်
တစ်ရံရောအခါက ဇာတ်သမားဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် အနုပညာအခံရှိလေသည်။
ငယ်စဉ်အခါက မင်းသားကြီး ဝင်းဦး
ထံတွင်လည်း နေခဲ့ဖူးသည်။ ဝင်းဦးညီ
အောင်မိုး ခေါ် ကိုအုံးကြိုင်နှင့် ရင်းနှီး
သော ကျွန်တော်သည် သူ့နဲ့တွေ့တိုင်း
ဝင်းဦးတို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေအကြောင်း
ပြောဖြစ်၏။ သူတို့အဖေကြီး ပါမောက္ခ
ဦးဘညွန့်သည်လည်း ကျွန်တော်
ဘီအေတန်းတုန်းက ကျွန်တော်
စာသင်ပေးခဲ့ဖူးသည့် သမိုင်းဆရာကြီး
ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ကိုအုံးထွန်းနှင့်တွေ့ပြီးသည့်
နောက် ကားဝင်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်အုံးတို့
အတွင်းရေးမှူးကိုအောင်သန်းဝင်းတို့နှင့်
ပါ ဆုံဖြစ်သည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း
အောက်မေ့ဖွယ်များ ပြောဖြစ်သည်။

၂၀၁၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း
ကာလများ၌ ကျွန်တော် ခရီးထွက်
တာများလာ၍ သံယောဇဉ်ရှိသော
ဟံသာဝတီ ယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေး
စခန်းကြီးကို မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။
၂၀၁၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ဒီမိုကရေစီ

အစိုးရ တက်လာသောအခါသမယ၌ လွတ်လပ်စွာ လူဝိုင်း ကားတင်သွင်း ခွင့်ပြုခဲ့၏။ ထိုအခါ ကားတွေပေါ် လာသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ ကား Show Room တွေ အလျှိုလျှို ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကားသွင်းသည့် ကုမ္ပဏီများ Show Room ဖွင့်ကြ သည်။ Solo တစ်ကိုယ်တော်သွင်း သူများကတော့ ဟံသာဝတီ ကားစိုင်း ကြီးကိုသာသွားသည်။ Show Room တွေက အထွေထွေကုန်ကျစရိတ်များ

ကြောင့် ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ဟံသာဝတီ ကားစိုင်းက ကားတွေထက် ဆယ်သိန်း၊ ဆယ်ပေါင်းသိန်း ပိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝယ်လက်များက ဟံသာဝတီသို့သာ သွားကြတော့၏။ ပြီးခဲ့သည့် ဇန်နဝါရီ လက ကျွန်တော့်သား မန္တလေးမှ ဆင်းပြီး 7 Seater Life Ace တစ်စီး လာဝယ်သည်။ Super Custom ရရင်လည်း Super Custom ဝယ် မည်ဟုဆိုသည်။ Show Room တွေ လိုက်ကြည့်ရာ ဈေးများသည်။ အဆင်

မပြေပါ။ Super Custom တစ်စီး သိန်း ၁၇၀/၁၅၀ ဆိုသည်။ နောက် တော့ ဟံသာဝတီကားစိုင်းမှပင် Life Ace Seven Seater တစ်စီးကို သိန်း ၉၀ လောက်နှင့် ဈေးတည့်ဝယ်ယူ သွားခဲ့၏။

“Show Room တွေက ဟံသာဝတီကားစိုင်းထက် လေးငါးဆယ် သိန်း ဈေးများတယ်။ သူတို့က အခွန် ဆောင်ရုံမကဘူး ကြိုတင်ငွေလည်း သိန်းလေးငါးဆယ် သွင်းထားရတာ

မြေနုရာလည်း အခက်အခဲရှိတယ်။
ဒါကြောင့် ရှေးကြီးတာ”

ဟု သားတော်မောင်က သူ
မပြန်မီ ပြောသွားခဲ့ပါ သည်။

ဤသို့ဖြင့် အစိုးရသစ်တက်
လာပြီး Car Show Room များနှင့်
ဟံသာဝတီယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေးစခန်း
အားပြိုင်မှုမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာ၏။

ထိုအခါ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်
သည်မသိပါ။ မြို့တော်စည်ပင်က
ဟံသာဝတီကားဝိုင်းကြီးကို ပိတ်သိမ်း
မည်၊ အဆင့်မြင့် Car Plaza ကြီး
တည်ဆောက်မည်ဟု ဖြစ်လာတော့
၏။ ထိုအခါ ဟံသာဝတီကို ဖိုရိုလုပ်ကိုင်

စားသောက်နေသူများက တစ်ခဲနက်
ကန့်ကွက်ကြ၏။ ဆန္ဒဖော်ထုတ်ကြ၏။

မြို့တော်ခန်းမအထိ ချီတက်သွားကြ
တော့၏။ မြို့တော်စည်ပင် အခွန်ဌာန

မှ ကနဦး ရွှေ့ပြောင်းပေးသည့် နေရာ
အား ကောင်းစွာလက်မခံကြ၊ ကျွန်ုပ်တို့

ကြောင်း အဆင်မပြေကြောင်း ရှေးကွက်
ပျောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်စသည်

ဖြင့် Complaint တွေ တက်ကြ၏။
ဆိုနေရာမှာ အလုံမြို့နယ် သိရိမင်္ဂလာ

ဟင်းသီးဟင်းရွက်စား နေရာဟောင်း
ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံးတော့ အခွန်ဌာန
မှူး ဗိုလ်ကြီးကျော်မင်း ကိုယ်တိုင်

ဆန္ဒပြသူများနှင့် ဆင်းတွေ့ကာ
ပြည်လမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဆုံက

မင်းရဲကျော်စွာကွင်းကြီးကို ဖေးလိုက်မှ
ဆန္ဒပြမှုကြီးပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။

ဆန္ဒပြသူများ အထွတ်အထိပ်
ရောက်နေသည့် ဖေဖော်ဝါရီ နောက်ဆုံး

ပတ်က ကျွန်တော် ဟံသာဝတီကားဝိုင်း
ကို တစ်ခါသွားကြည့်ခဲ့၏။ ဆန္ဒပြ

သည့် ဆိုင်ဘုတ်တွေ အစီအရီထောင်
လို့ပါပဲခင်ဗျာ။

ဆန္ဒပြပွဲကြီးပြီးဆုံးပြီး ကား
တွေ မင်းရဲကျော်စွာကို ရွှေ့သွားတော့

ကျွန်တော် တစ်ခါခေါက်သွားကြည့်ခဲ့
သေးသည်။ မင်းရဲကျော်စွာက ကွင်း

ပြောင်ထီးထီးကြီး၊ အားလုံး အထိုင်ကျ
အောင်တော့ အတော်လုပ်ယူရပါဦး

မည်။
ဟံသာဝတီကတော့ ရှေး

ယခင်ကတည်းက သုသာန်အိုကြီးဖြစ်
၍ ကုက္ကိုပင်အိုကြီးများ၊ သရက်ပင်အို

ကြီးများ၊ ပိတောက်ပင်အိုကြီးများ
စိန်ပန်းပင်အိုကြီးများနှင့် Century

Tree များ ဝန်းရံနေပြီး အရိပ်အာဝါသ
ကောင်းလှပါ၏။ စပြောင်း ကတည်းက

ကားဝယ်ရောင်းသမားများက ကျေနပ်
ကြ၏။

မင်းရဲကျော်စွာကတော့
ဟံသာဝတီလို အရိပ်အာဝါသ

ကောင်းကောင်းမရှိ၍ အပူဒဏ်ခံစား
ကြရ၏။ ပြောမည်ဆိုက ပြောစရာပါ

ပေ။ သို့ရာတွင် Location ကောင်းပြီး
မှက ၁၀၀ ခန့်ကျယ်ဝန်းသောကြောင့်

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကားပွဲစားများက
လက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်
ကမကထလုပ်ကာ တည်ဆောက်ခဲ့

သည့် ဟံသာဝတီယာဉ်ရောင်းဝယ်ရေး
စခန်းကြီးကား ၂၀၁၃ ခုနှစ် မတ်လ

တွင် နိဗ္ဗိတံသွားပါပြီခင်ဗျာ။
ကျွန်တော့်အတွက်တော့

လွမ်းရတဲ့ အဖြစ်ကလေးတွေပေါ့
ခင်ဗျာ။

ရှေ့လဆက်ရန်

သူမကောင်းဘူးထင်သလား

မင်းကင်းအောင်နေ

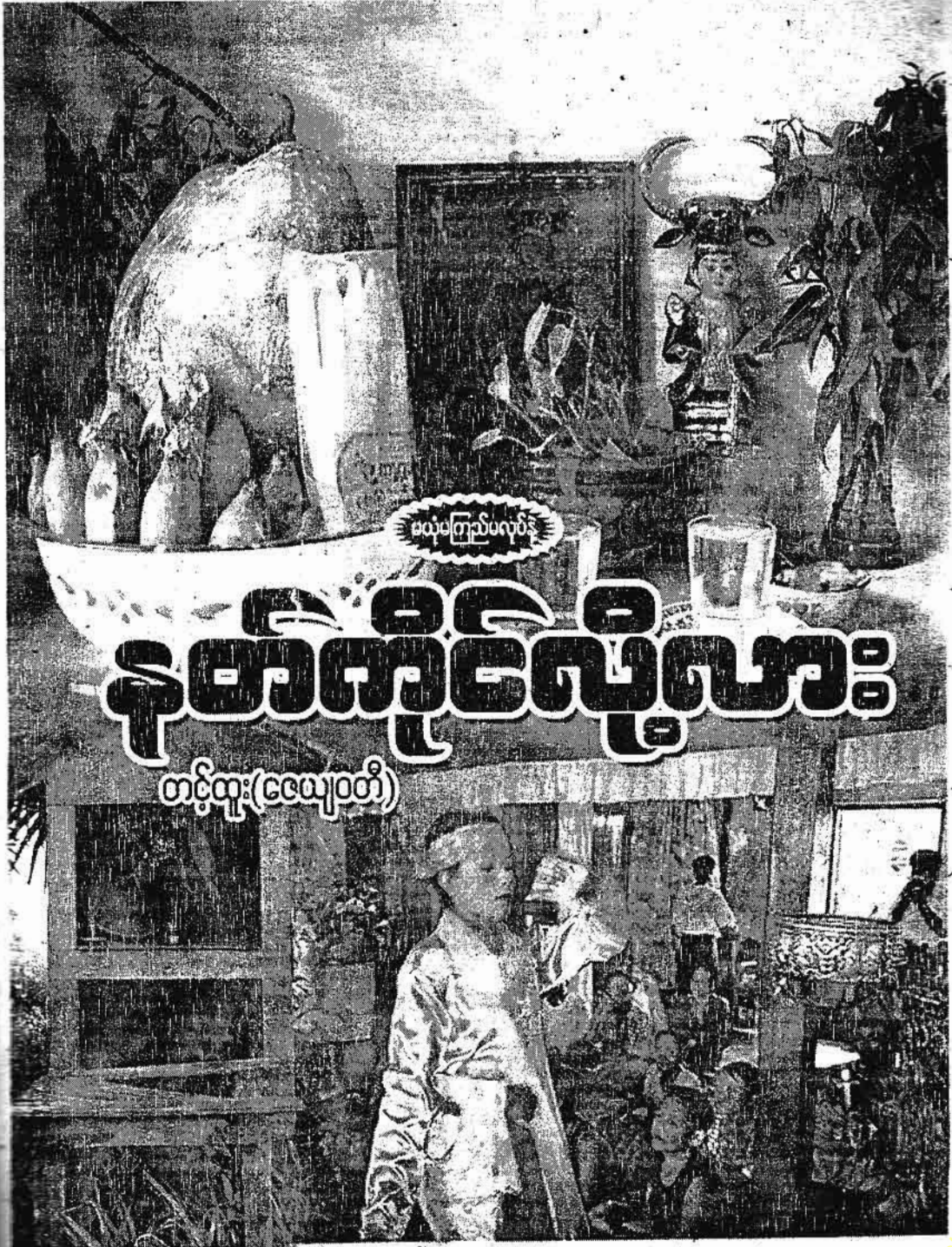
မင်းသူနဲ့မကင်းနိုင်ဘူးလား

မင်းကောင်းအောင်နေ.....

(၆၀) ကြိမ်မြောက်ထွက်ပွဲ

အတတ်တိုးတော် အောင်မင်းခေါင်၏ ဆုံးမစကား

မသုမကြည်မလှမ်း

နတ်ကျွန်းလှည်း

တင့်ထူး(လေယျာတံ)

လူတို့သည် ဘုရား တရား သံဃာအား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူမျိုးတိုင်း ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်တိုင်း၌ အိမ်ဦးခန်းခေါင်းရင်းတွင် ဘုရားစင်တည်ထားကာ ဘုရားရှင်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဘုရားအနေကတတင်၍ ကိုးကွယ်ထားကြသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်လှူခြင်း၊ ဘုရားပန်း ကပ်လှူခြင်း၊ ညဘက်၌ ဘုရားဆီမီးထွန်းညှို့ပူဇော်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရား ဘာဝနာပွားများ ရှုမှတ်ခြင်း အလုပ်များကို ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ ဘုရား တရား သံဃာမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ ဟူ၍ ယုံကြည်ထားကြသည်။

ထို့အပြင် တချို့က ဘုရား တရား သံဃာများကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်ဆည်းကပ်ခြင်းအပြင် နတ်များကိုလည်း ယုံကြည်ကြသည်။ နတ်ကို ယုံကြည်၍ ပသလျှင် နတ်မှ ကောင်းကျိုးများ ပေးသည်ဟု ယုံကြည်သည့်အလျောက် ဘုရားစင်နံဘေး၌ အနည်းငယ်နိမ့်သော နေရာတွင် နတ်ပွဲပသရန် စင်ကလေး

ဆောက်၍ ငှက်ပျော၊ အုန်းပွဲ မပြတ် ပသထားကြသည်။ နတ်တို့အား ပသထားခြင်းဖြင့် လူတို့အား ဘေးအန္တရာယ်များမှ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ ဇီပွားဥစ္စာတိုးပွားအောင် မစပေးသည်။ သွားလေရာ လာလေရာတွင် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးသည် ဟု ယုံကြည်ကာ ကိုးကွယ်ကြပါသည်။

အလှူအတန်းလုပ်ကြ၍ ရဟန်း သံဃာများ ပင့်ဖိတ်ကာ ဆွမ်းအစရှိသော ဒါတပွဲဝတ္ထုအစုစုတို့ကို ပေးလှူသည့်အခါ သံဃာတော်တို့မှ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ပေးကြသည်။ အဆင့်၌ လှူဒါန်းမှု အစုစုအတွက် ရေစက်သွန်းချပေးရာတွင် ဘုရား တရား သံဃာ၊ အဖ၊ အဘိုး၊ အဘွားများအား အစထား၍ အိမ်စောင့်နတ်၊ ကိုယ်စောင့်နတ်၊ ခြံစောင့်နတ်၊ လမ်းစောင့်နတ်၊ ရပ်ကွက်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင် ၃၇ မင်း၊ ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အာသကာစိုး၊ လောကဝိလနတ်မင်းကြီးများနှင့်တကွ သမာဒေဝနတ်များအပေါင်းအား ကောင်းမှုကုသိုလ်

၏ အကျိုးကို အမျှရကြပါစေ ဟူ၍ မေတ္တာရှိပေးဟောကြားပေးပါသည်။

တချို့က မင်းကြီး မင်းလေး ညီနောင်နတ်နှစ်ပါးအား အထူးယုံကြည်ကြသည့်အလျောက် တောင်ပြုံးပွဲတော်ကာလ၊ အဘထွက်ပွဲတို့သို့ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ နှစ်စဉ်မပြတ် သွားရောက် ပသနတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်မှာ တို့မပေါက်အောင် စည်ကားလှသည်မှာ အထင်ကရပင် ဖြစ်လေသည်။

မြို့များ၌ မြို့တော်ရှင်၊ ရွာများ၌ ရွာတော်ရှင်များကို နတ်ကွန်း နတ်နန်းဆောက်၍ ပသထားကြသည်။ သားရတနာများ ရှင်ပြုရာတွင် ရှင်လောင်းလှည့်ရာ၌ အန္တရာယ်ကင်းပြီး အလှူကြီး ချောချောမောမော ပြီးမြောက်အောင်မြင်နိုင်ရန် နတ်ပြပေးကြရသည်။ ထိုနတ်ပြသည့် အလေ့မှာ မြန်မာ့ရိုးရာ အစဉ်အလာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုမင်းမောင်က ရွာသာယာရွာကလေး၌ မူလတန်းကျောင်းအုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရင်း ထိုရွာသူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကာ ထိုရွာမှာပင် နေထိုင်လျက် ရှိသော

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း၏ သား
ရှင်ပြွဲဖိတ်ကြားလာသဖြင့် ရန်ကုန်မှ
တကူးတက လာခဲ့ရလေသည်။

“ဟာ . . . မင်းမောင်ပဲ။ ငါ့ရဲ့
အလှူပွဲကို အခုလို တကူးတက ရောက်
လာတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ သူငယ်
ချင်းရာ”

“လာရမှာပေါ့ကွ။ မင်းနဲ့ငါက
ကျောင်းနေဖက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
တွေပဲ မဟုတ်လား ဟန်ဝင်းရာ”

“ဟုတ်တယ်နော်။ ငါတို့
ကျောင်းပြီးသွားကြပြီး ကိုယ်ဝါသနာပါရာ

အဆုတ်တွေ ကိုယ်စီ ထမ်းခဲ့ကြတော့
ငါက ဒီရွာကလေးမှာ ကျောင်းဆရာ
အဖြစ်နဲ့ တာဝန်ကျခဲ့ပြီး ရွာသူတစ်
ယောက်နဲ့ လက်ဆက်နေထိုင်ခဲ့တော့
မင်းနဲ့ငါ အနေဝေးခဲ့ကြပြီး မတွေ့ဖြစ်ခဲ့
ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း . . . မင်းကတော့ မင်းရဲ့
ဇနီးမယား သားသမီးတွေနဲ့ ပျော်နေလို့
ငါ့ကို သတိရချင်မှ ရမယ်။ ငါကတော့
မင်းကို အမြဲသတိရနေပါတယ်ကွာ”

“ကိုဝင်းရေ . . . ရှင်တို့နှစ်
ယောက် အိမ်ပေါက်ဝမှာပဲ စကား ရပ်

ပြောနေကြတော့မလို့လား။ ရှင်သူငယ်
ချင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ပါကွာ။ ငါတို့ အခုလို
ပြန်ဆုံတွေ့ကြရတော့ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်
ကြပြီး ရပ်ပြောနေမိကြတာပါကွာ”

“လာ . . . သူငယ်ချင်း အိမ်
ပေါ်တက်ကြရအောင်။ မင်းက အလှူ
ရက်မတိုင်မီ ကြိုရောက်လာခဲ့တော့ ငါ
တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေးဟောင်းနောင်း
ဖြစ်တွေ ပြန်ပြီး စားမြဲပြန်နိုင်ကြတာ
ပေါ့ကွာ”

ဟန်ဝင်း၏ ဇနီးသည် အေးအာ

က မင်းမောင်အနားသို့ ရေနွေးကြမ်း ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ မုန့်ဆီကြော်၊ လက်ဖက်သုပ် အပြည့်များနှင့် လာ၍ ချပေးလေသည်။

“ကိုမင်းမောင်...ရထားစီးလာခဲ့ရတော့ ခရီးရှည်ပြီး ပြီးငွေလာခဲ့မှာပဲ။ ဟောဒီ ရေနွေးကြမ်းလေး သုံးဆောင်ပါဦး။ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်လုံးတွေ၊ မုန့်ဆီကြော်တွေလည်း အမောပြေ ပြည့်ပါဦးရှင်”

“ဒီပေါက်ပေါက်ဆုပ်နဲ့ မုန့်ဆီကြော်တွေက အလှူအတွက် လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“အလှူအတွက်က သပ်သပ်ရှိပါတယ်ရှင်။ ဒါက ညှော်သည်ရောက်လာရင် ညှော်ခံနိုင်အောင် အပိုဆောင်ပြီး လုပ်ထားခဲ့တာပါရှင်”

မင်းမောင်လည်း ကျေးလက်အလှူတွင် ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ကြော်ထားသော မုန့်ဆီကြော်နှင့် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်လုံးများကို အားပါးတရ စားခဲ့လေသည်။

“ကျုပ်တို့ဦးမှာ လုပ်တဲ့ အလှူတွေက မုန့်ဆီကြော်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်

တွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဈေးက အဆင်သင့်ကြော်ထားတာကို ဝယ်ကြတာလေ။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ စိတ်ကြိုက်ကြော်ထားတဲ့ မုန့်ဆီကြော်လောက် ဘယ်စားကောင်းပါ့မလဲဗျ။ အမြဲစိသကဲ့သို့ ကြော်ခဲ့ကြတာကိုး”

“သူငယ်ချင်းအလှူရက်မတိုင်မီ ကြိုတင်ရောက်လာခဲ့တာ ဟန်ကျတယ်ဟေ့။ ဒါမှ ကျေးလက်ရဲ့အလှူလုပ်ကြပုံကို မင်းကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့သွားမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ... ငါက ကျေးလက်အလှူကို တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးကွ။ ငါတို့ရန်ကုန်မှာတော့ ခဏခဏ အလှူရှင်လောင်းလှည့်တာရော၊ ပွဲကြီးနေ့ရော သွားဖူး လိုက်ဖူးပါရဲ့ကွ။ များသောအားဖြင့် ရှင်လောင်းတွေကို ကားနဲ့တင်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားလှည့်ကြတာ များတယ်ကွ။ နောက်ကတီးဝိုင်းကလည်း ကားနဲ့ပဲ တင်ယူလာပြီး တီးမှုတ်ကြတာလေကွ။ ပြီးတော့ အလှူပွဲကြီးရက်မှာ ကျွေးမွေးညှော်ခံရင်လည်း အလှူဖိတ်စာပြမှ ကျွေးမွေး

ကြတာကွ”

“ဟင်...ဘာပြုလို့ အလှူ

ဖိတ်စာပြတာလဲကွာ”

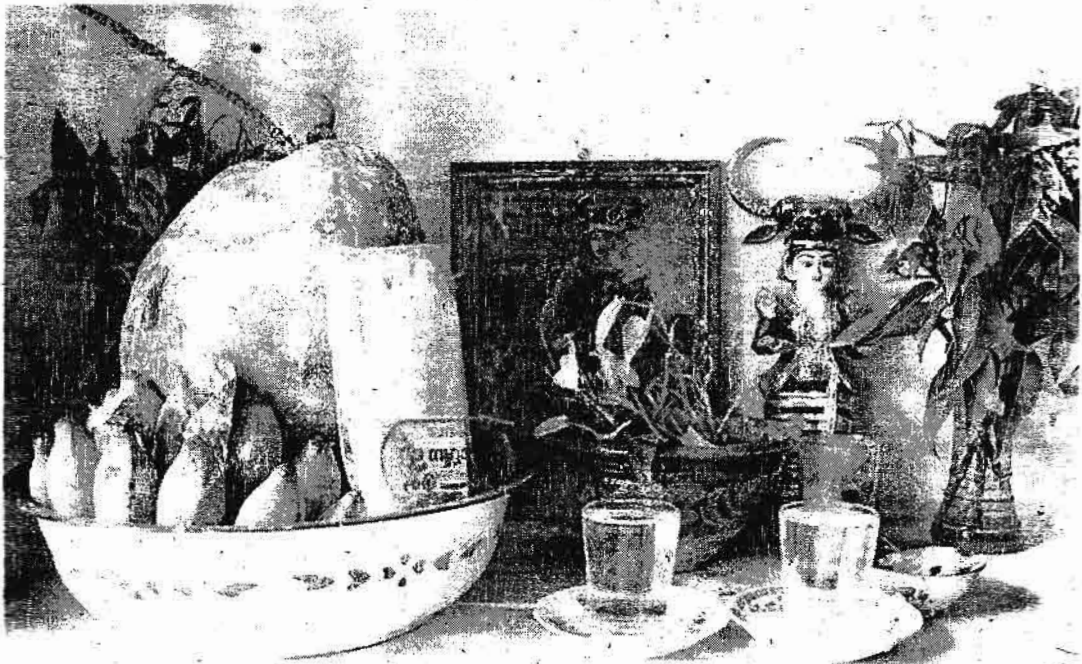
“ဒီလိုလေကွာ။ မြို့အလှူမှာ ဖိတ်ကြားသူရော မဖိတ်သူရော ဝင်စားကြတာကွ။ တချို့အလှူဆိုရင် ဆိုတာသမား၊ စက်ဘီးဆိုင်ကယ်သမားတွေပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်စားကြတာလေ။ ဒီတော့ ဖိတ်ကြားတဲ့ ညှော်ပရိသတ်အတွက် မုန့်ပြီးချက်ပြတ်ထားတာတွေက မလောက်မငုံတွေ ဖြစ်ကုန်ရောလေကွာ”

“အင်း...ငါတို့ကျေးလက်က
အလှူတွေ လှူကြရင်တော့ အလှူ
ရှင်တွေက ထမင်းရည်ချောင်းစီးအောင်
လှူပေးကြတာကွ။ ရွာထဲက လူတွေများ
ဆိုရင် ကုလေး၊ လူကြီး၊ အဘိုး၊ အဘွား
တွေပါ တစ်ယောက်မကျန် လာစားကြ
တာလေ။ ရွာထဲမှာ အလှူရှိတဲ့ရက်ဆို
ရင် တစ်ရွာလုံး ဘာမှမချက်ကြလို့ မီး
ခိုးတိတ်ပဲကွ။ ငါတို့တောမှာက ကြီး
ကြီးကျယ်ကျယ် မလှူလောက်သေးရင်
မလှူသေးပဲ အလှူအတွက် ရည်မှန်း

ပြီး စုဆောင်းခဲ့ကြတာကွ။ အဲ...လှူ
လောက်ပြီဆိုတာနဲ့ စေတနာဗရပွနဲ့
ကျွေးမွေးလှူဒါန်းတတ်ကြတာလေကွာ”
မင်းမောင် ရှင်လောင်းလှည့်
သည့်နေ့က တစ်ရွာလုံးမှာရှိကြသော
အပျို၊ လူပျို၊ ကာလသား၊ ကာလသမီး
များက အစွမ်းကုန် ချယ်သကြကာ
ရှင်လောင်းလှည့်လိုက်ပါကြသည်။ မိမိ
ဖန် ရှိကြသူတွေက ကွမ်းတောင် ပန်း
တောင် ကိုင်ကြရသည်။ ရှင်လောင်း
များအား ဂုတ်ပေါ်တွင် ကားယားခွတင်

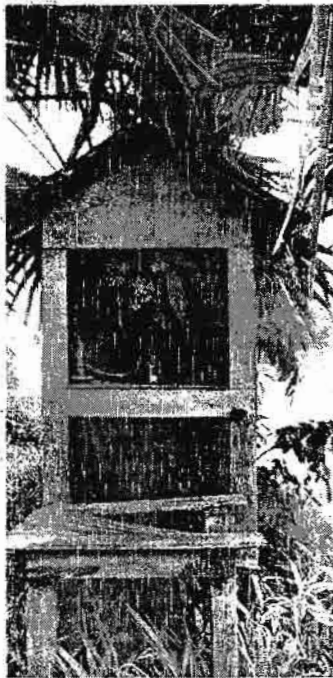
၍ ထမ်းကာ လှည့်လည်ကြသည်။
အိုးစည်ဝိုင်း၊ ခိုးပတ်ဝိုင်းများကလည်း
တီးမှုတ်လိုက်ပါကြ၏။ မရှိနိုင်သော ဦး
ရွှေရိုးအကမှာလည်း ကြည့်မြင်ရသူများ
အဖို့ ရယ်ရွှင်စရာဖြစ်နေ၏။ ကုလား
ဆာမိ၏ ဟန်ပါပါအကမှာ တဝါးဝါး
တဟားဟားနှင့် ပွဲကျနေကြသည်။
နောက်ရက်တွင် နံနက် စော
စောကတည်းက အလှူမဏ္ဍပ်ထဲမှ
ဆိုင်းဆိုင်းက ပြောခေါက်အသံပေးနေ၏။
မကြာမီ ရွာထဲမှ ညွှပ်ပရိသတ်များ

တဖွဲ့ရောက်လာကြကာ အလှူထမင်း
ဟင်းများအား အားပါးတရ စားသောက်
ကြတော့သည်။ ကျွေးမွေးညှပ်သူများ
မှာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်ကြဘဲ
ညှပ်ဝတ်ကျေအောင် အလစ်အလပ်
မရှိရအောင် ဂရုတစိုက်ညှပ်ခံကျွေးမွေး
ပေးနေကြလေသည်။

အလှူပြီးသည့်ညပိုင်းတွင် ဟန်
ဝင်းအိမ်၌ ညစာစားပြီး၍ ရေနွေးကြမ်း
သောက်နေကြသည်။

“ဟန်ဝင်းရာ...မနေ့က အလှူ
ကို လာတဲ့လူတစ်ယောက်က လက်

တစ်ဖက်ပြတ်နေခဲ့တယ်ကွာ။ မွေးရာ
ပါလားကွာ။ သူ့ကိုမြင်ရတာ စိတ်
မကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ဪ...မင်း ရွာထဲက ဖိုး
ချစ်ကို တွေ့တာထင်တယ်။ ဒီအကောင်
အဖြစ်က နတ်ကိုင်တယ်လို့ ဆိုရမလား
ပဲကွာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲကွာ။
ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကွာ . . .ဒီအကောင်က
အရက်သမားလေ။ အရက်ကို မပြတ်
အောင်သောက်ခဲ့တာကွာ။ အဲ . . .သူ
ညနေတိုင်း ဗြူက အရက်ဆိုင်ကို အရက်
သွားသောက်နေကျလေ။ သူ သွားတဲ့
လမ်းနံဘေးမှာ နတ်စင်တစ်ခုရှိတယ်
ကွာ။ ယုံကြည်ကြသူတွေက ဒီနတ်စင်
မှာ ငွေအကြွေစေ့လေးတွေ လှမ်းပစ်ပြီး
ပသကြတယ်။ အဲ . . .ဖိုးချစ်က အဲဒီ
ငွေအကြွေစေ့တွေယူပြီး အရက် သောက်
ပစ်တာလေကွာ။ အဲ . . .တစ်နေ့တော့
နတ်စင်မှာ ဘာအကြွေစေ့မှ မတွေ့တာ
နဲ့ ဒေါပွပြီး ဒီနတ်စင်တွေဟာ ဘာ
တန်ခိုးမှမရှိကြဘူး။ ရှိနေလည်း အပိုပဲ
ဆိုပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်ချိုးခဲ့လို့ လက်ပြတ်၊

ခေါင်းပြတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်လေ”
“ဟာ...ဒီလူ တော်တော်နဲ့
တာပဲ”

“ဟုတ်ယုတ်လေ။ လူက မှာ
ရူးရူးဖြစ်နေတော့ အကောင်း အဆိုး
မစဉ်းစားဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ် မဟုတ်
ကြည့်လို့ မပသချင်နေပေါ့။ အခုလို မရှိ
မသေ့ မလေးမစားလုပ်တာ ဘယ်တော်
ပါ့မလဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ ယုံကြည်ကြ
သူတွေက ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပသ
ထားတဲ့ငွေအကြွေစေ့ကိုလည်း ယူပြီး
အရက်သောက်ပစ်သေးတယ်။ လူ့ထား
တာ မရှိလို့ အကြွေစေ့တွေမတွေ့ခဲ့
တော့ နတ်ရုပ်တွေဟာ ဘာတန်ခိုးမှ
မရှိဘူး။ အလကားပဲဆိုပြီး နှုတ်နဲ့စက်ကား
ခဲ့သေးတယ်လေကွာ”

“မင်းပြောနေတဲ့အကြောင်း
တွေက ဖိုးချစ် အရက်သမား နတ်ဆီက
သူများလှူတန်းပသထားတဲ့ ငွေအကြွေ
စေ့တွေယူပြီး အရက်သောက်ခဲ့တာပဲ
ပြောရသေးတယ်နော်။ ဘာကြောင့်
လက်တစ်ဖက်ပြတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ

မပြောရသေးဘူးကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ဖိုးချစ် ဘာကြောင့် လက်တစ်ဖက်ပြတ်ခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြောတော့မှာပါ”

“ဒီလိုကွ... ဒီလို နတ်ရုပ် တွေ ရိုက်ချိုးခဲ့ပြီး တစ်လလောက် အကြာမှာပေါ့ကွာ။ ဖိုးချစ်ဟာ မြို့က အရက်ဆိုင်မှာ အပေါင်းအသင်း အရက် သမားတွေနဲ့ အရက်သောက်ခဲ့တယ်ကွ။ အရက်က များသွားတော့ ရွာကို ယိုင် ထိုးပြီး တစ်လမ်းလုံးပြည့်အောင် လျှောက်လာခဲ့တာပေါ့ကွာ။ ဒီလို လျှောက်လာခဲ့ရင်း သံလမ်းကို ဖြတ် ကျော်ခဲ့တော့ လူက မဟန်နိုင်တော့ တာနဲ့ သံလမ်းဘေးမှာ လဲကျသွားခဲ့ ထယ်လေ။ လဲကျခဲ့တော့ သံလမ်းကို ထက်တစ်ဖက်နဲ့ ပိုက်ပြီး အိပ်ပျော် သွားခဲ့သတဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ ညဘက် သွက်လာတဲ့ရထားက မှောင်နေတာမို့ နီးရောက်လာမှ တွေ့ပေမယ့် ရထား ခရီးနဲ့ရပ်ချိန်မရတော့ပဲ သံလမ်းကို အိပ်ပြီး အိပ်နေတဲ့က ဖိုးချစ်ရဲ့ လက် တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကြိတ်သွားခဲ့လို့ အခု လက်တစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတာဘဝ

ရောက်ခဲ့ရတာပဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ နတ်ဆို တာ မိမိ မယုံကြည်လို့ မပသချင်နေ လို့ရတယ်။ အတင်းယုံကြည်ပသရမယ် လို့ မဆိုထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ နတ်တွေကို တော့ မစော်ကားသင့်ဘူးလေ။ နတ်ဆို တာမျိုးက ကောင်းကျိုးပေးချင်လည်း ရတယ်။ မကောင်းကျိုးပေးချင်လည်း ရတယ်ကွ။ မယုံကြည်လို့ မပသချင်ရင် ကောင်းကျိုးရော၊ မကောင်းကျိုးရော မပေးနိုင်ပေမယ့် သူတို့ကို ကိုယ်ထိ

လက်ရောက် ကျူးလွန်စော်ကားခဲ့ရင် တော့ မကောင်းကျိုးပေးတော့တာပေါ့ ကွာ”

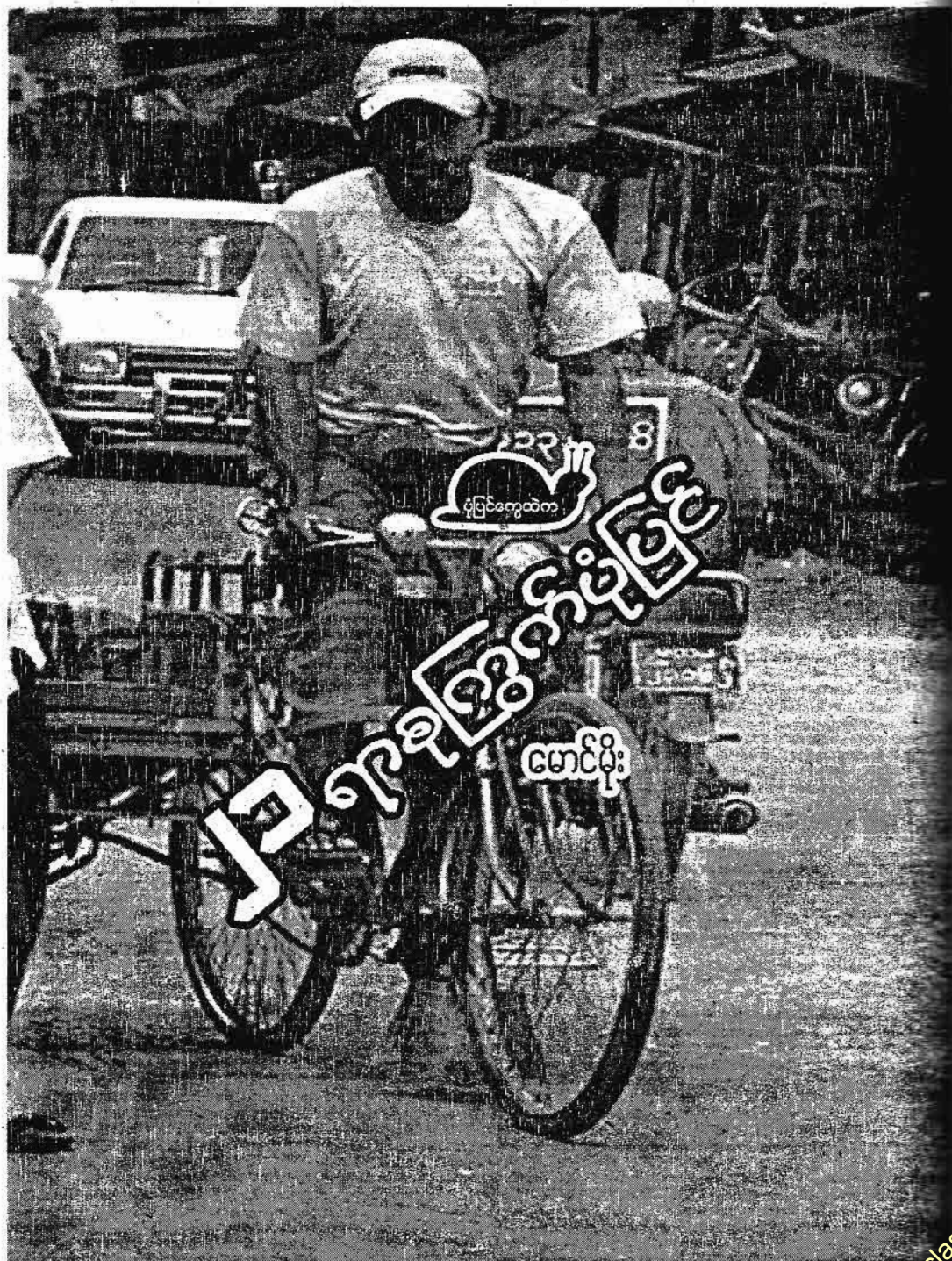
“အေးလေ... ရွာကလူတွေက တော့ ဖိုးချစ် အခုလို လက်တစ်ဖက် ပြတ်ခဲ့တာဟာ နတ်စင်က နတ်ရုပ်တွေ ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ချိုးခဲ့တဲ့ ဆိုးကျိုးတရားကြောင့် နတ်ကိုင်ခံရ တယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတယ်လေကွာ”

“အခုထော့ကွာ... ဖိုးချစ် ဘဝ က ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်ဘဲ သူတကာ ပေးစားကမ်းစားလေးတွေ စားပြီး အသက် ရှင်နေခဲ့ရတာလေကွာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း နတ်ကိုင်ခံရသော ဖိုးချစ်အကြောင်း ပြောနေသဖြင့် အတော်ညဉ့်နက်သွား ပြီဖြစ်၍ အိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်ခဲ့ကြလေ တော့သည်။

တင့်ထူး(ဝေယျဝတီ)

အနန္တော အနန္တငါးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော ဆိုက်ကား ဆရာ ကိုဘမုန်နှင့် သုံးပင်နှစ်ခန်း သက်ငယ်မိုးအိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို သိမ်းကြုံးပိုင်ပိုင် အုပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့်ရထားသော အိမ်ရှင်မဟူသည့် ဘွဲ့ထူးကြီးတစ်ရပ် အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည့် မမင်းခံတို့တွင် ဧရာဝတီဘမုန် အမည်ရသည့် အဝေးသင်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသော်လည်း ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ ၁၅၀၀ တန်ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေသည့် သမီးကညာ ပျိုတစ်ယောက်ရှိလေ၏။ အနီကဲ့သို့သော ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးကြီး သမီးရတနာသည် ကိုဘမုန်တို့၏ ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ် ဝယ်စရာမလို၊ ဂက်ဆိုင်ဆိုတာ တို့အရာ မဟုတ်ဟုဆိုအပ်သော ဆိုက်ကား သမားများလောကတွင် နောက်ဆုံးတွေ့ရသော ဟယ်လီပီယပ်ကြယ်တံခွန်ကြီးကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပနေပေတော့သည်။ သို့ကလိုဆိုပြီး တစ်နေ့ မမင်းခံပြောသည်မှာ -

“တော့ အဖေလုပ်တဲ့လူကြီးတော့ သမီးကို ဆိုက်ကားသမားငွေခိုး

သား ထွန်းကိုက ကြိုက်နေသတဲ့တော့။ ဖအေက နာမည်သာ ငွေခိုး သူဆိုက်ကားတောင် အနိုင်နိုင်ပြင်နေရတာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

“အဲသဟာဖြင့် မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာတုန်း ပြောဦးမှပေါ့”

“အိုတော် . . . ကျုပ်ကတော့ ဆိုက်ကားသမားသမီး ဆိုက်ကားသမားသားနဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ပါဘူး”

“နို့ . . . ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့မှ ပေးစားမယ်လို့ စဉ်းစားထားသတဲ့”

“ကျုပ်ကတော့တော် ကျုပ်သမီးဟူတဲ့သူဟာ လစာလည်း ကောင်းရမယ်၊ ဂုဏ်လည်း ရှိရမယ်၊ အများကလည်း လေးစားပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့လူနဲ့မှ ပေးစားနိုင်မယ်”

“ဟေ့ . . . မယ်မင်းခံ မင်းဥစ္စာလောဘာမကြီးလွန်းဘူးလား။ လိုချင်တဲ့အချက်တွေက များလှချည်ကလားအေ”

“လောဘကြီးတယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲတော့။ ကိုယ့်သမီးဘက်ကလည်း နည်းတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်မှ မဟုတ်တာ။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ကြီးများတောင် ရထားတာပဲဟာ”

“အေး . . . ဟုတ်ပဲဦး၊ အိုလည်း မင်းပြောတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ ပြည်စုံတဲ့သူကို စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ကိုဘမုန် သူမေးစေချွန်ချွန်လေးကို လက်နဲ့ပွတ်ပြီး စဉ်းစားသည်။

“ဟုတ်ဦး၊ မအေလုပ်တဲ့လူရေဟုတ်ဦးဟ”

“ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့တော့”

“လစာလည်း ကောင်းရမယ်၊ ဒီလို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နောက်ပြီး ဂုဏ်လည်း ရှိရမယ်ဆို”

“ဒါပေါ့”

“အများကလည်း လေးစားပြီး ထင်လည်းထင်ပေါ် ကျော်လည်းကျော်ကြားရမတဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်သပ ဟုတ်သပ”

“ဟေ့ . . . အဲဒါ မြန်မာနေရှင်နယ်လိဒ်မှာ ကစားနေတဲ့ ဘောလုံးသမားတွေပေါ့ကွာ။ သူတို့နဲ့ သွားဆွေးနွေးရမဟေ့”

အနီကဲ့သို့ သူတို့၏အိမ်ဂေဟာ

လွှတ်တော်တွင် အချေအတင် ဆွေး
နွေးသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသကာလ နာမည်
ကြီး ဘောသမားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့
ဆုံ ညှိနှိုင်းရာတွင် ထက်ရှိလာသည့်
အဖြေသည်ကား...

“ကျွန်တော်တို့မှာ ခင်ဗျားတို့
ပြောသလို လစာလည်း ကောင်းပါ
တယ်။ ပြည်သူတွေကလည်း လေးစား

အားကိုးကြပါတယ်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
သင့်သလောက်လည်း ကျော်ကြားပါရဲ့။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ရတဲ့သူ
ရှိပါသေးတယ်”

“အလို...မင်းတို့ကတောင်
ကြောက်ရတဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်လိုလူမျိုး
ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်တို့နည်းပြဆရာပါ

ဗျာ။ သူက ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆို
ပြေးဆိုပြေး။ ခုန်ဆိုခုန်၊ အမလေး---
သူပြောသမျှ လုပ်ရတာ သူ့ဆီသာ သွား
ပါဗျာ”

အဲသလိုနဲ့ နည်းပြဆရာဆို
သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဆီကို ရောက်
ဒီတစ်ခါဖြင့် အကြိုက်တွေ့ပဟဲ့လို့ ထို
ဘုန်း ထင်ထားသော်လည်း နည်းပြ
ဆရာ၏ အဆိုအမိန့်မှာ ဤသို့တည်း။

“ကျုပ်ဟာ ဘောလုံးနည်းပြ
ဆိုတော့ ဘောလုံးသမားတွေက ကျုပ်
ကို ကြောက်ရတာ မဆန်းပါဘူးဗျာ။ အဲ
ဆန်းတာကတော့ ကျုပ်ကလည်း
ကြောက်ရတဲ့သူ ရှိသေးသဗျ”

“အလို...ခင်ဗျားလို လူရင့်
မကြီးကတောင် ကြောက်ရတဲ့သူ ရှိ
သေးတယ် ဟုတ်”

“ဟုတ်ပဗျာ...ဟုတ်ပ။ ကျုပ်
မှာ သူ့ကို မလေးမစားလုပ်လို့ မရဘူး
ဗျာ။ သူ မေးရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ဖြေရတယ်။ သူ့ကို ‘လေးလေးစားစား’
ဆက်ဆံရတယ်။ အဲလိုမှ မဟုတ်ရင် သူ
သတ်ရင် သေမှာဗျာ”

“ဘယ်လို...သတ်ရင် သေမယ်

ဟုတ်စ"

"သတ်တယ်ဆိုတာက စား
တွေ၊ လက်နက်တွေနဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။
ကလောင်လေးနဲ့၊ -ကလောင်လေးနဲ့။
သူကလောင်လေးတစ်ချက် မွေလိုက်
ရင် ကျုပ်တို့ကို သတ်သလို ဖြစ်သွား
တာကို ပြောတာ"

"ဘယ်လိုလူပါလိမ့်နော်"
"ဂျနယ်လစ်ဗျ...ဂျနယ်လစ်။
အဲ...သူ့ဆီသာသွားပါဗျာ"
ကိုဘမန်နဲ့ မဒမ်ဘမန်တို့
ဂျနယ်လစ်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်
မြတ်ထံ ရောက်သောအခါ...

"ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူက
ကျွန်ဆီ လွှတ်လိုက်တာလဲဗျ"
"ဟိုဘောလုံးနည်းပြဆရာကြီး
ဗျာ"
"ဒီလူကတော့ လုပ်တော့
မယ်။ အဲဒါ သူနည်းစနစ်ဗျ။ သူက ခံ
စစ်အသားပေးပြီး ကောင်တာနဲ့ တန်ပြန်
တိုက်စစ်ဖွင့်တတ်တာ"

ကိုဘမန်တို့မှာ ခံစစ်အသား
ဆီကို ကောင်တာနဲ့ တိုက်စစ်တို့ ဆို
တာတွေကို နားမလည်တော့ မျက်လုံး

လေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ကြည့်
နေသည်။ ဂျနယ်လစ်က ဆက်ပြော
သည်။

"အဲဒီလူတွေက ကျုပ်ကို လေး
လေးစားစား ဆက်ဆံကြပါတယ်ဗျာ။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြောက်ရတဲ့သူက ရှိပါ
သေးတယ်။ ကျုပ် အဲဒီလူကို လှန်ကို
မလှန်နိုင်အောင်ပါလဲဗျာ"

"အလို...ခင်ဗျားလို ဂျနယ်
လစ်ကြီးကတောင် မလှန်နိုင်ဘူးဆိုတော့
အတော်ကို ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လိမ့်မယ်
ဗျို့"

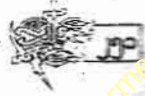
"ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။
ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်လိုမှမလှန်နိုင်ဘူး။
သူပြောသမျှ လိုက်လုပ်ရတာ။ သူ ပြော/
သမျှ နာခံရတာဗျ"

"ဘယ်လိုလူမျိုးပါလဲဗျာ"
"တခြား ဟုတ်ပါရိုးလား။
ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့
ကျုပ် ဘတ်စ်ကားနဲ့ ခရီးသည်တွေ
အကြောင်း သိရအောင်ဆိုပြီး ကား
မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ရပ်နေတုန်း ဘယ်
သွားမှာလဲလို့တောင် မမေးဘူး လာ လာ
ရောက်တယ်ဆိုပြီး အတင်းဆွဲတတ်တာ။

ပြီးရင် အထဲဝင်ပါ။ အထဲဝင်ပါဆိုပြီး
အတင်းတွန်းသွင်းတော့တာပဲ။ နောက်
ကို ဝင်ပါ ကျောချင်းကပ်ပါ။ ဟိုဦးထုပ်
နဲ့အစ်ကိုကြီး ရှေ့တိုး။ ဆွဲခြင်းနဲ့အစ်မက
ဒီဘက်ကပ်။ အပေါက်ဝမှာ ရပ်မနေပါ
နဲ့။ ဒီအပေါက်လေးနဲ့ လုပ်စားနေရတာ။
မှတ်တိုင်ပါရင် ကြီးပြော။ ကျော်သွားရင်
ခေါ်သွားမှာနော်။ အိုဗျာ . . . မူကြို
ကျောင်းက ကလေးတွေ ကဗျာရွတ်
နေသလိုပါလဲဗျာ။ အဆင်းကျတော့လည်း
သွက်သွက်လုပ်၊ သွက်သွက်လုပ်နဲ့
ပြောလည်း ပြော တွန်းလည်း တွန်းပဲ
ဗျို့။ ကျုပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟုတ်နိုင်လောက်
ပါဘူးဗျာ။ အဲဒီ စပယ်ယာဆီသာ သွား
ပါ"

ငိုတော့မလို မျက်နှာထားနဲ့
ပြောရှာပါတယ်။ ကိုဘမန်တို့မှာ လေး
လံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် စပယ်ယာ
များရှိရာ ကားဂိတ်တစ်ခုကို ချီတက်
သွားရာ လူကိုမြင်သည်နှင့်...

"လာ...လာ...ရောက်တယ်။
တက်...တက်"
ဟု ပြောပါတော့သည်။
ကိုဘမန်တို့ မောင်နှံနှစ်ဖော်

မှာတော့ ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ့်အရေး ဆွေး
နွေးရန်သာ ရည်ရွယ်ရင်းမို့ လိုရင်းကို
ပြောပြရပါတော့သည်။ စပယ်ယာများ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး ငါးခုပြီးလေး ပြန်နေပုံက ကိုတ
မန် တွေးရခက်နေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့က ကားပေါ်မှာ
သာ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် မပြော
ချင်လည်း ပြောရတာပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တို့မှာ သူတို့များတွေလိုကတော့
လေ အရင်ဆုံးပြောသွားရတာ။ ပြန်ပြရ
တာ။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရတာ။
ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာကို အခါနှစ်ဆယ်လောက်
အသက်မရှုဘဲ ပြောရတာ။ အမလေး
ခုတောင် ရောက်နေပလား မသိဘူး”

သူ့မျှာ တော်တော်ကြောက်
နေပုံရသဖြင့် ကိုတမန်တောင် မျက်ရည်
ကျချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကားစပယ်
ယာတွေ ဖော်တော်ကြောက်ရပုံ
ထောက်ရင်ဖြင့် ဘမန် မင်းလာရကုန်း
နပ်ပဟ လို့ အားတက်သွားသည်။

“အနီ...ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ
ညီလေးရာ”

“ဟိုးက အဆောက်အဦ သေး

သေးလေးထဲမှာ ခရာတစ်လုံးနဲ့ တွေ့
လား”

“တွေ့တယ်...တွေ့တယ်”

“အဲ...သူ့ဆီသွား”

အဆောက်အဦ သေးသေးလေး
ထဲမှာ ခရာတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့
ကိုရွှေရဲကြီးက ဖော်ဖော်ရွှေရွှေပါပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကို
ကားသမားတွေက ကြောက်ရတယ်ဆို
တာ ကျုပ်ကို ကြောက်မှ သူတို့တွေ
စည်းကမ်းအတိုင်းလုပ်မှာပေါ့။ သူတို့
စည်းကမ်းလိုက်နာမှ ခင်ဗျားတို့ ခရီး
သည်တွေ အန္တရာယ်ကင်းမှာပေါ့။
ပြည်သူတွေအတွက်ပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ဆက်ပါနဲ့တော့လို့ ကျုပ်
တောင်းပန်ပါရစေ”

အဲဒီနောက် ကိုရွှေ ရဲကြီးရဲ့
အသံဟာ တိုးညှင်းသွားပြီး...

“ကျုပ်တို့မှာ ကြောက်ရတဲ့သူ
ရှိပါတယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် ကိုဘမန်
တင်းထားသမျှ စိတ်တွေ လျော့ကျသွား
သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ပြောပါဦးဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဘာ

ကြောင့် ရှေ့ဆက်စေချင်တာလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ မမေးပါနဲ့ဗျာ။
ကျွန်တော် ရှိခိုးဆို ရှိခိုးပါမယ်။ ကြောက်
ရတဲ့သူရှိတယ်ဆိုတာပဲ မှတ်ထားပါ”

ရဲကြီးက ဟိုကြည့် သည်ကြည့်
ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကားတွေထဲ
လည်း လိုက်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီကိစ္စ မပြောနိုင်တာထိ
တော့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။
ပါးစပ်ဆယ်ပေါက် ပါရင်တောင် ပြော
လိုကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သနားစဖွယ်ပြောနေသော ထို
ရွှေရဲကြီးကိုကြည့်ပြီး ကိုဘမန် ရေရေ
လည်လည် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူ
စိတ်ကိုလည်း ခုံးခုံးချလိုက်ပြီး...

“ရှင်မင်းဇံရေ...”

“တော်”

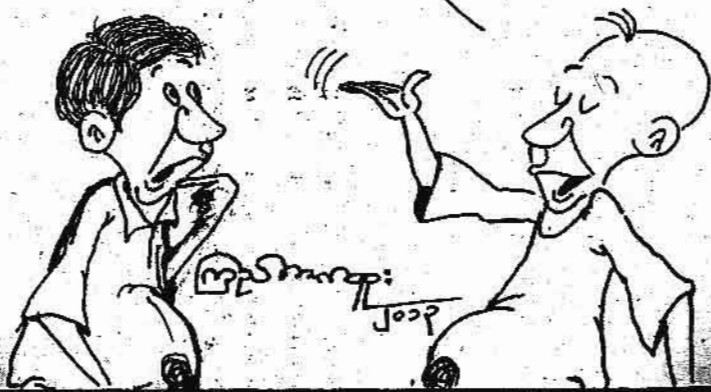
“ညကုရင် ငွေအိုးသား ထွန်းထီ
ကို အိမ်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်တော့”

မောင်မိုး

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

ဒါ..ကျွန်တို့ရဲ့ကွက်
အထင်တော့ မသေးလို့က်နဲ့
ရေမီးအပြည့်အစုံနဲ့ပါ..
မှီးစွာရှင်ရေကြီးတယ်
နွေဆိုရှင်မီးလောင်တယ်..

မိုးမိုး

ပျော်

နိုင်ငံ

စပိုင်လုပ်ငန်း (သို့မဟုတ်) သူလျှိုလုပ်ငန်းသည် စုံထောက်အလုပ် နှင့်မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အက်ဖ်ဘီအိုင်ခေါ် ပြည်ထောင်စု စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ကြီးနှင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ စကော့တလန် ယာဒ်ခေါ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးများသည် ကမ္ဘာ့ကျော်အဖွဲ့ကြီးများ ဖြစ်သည်။

အလားတူပင် နိုင်ငံအသီးသီးတွင်လည်း သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးများ (သို့) စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များ ရှိကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအဖွဲ့များ၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ ခိုးမှု၊ ဓားပြမှု၊ လုယက်မှု၊ လူသတ်မှု စသည့် ရာဇဝတ်မှုများကိုသာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း၍ တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ထိုစုံထောက်အဖွဲ့များသည် မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌သာ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ကြသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ သွားရောက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခွင့်မရှိ။ အကယ်၍ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးသို့ တရားခံများ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသောအခါ

ဖမ်းဆီးလိုပါက အဆိုပါနိုင်ငံမှ ရဲအဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့များ၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် အကူအညီကို တရားဝင်တောင်းခံ၍ လည်းကောင်း၊ ရဲအဖွဲ့ကြီးအား တာဝန်လွှဲအပ်၍လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ ဥပမာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ လူမည်ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာမာတင်လူသာကင်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်သို့ ထွက် ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသည့် လူသတ်တရားခံ ဂျိမ်းစ်အားလ်ရေးအား ဖမ်းဆီးရမိရန်အတွက် အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးသည် စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး၏ အကူအညီကို ယူခဲ့ရသည်။

အလားတူပင် ကမ္ဘာ့အဝန်းဆက်သယ်ကူးသန်း၍ မူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေကြသည့် မှောင်ခိုကွယ်ကြီးများ ဖြစ်ခွင့်နိမ့်နင်းကြရာ၌ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊ အီတလီ၊ ဂျပန်၊ ဟောင်ကောင် စသည့် နိုင်ငံအသီးသီးမှ အင်တာဖီလ်ခေါ် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့ကြီး၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ခံယူခဲ့ကြသည်။

ရဲဖန်ရဲခါ အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် စကော့တလန်ယာဒ်ကဲ့သို့ အောင်ပွဲများသည် ပုန်ကန်ရန်ကြံစည်မှု၊ လျှို့ဝှက်စာတန်းများ ဖြန့်ချိဝေငှမှု၊ ပြည်သူလူထုမငြိမ်သက်မှုဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်မှု စသည့် နိုင်ငံရေးပြစ်မှုများအတွက် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဖွဲ့အစည်းများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ ဖော်ထုတ်ကြရသည်။

သို့သော် ဤသည်မှာ မိမိတို့၏ ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးနှင့်သာ ယက်သက်၍ ပြည်ပနိုင်ငံရေးနှင့် လုံးဝဆက်စပ်မှုမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အထက်ဖော်ပြပါ စုံထောက်အဖွဲ့များ (သို့) စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းနှင့် စပိုင်များ၏ လုပ်ငန်းသည် အဓိကအားဖြင့် သိသိသာသာ ခြားနားသောအချက် နှစ်ချက်ရှိသည်။

ပထမအချက်မှာ စပိုင်လုပ်ငန်းသည် ရာဇဝတ်မှုတရားခံများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသည့် ရိုးရိုးစုံထောက်လုပ်ငန်းများနှင့် လုံးဝမတူသကဲ့သို့ ဒုတိယအချက်အားဖြင့် ဤစပိုင်လုပ်ငန်း (သို့) သူလျှိုလုပ်ငန်းသည် နာမည်နှင့်

လိုက်လျောညီစွာ သူတစ်ပါးနိုင်ငံနှင့် သူ
တစ်ပါးတိုင်းပြည်မှ လျှို့ဝှက်ချက်များ
အတွင်းရေးများ (စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊
စီးပွားရေး)ကို တိတိတဆိတ် စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အရှင်းဆုံးဆိုရလျှင် မျက်
မှောက်ခေတ်စပိုင်လုပ်ငန်းဟူသည် နိုင်ငံ
တစ်နိုင်ငံမှ အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏
ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်များကို နည်း
မျိုးစုံဖြင့် ထောက်လှမ်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စပိုင်ဖြစ်ရန်အတွက် အခြားသူ
များထက် ပို၍ အခွင့်အလမ်းသာသူများ
ရှိသေးသည်။ ထိုသူများမှာ မိမိ၏
ဘာသာစကားတစ်မျိုး၊ နှစ်မျိုးမှ သုံးမျိုး
အထိ ရေရေလည်လည် ပြောတတ်၊
ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဘာသာနှစ်မျိုး သုံးမျိုး
တတ်ကျွမ်းသူများသည် ရံဖန်ရံခါ မမျှော်
လင့်ဘဲ စပိုင်အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း
ခံရတတ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ သူ၏ အကင်း
ပါးမှုနှင့် ဖျတ်လတ်မှုတို့ကို အကြောင်း
ပြ၍ သူ့အား လိုအပ်သမျှ အသေးစိတ်
သင်ကြားပြီးနောက် တိကျသော ညွှန်

ကြားချက်နှင့်အတူ ဂျာမန်သံပုန်းစခန်း
သို့ ဂျာမန်စစ်သားဟန်ဆောင်ကာ သွင်း
ပေးလိုက်ကြသည်။

တကယ့်ဂျာမန်တစ်ယောက်
လို ပြောနိုင်ကာမျှမက အပြုအမူ၊ အနေ
အထိုင်အားဖြင့်လည်း တကယ့်ဂျာမန်
စစ်သားတစ်ယောက်နှင့်မခြား ပီပီရီရီ
ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသဖြင့် သူသည်
ဂျာမန် သံပုန်းများ၏ယုံကြည်မှုနှင့်တကွ
အဖိုးတန်သော တစ်ဖက်ဆိုင်ရာ သတင်း
များကိုပါ ရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့်
သူသည် အောင်မြင်သော စပိုင် တစ်
ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤပုံ ဤနည်းဖြင့် ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် အဖိုးတန် အသုံး
ဝင်သော စပိုင်အတော်များများကို ထုတ်
ပေးခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါ ဂျာမန်စကား
ကောင်းစွာပြောတတ်သော ဗြိတိသျှ
စစ်သားများသည် အထက်အရာရှိ၏
တာဝန်ပေးချက်အရ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ
များတွင် ရန်သူဂျာမန်ကင်းစခန်းရှိရာသို့
အနီးကပ်ဆုံး တိတိတဆိတ် စွန့်စွန့်
စားစား သွားရောက်ကာ ရန်သူဂျာမန်
အစောင့်စစ်သားများ ပြောသမျှစကား

များကို နားထောင် သတင်းယူကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗြိတိသျှစစ်သား
သည် စပိုင်ဖြစ်ပုံစံမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။
တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ စစ်ဖြစ်နေစဉ်
အတွင်း တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ စပိုင်အဖြစ်
သွားရောက်စစ်မှုထမ်းလိုကြောင်း မိမိတို့
ဆန္ဒအလျောက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း
လျှောက်ထားကြသည့် လျှောက်လွှာများ
သည် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိများထံ
အတော်များများ ရောက်လာတတ်ကြ
သည်။

သို့သော် ထိုစပိုင်အဖြစ်
လျှောက်ထားကြသူများမှာ များသော
အားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်စပိုင်ဝတ္ထုများ
စိတ်ကူးယဉ်စုံထောက်ဝတ္ထုများနှင့်
ရုပ်ရှင်များထဲမှ စပိုင်များကို အားကျထား
လျှောက်ထားကြသူများသာ ဖြစ်ရာ
တကယ့်လက်တွေ့တွင် စပိုင်ဖြစ်နိုင်
သည့် အရည်အချင်း အစွမ်းအစရှိသူ
မှာ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် ခဲယဉ်း
လှ၏။

သို့ဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတာစ်
ပါးသို့ သွားရောက်အမှုထမ်းရမည့်
စပိုင်များသည် ယင်းနိုင်ငံခြားဘာသာ

စကားကို ပြောတတ်ရုံမျှဖြင့် မလုံ
လောက်သေးဘဲ ယင်ဘာသာစကားကို
ပင် ဒေသအလိုက်၊ နယ်မြေအလိုက်
အသုံးအနှုန်းပေါ်လာရများနှင့်တကွ လေ
ယူ လေသိမ်းပါမကျန် ပြောတတ် ဆို
တတ်ကြဖို့ အရေးကြီးသည်။

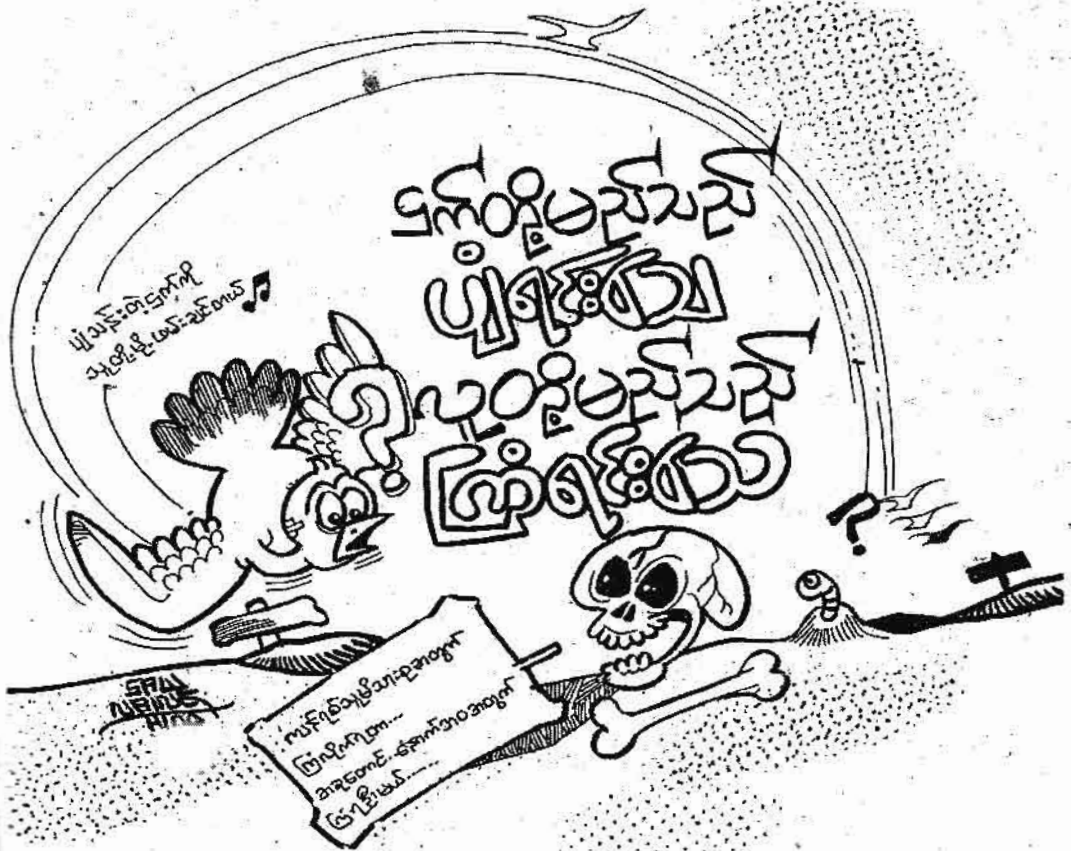
ထိုသို့ အောင်မြင်သော စပိုင်
တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့အတွက် ယနေ့

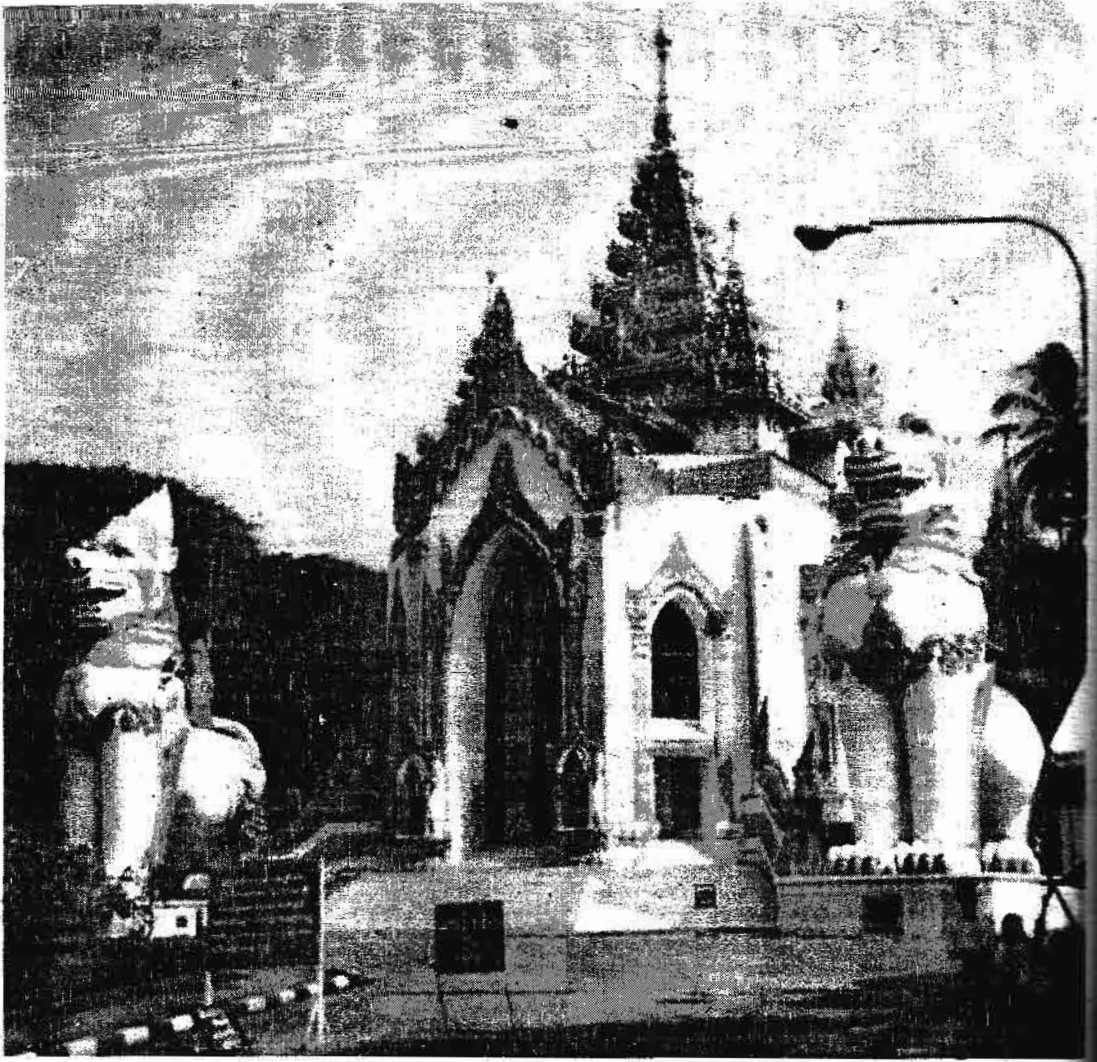
ခေတ်မီတိုးတက်နေသော နိုင်ငံကြီးများ
တွင်-အမည်အမျိုးမျိုး ခံယူ၍ ဖွင့်လှစ်
ထားသော စပိုင်သင်တန်းကျောင်းများ
က ရုပ်ဝတ္ထုအရရော၊ စိတ်ဓာတ်အရပါ
နောက်ဆုံးပေါ် တီထွင်စစ်သင်တွေ့ရှိ
ချက်များကို အခြေခံ၍ သင်ကြားပေးနေ
ကြသည်။

တကယ့် တကယ်အားဖြင့်

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် စီးပွားရေး စစ်
ရေး၊ နိုင်ငံရေးအရ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်
နေကြသော တိုးတက်သည့်နိုင်ငံကြီး
တိုင်းတွင် စပိုင်လုပ်ငန်းသည် မရှိလျှင်
မဖြစ်၊ မထားလျှင်မဖြစ်သည့် လုပ်ငန်း
တစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။

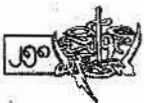
နိုင်ခန့်

**၂၀၁၃ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလအတွင်း (၇) ရက် ဘေးသမီးများအတွက်
'အင်္ဂါကျွေးလှူဆောင်ရွက်'**

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးအတွက်

“ဘာကိုရှောင်လို့ဆောင်ရမလဲ။”

ဣန္ဒာသယမော်ဒ်စီ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ရန်ပွဲများ ဆက်တိုက်ကြုံနေမည်။ ဒေါသကိုထိန်းပါ။
- ကျောင်းသားများ ရှုပ်ပေဒ ဘာသာရပ်ဂရုစိုက်ပါ။
- ဆီးနှင့် ဝမ်းကို ဂရုစိုက်ပါ။
- လုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ကျဆင်းတတ်သဖြင့် မွေးလုပ်ရန်လိုသည်။
- အမိ၏ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။
- မွေးနေ့တိုင်း သက်သက်လွတ်စားပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ထိဆုသေးပေါက်နိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၇၊ ၀)
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းမည်။
- ကျောင်းသားများ ဖြန့်မာစာ ဂရုစိုက်ပါ။
- ဘာသာရေး အားမနည်းပါစေနှင့်။
- ဘုရားတွင် မကြာခဏ ခရေပန်းတပ်လှူပါ။
- ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေသပ္ပယ်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းသစ်များ မထောင်သင့်သေးပါ။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၁)
- ကျောင်းသားများ သတ္တဗေဒဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ခရီးထွက်သော်ကောင်း၏။
- အိမ်ထောင်ရှင်တို့ ကံကောင်းနိုင်သော်လည်း ဗျိုရွယ်သူတို့ ကံမကောင်းသေးပါ။
- လမ်းတွင် တိရစ္ဆာန်ကလေးများကို အစာကြွေးလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေကောင်းသော်လည်း ပြင်ပတွင် ဆက်ဆံရေး မပြေမလည်ဖြစ်မည်။
- ချစ်သူများ အကြင်နာကို ရင်မှာ ဖြိုသိပ်ထားရမည့် ကာလဖြစ်သည်။
- ကျောင်းသားများ သိပ္ပံတွဲ ဂရုစိုက်ပါ။
- ခရီးမထွက်သင့်ပါ။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ပါသည်။
- အိမ်ဘုရားကို ရောင်တော်ဖွင့်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူ ပေါက်ကိန်းရှိသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၂၊ ၀)
- မြို့သိပ်ထားသည်တို့ ပေါက်ကွဲထွက်မည့် ကာလဖြစ်သည်။
- ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေးအိမ်ထောင်ရေးသင့်ပါသည်။
- အများနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများ အကျိုးမပြုနိုင်ပါ။
- ဝစီပိတ် အဓိဋ္ဌာန် (၃) ရက် ဝင်လိုက်ပါ။

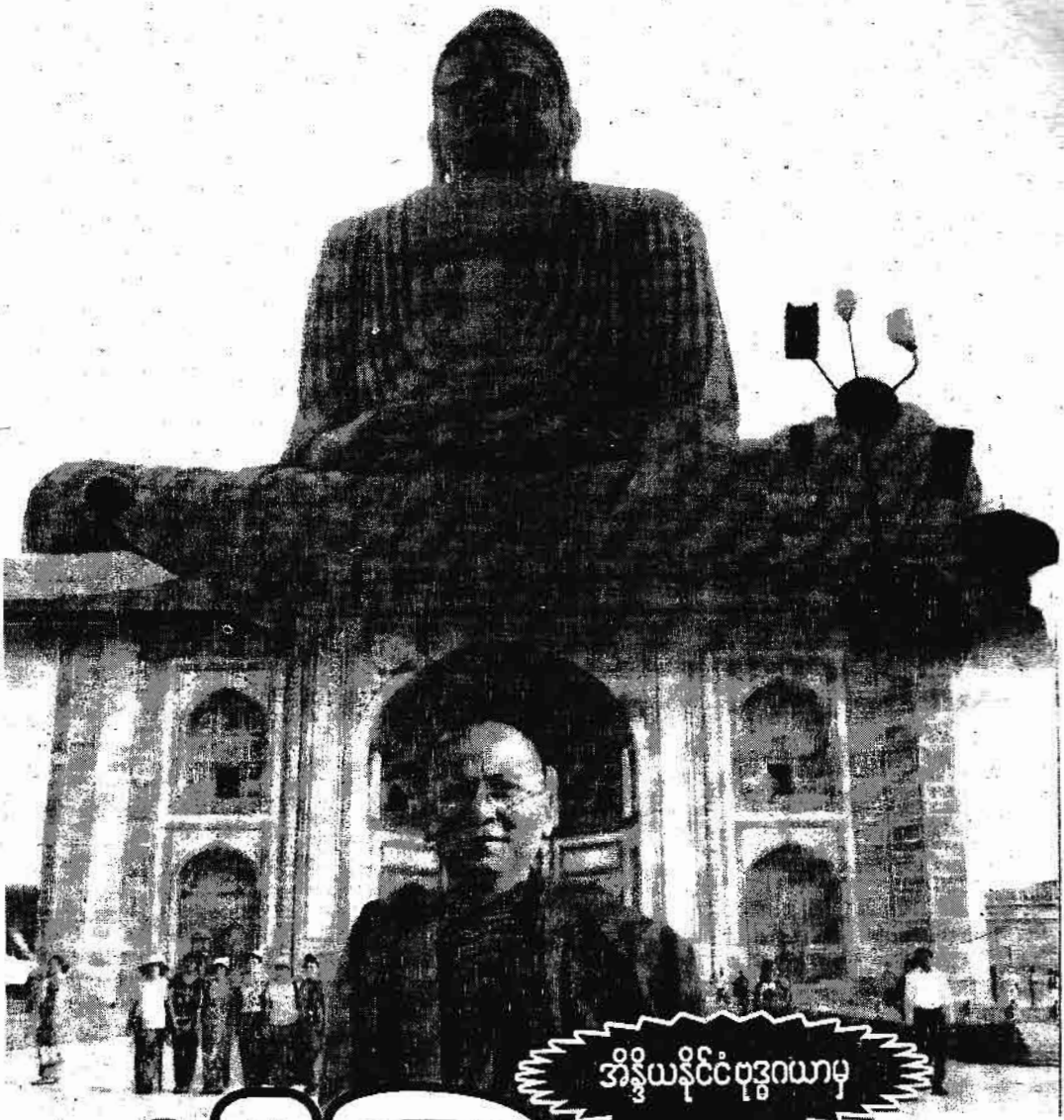
သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၈)
- ရပ်ဝေး ခရီးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။
- လူလွတ်တို့ ရည်းစားဦးနှင့် လွဲနိုင်သည်။
- ကျောင်းသားများ ရှုပဗေဒ နှင့် ဇီဝဗေဒ ဂရုစိုက်ပါ။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။
- 'ဘသသဝိသဒေသ' ဟူ၍ (၅) ခေါက် ရွတ်ဆိုပြီးမှ အိမ်ကထွက်ခွာပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၃၊ ၆)
- စပ်တူလုပ်ငန်းများထက် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများဖြင့် ပိုမိုအောင်မြင်မည်။
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာ ဂရုစိုက်ပါ။
- အနုပညာလုပ်ငန်းများ အကျိုးပြုပါမည်။
- ကျန်းမာရေးကောင်းပါမည်။
- လုပ်ငန်းခွင်တွင် အောင်အိုးထားပေးပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

မိုးမိမိအေးအေး

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

နယူးဒေလီမြို့သည် အာဂရာ
မြို့နှင့် ၁၂၄ မိုင် ကွာဝေးလျက် အိန္ဒိယ
နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်ပြီး ဥတ္တရပရာဒေရှ်
(UP) ပြည်နယ်အတွင်း၌ တည်ရှိသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်အခါက
ကုရုတိုင်တွင် တည်ရှိသော ကမ္ဘာသမ္ပေ
မြို့ဟုခေါ်ပြီး ယခုအခါ ဟာရယာနပြည်
နယ်၊ နယူးဒေလီမြို့ ဆတ်တန်နဂရ
အရပ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

နယူးဒေလီမြို့တွင် ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန်းတော်များကို
မဟာသုတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်ကို ဟောကြား
ခဲ့သောနေရာနှင့် LOTUS-TEMPLE

ဟုခေါ်သော ကြာပန်းပုံဗိမာန်ကြီးမှာ
ဘာသာအမျိုးမျိုးတို့ ဆုတောင်းသည့်
နေရာ၊ India Gate ၌ ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်အတွင်း၌ ကျဆုံးသွားကြသော စစ်
သည်တော်များ၏ အမည်များကို ရေး
ထားပြီး ၂၄ နာရီ ထွန်းညှိထားသော
မီးတောက်ကိုလည်း မြင်တွေ့နိုင်သည့်
နေရာ၊ မဟတ္တမဂန္တီပြတိုက်နှင့် အင်ဒီ
ရာဂန္တီပြတိုက်နေရာတို့ကို လေ့လာတွေ့
ရှိကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

နယူးဒေလီမြို့သည် အိန္ဒိယ

နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ
ခေတ်မီပွဲ၊ ပြီးတိုးတက်သော မြို့တစ်မြို့
ဖြစ်တာကြောင့် မြို့ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်
နှင့် လူနေအိမ်တိုက်တာအဆောက်အဦ
များ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ အရောင်းဆိုင်
များ၊ လမ်းတံတားများ တည်ဆောက်
ထားပုံမှာ ခန့်ညားထည်ဝါပြီး လှပသေ
သပ်လှသည်။

မြို့ပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်
သော ရထားများသည် ကုန်းကျော်
တံတားကြီးပေါ်မှ မောင်းနှင်ကြရပြီး ကား

များသည် တချို့နေရာများတွင် ကုန်း
ကျော်တံတားပေါ်မှ မောင်းကြရသည်ကို
တွေ့ရှိရသည်။

နယူးဒေလီမြို့သည် ဗာရာ
ဏသီမြို့၊ အာဂရာမြို့များထက် ပိုမို
စည်ကားတိုးတက်သော မြို့ ဖြစ်သည်ကို
လေ့လာသိရှိခဲ့ရသည်။

စာရေးသူသည် နယူးဒေလီ
မြို့ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းခြင်း မောင်းနှင်နေ
သည့် ကားပေါ်မှ မြို့၏ စည်ကားပုံနှင့်
တိုက်တာအဆောက်အဦအရောင်းဆိုင်
ကြီးများကို မှတ်တမ်းတင် ဗီဒီယိုရိုက်ကူး
၍ လိုက်ပါလျက်ရှိရာမှ မကြာခင်အချိန်
မှာပဲ အိန္ဒိယဂိတ်ဟုဆိုသောနေရာသို့
ရောက်ရှိကြသည်။

ကားပေါ်မှ အားလုံးဆင်ကြည့်
ပန်းခြံကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လျက် ပန်းခြံ
အလယ်တွင် လေးထောင့်မကျတော့
အမြင့်ပေ ၅၀ ခန့်ရှိသော အဆောက်
အဦကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအဆောက်အဦသည် နတ်
ကမ္ဘာစစ်အတွင်း၌ ကျဆုံးသွားကြသော
စစ်သည်များ၏ အမည်များကို ရေး
မှတ်တမ်းပြထားသောကြောင့် အိန္ဒိယ

ဝိတ်ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်း (ဝိက်ဆရာ)
မောင်အာကာက ရှင်းပြသည်။

အဆောက်အဦ၏ အခြေတွင်
ခေါင်းပေါင်းအဝါရောင်ကို ပေါင်းပြီး အလံ
အဝါရောင်များကို ကိုင်ဆောင်လျက်
၁၅၀ ခန့်ရှိသော ကုလားများသည်
အဆောက်အဦပတ်ချာလည်လှည့်ပြီး
ဆန္ဒပြနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။
မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဆန္ဒ
ပြနေသည်ကိုတော့ မသိရှိခဲ့ပါ။ ထိုဆန္ဒ
ပြနေသောသူများကို စောင့်ကြည့်နေကြ
သည့် နံပါတ်တုတ်ကို ကိုင်ဆောင်ထား
ကြသော ရဲများကိုလည်း တွေ့ရသည်။
စာရေးသူ ငြိမ်းချမ်းစွာစိတ်တန်းလှည့်လည်
ဆန္ဒပြနေသော လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး
“မတော်လို့ ဆန္ဒပြသည့်အထဲတွင်ပါ
သည်ထင်ပြီး ရဲများက နံပါတ်တုတ်နှင့်
လိုက်ရိုက်ရင် ဒုက္ခ ဟုတွေးပြီး ထိုနေရာ
မှ အပြန်ဆုံး ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေ
တော့သည်။

ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် ထွက်ခွာ
ခဲ့ကြရာ ည ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် နယူး
ဒေလီမြို့ရှိ ဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိကြ
လျက် ညအိပ်ရပ်နားကြပါသည်။

၂၉-၃-၂၀၁၂ နေ့ နံနက်စာ
အဖြစ် ၎င်းဟိုတယ်မှာပဲ လက်ဖက်
ရည်၊ ထပ်တရပေါင်မုန့်များကို စား
သောက်ကြပြီး မဟတ္တမနန္ဒီ၏ ဂူဗိမာန်
သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုဂူဗိမာန်တည်ရှိရာ နေရာသို့
ရောက်ရှိကြပြီး ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြက်ခင်းပြင်နှင့် အလှ
စိုက်ထားသော ပန်းခင်းများ၏ အလှ
တရားများကို ရှုမျှော်ခံစားရင်း ဂူဗိမာန်
ကို လေ့လာပြီးနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး

ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမနန္ဒီနှင့် ထိပ်
သက်သည့် ဖတ်ဖူးလေ့လာဖူးသော
သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာများကို ပြန်လည်
သတိရမိသည်။

မဟတ္တမနန္ဒီသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ
၏ အနောက်ဘက်ပင်လယ်ကမ်း ကာတီ
အာဝါကျွန်းဆွယ်၊ ပေါ့ဗန်ဒါမြို့နေ ဗန်
ကနာပြည်နယ် ဒီဝန်အမတ်ချုပ်ကြီး
ရာ(ဂျ)ကုတ်၏ဇနီးမှ ၁၈၆၉ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင်
မိုဟန်ဒတ်ကရပ်ချန်ဂန္ဓီကို ဖွားမြင်ခဲ့
သည်။

လန်ဒန်မြို့ တွင် ဥပဒေပညာ
သင်ကြားပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ ပြန်လာ
ကာ ဘုံဘောမြို့၌ ရှေ့နေလိုက်စားသည်။
၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် တောင်အာဖရိက
ပြည်ထောင်စုသို့ သွားပြီး အမှုလိုက်ခဲ့
ပြန်သည်။ အိန္ဒိယသို့ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင်
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ကွန်ဂရက်
ပါတီထဲကို ဝင်လျက် တိုင်းရင်းဖြစ်
အဝတ်နှင့် အိမ်တွင်းယက်ချည်ထည်
ဝတ်ဆင်ရေးလှုံ့ဆော်မှုကို ဂန္ဓီက စတင်
ဟောပြောစည်းရုံးခဲ့ပြန်သဖြင့် ထိုအချိန်
ကစပြီး အိန္ဒိယတွင် ဂန္ဓီနာမည်ကြီးလာ

ခဲ့သည်။ တဖန် ကွန်ကရက်ပါတီ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဂန္တီသည် ဗြိတိသျှလုပ်ကုန် ပစ္စည်းများကို သပိတ်မှောက်ရေးနှင့် အစိုးရနှင့် မဆက်ဆံရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင် ဟောပြောသောကြောင့် ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် ထောင်ဒဏ်ကျခံခဲ့ရသည်။ ထောင်ဒဏ်မစေ့ခင်မှာ ပြန်လွတ်လာပြီး “အင်္ဂလိပ်တွေ ကိုယ့်ပြည်ကို ပြန်ကြ၊ ဒို့ပြည်ကို ဒို့ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်မည်” စသော ဟောပြောချက်ကို ဒေသကြမ်းဟောပြောခဲ့ပြန်သဖြင့် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထပ်ပြီး အဖမ်းခံရပြန်သည်။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ထောင်ကပြန်လွတ်လာပြီး လန်ဒန်မြို့တွင် ကျင်းပသော စားပွဲဝိုင်းကွန်ဖရင့်သို့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖိတ်ကြားသည်။ ကွန်ဖရင့်ပြန်လာသောအခါ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးကိုသာ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မတရားသဖြင့် ပြဌာန်းထားသော ဥပဒေများအနက် ဥပဒေတစ်ခုဖြစ်သော ဆားချက်ဥပဒေကို ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြသောအခါ အဖမ်းခံရပြန်သည်။ အကြမ်း

မဖက်ဘဲ အနည်းဖြင့် အစိုးရကို ဆန့်ကျင်သော လမ်းစဉ်ကို ချမှတ်သူဖြစ်သည်။ ဇာတ်နိမ့်၊ ဇာတ်မြင့် မခွဲခြားရေးလမ်းစဉ်တို့ကို ဟောပြောသဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သူအများစုက ကြည်ညိုချစ်ခင်ကြသောကြောင့် “မဟတ္မာ” ဘွဲ့ကို ပေးအပ်ခါ “မဟတ္မာမဂန္တီ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဆန္ဒပြပွဲများတွင် ဂန္တီ-ကီရူး (ဂန္တီအသက်ရှည်ပါစေ) ဟု ဆုတောင်းကြွေးကြော်ခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာသော

အခါ လွတ်လပ်ရေးပေးမှ အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ်၊ အမေရိကန် မဟာမိတ်တို့ကို ကူညီညှိနှိုင်းမည်ဟု အကြံကိုင်ခဲ့သည်။

သို့နှင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဒေလီမြို့ရှိ ဗိမာလာနေအိမ်၌ နေထိုင်စဉ် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့ ဂန္တီဘုရားတော်ပြုရန် စီစဉ်နေချိန်မှာပင် “ဂတ်ဆေး” အမည်ရှိ ဟိန္ဒူလူငယ်တစ်ဦးက ခြောက်လုံးပြွေသေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ပတ်ခတ်သဖြင့် ညနေ ၅ နာရီ ၁၀ မိနစ်အချိန်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ တိုင်းပြည်နှင့် လူနို့ကို ချစ်သော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးသည် မိမိအသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ အနစ်နာခံဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် မိမိ၏ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများတွင်မက ကမ္ဘာ့မှာ နိကြသော လူသားအားလုံး၏ နှလုံးသားတွင် ယနေ့ထက်တိုင် လွှမ်းမွတ်စွာ သတိရနေဆဲပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ထိုကဲ့သို့ ပြည်သူပြည်သားများ၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ခံခဲ့ရသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်

ကြီးများတွင် အင်ဒိုရာဂန္ဓီလည်း တစ်
ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အင်ဒိုရာဂန္ဓီကို နယူးဒေလီမြို့
ဂျဝဟာလာနေရူးနှင့် မလာဒေဝီတို့မှ
၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၉)ရက်နေ့
တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်နွယ်ပြည် ကွန်ဂရက်ပါတီ
တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ဖီရိုင်းဂန္ဓီ
နှင့် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့
တွင် လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ဖီရိုင်းဂန္ဓီက အစ္စလာမ်ဘာသာ
ဝင်ဖြစ်ပြီး အင်ဒိုရာဂန္ဓီက ဗြဟ္မဏ ဟိန္ဒူ
ဘာသာဝင် ဖြစ်သည်။ အင်ဒိုရာဂန္ဓီသည်
ဝန်ကြီးချုပ်ဘဝမှ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါ
ရီလတွင် အေအိုင်စီစီ အစည်းအဝေး
တွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာပြီး ဒေါ်နွယ်တစ်နိုင်ငံ
လုံးက ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ အင်ဒို
ရာဂန္ဓီ ဒုက္ခရောက်လျှင် ပြည်သူများက
ဝမ်းနည်းကြပြီး ထောင်က လွတ်လာ
လျှင် ပျော်ရွှင်ကြသည်။

အင်ဒိုရာဂန္ဓီသည် အခြားခေါင်း
ဆောင်တို့နှင့် ထူးခြားသည်မှာ ဘာသာ
မရွေး လူမျိုးမရွေး ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်
သောစိတ်ဆန္ဒ အပြည့်အဝရှိသည်။

သူမသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို မိမိ
ဘာသာရင်းကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်
ခဲ့သည်။ သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည့်နှစ်တွင်
ဗုဒ္ဓ၏ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဆွမ်း
ကပ်ပြီး တရားနာယူခဲ့သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၇ ခုနှစ်
အထိ ၁၁ နှစ်တို့တွင် တိုင်းပြည်၏
တာဝန်ကို ထူးထူးချွန်ချွန် ဆောင်ရွက်
နိုင်ခဲ့လေသည်။ (ဖော်ပြပါ အကြောင်း
အရာများကို မောင်လှိုင်ဝင်း၏ အင်ဒို
ရာနှင့် ဒေါ်နွယ်တစ်အုပ်မှ ကောက်နုတ်

သိပ္ပံနည်း

မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်

ဟန်နီ ဂုဏ်ထူး ခံခဲ့ရပြီး ဘုရား
ရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန်းတော်များ
အား မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်ကို ဟော
ကြားခဲ့သည်နေရာသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်
သည်။

ထိုနေရာကို ရောက်ရှိကြပြီး
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည်
နှင့် သစ်ပင်များဖြင့် အရိပ်အာဝါသ
ကောင်းမွန်သော ထိုနေရာတွင် ကျောက်
တုံးကြီးများ စီထားသကဲ့သို့ သဘာဝ
အတိုင်း မြင်တွေ့နေရသော ကုန်းပေါ်
လေးဆီကို ကျောက်တုံးတွေကြားက
တက်သွားသည်နှင့် ၁၀ ပေ ပတ်လည်
ကျယ်၍ အမြင့် ၁၅ ပေခန့်ရှိသော
အုတ်တိုက် အဆောင်လေးထဲသို့ ဝင်
ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအဆောင်လေးထဲတွင်
အလျား ၅ ပေ၊ အနံ ၃ ပေခန့်ရှိသည့်
ကျောက်ဖြာတစ်ချပ်ကို တွေ့ရှိရလေ
သည်။ ၎င်းကျောက်ဖြာနေရာတွင် မဟာ
သတိပဋ္ဌာန်သုတ်ကို ဘုရားရှင် ဟော
ကြားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ထိုနေရာနှင့် အနီးတဝိုက်ကို အိန္ဒိယသုတေသနဌာနမှ ထိန်းသိမ်းထားသည်။

စာရေးသူ ထိုနေရာတွင် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြု၍ နံသာတိုင်၊ အလင်းတိုင်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ပူဇော်ပြီး ကုန်းလေးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကာ ကုန်းလေး၏ အနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ဘုရားဖူးအဖွဲ့အားလုံး စနစ်တကျ နေရာယူကြပြီး သရဏကို သုံးပါးနှင့် ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော် စသည်များကို စုပေါင်းရွတ်ဆို ပူဇော်ပြီး မေတ္တာတို့ အမျှ ဝေခွဲကြသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ ခမ်းနားထည်ဝါသောစားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ ထိုဆိုင်တွင် မြန်မာပြည်၌ နတ်သုဒ္ဓါဟု ခေါ်ဆိုကြသော အစားအစာကို နေ့လည်စာအဖြစ် စားသုံးခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ စားသောက်ကြပြီး ကြာပန်းပုံမိမိမာန်ကြီးသို့ ဆက်လက်သွားခဲ့ကြရာ သံဃာကြီးများ ကာရံထားသော ခြံဝန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပန်းမျိုး

စုံ စိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းခြံ၏အလှများကို လေ့လာကြည့်ရှုရင်း စကျင်ကျောက်ဖြူဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကြာပန်းပုံမိမိမာန်ကြီးကို အဝေးမှ ရှုမျှော်ခံစားလိုက်ရသည်မှာ အလွန်ပင် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထိုမိမိမာန်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်၍ ဘာသာအမျိုးမျိုး၊ လူမျိုးအသီးသီး ဆုတောင်းရာ ဌာနတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်၍ လာရောက်ဆုတောင်းကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ ငါးရာခန့်ရှိ

မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ယင်းလူအုပ်ကြီးသည် မိမိမာန်ကြီးအတွင်းသို့ စနစ်တကျတန်းစီ ဝင်ကြရပြီး မိမိမာန်အတွင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် စကားလုံးဝမပြောရဘဲ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းကြရသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ထိုမိမိမာန်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီး ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ သွားကြကာ ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး ကျန်ရှိနေသေးသောသူများကို စောင့်နေလိုက်သည်။

မကြာမီအချိန်တွင်းမှာပဲ လူနုသဖြင့် ထိုနေရာမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ နယူးဒေလီမြို့၏ အစည်ကားဆုံးနေရာဖြစ်သည့် ကုန်တိုက်ကြီး၏ ရောက်ရှိကြသည်။ ကုန်တိုက်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ဈေးဝယ်သူက ဝယ်၊ လှေ့ထားသူက လှေ့လာကြ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သူက သောက်နှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းသော ခရီးစဉ်တော်ဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ နေထိုင်နေပုံတို့ကို မြင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုကုန်တိုက်ပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ဖက်ရှည်သောကံခဲသော ကိုသန်း

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဘယ်လောက်
ပေးခဲ့ရသလဲ”ဟု မေးကြည့်ရာ...

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရှိပီး
(၁၁၀)ကျပ် ပေးရသည်ဟု ပြောပြပါ
သည်။ ကုန်တိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြ
ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ကာ နေရာယူပြီး
သည်နှင့် ထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်ရာ ပျံ့ကျဈေး
ဆိုင်တန်းများရှိရာသို့ ရောက်ရှိကြပြန်
သည်။

ထိုပျံ့ကျဈေးတွင် ခြင်ထောင်၊
တဘက်၊ ကောလော၊ စောင်၊ ဆာရီ
စသော ပစ္စည်းများကို ရောင်းချလျက်
ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရပြီး ဈေးဝယ်
၍ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ဘုရားဖူး
အဖွဲ့သားများ ကားရပ်နားရာသို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိလာကြသောအခါ သူတို့
လက်ထဲတွင် အထုပ်ကြီး၊ အထုပ်ငယ်
အသွယ်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ဈေးဝယ်ပြီး
ပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ မြင်ရလေ
သည်။

ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် စား
သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လူပုဂ္ဂိုလ်များ
က ညနေစာ စားသုံးကြပြီး ရဟန်းတော်
များကတော့ အချို့ရှည်များ ဘုဉ်းပေးကြ

သည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ည ၈
နာရီခန့်အချိန်တွင် သင်္ကန်းတိုက်ပြည်
သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့
သည်။

စာဆိုရှင်ဆရာတော်
အရှင်ဥက္ကဋ္ဌဓမ္မာရ(ညောင်ဦး)

ကျမ်းကိုးစာရင်း

- ၁။ ဂန္ထဝင်ရွှေပုဂံ၏ မေ့မိနုလက်ဆောင်
- ၂။ မဇ္ဈိမဒေသရန်ကုန် ဗုဒ္ဓဂယာဘုရား

ဖူးခရီးစဉ် (မွေလက်ဆောင်)▼

- ၃။ မင်းဂုဏ်၏ ဗုဒ္ဓဂယာမြေခြတ်မဟာ
- ၄။ ဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ မဇ္ဈိမ
ဒေသ မြို့ရွာများမှ သမိုင်းရှစ်ကြွင်း
ပုံရိပ်လွှာများ
- ၅။ အရှင်ဓမ္မသာမိဘိဝံသ၏ မူလမဟာ
ဗုဒ္ဓဝင်
- ၆။ ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၏
မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဆဋ္ဌမတွဲ (ပထမပိုင်း)
- ၇။ မင်္ဂလာရောင်ခြည် ဗုဒ္ဓဝင်၏
မင်းယုဝေ
- ၈။ စန္ဒြေသနဗေဒ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့
၏ ဖူးမြော်ရာ ရှစ်ဌာန
- ၉။ စာရေးသူ၏ ကိုယ်တိုင်လေ့လာတွေ့
ရှိချက်
- ၁၀။ မောင်လှိုင်ဝင်း၏ အင်ဒရာနှင့်
အိန္ဒိယစာအုပ်
၎င်းကျမ်းကိုးစာရင်းကို ဆောင်းပါး
ဖော်ပြပိုင်း ဖော်ပြပေးစေလိုပါသည်။

ညီအစ်ကိုမှန်းမသိလို

ဒေါ်မောင်နှမနှစ်ယောက်

မောင်အင်းစိန်

ယောကျ်ား
အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်

လမသာ ကြယ်ရောင်မလင်း။
 မောင်မိုက်တွင်းမှ မီးရောင်မိုက်တုတ်
 မိုက်တုတ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော
 အရက်ပုန်းဆိုင်လေး။ ကိုဗျော့ကြီး
 အရက်ဆိုင်အဖြစ် ငါးသမားလောကတွင်
 မသိသူမရှိ။ ကိုဗျော့ကြီး အရက်ဆိုင်က
 ရွာနှင့် မနီးမဝေး၊ ရွာသစ်ကြီးကုန်းနှင့်
 လည်း မလှမ်းမကမ်း။ ယမကာ အား
 ပေးသူများက ညအချိန်ဖြစ်လင့်ကစား
 သစ်ကြီးကုန်းဘေးမှ ဖြတ်လျက် ကိုဗျော့
 ကြီးဆိုင်ရှိရာ အရောက်လာပြီ။

ဆိုင်ရှင် ကိုဗျော့ကြီး ခေါင်း
 ကုပ်ရင်း စိတ်ညစ်နေရသည်။ တိုင်ကပ်
 နာရီ အစုတ်လေးက ညဆယ်နာရီကျော်
 ပြီဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြနေသည်။ ဆိုင်ထဲ
 ရှိ စားပွဲခွံ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသော
 ယမကာလှလင် လေးဦးရှိနေသည်။
 နှင်ထုတ်မပြန်မည့်သဘော ဆောင်နေ
 သည်။ အလိုက်ကမ်းဆိုး နားမလည်
 သော ထိုလေးယောက်က သောက်ရင်း
 စာရင်း လေကန်ရင်း အချိန်ကုန်နှုန်း မသိ
 ဖြစ်နေသည်။ မာဒင်၊ သက်လယ်၊ စော
 ထူးနှင့် ကြည်သာဟန်။ သူတို့လေး
 ယောက်က အလုပ်ကြမ်းသမားများ။

အချိန်ကုန်အလုပ်သိမ်းမှ ကိုဗျော့ကြီး
 ဆိုင် ဝင်ရောက်အပန်းဖြေရင်း တစ်ခွက်
 တစ်ဖလား မော့လေ့ရှိသည်။ အလုပ်
 တူ လုပ်ကိုင်ရင်းမှ သွားအတူ လာ
 အတူ၊ သောက်လည်း အတူတူ။ တွဲမိ
 သော တစ်ရွာတည်းသားများ၊ ရွာထဲရှိ
 သဲ၊ ကျောက်ကုန်တင်ကား ပိုင်ရှင်
 တရုတ်ကြီး ဦးလော်ဖီးဆိုသူ၏ ကား
 ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း သဲထမ်း
 ကျောက်ထမ်း အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေး
 ဝမ်းကျောင်းနေကြရသည်။ ဦးလော်ဖီး၏
 လူပုဂံတော်များလည်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်
 ချိန် သိမ်းလျှင် ကိုဗျော့ကြီး၏ ဖောက်
 သည်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ကာလကြာရှည်
 လာသောအခါ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်
 ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာကြသည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဘယ်
 အချိန်ရှိပြီလဲ။ နာရီကို မော့ကြည့်ကြပါ
 ဦး”

ကိုဗျော့ကြီးက ဆက်လက်
 သည်းမခံနိုင်၍ အသံပြကြီးနှင့် ထအော်
 တော့သည်။ မာဒင်က မျက်မှောင်ကြတ်
 ရင်းမှ...

“မောင်ဗျော့ရာ မင်းနာရီ

အစုတ်ပလုတ်ကို အထင်ကြီး ထမင်း
 ပါနဲ့။ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ ကျွန်တို့
 အခုမှ အချိန်ကောင်းတုန်း ရှိသေးတာ။
 ဒိမ်ပျက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဗျော့။
 အလိုက်သိသိနဲ့ လိမ္မာစမ်းပါကွာ။ လိမ္မာ
 ရင် မင်းကောင်းစားဖို့ မဟုတ်လား”

စောထူးက သံယောင်လိုက်
 ပေးသည်။ သူတို့လေးယောက်က မူး
 နေချိန်မျိုးတွင် ကိုဗျော့ကြီးကို တန်းတူ
 ရည်တူသဘောထားလျက် မင်းနှင့် ငါ
 နှင့် စသော အသုံးအနှုန်းများ ပြောင်း
 လဲခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ကိုဗျော့ကြီးက
 နေ့တိုင်းကြားနေကျဖြစ်၍ သူ့အတွက်
 မဆန်းတော့ပါ။ မူးနေချိန်ဖြစ်၍ ငွေယူ
 စိတ်ဆိုးရန်လည်း မဖြစ်ပါ။ စင်စစ် ရင်နှီး
 သော ဖောက်သည်များသာ ဖြစ်သည်။

“မင်းအမေ... ပြန်ကြတော့
 ကွာ။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း အားနာ
 ကြပါဦး။ မင်းတို့လေးကောင်က ပြော
 ရတာ လက်အဝင်ဆုံးပဲ။ ပြန်ကြတော့။
 အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ”

“မိုးဗျော့ရာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။
 ငါတို့လည်း ပြန်တော့မှာပါ။ နောက်ဆို့

ရင် စောစောလာမယ်။ လောဟီးဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးကိုလည်း အလုပ်စောစော သိမ်းဖို့ သတိပေးရဦးမယ်။ ကဲ...သူငယ် ချင်းတို့ တပ်ခေါက်ပြန်ကြစို့ရဲ့

ကြည်သာဟန်က ပြောပြော ဆိုဆို ထရပ်လိုက်မှ လေးယောက်သား တက်ညီလက်ညီ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား ကြသည်။

ကိုဗျော့ကြီးနှင့် သူတို့လေး ယောက်က တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အငြိ မခံကြပဲ။ ကိုဗျော့ကြီးက အရက်ရောင်း

သူပီပီ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းသမား။ သက်လယ်တို့ လေးယောက်ကလည်း အလုပ်ကြမ်းသမားပီပီ ဖက်တူလျှင် လူ မရွေးသော ဇောက်တိဇောက်ကမ်း တစ်ယူသန်များဖြစ်သည်။ မမှူးလျှင် မှင်သေသေဖြင့် လူလိမ္မာဂိုက်ဖမ်းနေ သော်လည်း မူးလာလျှင် နဂိုရုပ်ပျောက် ခဲ့ ဖိုက်ရုပ်ပေါက်လာသည်။

“ငမ္ပောဆိုင်မှာ အရက်သောက် ရတာ အဆင်မပြေပါဘူးကွာ။ အေးအေး ဆေးဆေး အချိန်ဖြုန်းပြီး ဝိမ်ယူနိုင်မယ့်

နေရာလေးတစ်ခုတော့ ရှာရမယ်။ ကြာ ရင် ငမ္ပောနဲ့ငါတို့ ငြိသွားလိမ့်မယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်စု စကား တပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာစဉ် မာဒင် က အဆိုပြုလာသည်။

“မာဒင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီအပေါက်မျိုး ချိုးနေရင် ငါ ဒေါသ ပေါက်ကွဲမိလိမ့်မယ်။ ငါ ဘယ်လို ကောင်ဆိုတာ အကြောင်းပြချင်နေပြီ လက်ယားတယ်ကွာ”

“စိတ်လျော့ထားစမ်းပါ စော ထူးရာ။ ငါတို့အတွက် အနောင်အယုက် ကင်းတဲ့နေရာတစ်ခုတော့ တွေ့ထား တယ်။ အဲ...မင်းတို့သွားရဲရင်ပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့နေရာက ဘာမှီ လို့လဲ သက်လယ်ရာ။ ငါတို့သွေးက နီပါတယ်။ ကြောက်မွေးပါရင် တစ်ပင် ချင်း ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ငါပြောတဲ့နေရာက အေးအေး ဆေးဆေး အချိန်ယူ အရက်သောက် လို့ရတယ်။ အနောင်အယုက်မရှိဘူး။ အဲဒီနေရာက အကြော်ဖိုကွ”

“ဟေ...ဟာ”
သက်လယ်စကားကြောင့်

အားလုံး ခေါင်းထောင် မျက်လုံးပြူး
သွားကြသည်။ အကြော်ဖိုဆိုသည်က
သင်္ချိုင်းကုန်းနားကပ်လျက် နေ့စဉ်
အကြော်အမြောက်အမြား ကြော်၍
ဖောက်သည်လိုက်ဖြန့်နေသော အကြော်
တဲလေးဖြစ်သည်။ နေ့ပိုင်းတွင် လူရှိ၍
ညနေစောင်းလျှင် သိမ်းဆည်းပြန်သွား
ကြသည်။

ညမောင်လှိုင် အကြော်ဖိုအနီး
သို့ မည်သူမျှ ယောင်၍မသွားကြ။
အကြော်ဖိုထက် သင်္ချိုင်းကုန်းအရှိန်
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိတ်
ဆိတ်သော နေရာကို သက်လယ်က
ရွှေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သွားရဲကြပါ
မလား”

“သက်လယ်ရာ မင်းအိမ်က
သင်္ချိုင်းနားနီးလို့ သွားရဲလာရဲရှိတာနဲ့
ငါတို့ကို အထင်သေးတာလား။ မာဒင်
ကို ဘာထင်နေလို့လဲ။ သရဲတစ္ဆေက
မာဒင်နဲ့ ရင်ဆိုင်မိရင် ဖင်ထိုင်ကွဲသွား
မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ စောထူး”

“ငါ့ကို လာမမေးနဲ့ဟေ့။ ငါ့က

အိမ်မှာမှူးပြီး သောင်းကြမ်းရင် အမိုးက
နှင်ချလို အကြော်တဲမှာ အိပ်ခဲ့တဲ့ည
များနေပြီ။ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ကြည်သာဟန် မင်းကော
သဘောတူရဲလား”

“ဟေ့ကောင်...သက်လယ်
မင်းက ငါ့ကို လူကြောက်ထင်လို့ မေး
တာလား”

လေးယောက်သား အချိန်
အချက်ပြုလုပ်ကြသည်။ ပိုင်းဖွဲ့မည့်နေ့
တွင် သက်လယ်က အမြည်း ကျန်
သုံးယောက်က အရက်နှင့် တခြား
လိုအပ်သည်များ တာဝန်ယူပြီး လမ်းခွဲ
ကြသည်။ သက်လယ်၏ အိမ်က ရွာ
အစွန်တွင်ရှိ၍ သင်္ချိုင်းနှင့်လည်း သိပ်
မဝေး။ သက်လယ်က အကြောက်
အလန့်မရှိ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်
တွင်လည်း သင်္ချိုင်းထဲသို့ သွားဝံ့သည်။
စောထူးအိမ်က သက်လယ်အိမ်နှင့် နီး
သည်။ စောထူးက ကရင်လူငယ်ပီပီ
ဘာမှအယုံအကြည်မရှိ။ စိတ်ကြမ်း
ကိုယ်ကြမ်း တစ်ဦးတည်းသောမာ။ ကျန်
နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့နည်းတူ ဖြစ်
သည်။ စိတ်တူကိုယ်တူ အကျင့်တူများ

ဖြစ်၍လည်း ပေါင်းမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးလော်ဖီး မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။ အလုပ်ချိန်စောစော သိမ်းပေးရန်
အဆိုပြုလာသော ကြည်သာဟန်စကား
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြည်သာဟန်က
စကားပြောနည်းသည်။ စကားပြောနည်း
သော်လည်း လက်ရဲရက်ရဲအကျင့်ကို
ဦးလော်ဖီး ကောင်းကောင်း သဘော
ပေါက်ထားသည်။ သူတို့လေးယောက်က
စိတ်နေစိတ်ထား တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်
ကြောင်းလည်း သိနေသည်။ တစ်
ယောက်၏ သဘောထားသည် အားလုံး
၏ သဘောထားဖြစ်သည်။ သူတို့က
လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်၍ စိတ်ချရသည်။ မနီ
မကပ်အလုပ်ကြိုးစားကြသည်။ မျက်နှာ
လွှဲရသူများဖြစ်၍ လက်မလွှတ်နိုင်။ သူ
တို့လေးယောက် ဆန္ဒအတိုင်း အလုပ်
ချိန် စောစောသိမ်းပြန်သွားသည်။ နုတ်ယ
မျက်လုံးပြူးရသူက ကိုဗျော့ကြီး သူ
တို့အုပ်စုတွင် သက်လယ်မပါဘဲ သုံး
ယောက်ပေါက်ချလာသည်။ ထာနေကျ
ချိန်ထက် စောလန်းသည်။ ထုခြင်း

သည်က ဆိုင်တွင်မထိုင်တော့ဘဲ အရက် သုံးလုံးနှင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ဝယ်၍ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သက်လယ်က အိမ်တွင် အမြည်းချက်ရန် ကျန်နေခဲ့သည်။

မိုးနဲနဲချုပ်သွားသည်နှင့် သက်လယ်မပါဘဲ သုံးဦးသား ပေါက်ချလာသည်။ သက်လယ်ကို စောင့်နေရသည်မှာ အချိန်တော်တော်ကြာသည်။

“သက်လယ်ကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ။ စောစောပြန်လွှတ်လိုက်တာတောင် အချိန်မီ မရောက်လာဘူး”

မာဒင်က ညည်းညူသည်။ ကြည်သာဟန်က ဘာမျှမပြော။ မာဒင်နှင့် ကြည်သာဟန်က ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ ဖွာနေစဉ် စောထူးက မီးစပ်တွင်းကွမ်းယာပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်း တဖျစ်ဖျစ်ထွေးထုတ်နေသည်။ ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဓာတ်မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် လူတစ်ယောက် လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ကြသည်။ မကြာမီ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးဆွဲလျက် သက်လယ် ရောက်လာသည်။

“ကြာလိုက်တာ သက်လယ်

ရာ”

“အေးကွာ...ကြက်က နည်းနည်းရင့်လို့ တော်တော်နဲ့ မနူးဘူး”

သက်လယ်က ဆွဲခြင်းထဲမှ ကြက်သားဟင်းတစ်ချိုင်နှင့် ရေဘူးများ ထုတ်ပေးသည်။ မာဒင်ကလည်း သူအိတ်တွင်းမှ ပစ္စည်းများ ထုတ်ပေးသည်။

“အရက်သုံးလုံး၊ ဒါက ဆေးလိပ်နဲ့ကွမ်းယာ။ ဒါ ဖယောင်းတိုင်”

“ဖယောင်းတိုင် မလိုပါဘူးကွာ။ လူမြင်တယ်။ ဒီအတိုင်းစမ်းတဝါးဝါးပဲ ကောင်းတယ်။ မျက်လုံး မကန်းကြပါဘူး”

လေးယောက်သား စားရင်း သောက်ရင်း အေးဆေးစွာ ဝိုင်းဖွဲ့စကား ကောင်းနေစဉ် ကြည်သာဟန်က တစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်ရင်းမှ...

“ဒါ ဘာအထာလဲကွာ။ စမ်းချင်တာလား”

ကြည်သာဟန် ညွှန်ပြရာသို့ အားလုံးသော မျက်လုံးအစုံများ ရှိပြီ ကျရောက်သွားသည်။ ခပ်ဝေးဝေး အမှောင်တွင်းမှ စိမ်းဖန်ဖန် အရောင်တောက်ပနေသော မျက်လုံးတစ်စုံက သူတို့အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာ

သည်။ ကြောက်စိတ်မရှိသူများပီပီ...

“လာစမ်းပါစေကွာ။ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့လေးသီးစာမိရင် မသက်သာဘူးမှတ်”

စောထူးက လွယ်အိတ်တွင်းမှ လောက်လေးစွာဆွဲထုတ်စဉ် သက်လယ်က စောထူးလက်ကို ဆွဲရင်း အချိန်မီ တားထားရသည်။

“မလုပ်နဲ့ စောထူး။ အဲဒါ နက်ကြပ်ကွာ”

“ဟာကွာ...အရေးထဲ”

သက်လယ်အိမ်တွင် မွေးထားသော ခွေးနက်ကြီးနက်ကြပ်က သူတို့အနီးသို့ အမြီးနုနု၍ ရောက်လာသည်။ သက်လယ်က ဝါးလက်စ ကြက်ဏွယ်ထောက်ကို ခွေးနက်ကြီးထံ ပစ်ပေါက် ကျွေးလိုက်သည်။ မာဒင်ကလည်း အနီးအရင်း ပစ်ကျွေးရင်းက...

“ရောဟေ့...ငနက်။ မင်းငါတို့အတွက် အဖော်ကောင်းပဲ”

အချိန်လင့်လာသည်နှင့်အမျှ လေးဦးသား စားသောက်မှုက တဖြည်းဖြည်း ရေချိန်ကိုက်လာသည်။ စောထူးပြောနည်းသွားပြီး အတွေးကိုယ်တိုင်

ရှိဝေယပ်မူးနေကြသည်။ စောထူးက ကွမ်းယာဝါးပြီး ကျန်သုံးဦးက ဆေးလိပ် ကိုယ်စီဖြင့် မှိန်းနေကြသည်။ ထိုစဉ်...

“ဝှစ်...ဒေါက်”

အကြော်တဲတိုင်ကို တစ်စုံ တစ်ခု ထိခတ်သွားသည်။

“ဟ...ဘာလဲ”

“သရဲခြောက်တာလား။ လာ စမ်းပါစေကွာ။ တစ်ပွဲစာလမ်း အကဲ စမ်းကြရတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ လေးဝွန့်ပစ်တာ ကွ”

စောထူးက အခြေအနေ နား လည်ပြီး လွယ်ဒိတ်တွင်းမှ လောက် လေးခွနှင့် လေးသီးများ ဆွဲထုတ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ်...

“ဟောက်...အား”

လေးသီးတစ်လုံးက စောထူး ရင်ဘတ်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်လျက် ဖင် ထိုင်ကျသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဝပ်နေကြ၊ ဘယ်ကောင်ဆော်မှန်း မသိဘူး”

အားလုံး တဲပေါ်မှဆင်း၍ ဝပ် နေစဉ် ဆက်တိုက်ဝင်လာသော လေး

သီးများက အမှောင်ထဲရှိ အရက်ပုလင်း များ ခွက်၊ ယန်းကန်များကို တရစပ် ထိမှန်လျက် ကွဲစွဲထွင်းစင်ကုန်သည်။

သက်ထယ်က အကာအကွယ် ယူရင်း လက်ထဲရှိ ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်း ထိုးကာ ထက်သည်တရားကို ရှာ သည်။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် လူရိုက်တစ်ခု လေးခွပစ်နေပုံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထို လူရိုက် ဖစ်ထွတ်ထိုက်သော လေးသီး တစ်လုံးက ဓာတ်မီးကို တိုက်ရိုက်ထိ မှန်လျက် ကွဲကြွေပျက်စီးသွားတော့

သည်။ လူရိုက်သတ္တုကန်လည်း ပြေးလွှား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ငါ လူကိုတွေ့လိုက်တယ်။ လိုက်ကြမယ်။ မိရင်တော့ သေပြီသာ မှတ်”

မာဒင်နှင့် ကြည်သာဟန်က မီးဖိုဘေးရှိ ထင်းချောင်းကိုယ်စီ ဆွဲယူ လျက် လိုက်ရန်ဟန်ပြင်ကြသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...မလိုက်ကြ နဲ့။ အမှောင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေလိမ့်မယ်။ ဒီကောင် ဘယ်သူဆိုတာ ငါ သိပြီ။ ငါ

ရှင်းမယ်။ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

စောထူးက ရင်ဘတ်ကို လက် နှင့်ဖိရင်း အမှောင်ထဲတွင် ဦးဆောင် ထွက်ခွာသွားသည်။ စောထူးသွားသည့် နေရာက သူ့အိမ်၊ ခြံထဲဝင်လိုက်လျှင် အိမ်တွင်းမှ မီးရောင်လက်လက်ကို မြင် နေရသည်။

“ဟေ့ကောင် စောမူး မင်း ထွက်ခဲ့စမ်း”

အရက်ရှိန်က မပြေသေး၍ ပွဲကြမ်းမည့်အခြေအနေရိုး ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ပေါ်မှ စောထူးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာလျှင် စောထူး က အတင်းဆွဲထိုးတော့သည်။ ကျွန် သုံးယောက်က ဘာမှန်းမသိ၍ ကြားဝင် ဖြန်ဖြေရသည်။ အိမ်ပေါ်မှလည်း စော ထူးအမေနှင့် နမငယ် ပြေးဆင်းလာပြန် သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာတွေဖြစ် ကုန်ကြတာလဲ။ ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်း”

“အမိုးသားက ကျွန်တော်တို့ ကို လေးခွနဲ့ပစ်ပြေးတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်”
စောထူးက ရင်ဘတ်လှန်ပြ

သည်။ မီးရောင်အောက်တွင် ရင်ဘတ် ဌ ညှိမည်းနေသော အထိရာကို အထင်း သား မြင်နေရသည်။

“မဟုတ်ဘူး အမိုး၊ ကျွန်တော် အလုပ်က ပြန်လာတော့ သင်္ချိုင်းကုန်း အကြော်ဖိုက သရဲခြောက်လို့ လေးခွနဲ့ ပစ်တာ။ အစ်ကိုတို့မှန်းမသိဘူး”

စောထူးညီ စောမူးက ရှင်းပြ တော့မှ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဖြစ် ရသည်။

“ဟုတ်တယ် အမိုး၊ ခါတိုင်း ပြန်နေကျ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ဒီညမှ အကြော်ဖိုမှာ ဆေးလိပ်မီးရဲရဲနဲ့ အရိပ် လိုလို ဘာလိုလိုတွေတော့ ကျွန်တော့် ကို သရဲတစ္ဆေခြောက်တယ်ထင်ပြီး ခွ နဲ့ စွတ်ပစ်နေတာ။ ဓာတ်မီးရောင် ထွက် လာမှ လူမှန်းသိလို့”

ဝိုင်းထိုင်စကားပြောကြရင်း စောမူးက သူ့ဘက်က အတွေးနှင့် စောထူးက သူတို့အကြောင်းကိစ္စကို ပေါင်းညှိလိုက်မှ အဖြေမှန်ထွက်လာ တော့သည်။ မာဒင်က စဉ်းစားမရသော အကြောင်းတစ်ခုကို စောထူးအား မေး ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . စောထူး၊ လေးခွနဲ့ ပစ်တာကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင် ရဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် မင်းညီ စောမူးမှန်း သိနေတာလဲ။ အခုရောကွာ”

“ဒီကောင်က လေးခွပစ်တဲ့ နေရာမှာ တကယ့်ချွန်ပီယံ။ ပစ်မလွှဲ ဆရာကြီးကွ။ အဝေးကနေပြီး ဓာတ်မီး ကို ထိအောင် ပစ်နိုင်တာရယ်။ ဒီကောင် အလုပ်ပြန်ချိန်ရယ် ပေါင်းလိုက်တော့ ဒင်းလက်ချက်ဆိုတာ အတတ်သလိုက် ပြီလေ”

နောက်ပိုင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကိုဗျောကြီးဆိုင်တွင် ပြန်လည်ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကြသည်။ စောစောရောက်လာပြီး အချိန်မနောင်းမီ ပြန်ကြသောကြောင့် ကိုဗျောကြီးလည်း စိတ်မညစ်ရတော့ပေ။

သူခံဟောတု၊ ဒုက္ခောမုက္ခ။

မောင်အင်းစိန်

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပုံ

တရားရုံးများစောင့်ကြည့်ရေးအဖွဲ့...
ငွေကြေးဆိုင်ရာဌာနများစောင့်ကြည့်ရေးအဖွဲ့
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်စောင့်ကြည့်ရေးအဖွဲ့
ပျူလူမျိုးများစောင့်ကြည့်ရေးအဖွဲ့
တရားမဝင်လုနီးမှုအဖွဲ့စောင့်ကြည့်ရေးအဖွဲ့
အလုပ်သမားအရေးစောင့်ကြည့်အဖွဲ့
လယ်သမားအရေးစောင့်ကြည့်အဖွဲ့
တောင်ကြည့်အဖွဲ့...တောင်ကြည့်အဖွဲ့
ငှက်ကြည့်အဖွဲ့...
ဆိုင်း...ဟေး...စောင့်ရှင်က
ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ..

အဟိ...
ဗျန်တော်က
ပုဒ်ခြံအတွင်း
စာတိုများစောင့်ကြည့်
ရေးအဖွဲ့ကပါ..

သီလဆိုသည်မှာ

ဂုဏ်ပါးသီလစောင့်ထိန်း၍ အကျိုးထူးလှပုံ 'မဟာဝိသုဒ္ဓိသီလ'ဟူ၍

တောဝဋ္ဌီဆွေ (မိတ္ထီလာ)

မြတ်စွာဘုရားသခင် လက်ထက်တော်အခါက ခွန်းစလ္လား (သူတောင်းစား) ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် ခွန်းစလ္လား လူကြီးတစ်ယောက်တွင် သားတိဿဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့နှင့် အိမ်နီးနားမှာ ခွန်းစလ္လားတိဿနှင့် ဒေဝီဟာ ချစ်ခင်ကြင်နာကြတဲ့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အလွန်လည်း ခင်မင်ကြတယ်။ တိဿရော ဒေဝီပါ သူတို့ရဲ့ တောင်းရမ်းစားကြရတဲ့ ဘဝကြီးကို စက်ဆုပ်ရွံရှာကြတယ်။ ဒီဘဝကြီးက လွတ်မြောက်ကြရန် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမတွေကို လိုက်နာကြပြီး လပြည့်လကွယ်နေ့တွေ ရောက်တိုင်း အစဉ်မပြတ် ဥပုသ်သတင်းတွေ စောင့်တည်ကြတယ်။ တိဿဟာ ဒေဝီကို သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာနှင့် ဥပုသ်သတင်းစောင့်တည်ပြီး တတ်အားသမျှ ဒါနအဖြစ် ရဟန်းသမား၊ လူ၊ သတ္တဝါတို့အား လှူလှေ့ရန် အမြဲ ဒေဝီကို သတိပေးပြီး တိရစ္ဆာန်လေးများကိုပင် တခုတ်တကဲ့ လှူဒါန်းရန် ကူညီတိုက်တွန်းလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ဒါနအပြင် သီလကို မပြတ်

စောင့်တည်ကြပါတယ်။ အသက်လေးတွေရလာတော့ ဘာဝနာကို ပွားများကြပြန်ရင်း နှစ်တွေကြာညောင်း ရက်သတ္တပေါင်းကြလေကုန်သော် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးကြလေတော့ အခြားမဲ့တဝတွင် လူ့ပြည်မှာ တိဿက ရှင်ဘုရင်သားတော်အဖြစ်နှင့် ချမ်းသာစွာ နေရလေသည်။ မာလာကတော့ သူလိုမကောင်းစားဘူး အရင်ဘဝက သူ့အမေက ရာဂုကြီး(ဆန်ပြတ်)ကျိတော့ အမေမရှိခိုက် ဆန်ပြတ်တွေ ခပ်သောက်တော့ အစက်အလက်တွေ ဘေးဖိတ်ကျကုန်လို့ သူ့အမေက ခွန်းစလ္လားမ လုပ်လိုက်ရင်အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းဘဲလို့ ဆူတော့ ဒေဝီက မအေကို ပြန်လှန်ပြောဆိုတယ်။ ငါ ခွန်းစလ္လားမဟုတ်ဘူး အမေသာ ခွန်းစလ္လားမကြီးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူမဟာ အရင်ဘဝက၊ တိဿအဖေကောင်းရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေနှင့် ဒါနသီလ၊ ဘာဝနာတွေ ပွားများခဲ့ပေငြား။ စရိုက်ကြမ်းပြီး ရိုင်းရိုင်းလှသော ဝဇီဒုစရိုက်ရှိပြီး မိခင်ကိုပင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲရေးပြောဆိုတတ်သော ဖုရသဝါဆာကို သုံးမိခဲ့လို့ သေသည့် အခြားမဲ့မှာ

အမျိုးနိမ့်တဲ့ သူတောင်းစားရွာမှာဘဲ သူတောင်းစားမလေးအဖြစ် ဝင်စားရရတော့တယ်။ သူတောင်းစားရွာမှာဘဲ အရွယ်ရောက်လာတော့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ဆုံးပါးသွားလျှင် အဒေါ်နှင့်ဘဲ ချို့တဲ့စွာ နေရတယ်။ သို့သော် ရှေးဘဝက ဒါနသီလ၊ ဘာဝနာတွေ အားထုတ်ခဲ့ရသော အကျိုးပေးကြောင့် ဒေဝီဟာ အလွန်တရာ ချောမောလှပ မြင်သူတိုင်း ငေးရပေတော့သည်။

တစ်နေ့သော်အခါ တိဿမင်းသားဟာ ဥယျာဉ်တော်ကို နောက်လိုက်အခြွေအရံတွေနှင့် ထွက်လာစဉ် ဥယျာဉ်တော်အတွင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ဖန်းတွေခူးရင်း ဆော့ကစားနေတဲ့ ဒေဝီနှင့်တွေ့ ကြရလေလျှင်၊ ရှေးရှေးရေစက်ကြောင့် ဥပုသ်သတင်းစောင့်ကြ တရားဘာဝနာတွေ အတူတကွပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသော အကျိုးကြောင့် ဒေဝီကို မြင်မြင်ခြင်း ချစ်မိလေတော့ တိဿ အိမ်ရှေ့မင်းသားက မာလာအား အရှင်ရှိသလား၊ အုပ်ထိန်းသူ မိဘရှိသလား၊ ခင်ပွန်းထင်ရှိသလား မေးလေလျှင် မာလာဒေဝီ သူငယ်ချင်းများက၊ အရှင်သား သူမမှာ

ခင်ပွန်း မိဘများ မရှိကြပါ။ ချီးမွမ်းခွာနှင့် အခေါ်နှင့်သာ နေရသူဖြစ်၍ သနားစရာ ကောင်းလှကြောင်း ပြောကြားကြသလို ဒေဝီကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြော လေလျှင်၊ ရထားပေါ် တင်ခေါ်ကာ၊ ငါ မိဖုရား ပြောကတော်မူမယ်ဆို ခေါ်ဆောင် သွားပါလေတော့သည်။

ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး ကြား လေသော် ငိုသားနယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရပါလေ မိဖုရားပြောကတော်မူသော အများကြီးရှိပါ ရက် လူကြား၍မတင့်တယ် ခွန်းစလျှာ မများ ယူရသလား။ ပြောဆိုပြီး နန်းတွင်း ထဲကို မဝင်ရ အရှေ့ ပြင်မှာ ယာယီတံ နန်းဆောက်ပြီး နေစေရမယ်လို့ မိန့်ကြား ပြီး အရှေ့ ပြင်မှာ တိဿနှင့် ဒေဝီတို့ ယာယီတံ နန်းနှင့် စံမြန်းနေကြရတယ်။ တတိုင်းပြည်လုံးဟာ အိမ်ရှေ့ဘုရင်လေး ရဲ့ မိဖုရား မာလာဒေဝီဟာ အလွန်ချော မောလှပကြောင်း ကြော်ကြားနေလေ တော့ ဘုရင်ကြီးက နန်းတွင်းသူမ တစ် ယောက်ကို မာလာဒေဝီဟာ တကယ် လှမလှ သွားကြည့်စမ်းခိုင်းလေလျှင်၊ နတ်သမီးလေး တစ်ပါးတမျှ လှပလေ ကြောင်း သံတော်ဦးတင်တယ်။ ပုဏ္ဏား

တွေကို တစ်ခါ သွားကြည့်ခိုင်းတော့ အလွန်ပင် လှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ်ပါ ဘုရားလို့ သံတော်ဦးတင်ကြပြန်တယ်။ လူ့ ပြည်မှာ သူ့လောက်လှတာ မရှိပါ။ အပြစ်ခြောက်ပါး ကင်းစင်လှကြောင်းပါ ဘုရား။ လျှောက်တင်ကြပြန်တယ်။

ဒါလောက် ပြောကြတာ ငါ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်မယ်ဆို သားတော် နှင့် ကြင်ယာတော်ထံ သွားလေတော့ လူ့ ပြည်မှာ သူ့လောက်လှတာ မတွေ့ ဘူးပါလားလို့ ချစ်စရာ မင်းသမီးလေး မာလာဒေဝီကို သမီးလေးပမာ ချစ်ခင် သွားပြီး ငါ့မှာ သားနှင့်သမီးကို ဒီနေ့ကစပြီး ငိုသား ငိုသမီးတွေအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပြီလို့ မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

တိဿနှင့် မာလာဒေဝီတို့ အရှေ့ပြင်တံခါးဝမှာ မလ္လာပကြီးဆောက် ပြီးနေကြစဉ် အရှေ့ပြင်က လူအများဟာ မင်းကြီးကို လှည်းပေါင်းများစွာနှင့် လက်ဆောင်အခွန် ဘဏ္ဍာတွေ ဆက် သတို့ နန်းတော်ကို သွားတဲ့အခါ နွားတွေ က နန်းတော်ကို မောင်းမရတဲ့ တိဿနှင့် မာလာတို့ရှိတဲ့ ပြဿတံခါးကို ရုန်းသွားကြ တယ်။ ဒါနှင့် မင်းသားက မေးတော့

မှန်လှပါ ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့ပြင်က မင်းကြီး ကို လှည်းပေါင်းများစွာနှင့် လက်ဆောင် ပဏ္ဍာဆက်သရန် သွားကြတဲ့အခါ နွား တွေက နန်းတော်ဘက်ကို မောင်းမရတဲ့ အရှင်သားနေတဲ့ဘက်ကို ဆွဲဆွဲသွားကြပါ ကြောင်း လျှောက်ထားကြလျှင်၊ သည်လို ဆို ငါတို့နှင့်ထိုက်တန်ကြောင်း ပစ္စည်း တွေအကုန်ချခိုင်းပြီး၊ သိမ်းယူကာ၊ ရဟန်းသံဃာများ၊ မရှိဆင်းရဲသားများကို လှူတယ်။ ကျန်တာကိုမှ သူတို့စားကြ လေတယ်။ ဒီသတင်း မင်းကြီးကြားတော့ တစ်ခါ တောင်တံခါးဝမှာ ကြီးစွာသော ပြဿတံကြီးဆောက်ပြီး တိဿနှင့် ဒေဝီ ကို အရှေ့ပြင်ကနေ ပြောင်းပြီးနေစေ ပြန်တယ်။ တောင်ပြင်ကလူတွေက မင်း ကြီးကို လှည်းပေါင်းများစွာနှင့် အခွန် ဘဏ္ဍာလက်ဆောင်တွေ ဆက်ကြပြန် တော့ ယခင်အတိုင်း နွားတွေက နန်း တော်ကို မောင်းမရတဲ့ တိဿတို့နေတဲ့ ဘက်ကိုဘဲ ဆွဲဆွဲသွားကြပြန်တယ်။ ယခင်အတိုင်း မင်းသားကမေးလျှင် နန်း တော်ထဲ မင်းကြီးကို ဆက်သရန် ဆောင် ခဲ့မရတဲ့ အိမ်ရှေ့မင်း တိဿရှိရာရှိရာ ဘဲ ဆွဲဆွဲသွားကြကြောင်း လျှောက်တင်

တော့၊ ငါနှင့်ထိုက်လို့ဘဲဆိုပြီး ယခင် အတိုင်း ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို လှူ မရှိဆင်းရဲသားအပေါင်းကို ပေးကမ်းစွန့် ကြဲ ကျန်တာ သူတို့စား ပြုလုပ်ပြန် တယ်။

မင်းကြီးကြားတော့ သူတို့ကို တဖန် အနောက်တံခါးမှာ ဆောက်နေစေ ပြန်တယ်။ ထိုနည်းအတိုင်း နွားတွေက ပြုလုပ်ကြပြန်တော့ ယခင်အရေ ပြင် တောင်ပြင်တွေက လှည်းတွေဆီက ပစ္စည်းတွေယူ၊ ရဟန်းရှင်လူ၊ မရှိဆင်းရဲ သားတွေ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ရှေ့နည်း အတိုင်း ပြုလုပ်ပြန်ပါတယ်။ ထို့တူ မြောက်ပြင်မှာ မဏ္ဍပ်ကြီး ဆောက်နေစေ ပြန်လေတော့ ယခင်နည်းအတိုင်း အရေ ၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်တို့က ဘုရင်မင်းကြီး ဆက်သတဲ့ပစ္စည်းတရား တွေယူပြီး ယခင်အတိုးယူ၊ လှူ တန်တာ လှူ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြ ကျန်တာ သူတို့ စားကြတော့ ဘုရင်မင်းကြီးက ငါ့သားက ငါ့ထက်ပင် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးနေပါရော လားဆို ပီတိတွေ ဖြစ်တော်မူလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ တိဿနှင့် ဒေဝီတို့ စကားစပြည်ပြောကြရင်း တိဿ

က၊ ဒေဝီရေ တို့တတွေ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး ကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ တို့နှစ်ဦး ဘယ် သူဘုန်း ဘယ်သူကဆိုတာ သိချင်လိုက် တာ ဒီတော့ မာလာဒေဝီက နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဘုန်းကံပါဘုရားပေါ့ တိဿက ဒီလို ရောနှောတဲ့ဘုန်းကံကို မလိုချင်၊ မင်းရဲ့ ဘုန်းကံသက်သက်ကိုလည်း သိချင် တယ်ဆိုလျှင် မာလာဒေဝီက ဒီတစ်ည တော့ ခွင့်ပေးပါဆိုပြီး သီလဆောက်တည် ညလုံးပေါက် တရားကိုနဲ့လုံးသွင်း တရား ထိုင်လိုက်တာ မနက်မိုးလင်းတော့ နတ် မင်းက (ယာဂ)ဆန်ပြုတ် ခိုးတစ်လုံး လာဆက်သပါလေတော့သည်။ ဒေဝီက မင်းသားဆီ ယူသွားပြီး တိုင်သူပြည်သား တွေကို ၎င်းဆင်းရဲသား ဝေဒနာရှင် ရော ဂါသည်များကို ၎င်း မင်းသမီး မာလာဒေဝီ ရဲ့ (ယာဂ) ဆန်ပြုတ်ကို လာရောက် သောက်ကြဖို့ ကြေညာမောင်းခတ် ပေးပါ ဆိုတော့၊ မင်းသားက နတ်မင်း ဆက် သတဲ့ ဆန်ပြုတ်အိုးလေးကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောပြီး ဒီအိုးလေးနှင့် တစ်တိုင်ပြည် လုံး မောင်းခတ်ခိုင်းတယ်။ မာလာဒေဝီ က တစ်တိုင်ပြည်လုံးကိုသာ မောင်းခတ် ခိုင်းတယ်။ မာလာဒေဝီက တစ်တိုင်ပြည်

လုံးကိုသာ မောင်းခတ်ပေးပါဆိုတာမျိုး မောင်းခတ်ကြေညာပေးလေလျှင်၊ လူ အများ မာလာဒေဝီရဲ့ ဆန်ပြုတ် (ယာဂ) ကို လာရောက်သောက်ကြတယ်။ အိုးထဲ မှာရှိတဲ့ ဆန်ပြုတ်တွေဟာ မကျန်ခမ်းနိုင် ဘဲ ခပ်လေပြည့်လေး စားကြသူအပေါင်း မှာလည်း နတ်သူဒွါကဲ့သို့ စားရတာ အရသာရှိပြီး ဝမ်းသာကြည်နူးကြလေ သည်။ အနုအရွယ် အကျိုးအကျေးဇူးတို့လည်း တစ်ယောက်သောက် တစ်ယောက် ရောဂါများပျောက်ပြီး ဒေဝီရဲ့ ဘုန်းကံ ရော ငါ့ဘုန်းကံပါ ပေါင်းလိုက်လို့ ရှစ်ဖီး သီလစောင့်ထိန်းပြီး 'အလှူဒါနတွေရဲ့ အကျိုးပါလားရယ်လို့ တိဿအိမ်ရှေ့ မင်းသားဟာ ပီတိတွေဖြစ်ပေါ်တော့သည်။ တိဿနှင့် ဒေဝီတို့ရဲ့ သတင်းကြားရတဲ့ ဘုရင်ကြီးမှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေတော့ သတည်း။

မည်သူမဆို ကောင်းသော သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ကြလေရန် သိလိုက်သာ အားထားကြရပါသည်။ ဒါန အဆောက်အအုံ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သီလမလုံခြုံပါက အပါယ်လေးဆုံးက တက်ရဖွယ်မရှိ အပါယ်လေးဆုံး ငရဲမှာ

ဖြစ်ပျက်သမျှ သီလကင်းမဲ့ခြင်းရဲ့ လက်
ချက်ပါတည်း။ ဒါန၏ အခြားမဲ့၌ သီလ
ပါရမီသာလျှင် ကိုယ်နှုတ် နှစ်လုံးသုံးပါး
လုံးကို ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းကြရမည်
သာ။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော
စရဏသုံးရပ်အနက် ဘာဝနာသည်
အရေးကြီးဆုံး ပဓါနအကျဆုံးလည်း
ဖြစ်၏။ ဒါနနှင့် သီလသည် အရေးကြီးပါ
၏။ သို့သော် ဗုဒ္ဓ၏ ပန်းတိုင်းဖြစ်သော
မဂ်ဖို နိဗ္ဗာန်သို့ တိုက်ရိုက် မရောက်နိုင်
စွမ်းရှိပြန်ပါသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြရန်
သီလကို စောင့်တည်ကြရန် ဘာဝနာကို
ပွားများကြရန် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
(မာတိက္ခဝေ ပုညနံ ဘာယိတ္ထ၊ ဣဋ္ဌဿ
ကန္တဿ မနာနာပဿ သုခသောတံ အဓိ

စနံ)
ဘိက္ခဝေ ရဟန်းပုညနံ ကု
သိုလ်ကောင်းမှုကို မာဘာယိတ္ထ
မကြောက်ကြကုန်လင့် တေ ဤကု
သိုလ်တရားသည် ဣဋ္ဌဿ အလိုရှိအပ်
သော ကန္တဿ နှစ်သက်အပ်သော မနာ
ပဿ နှစ်လုံးကို ပွားစေအပ်သော ပီယာ
သ၊ ချစ်အပ်သော သုခဿ၊ လှချမ်းသာ၊
နတ်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၏ အဓိဝစနံ
အမည်ပေတည်းဟု ဟောတော်မူခဲ့သလို
ကုသိုလ်ကို ပြုကြရမည်။ ကုသိုလ် ဒါနပြု
သောသူသည် လူဖြစ်က လူချမ်းသာ
နတ်ဖြစ်က နတ်ချမ်းသာ တောင့်တသမျှ
ပြည့်စုံကာ လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝနေမည်။
ဒါကြောင့် ကုသိုလ်များများလုပ်ကြရမည်
အပြင် ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် ဘာ
ဝနာ ကုသိုလ်တို့ဟာ တဆင့်ထက်
တဆင့် တက်သွားကြရမည်။ လူ့ဘဝမှာ
ရခဲလွန်းလှလို့ ကုသိုလ်တွေရအောင်
ယူတတ်ကြရပါမည်။ ရှေးဘဝတွေမှာ
ဘာတွေဖြစ်ကြမယ် ဘယ်လိုဘဝတွေ
ရောက်ကြမယ် မသိကြရဘူး။ အကု
သိုလ်ကို ကြောက်ကြဖို့ မြတ်ဘုရားက
ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာ

ဘုရားသခင်က တနည်းဆုံးမခဲ့တာ
ကလည်း ဒါနလေးတစ်ခု အဖြစ်နှင့်
ကိုယ်စားနေတဲ့ အစားအစာ၊ လက်တစ်
ဆုပ်လေးချန်ထား။ သတ္တဝါလေးတွေ
စားကြပါစေ၊ သောက်ကြပါစေရယ်လို့
ကြွေးတာလည်း ကုသိုလ်ယူခြင်းပါ။
ကျောင်းတန်ဆောင်းကြီးတွေ၊ ဇရပ်ကြီး
တွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမှ မဟုတ်၊
ရဟန်းသံဃာအပေါင်းအား ဆွမ်းလေး
တစ်စွန်းလောင်းရင်ဘဲ ဒါနပင်မဟုတ်ပါ
လား။ မိမိလောင်းလှူသမျှ ဒါနလေးကို
ဝီတိလေနှင့် ဒါနပြုလိုက်ရင်ဘဲ မွန်မြတ်
လှပါသည်။ သီလမရှိတဲ့သူတစ်ယောက်
တစ်ခါကျွေးလိုက်ရင် ဘဝတစ်ထောင်
အကျိုးပေးပြီး သီလရှိတဲ့သူတစ်ယောက်
ကို တစ်ခါကျွေးပါက ဘဝတစ်သောင်း
ထိ ကောင်းကျိုးပါရှိပါတော့သည်။ သာ
သနာတော်ကြီးနှင့် ကြံကြိုက်ခဲ့၍
ကုသိုလ်များများ ဒါနများများ ဘာဝနာများ
ပွားများနိုင်ကြပါစေ။

စောစန္ဒိဆွေ (မိတ္ထီလာ)

(စာကိုးကား မဟာဝင်သာလိကမာရတ္ထ
နှင့် တောင်ပုလုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
နောက်ဆုံးဟောစတမ်း)

